

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INKED IN EMERALDS

INKBOUND
SERIES BOOK
THREE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHANNON
MAYER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ZÜMRÜTLERLE YAZILMIŞ
INKBOUND, KİTAP 3

SHANNON MAYER

YAYINLARI KAÇIRMAYIN!

BÜLTENİME KATILIN

yayınlarımdan her zaman haberdar olmak için.

(Kendi kişisel Oracle'ınız varmış gibi.)

İÇİNDEKİLER

Kitap 1 ve 2'nin Özeti

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[...](#)

[Benimle Bağlan](#)

[Büyücü akademisinde hayatta kalabilir misin?](#)

[Neverthorn - Bölüm 1](#)

1. VE 2. KİTAPLARIN ÖZETİ

Dört yaşında nazik bir demirci ve onun korkunç karısı tarafından evlat edinilen ve kraliyet kökenli olduğunu bilmeyen Harmony, son 25 yılını The Hollow adlı yoksul bir köyde geçirdi. Koyu saçlı bir yabancının rüyaları, bastırılmış anılar ve büyü nedeniyle baş ağrıları onu rahatsız ederken, iki kötü üvey kardeşi ve üvey annesi, hayatını cehenneme çevirmek için ellerinden geleni yapmaktadır (zaten içinde bulundukları sefil koşullar göz önüne alındığında, bu çok da zor bir iş değildir). Ancak Harm bir savaşçıdır. Ayrıca, icatları, en iyi arkadaşı Molly ve güvenilir şahini Fetch de onun yanındadır. Çok fazla bir şey olmayabilir, ama bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar dünyasına biraz mutluluk getirmek için yeterlidir.

Molly'nin ise bu konuda kendi planları vardır. Zengin bir koca bulmak için The Hollow'u Alabaster City'nin zenginliklerinden ayıran altın duvarın ötesine son bir kez, yasak bir yolculuk yapar ve felaket başlar. Veliaht Prens'in kollarında geçirdiği bir akşam şiddetli bir şekilde sona erer ve Molly'nin cam ayakkabısının stiletto topuğu Prens'in göğsüne saplanır. Harm kurtarmaya gelir ama çok geç kalmıştır. Ölmüş olması gereken manyak bir kral, kötü bir büyücü ve cam ayakkabıya uyan kadını avlayan "Çakallar" adlı ölümsüz askerler ordusu ile duvarın yanlış tarafında mahsur kalan Harmony, kaçış planlarını yapana kadar Molly'yi ve kendini saklamak için zekasına güvenmek zorunda kalır ve bazen saklanmak için en iyi yer, herkesin görebileceği yerdir...

İkisi için kılık değiştirme planları yaptıktan ve sarayın şahin avcısı olarak işe girdikten sonra, Harmony, çekici ama gizemli İkinci Prens Duncan ve O'Donnellys ailesi gibi, ona yardım etmek için kaçmasına yardım etmek yerine onu parçalara ayırıp satabilecek olan kaçakçılar gibi, beklenmedik bir grup müttefike güvenmek zorunda kalır. Ancak tehlike her köşede pusuda beklemektedir. Alabaster'da hâlâ bir miktar sihir gücüne sahip olan Whisperslar var ve kayıp stilettonun sahibini bulmak için güçlerini kullanmaktan çekinmiyorlar.

Harmony, duvarlar daralmaya başladıkça, monarşinin en karanlık sırlarını ortaya çıkarır: Ölmüş olması gereken Kral, aslında kara büyüyle "hayatta" tutulmaktadır ve hem Hollow *hem de* Alabaster City halkı, neredeyse bir asırdır kendisine iyi hizmet eden bir planı olan sadist bir büyücünün kontrolündeki kuklalardır...

Fakirlerin büyüünü elinden al, direnemeyecek kadar zayıf bırak. Zenginleri rahatsız etmeyecek kadar rahat tut.

Devrimci ruhu alevlenen Harmony, sadece kendini ve Molly'yi kurtaramayacağını fark eder. Tüm iktidar yapısını nasıl yıkacağını bulması gerekir ve bunun için bir orduya ihtiyacı vardır. Prens Duncan yardım teklif ettiğinde ona güvenmek ister, ancak onun bir şeyler sakladığına şüphe yoktur.

Büyük bir şey.

İkisi yakınlaştıkça ve prens aşkını itiraf ettikçe, Harmony'nin karanlık, yakışıklı yabancıyla ilgili rüyaları daha da samimi hale gelir. Ancak, kendini ve Moll'u koruyabilmek için aklını oyunda tutması gerekir. Bir dizi yanlış adımın ardından neredeyse yakalanacak olan Harmony, zamanlarının kısıtlı olduğunu fark eder. O'Donnelly'lerle birlikte, Moll'un "suçu" nedeniyle haksız yere hapsedilenleri kurtarmak için bir plan yaparlar ve sonunda kaçmaya karar verirler. Ancak büyücünün Çakalları peşlerinde. Prens Duncan onlara yardım eder ve biz onun sırrını öğreniriz. O da bir Whisper'dır ve fiziksel sağlığı ve akıl sağlığını feda ederek Viking berserkerleri gibi akılsız bir savaş makinesine dönüşebilme gibi şaşırtıcı ama korkunç bir yeteneğe sahiptir. Çakalları yener ve kaçarak ünlü devrimci The Speaker ile güçlerini birleştirirler. Tam bir Shout olmasa da Whisper'dan çok daha güçlü olan The Speaker'ın yetenekleri, büyücünün kendisinden sonra ikinci sıradadır ve zenginlerle fakirleri ayıran altın duvarı yıkmak ve büyücülüğü halka geri getirmek için hayatını feda etmeye hazırdır.

Grup, Konuşmacı'nın uzaklarda ağaç tepelerine kurduğu bir köye gider. Burada, Harmony'nin kehanetle bildirilen gelişini bekleyen yüzlerce Whisper, darbeyi gerçekleştirmek için hazırdır. Konuşmacı, Harmony'ye, Tinker olarak sahip olduğu büyüünün gerçek gücünü geliştirmesi için sihirli bir kuyumcu büyütecisi verir.

gerçek gücünü geliştirmesi için büyülü bir kuyumcu büyütecı verir.

Ancak Tinker büyüşüyle nasıl gerçek bir bağlantı kuracağını bulamadığında ve dış dünyadan gelen Almira adında öfkeli bir cadı, evrenlerinin dokusunu yok etmeye başladığında, bu çok zor bir görev gibi görünür.

Durum, büyücü ve Çakalları ile savaş için buluştuklarında daha da kötüleşir. Savaş kızıştığında, Konuşmacı, işi bitirebilmek için Harmony'nin gitmesini ister ve sonunda tüm gerçeği açıklar. Onun kaderi burada ölmek ve kötü büyücüyü de beraberinde götürmektir. Harmony'nin kaderi ise üç sihirli eşyayı toplamak ve yolculuğu boyunca onu yok etmeye kararlı düşmanı yenmesine yardımcı olacak değerli dersler almaktır.

Hem durumuyla ilgili bazı bilgiler edildi, hem de dünyayı oluşturan sihirli iplikçikleri görüp manipüle etmesini sağlayan ve daha karmaşık icatlar yaratmasını sağlayan sihirli bir kuyumcu büyütecı elde etti. Bir masal kitabının sayfalarında sıkışıp kaldığını ve Alabaster'da elinden gelen her şeyi yaptığını fark eder. Kaderini tamamlamak için "sayfayı çevirmesi" ve bir sonraki hikayeye geçmesi gerekir.

Harmony, Molly ve Fetch, Gölge Uçurumu'na yaklaşır ve o, atlaması gerektiğini bilir. Ancak bunu yapmak için hem bu dünyayı hem de Duncan'ı geride bırakmalı ve sayfayı çevirmelidir... kelimenin tam anlamıyla. The Speaker, şerefli bir şekilde hayatını sevinçle feda ederken, Duncan onu, düz "dünyalarının" köşesi yıpranmış kenarına atlamaya ve sayfayı çevirmeye teşvik eder. Böylece onu, Moll'u ve Fetch'i maceralarının bir sonraki hikayesine taşır ve Duncan'ı, parçalanmış krallığını yeniden inşa etmek için geride bırakır.

İkinci kitap, Inked in Onyx, Harmony, Molly ve Fetch'in bir dünyadan diğerine fırlatılmaları ve kendilerini buzlu sulara dalmış, uzakta bir korsan gemisi beliren bir durumda bulmalarıyla başlar.

Korku içinde yüzerek uzaklaşmadan, uçan Peter Pan ve Tinkerbelle tarafından sudan çıkarılırlar. Harmony ve Molly, mistik ikili tarafından kurtarıldıklarını ve bu yeni dünyada şimdiden arkadaşlar edindiklerini görünce rahatlar. Ancak, kızartma tavaşından ateşe atladıklarının farkında değildirler...

Bell ve Pan onları Neverland adlı bir adaya götürür. Burada ısınırken ve kururken, Bell ve Pan'ın bakımında olan The Lost Boys adlı bir grup ergenlik çağındaki yetimlerle tanışır. Bu çocuklardan biri, The Hollow'dan tanıdıkları küçük kız Cissy Petway'in bir versiyonudur. Harm ve Moll, bir masal kitabının içinde mahsur kaldıklarını ve Cissy'nin birden fazla hikayede var olduğunu fark etmeye başlarlar. Hala bu haberle boğuşurken, Pan onlara ölümcül düşmanı Kaptan Hook'un kötü eylemlerini anlatmaya başlar. Yıllar önce, kötü şöhretli korsan Tink ve Pan'dan Pan'ın sonsuza kadar genç kalmasını sağlamak için gerekli olan sihirli saati çalmıştır, ancak kaçmadan önce Noru adında devasa bir timsah saati ve Hook'un elini kapar ve The Weeping Fen adlı canavarlarla dolu kabus gibi bir yere kaçar.

Şimdi Pan ve Hook, saati ele geçirmek için bitmeyen bir savaş içindedirler. Harmony, The Speaker'ın çantasına koyduğu bir mektup sayesinde bunun kendi kaderinin anahtarı olduğunu öğrenir ve bu savaşa katılmak zorunda kalır. Bir sonraki hikayeye geçip vatanını kurtarabilmek için saati ele geçirmelidir ve bunu yapmak için Moll ile birlikte yeni edindikleri dostlarına ihanet etmek zorunda kalacaklardır.

Harm, Neverland'den ayrılıp saati bulmak için yolculuğuna çıkmanın bir yolunu ararken, Pan'ın bıçak atma becerilerini geliştirdiğini görür. Yaklaştığında, hedefin çok tanıdık bir yüzün aranan posterleri olduğunu fark eder. Yıllardır rüyalarını rahatsız eden karanlık yabancının, kötü şöhretli Kaptan Hook'un ta kendisi olduğunu öğrenince şok olur. Bu kötü korsan, açıkça onun kaderinin bir parçasıdır...

Bell ve Pan, yakında ininden çıkıp bir sonraki saldırısına geçecek olan devasa, saat taşıyan timsahı bulmak için bir sonraki girişimlerini planlarken, Neverland'de bir hafta hızla geçer. Harm, bu yeni dünyayı tanımak ve Moll ile birlikte Neverland'den ayrılmak için kendi planlarını yapmak için elinden geleni yapar. Ayrıca, başkalarından önce timsahı bulmalarına *yardımcı* olacağını umduğu bazı yeni icatlar yapar.

Ancak Moll, genç Kayıp Çocuklara daha fazla aşık olup Cissy, Caleb ve Tristan'ın annesi rolünü üstlenirken, Harm, Pan ve Bell'de bir terslik olduğunu fark eder ve bu idil

Neverland'ın ve sakinlerinin görünüşü yavaş yavaş değişmeye başlar. Fetch ve Moll ile birlikte timsahın içindeki saati ele geçirmek için kaçarken, suçluluk duygusunu hafifletmek için bu düşünceleri kalbinde saklar, ancak sonunda Kaptan Hook ve mürettebatı tarafından yakalanırlar. İlk başta, kana susamış korsanların onları öldüreceğinden korkarlar. Ancak Moll onlara Harm'ın icatlarından bazılarını gösterip Whisper büyüsünü gördüklerinde, Hook onları sözleşmeli hizmetkar olarak tutmaya karar verir ve tek bir çıkış yolu sunar: Timsah tekrar kış uykusuna yatmadan önce saati ele geçirmesine yardım ederlerse, kafaları vücutlarında kalacak şekilde onları serbest bırakacaktır.

Harmony ve Moll, Hook'u kullanarak saati ele geçirmeyi ve daha sonra ondan çalma planıyla bunu kabul ederler.

Yolculuğa çıktıklarında, önceki hikayenin dünyasından birkaç karakterin bu hikayede de var olduğunu görmeye başlarız. Kaçakçı O'Donnellys'i The Weeping Fen'e rehberlik etmesi için kiralarlar ve Hook ile Gayelette, kristal küre önünde dururlar ve Gayelette onlara ortak geleceklerini anlatır. Harm, C'an Saas adlı bir yerin prensesidir ve oraya geri dönmek için saati alıp bir sonraki hikayeye geçmesi gerekecektir. Hook'un kaderi de saatle bağlantılıdır, ancak karşılıklı güvensizliklerine rağmen müttefik olmaya karar verirler.

Timsahı ararken, deniz yılanı, Pan'ın onu ve Moll'u "kurtarmaya" çalışması ve Almira'nın "kitap kurdu"larının kağıt dünyalarında delikler açması nedeniyle oluşan girdaplar gibi birçok engelle karşılaşır. Bu arada, Hook ve Harm burada ortak bir hedef için düşman olsalar da, aralarında kutsal olmayan bir çekim oluşur ve Harm bu durumdan dolayı kendinden nefret eder. Moll da First Mate Xander'a bağlanmasına rağmen, kendini derin bir depresyonda bulur ve Lost Boys'u özler.

Tam da her şeyi sorgularken, Hook sonunda Pan ile olan geçmişini açığa çıkarır. Eskiden kaçmayı başaran Kayıp Çocuklardan biriydi.

Hook, Tinkerbelle hakkındaki gerçeği bilmektedir. Peri gibi davranmasına rağmen, o aslında bir canavardır ve büyülü karizmasıyla Lost Boys'u kendine çeken Pan'dan beslenmektedir. Hook ayrıca, aradıkları saatin zamanı değiştirme gücüne sahip olduğunu

ve Bell tarafından Pan'a bağlandığını, böylece onu yaşlanma sürecini durdurmak için kullanarak onu kendileri gibi sonsuza kadar genç ve etkili bir şekilde ölümsüz tutabildiklerini söyler. Saat çalışmadığı sürece, ne Bell ne de Pan yaşlanmayacak ve yetimlere terör estirmeye devam edebileceklerdir. Şimdiye kadar, Tink'in Kayıp Çocuklar'dan beslenmesini durdurma girişimleri, Neverland'ın sihirle gizlenmiş olması nedeniyle başarısız olmuştur. Pan'ı tekrar ortaya çıkarmak için *tek* yol, saati bulup tekrar çalıştırmaktır.

Harmony, Hook'un hikayesinden şaşkına dönmüş ve dehşete kapılmıştır, Molly ise daha da fazla. Çocukları seven Molly, Tinkerbelle'i ölümcül düşmanı ilan eder ve ikisi, burayı terk etmeden önce ne olursa olsun onu durdurmak için Hook'a katılırlar.

O'Donnellys ile birlikte Weeping Fen'e girerler ve Noru The Ticking Croc'u bulurlar. Canavar bir ölüm makinesidir, ancak onu yenip saati ele geçirirler. Zaferlerinin bir bedeli vardır, çünkü Hook'un mürettebatından ve sevgili arkadaşlarından Trick-Eyed Tom'u kaybederler.

Onlar ayrılır ve Neverland'e doğru yola çıkarlar, Fetch'i Pan ve Tink'i adadan uzaklaştırmak için bir göreve gönderirler, böylece çocukları kurtarabilir ve ikiliye pusu kurabilirler. Onlar yelken açarken, Harm Hook'un odasına gider ve onun hayat boyu dostunu kaybetmesi nedeniyle onu teselli eder. Oraya vardığında, Hook bir kabusun pençesinde. Hook, yatakta dönüp dururken, Harm onun vücudunun dövmelerle kaplı olduğunu görür. Burada Hook'un "yeteneğinin" sadece öldürdüğü kişilerin büyüsunü emmekle kalmayıp, onların anılarını da emdiğini öğreniriz. Bu onu rahatsız eden bir lanettir ve Harm, Hook'un Pan ve Tink'e karşı intikamını tamamladıktan sonra yaşayacak başka bir şeyi kalmadığını fark eder ve bu onu derinden ürpertir. Romantik bir ara verdikten sonra Fetch geri döner ve oyun başlar. Tuzakları işe yarar ve Pan ile Tink Neverland'ı terk ederler, böylece Harm ve arkadaşları oraya gidip çocukları kurtarmak için önleri açılır.

Harmony, sihirli büyütücü ve Whisper yeteneklerini kullanarak içindeki sihirli iplikleri çekip saati tekrar çalıştırarak Pan'ın yaşlanma sürecini yeniden başlatabilir. İkili, Neverland'da yeniden bir araya geldiklerinde ilk kez bir hesaplaşmaya girerler. Her şeylerini ortaya koyarak Hook ve ekibine saldırırlar.

Pan'ın yaşlandığını, artan paniğini ve Tinkerbelle'in gerçek gücünün boyutunu (aynı zamanda korkunç olan gerçek fiziksel formunu) ilk kez görürüz. Harmony ve saati insan kalkanı olarak kullanan Hook ile göğüs göğüse bir savaş sırasında Pan, ona kendisini veya diğer Kayıp Çocukları asla incitmek istemediğini söyler. Bu yüzden, onlar bu durumla başa çıkamayacak kadar zayıfladıklarında onları serbest bırakır. Hook acı bir şekilde güler ve "O sana böyle mi söyledi?" der. Pan'a gerçeği söyler: Tinkerbelle, çocukları ana karaya geri götürüp özgürleştireceğini iddia ederken, aslında onları bir mağaraya götürür ve hayat güçlerini tüketir, sonra da diğerleriyle birlikte bir yığına atar.

Bunu nereden biliyor?

Çünkü yıllar önce o kemik yığını kendisi bulmuştu ve bu yüzden kaçmıştı.

Pan'ın sadakati burada sınanır ve bir an için tereddüt eder. Tinkerbelle yanına uçar ve Pan'dan çok geç olmadan onu öldürmesini ister. Sonunda Pan sevgiyi seçer ve Bell'e savaşı kazanıp yaşamaya devam etmesi için yeterli gücü vermek umuduyla son yaşam gücünü ona aktararak kendini feda eder. Şiddetli bir savaş başlar, ancak sonunda Harmony ve arkadaşları galip gelir, Tink ve Pan'ı öldürür ve çocukları kurtarır.

Son bölümde, onu ve Pan'ı birlikte gömerler. Kayıp Çocuklar üzgün, amaçsız ve bundan sonra ne olacağı konusunda kafaları karışık kalır. Hook onları ana karaya götürmeyi ve onlara yaşayacakları bir yer ve bir bakıcı ayarlamayı teklif eder. Yola çıktıklarında Molly çok üzgündür, ancak Harmony kendi üzüntüsüne o kadar odaklanmıştır ki, korsanların The Edge olarak adlandırdığı, onun için yeni bir sayfa açacağı yere doğru giderken bu konuyu fazla düşünmez. Hook'a veda etmek zorunda kalacaktır ve vedalardan çok yorulmuştur...

Yaklaştıkça, geminin diğer tarafına geçer ve sakinliğini korumaya çalışır. Uzaktan, üzüntüden ağlayan Molly'yi görür. Molly'nin bunca yıldır evlenmek için ısrar etmesinin sadece yoksulluktan kurtulmak istediği için olmadığını aniden net bir şekilde anlar. Bunun nedeni anne olmak istemesidir. Harmony o anda ne yapması gerektiğini anlar. Molly, Kayıp Çocukları yeni evlerine bırakmak için gemiden inerken, Harmony Hook'a yelken açmasını ve onları ve Fetch'i geride bırakmasını söyler.

Deniz üzerinde süzölürken, daha fazla delik açıldığını fark eder. Almira'nın solucanları yayılmaktadır ve zaman daralmaktadır. Hook yanındaki tahtaya tırmandığında, onun da kendisiyle birlikte gitmek istediğini anlar. Nedenini sorduğunda, Hook hiçbir korsanın The Edge'in ötesine yelken açmadığını ve kendisinin bunu yapan ilk kişi olacağını söyler.

Sayfayı çevirirler ve Oz'a fırlarlar. Yere düştüklerinde Harmony yukarı bakar ve Prens Duncan Westerly ile saray şahini Bonnie'nin üzerinde durduğunu görünce şaşkına döner.

Hikaye devam ediyor...

BÖLÜM 1

"Duncan?"

Ayağa kalkarken görüşüm bulanıklaştı. "Harmony! Tanrıya şükür, iyisin!"

Ağzım açık bir şekilde ona bakarken başım dönüyordu. Şimdiye kadar yolculuğumda başıma gelen tüm çılgın olaylar arasında, burada, yepyeni bir dünyada Prens Charming'i tekrar görmek en gerçeküstü olanıydı. Daha önce de doppelganger'larla karşılaşmıştım. Küçük ateşli bir versiyonu

Cissy Petway bir şekilde aynı anda birden fazla hikayede var olmuştu. O'Donnelly klanı da aynıydı. Onları hemen tanıdım, ama Cissy'nin geçici bir tanıma işaretinden başka, beni tanıyan tek kişi C'an Saas'tan gelen ve kendini masal kitabına yansıtan sihirli ziyaretçi Gayelette'ti. Anladığım kadarıyla o da benim gibiydi: Cissy ve diğerleri gibi bir ikiz değil, alemler arasında seyahat eden biriydi.

Şimdiye kadar.

Duncan'ın gözleri rahatlamış bir şekilde parladı, bana doğru sendeleyerek geldi ve beni kollarına çekti, bu *hareketiyle* şahin Bonnie'yi *kızdırarak* havalanmasına neden oldu. Ben de onun kucaklamasına karşılık verdim, tanıdık bu kucaklamayla içim ve dışım anında ısındı.

Duncan... gerçek Duncan, gerçekten buradaydı. Ama nasıl?

"Her şeyi mahvettiğimi düşünmeye başlamıştım! Munsch Kontu, yıllardır buraya gelen tek yabancı olduğumu söyledi."

Yüzüm onun yünlü göğsüne gömülü olduğu için cevap veremedim.

"Onu serbest bırak yoksa seni balık gibi deşerim."

Bir an için Duncan'ın kasları beni daha sıkı kavradı ve omurgamın dibinden panik yükseldi. Hook, önce bıçakla, sonra soru soran türden bir korsandı. Neyse ki Duncan, geri adım atarken kollarını indirdi

geri çekilirken kollarını indirdi ve iki elini de yüksekte tutarak sahte bir teslimiyet gösterisi yaptı. O anda Hook'un kılıcının Duncan'ın böbreğine dayandığını gördüm.

"James, hayır, sorun yok! O bir arkadaş."

Duncan başını eğdi, bakışları cildimi yakıyordu. Onu canlı ve sağlıklı gördüğüm için duyduğum sevinç, daha karmaşık duygularla —suçluluk ve kafa karışıklığı. Alabaster'da, çok hızlı bir şekilde çok yakınlaşmıştık. Her şeyi, hayatını, geleceğini, halkını, hepsini beni ve Moll'u kurtarmak için riske atmıştı ve ona karşı bir şeyler hissettiğimden şüphe yoktu.

Ve kendime karşı tamamen dürüst olursam, hala öyleydim. Ama bir bakıma, o zamandan beri bambaşka bir hayat yaşamıştım. Daha güçlü olmuştum, onun yardımı olmadan savaşmayı öğrenmiştim, rüyalarımı süsleyen ve bana daha önce hiç hissetmediğim duygular yaşatan korkunç bir korsanla olan savaşımı da dahil.

Duncan'la bile.

Şimdi buradaydık... üçümüz.

Beni şimdi öldürün ve bu garip durumdan kurtarın.

Hook, silahını yavaşça indirirken gözlerini Duncan'dan ayırmadı, ama kılıcı kınına geri koymadı. Duncan bir adım öne çıktı ve elini uzattı.

"Alabaster'dan Duncan Westerly. Tanıştığımıza memnun oldum."

Hook, Duncan'ın uzattığı eli küçümseyerek dudaklarını kıvrıldı. Bir an için, sırf her kemiğini kırmak için olsa bile, onu gerçekten tutacağını sandım. Bunun yerine, cevap vermeden önce sessizliği uzattı.

"Kaptan Hook." Sesindeki soğukluk, kışın buz kadar kalındı.

"O zaman bu çok uygun, değil mi?" dedi Duncan, başını James'in demir uzantısına doğru eğerek, dudaklarının köşesi alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. Tanıdık bir gamze parlaması neredeyse beni de gülümsetiyordu, ta ki onun burada ateşle oynadığını hatırlayana kadar.

"Duncan ve ben, Neverland'e gitmeden önce Alabaster'da tanıştık." Bonnie iki kez başımın üzerinde daireler çizip omzuma konarken boğazımı temizledim. Onun ağırlığı hoşuma gidiyordu ve Fetch'in yokluğunda, kısa sürede bile onu özlemiştim. *Onu* özlemiştim.

Ortalık sakinleşince, geri dönüp boynuma burnunu sürtmeye ve yumuşak bir şekilde cıvılamaya başladı. O, Alabaster'daki saray kedilerini yöneten akıl hocam Bertrand'a aitti. Bertrand devrim için hayatını feda etmişti ve ben de onun bakımındaki şahinlere ne olduğunu merak etmiştim. Bonnie'nin tüylü göğsünü kaşıyarak memnuniyetle iç geçirdim, kalbimdeki yük biraz hafiflemişti.

"Bu Bonnie. Çok sevimli, ama biraz da huysuzdur. Fetch kadar uysal olmasını bekleme." Hiçbir şahin Fetch kadar iyi değildi, Bonnie bile, tüm güzelliğine rağmen.

Kendi şahinimi düşünmek, kalbimin tam ortasına saplanan bir bıçak gibiydi ve nefesimi tuttum. Dört yaşımdan beri sadık yardımcımdı ve yokluğu içimde bir boşluk bırakmıştı. Molly'nin doldurduğu boşluğun hemen yanında...

Hayır. Oraya gitmeyeceğim. Henüz değil. Şimdilik birlikte bir yerlerde tatilde olduklarını varsayalım.

"Fetch demişken, küçük dostumuz nerede?" diye sordu Duncan, gökyüzünü hızlıca taradıktan sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Alabaster'dan ayrıldıktan sonra geldiğim hikaye bu değildi," diye açıkladım. "Bundan önce bir yer vardı ve..." Sözümü yarım bıraktım. Şimdi açıklamak için uygun bir zaman değildi. "Her neyse, buraya gelmeden önce uğramam gereken bir yer vardı. Fetch'i Molly'nin yanında bıraktım, onu güvende tutması için. Geri kalanını sonra anlatırım. Önce bilmem gerekiyor... Alabaster'da durumlar nasıl?"

James bana masal kitabını gösterdiğinde - çocukken kısa bir süre sahip olduğum kitaba çok benziyordu, sadece sayfaları siyah kenarlıydı ve metin sürekli değişiyordu, yeni seçimler yapıldıkça kendini değiştiriyor ve yeniden yazıyordu - Relyk ile savaşıp onu yendikten sonra işlerin nasıl gittiğini okudum. Yine de, Alabaster'dan ayrılalı çok uzun zaman olmamıştı.

"Harika, ama bir haftadır yoktum. The Shadow Abyss'e geri dönmem biraz zaman aldı, sonra da atlamak için cesaretimi toplamaya çalıştım." James'in somurtkan bakışlarını görmezden gelerek bana sıırttı ve göz kırptı. "Bununla birlikte, isyan tam bir başarıydı ve krallık artık halk tarafından seçilen bir konseyin elinde. Little Alabaster ve The Hollow arasındaki duvarlar yıkıldı. The Smudge'ı gizleyen örtü artık yok. İnsanlar

hala temkinli, ama başlangıç yapıldı. Geleceği yeniden yazma şansı."

Ağzım açık kaldı. "Ben gittiğimden beri tüm bunlar mı oldu? Sadece birkaç haftadır yoktum..."

"Haftalar mı?" Koyu renkli kaşları çatıldı. "Harmony, sen bir yıldan fazla süredir yoktun."

Bir yıl...

İmkansız görünüyordu, ama gerçek buydu. Peki, Molly'yi Neverland'da bıraktığımdan beri ne kadar zaman geçmişti? Altı ay mı? Daha fazla mı?

Midem kasıldı.

Hayatı şimdi tamamen farklı olabilirdi... Belki yeni bir en iyi arkadaş bile edinmişti. Peki ya Fetch? Beni hatırlayacak mıydı?

Duncan'ın hatırladığı ve beni bulmak için hayatını ve uzuvlarını tehlikeye atacak kadar değer verdiği açıktı. Bu bir şey ifade ediyordu.

James'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve Duncan'ın söylediklerinin özüne odaklanırken boğazımı temizledim. "Zaman tüm hikayelerde aynı şekilde geçmez."

O zaman Pan'ın saatine ihtiyacım olmasının nedeni bu muydu?

Yerleşince üzerinde daha fazla düşünmemiz gereken şeyler vardı, ama seyahatlerim sırasında öğrendiğim bir şey vardı: Bölgeyi tanımak başarımız için çok önemliydi. Kader, Gayelette, kendi içgüdülerim ya da üçünün birleşimi olsun, bir şekilde önüme çıkan her görevi yerine getirmek için gerekli araçları ve yöntemleri bulmam gerekiyordu. Son iki hikayede de böyle olmuştu.

Bu sürece daha fazla güvenmem gerekiyordu.

"Peki, Konuşmacı'nın Whispers köyü?" diye sordum, dikkatimi Duncan'a yeniden vererek.

"Alabaster'a geri döndüler. Büyü gelişmeye başladı, topraklar ve insanlar refah içinde yaşayacak, bunun ilk belirtileri şimdiden görülüyor. Hâlâ soyluların ufak tefek direnişleriyle uğraşıyorum, ama genel olarak işler umduğumdan daha iyi gidiyor. Başardık Harmony. Sen başardın." Bana tekrar uzanmak için yaklaştı, ama James'in düşük bir hırıltısı onu durdurdu.

Yanaklarım kızardı ve şüphesiz kıpkırmızı olmuştu. Boğazımı temizledim. "Beni nasıl buldun?"

"The Smudge'a gidip oradaki insanlarla konuştum, çiçek arabası olan kadınla..."

"Gayelette," diye sözünü kestim, hevesle başımı sallayarak. "Ne dedi?"

"Bana, masal kitabının içinde yaşadığımızı ve senin bir sonraki hikayeye geçmek için sayfayı çevirdiğini söyledi. Senin bana ihtiyacın olduğunu söyledi." Sesi samimiyetle doluydu, elleri genişçe açılmış, ifadesi ciddiydi. "Seni takip etmek için Gölge Cehennemi'ne geri döndüğümde, artık tek bir köşesi kıvrılmış sayfayı alamadım. İki sayfa almak zorunda kaldım. Buraya birkaç gün önce geldim ve seni aramak için Munsch Kin Land'den ayrılmak üzereydim. Ama sonra, birdenbire, bir yıldız kayması gibi gökyüzünden düştün."

James arkamdan şüpheli bir şekilde "Lanet olası pislik" diye mırıldandı ve ben de botumun burnuyla onun ayak bileğine bastırdım.

"Sen gitmeden buraya geldiğimize çok sevindim. Seni gördüğüme çok mutluyum. Beni gerçekten tanıyan birine ait dostça bir yüz."

"Hiç bilemezsin..." dedi, sevgisi apaçık ortadaydı.

Duncan'ın özelliği buydu. İlk tanıştığımızda Whisper'ını saklaması dışında —ki bu ona çılgına dönüp beş kişinin gücüne sahip bir şekilde savaşma yeteneği veriyordu— o açık bir kitaptı. Böyle bir adamla nerede durduğunu tam olarak bilirdin, aksine...

Yavaş bir alkış düşüncelerimi böldü ve dönüp James'in alkışlamak için elini ön koluna vurduğunu gördüm.

"Harika. Tehlikede olan genç kızı kurtarmaya geldin... Sen tam bir kahramansın, değil mi?"

Duncan başını eğdi ve Hook'a uzun uzun baktı. "Komik, ilk başta bir tarafındaki o ağır kanca ve diğer tarafındaki elin dengenizi bozup kavgada kolayca yere serilmenize neden olur mu diye merak etmiştim, ama şimdi fark ediyorum ki omzunuzdaki o çentik muhtemelen durumu dengeliyor, değil mi?" Duncan'ın gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı ve Hook bir adım öne çıktığında içimi bir korku dalgası kapladı.

Sonunda konuştuğunda sesi alçak ve ölümcül bir tondaydı. "Bak ne diyeceğim. Neden teorini test edip beni yere sermiyorsun, yakışıklı?"

İki adam birbirlerine bıçak gibi bakışlar attılar ve Duncan'ın gözlerinin griden gümüşe dönüştüğünü, göz bebeklerinin elmas şeklinde uzadığını gördüm...

Hiç iyi değil.

"Tamam! Hepimiz bir nefes alıp sakinleşelim." Keskin bir kahkaha atarak ikisinin arasına dikkatlice girdim. "Eminim herkes için uzun bir gün olmuştur, biz dünyalar arasında atlarken, siz de beni bulmaya çalışırken. Beyler... biz aynı takımdayız. Bütün bunlara gerek yok."

"Her zamanki gibi haklısın." Duncan ilk geri adım atan oldu, ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. "Seni sağ salim bulduğum için mutluyum." Batmakta olan güneşe bir bakış attı ve kaşlarını çattı. "Ama artık içeri girmeliyiz. Karanlıkta burada kalmak istemeyiz."

Başımı çevirip ilk kez etrafıma baktım. Duncan'ı görünce o kadar şaşırmıştım ki, başka hiçbir şeyi fark etmemiştim.

Bu yeni dünya... gözlerim için bir ziyafetti — Neverland'ın tropikal cennetinden tamamen farklı ama aynı derecede güzeldi. Beyaz, kabarık bulutlar mavi gökyüzünü süslüyordu ve güneş parlak bir şekilde parlıyordu, ama hava serin ve kuruydu. Yine de en çok dikkatimi çeken manzara oldu. Ağaçlar ve çalılar bizi çevreliyordu; koyu renkli gövdeleri, tepesinde çarpıcı renklerin patlamasıyla kırmızı, mor, yeşil ve sarıya bürünmüştü, tıpkı Molly'nin en çılgın perukları gibi. Çalılar kısa ve bodurdu, ağaçların tepesinden bile daha renkli, dolgun meyveler ve çileklerle doluydu.

Bu idil manzaraya rağmen, uçan peygamber develerinden tıkırdayan timsahlara kadar yeterince korkunç şey yaşamıştım ve bir şeyi kesin olarak biliyordum:

Duncan gece dışarıda olmamamız gerektiğini söylüyorsa, gece dışarıda olmamalıydık.

"Nereye gidiyoruz? Nerede kalıyorsun?" Yakınlarda bir köy veya insan olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

"Munsch Kin Land'de kalıyorum. Oradaki kasaba halkı bana karşı çok nazik davrandı. Birkaç ziyaretçiyi daha ağırlamaktan mutluluk duyacaklardır

daha fazla ziyaretçiyi ağırlamaktan mutluluk duyacaklardır." Dönüp bize onu takip etmemizi işaret etti. "Bu taraftan."

Yolculuk kısa ve neredeyse ürkütücü bir sessizlik içinde geçti, bu da bana düşünmek için çok ihtiyacım olan zamanı verdi. Bu değerli birkaç dakikayı, iki hayatımı uzlaştırmaya çalışarak geçirdim... yaşadığım hayatı ve geride bıraktığım hayatı. Duncan ve James. James ve Duncan. Ben ve... kim?

Şimdiye kadar?

Çok iyi gitmiyordu.

Garip bir şekilde, sayfaların arasından atladığımdan beri yaşadığım sayısız hayat değiştiren deneyimlerden dolayı, Alabaster'dan ayrıldığımdan beri benim için de bir yıl geçmiş gibi hissettim. Ama Duncan bana sarıldığında, inkar edemedim... ona daha yakınlaşmak ve o sarılmaya karşılık vermek çok kolay, çok doğal geldi.

Kirpiklerimin altından James'e baktım ve yüzümü buruşturdum. Gerginliği dalgalar halinde yayılıyordu — ağzının kenarındaki çizgilerden, kısılmış gözlerinden, hafifçe genişleyen burun deliklerinden. Uzun, kararlı adımlarıyla Duncan'ın önüne geçmek üzereydi, ama nereye gittiğimizi ve oraya nasıl varacağımızı hiç bilmiyordu...

Garip. Jolly Roger'ın iskelesinden atladığımızda, pek çok şeyden korkmuştum:

Bir sonraki kata ulaşmadan ölmek. Bir sonraki kata ulaştığımızda ölmek. Bulmamız gereken eşyayı bulamamak ve gerçek evim olan C'an Saas'a asla geri dönmemek. Molly ve çocukların nasıl olduklarını merak ettim ve bir daha asla bir araya gelemeyeceğimizden korktum. Peki James ve ben bundan sonra ne olacaktık?

Beynim aniden önceki gece onun kulübesinde yaşananları yeniden canlandırınca iniltiyi zorla bastırdım. Dudakları dudaklarımın üzerinde... parmakları ateşli bedenimde dolaşırken...

"Durup haritaya bakman mı gerekiyor?" Hook, Duncan durup şaşkınlıkla etrafına bakarken sordu.

"Hayır, o konuda sorun yok, ama teşekkürler dostum."

Bu, her şeyi kesinleştirdi. Diğer tüm endişeler şimdilik bir kenara bırakılmalıydı. Şu anda odaklanabileceğim tek şey, bu ikisi arasında tırmanan kavgayı yatıştırmaktı...

Birbirlerini öldürmeden önce.

Erkekler.

BÖLÜM 2

Gökkuşağının tüm renklerinden oluşan devasa cam duvara vardığımızda, derimden çıkıp Bonnie'nin beni buradan uçurup uçurmayacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Gerginliği bozacak bir şey olduğu için mutluydum, yürüyüşümüzün on dakikasını Duncan'a Neverland'de olan biten her şeyi, Pan ve Tink'i anlatarak geçirdim. Doppelganger O'Donnellys ve Cissy Petway hakkında, Noru the Ticking Croc hakkında. Sonra, son on dakikayı gergin bir sessizlik içinde geçirdim, iki adam birbirlerine pek de gizli olmayan iğnelemelerle saldırmaya çalışırken, zar zor gizlenen hor görme ve testosteron dolu bir ziyafete maruz kaldım - sadece sözlü olarak, bu melodramın gelişmesini izleyen tanrılara şükürler olsun.

Eğlenceli şeyler.

Ve şimdi buradaydık...

Ne yazık ki "burada"nın tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum. Pawpaw'ımın masal kitabımdaki daha korkutucu görünen hikayeleri okumasına izin veremeyecek kadar korkak olduğum için kendime bir kez daha tekme atmak istedim.

Belki o zaman neye bulaştığımızı biraz olsun anlayabilirdim...

"İşte burası. Munsch Kin Land," dedi Duncan elini sallayarak.

Gökkuşağı duvarı gerçek bir mimari şaheserdi ve parmaklarımla serin dış yüzeyi okşayarak, hayranlıkla pürüzsüz yüzeyi izlemekten kendimi alamadım. "Tahmin edebileceğiniz gibi, duvarları pek sevmem, ama bu gerçekten muhteşem."

Batan güneş camdan içeri girerek, ayaklarımızın dibine dağılmış minik mücevherler gibi çimlerin üzerine küçük ışık parıltıları gönderiyordu. Yine de, parmaklıklar ne kadar süslü olursa olsun, hapisane hapisaneydi. Sonunu görmek için duvarın uzunluğuna baktım ama kesin bir şey bulamadım.

"Tehlikeyi dışarıda tutmak mı, yoksa insanları içeride tutmak mı?"

"İlk seçenek gibi görünüyor, ancak burada yeterince uzun süre bulunmadığım için kesin bir şey söyleyemem," diye yanıtladı Duncan.

"Kapı nerede? Buradan geçeceğimizi varsayarsak?" Hook, benim kadar devasa gökkuşağı duvarından etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"O..." Duncan cümlesini bitiremeden, önümüzdeki cam titredi ve kaydı, geniş bir panel yavaşça bir tarafa kaydı.

"Sir Duncan, geri dönmüşsünüz!" Kırmızı bıyıklı, parlak mor takım elbiseli bir adam ortaya çıktı.

Duncan gülümsedi ve bana döndü. "Bu Munsch Kontu. Kontun anlattığına göre, babasının babasının babasının babasının babası yüzyıllar önce Munsch Kin Land'i kurmuş." Tekrar kontun yüzüne döndü ve James ile beni işaret etti. "Misafir getirmemin sakıncası yoktur umarım?"

Kare göğsünü okşayarak sevinçle bağırdı. "Gerçekten harika. Lütfen içeri girin. Sir Duncan'ın dostları bizim de dostlarımızdır!" Kenara çekildi ve dramatik bir şekilde eğildikten sonra içeri girmemiz için işaret etti.

Nefesimi tutarak girişten içeri adım attım.

"Burası Sarı Tuğla Yolu." Duncan, parlak, düzgün kesilmiş tuğlalardan yapılmış, daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık yayıyor gibi görünen geniş, altın rengi bir yola doğru ilerledi. Her iki tarafımızda, yürüyüş yolunu çevreleyen minik evler vardı, her biri bir öncekinden daha sevimliydi. Biri dev bir mantar gibi görünüyordu, beyaz boyalı ve kırmızı benekliydi, her penceresinin altında yabancı çiçeklerle dolu çiçek kutuları vardı. Bir sonraki pembe, şekerle kaplı sakız damlası şeklindeydi, beyaz bir verandası ve yanında küçük bir bahçesi vardı.

"Bir çocuğun rüyasından çıkmış gibi," diye mırıldandı James etrafına bakarken. Ona bir göz attım.

"Kitaptan hatırladın mı?" James başını salladı. "Ya sen?"

"Hayır."

Bu da, yine körü körüne koştüğümüz anlamına geliyordu.

Seslerin geldiği yöne döndük ve bize doğru gelen insan selini gördük. Bazıları yolun aşağısındaki dükkanlardan, diğerleri ise

evlerinden çıkıyordu.

İnsanlar köyün kendisi kadar renklidi. Hiçbirinin kıyafeti birbirine uymuyordu, sanki herkes gözleri kapalıyken dolaplarından rastgele parçalar seçmiş gibi. Maviler, pembeler, yeşiller, sarılar, turuncular, morlar.

Önde, zaten 1,80 metre boyundaki vücuduna bir 30 santim daha ekleyen bir şapka takan uzun boylu bir kadın vardı. Tek gözüne takılı bir monokül ve kollarında nane yeşili bir sansar gibi görünen garip bir yaratıkla bize doğru geldi. Gözleri rehberimize kaydı.

"Ah, kont sonunda başardı. Munsch Kin Land'i herkesin ziyaret etmek istediği, Emerald City'den bile daha fazla, zarafet ve sofistikeliğin merkezi haline getirdiniz. Ve şimdi, her zaman hak ettiği gibi, Oz'un gözdesi olacak. Yaşasın!" diye bağırdı ve ona geniş bir göz kırptı.

Balmumu sürülmüş bıyıklı adam sırttı, yanakları kızardı ve göğsünü şişirdi.

"Evet, hepimiz elimizden geleni yapıyoruz, değil mi?" dedi. "Bu bir şölen demek, değil mi? Bir şölen, bir şölen!"

Bu kelime, giderek büyüyen kalabalığın arasında yayıldı, heyecanlı bir fısıltıdan yükselen bir tezahürata dönüştü.

"Ziyafet! Ziyafet! Ziyafet! Ziyafet!"

James homurdandı, eli bıçağına doğru seğirdi. Yaklaştım ve koluna dokundum. Bu insanlar bize zarar vermek istemiyorlardı.

Kolundaki gerginlik azaldı ve ben de biraz daha rahat nefes almaya başladım. Dikkatli olacaktık, ama yemek ve biraz dinlenebileceğimiz bir yer kaçırılmayacak kadar iyiydi.

"Halk kararını vermiş gibi görünüyor," dedi kont, sessizlik için iki elini kaldırarak. "Ben kimim ki onlara karşı çıkayım? Inezuary'nin dördüncü günü olan bugün, ben, Munsch Kontu, bugünü Gezginlerin Bayramı ilan ediyorum."

Silindir şapkalı kadına bir bakış attı ve kadın omuz silkti. "Bu yeterli."

Kont üç kez ellerini çırpı. "Akşam yemeğine kadar bunu başarmak için fazla vaktimiz yok. Gidin, gidin!"

Guguk kuşu yedi kez öttüğünde Büyük Salon'da buluşalım!"

Kasaba halkı yine sevinç çılgınlıkları attı ve her yöne dağıldı, bazıları hazırlıklara başlamak için heyecanla neredeyse çarpışacaklardı, sanki gökkuşağı patlamış ve gözlerimin önünde dağılmış gibiydi. Beyaz önlüğü kan ya da reçel (umarım ikincisi olur) ile lekelenmiş bir adam, önlüğündeki lekeler kadar kırmızı yanaklarıyla kalabalığın arasından bize ulaşana kadar yolunu açtı.

"Lordum, Lollipop Guild ve Lullaby League'in, Sir Duncan ilk geldiğinde onun için gösteri yapamadıkları için çok üzöldüklerini biliyorum. Bir kez daha reddedilirlerse, bu onları yıkabilir. Bu sefer hizmetlerinin memnuniyetle kabul edileceğini onlara söylesem olur mu?"

Munsch Kontu kaşlarını çatı ve sanki reddetmek için hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı, ama uzun boylu kadın sözünü kesti.

"Ooh! Lollipop Guild'in performanslarını çok seviyorum!"

Kont, dudakları şefkatli bir gülümsemeye yayılırken, tüm o sıcak havayı tek bir küçük ciyaklama ile dışarı bıraktı.

"Evet! Ben de tam aynı şeyi söyleyecektim. Lollipop Guild'in performansını çok seviyorum. Kesinlikle, Crumpet!" Önlük giymiş adamın omzuna hafifçe vurdu. "Onlara performanslarını çok sevdiğimizi söyle. Sanırım yine pırasa ve peynir parçacıklı patates pufı yapıyorsun, değil mi?" diye sordu, yuvarlak karnını ovuşturarak, gözleri umutla parıldıyordu.

"Elbette, Lordum. Elbette. O zaman saat yedide görüşürüz!" Crumpet bize başını salladıktan sonra dönüp gitti.

Kont bir kez daha bize döndü. "Şimdi, Sir Duncan, lütfen beni arkadaşlarınıza düzgün bir şekilde tanıştır."

"Bu bayan Harmony, o da Alabaster'dan," dedi Duncan, beni işaret ederek, "ve arkadaşı James..."

"Hook," diye araya girdi James, kısa bir baş sallama ile.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Umarım uzun süre kalacaksınız," dedi kont. "Sir Duncan'ın Alabaster'daki evi hakkındaki hikayelerini dinlemek çok hoşumuza gitti," dedi, yanlış hecede vurgu yaparak, "ah-LA-bister" gibi telaffuz etti. "Munsch Kin Land'den pek çıkmıyoruz, çünkü..." diye söze başladı, sonra başını sallayarak sözünü kesti. "Boş verin. Her halükarda,

istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Misafir ağırlamayı seviyoruz ve bu akşamı sabırsızlıkla bekliyorum. Benimle gelin, odalarınızı göstereyim. Kontun malikanesinde benimle birlikte kalacaksınız."

O, Munsch Kin Land'in sunduğu her şeyi göstererek, çekici bir ev sahibi rolünü oynarken, biz de onu dolambaçlı tuğla yolda takip ettik. Birkaç el yazısı tabelaya göre, *hem* graze-horn *hem de* mooligan sütünden yapılan tatlılar sunan krem şanti dükkanından, Molly'yi özlemle hatırlatan bir kadın kuaförüne kadar. O dükkanı görse kesinlikle çıldırırdı. Duvarlar, hayal edilebilecek her renk ve şekilden peruklar, saç parçaları ve şapkalarla doluydu. Bir stilistin, kadının kahverengi saçlarından yapılmış dev bir kartal yuvası gibi görünen ve içine pastel mavi, pembe ve sarı renklerde üç adet vernikli yumurta yerleştirilmiş son eserine bir tür vernik sıkıldığını izlerken, neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum.

Bonnie'nin pençeleri omzuma saplandı ve onun düşüncelerini açık ve net bir şekilde hissedebiliyordum — bunlar lezzetli birer ikram olurdu.

Hayır, hanımefendi, onlar sizin için değil! Uslu bir kız olun. Biz burada misafiriz.

Hala bunu düşündüğünü anlayabiliyordum — küstah bir kuş olduğu için —ta ki ona, uslu durursa partiden en lezzetli yiyecekleri getireceğime dair sessizce söz verene kadar. Biz malikaneye doğru ilerlerken, yumuşak bir kıkırdama ile omzuma geri yerleşti.

"Güzel bayan için parfüm!" diye bağırdı bir kadın, son dükkânın önünden geçerken.

Kadın eğilip difüzörün topunu sıktı ve pamuk şeker gibi kokan bir sis doğrudan yüzüme geldi. Hemen hapşırdım.

"Maxime!" Kont öfkeyle bağırdı. "Misafirlerimize böyle davranman yakışık almaz. Bir dahaki sefere püskürtmeden önce izin iste."

Kadın, korkmuş bir şekilde, fısıltıyla özür diledi.

"Merak etme," diye arkamdan seslendim, kaşınan burnumu ovuşturarak. "Bu... çok hoş!"

James gizlice burnunu çekti. "Yanmış şeker gibi kokuyorsun."

Birkaç dakika sonra, kontun malikanesinin önünde durduk. Diğer evlerin büyüklüğünü göz önüne alarak, daha mütevazı bir şey bekliyordum. Bunun yerine, geniş yapı sanki Little Alabaster'dan koparılmış gibi görünüyordu. O kadar görkemli veya süslü değildi, ama yirmi kişi veya daha fazlasını barındıracak kadar büyüktü ve her birinin kendi yatak odası vardı.

"Celia!" Kont, ön kapıdan içeri girip fuayeye adım attığımız anda bağırdı.

Limon yeşili şapkalı ve neşeli sarı üniformalı genç bir hizmetçi, yüzünde heyecanla merdivenlerden aşağı koşarak geldi.

"Daha fazla misafir mi?"

Kont tekrar ellerini çıırttı. "Aynen öyle. Ve kısa sürede bir ziyafet daha. Onlara yatacak bir yer bulalım, sonra da işe koyulalım."

"Bu hafta çok önemli bir hafta oldu," dedi hayretle, menekşe rengi gözlerini kocaman açarak. "Neyse ki, boş odaların bile aylık derin temizliğini yeni bitirdim, bu yüzden sizin için bolca yerimiz var. Bu taraftan! Gelin, gelin!"

Duncan, James ve beni spiral merdivenden yukarı ve uzun bir koridordan aşağı götürürken, önünden gitmem için bana işaret etti. Bonnie omzumdan ayrıldı ve Duncan'a geri uçtu, beni yalnız hissettirdi. Fetch'in sürekli yokluğu, omzumdaki ağırlığıyla bir an için hafiflemişti.

"Sir Duncan orada uyuyor," dedi Celia, sağdaki ilk kapalı kapıyı işaret ederek. "Ve bu oda sizin için mükemmel olacak, hanımefendi." Bir sonraki kapıyı açarak, her türlü mor tonuyla dekore edilmiş bir odayı ortaya çıkardı ve yine kendimi Molly'yi düşünürken buldum, onu geride bıraktığım için duyduğum üzüntü, neredeyse fiziksel bir acıya dönüşmüştü.

Onu görmeyeli çok uzun zaman geçmemişti, ama onu ne zaman göreceğimi, ya da tekrar görebilecek miyim bilememek bana ağır geliyordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve gülümsemeye çalıştım. "Bu mükemmel. Çok teşekkür ederim."

"Ve siz, bayım," dedi, dehşet dolu ifadesini gizleyemeyen James'e dönerek, "koridordaki bir sonrakini alabilirsiniz."

Endişelenmeyin. O oda bu odaya hiç benzemiyor," dedi göz kırparak. Bu onu biraz rahatlatmış gibi göründü, ta ki o, "Hayır. O oda tamamen pembe," diye ekleyene kadar.

Hook, kadının başının üzerinden benimle göz göze geldi, koyu renkli gözlerinde korku gibi bir şey vardı ve ben neredeyse kahkaha atacaktım. Hak ettiğini buldu, huysuz herif.

"İstediğiniz kadar vakit geçirin, isterseniz yıkanın, parti zamanı geldiğinde sizi almaya gelirim. Giyecek bir şeyler getirmemi ister misiniz, hanımefendi?"

Banyo ve temiz giysiler kulağa çok hoş geliyordu ve minnettar bir gülümsemeyle başımı salladım. "Çok sevinirim."

Beni odada bırakıp kapıyı kapattı ve Hook ile sohbet ederek koridordan onun pembe odasına doğru ilerlediler.

Etrafa göz gezdirdim ve burnumu kırıştırdım. Lavanta rengi örtüler, taze leylak rengi şeffaf bir kanopi ile örtülü kalp şeklinde bir yatağın üzerinde duruyordu. Ametist rengi duvarlar ve kabarık kraliyet moru halı, odanın görünümünü tamamlıyordu. Burası benim için bile çok fazlaydı. Hook gibi bir adam için ise kesinlikle işkenceye benzer bir şeydi. Munsch Kin Land, abartılı renkleri ve neşeli insanları ile Hook'un karanlığıyla zıt, bir gökkuşağı gibiydi.

Kim bilir, belki de bu ona iyi gelir?

Ben, bu yerin gürültülü, kalabalık ve biraz kaotik olmasından çok memnundum. En azından kısa bir süreliğine, çok karmaşık bir sorundan dikkatimi uzaklaştırmıştı.

Odayı geçip mor renkli, pençeli ayaklı küvete doğru ilerlerken, bu sorun mide bulandırıcı bir şekilde geri geldi...

İki adam vardı, her ikisinin de yatak odası benimkinin iki yanında.

Biri ölüm arzusu olan ve omzunda bir mil genişliğinde bir çip olan... onun hakkındaki gerçeği bilmeme rağmen hala rüyalarımın giren.

Diğeri ise, zengin ve güçlü erkekler hakkındaki tüm inançlarımı alt üst eden, hayatta karşımıza çıkan beyaz atlı prens gibiydi.

İkisi de kalbimin bir parçasını ele geçirmişti. İkisi de bu noktaya gelmemde önemli bir rol oynamıştı ve benim anlayabildiğim kadarıyla?

İkisi de hala beni istiyordu...

Asıl soru, *benim* ne istediğimdi.

Biliyorsam ne olayım, ama şimdilik, önümüzdeki hafta falan ölmemekle yetinecektim.

Çünkü Pawpaw'ın her zaman dediği gibi, "*Yıldızlara ulaşmaya çalış Ella, ama her ihtimale karşı merdivenini de yanına al.*"

Bir inilti çıkardım ve gömleğimi çıkardım.

"Dudaklarından kaderlerin kulaklarına, Pawpaw. Dudaklarından kaderlerin kulaklarına... Umarım merdivene ihtiyacım olmaz."

BÖLÜM 3

"Harmony!"

Başımı hızla çevirdim, elim yanımda duran kırbacımı tutmaya uzandı, ilk başta sesi tanıyamadım.

Duncan, büyük odanın girişinde arkamda duruyordu, dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı. O rahat gülümseme ve o çok çekici gamze, onca ölüm ve katliamdan sonra içimi ısıttı.

Fen. Noru. Pan ve Tink. Trick-Eyed Tom'u kaybetmek. Bir parçam sadece öne eğilip başımı Duncan'ın omzuna yaslamak istiyordu...

Omuzunun garip bir şekilde boş olduğunu fark ettim ve kaşlarımı çattım. "Küçük yardımcın nerede?"

Sanki onun orada olmadığını unutmuş gibi elini kaldırdı. "Bonnie'yi Alabaster'ı kontrol etmesi için geri gönderdim. Görünüşe göre şahinler ileri geri gidebiliyorlar. Evde her şey yolunda gidiyor, ama bu tür şeyler hassas olabilir..."

Ve sen burada bana yardım etmek yerine, bu zorlu geçiş sürecinde insanları yönlendirmelisin, diye içimden ekledim. "Ama günün asıl önemli sorusu..." Kaşlarını oynattı. kaşlarını oynattı. "Hangi rengi aldın?"

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü ve dikkatimi dağıttığına izin verdim. "Mor. Ya sen?"

"Sarı. Ve demek istediğim, bunu sonuna kadar götürüyorlar. Kontrolsüz güç peşinde olan kötü bir büyücü ile, içinde pastel boya fıçısı patlamış gibi görünen bir odada uyumak arasında seçim yapmam gerekirse, ben her zaman ikincisini seçerim. Gerçi..." Düşünüyormuş gibi başını eğdi ve dudaklarımdan bir kahkaha patladı.

"Yatak rahat ve su sıcak, bu yüzden benim için tartışma bile yok. Ayrıca, boya seçimleri bir yana, biraz tuhaf olsalar da iyi insanlara benziyorlar.

Garip." Dikkatimi tekrar büyük salonun ortasına çevirdim, orada oturmak için düzinelerce yuvarlak masa dizilmişti. İki uzun ziyafet masası, ortasından eğilecek kadar yiyeceklerle doluydu. Bir grup köşede neşeli bir müzik çalıyordu ve bazı parti katılımcıları çoktan dans etmeye başlamıştı. "Peki, işin püf noktası ne?" Kollarımı kavuşturdum.

Her zaman bir bit yeniği vardı. Bu yerin görüldüğü kadar idil bir yer olması imkansızdı.

Bakışları, bilinçsizce göğsümü dikleştirdiğim ve küçük bir dekolte oluşturduğum yere kaydı. Yanaklarım kızardı ve hemen kollarımı açtım. Hizmetçi Celia bana bir elbise getirmişti, bu yüzden artık günlerdir giydiğim pantolon ve düğmeli gömlek giymiyordum. Şimdi, kalp şeklinde yakalı, mavi ve yeşil çiçeklerle süslenmiş beyaz pamuklu bir elbise giyiyordum. Bu, bana sunduğu üç seçenek arasında en az kadınsı olanıydı ve şekerli dükkanından esinlenilmiş gibi görünmeyen tek renkti. Elbiseyle uyumlu, abartılı ayakkabıları kabul etmiştim, ama kırışık burnuna rağmen kırbacımı tutan kemerimi çıkarmayı reddetmiştim.

Görünüşe göre Duncan bunu pek de rahatsız edici bulmamıştı, çünkü yanakları kızarmış ve gri gözleri sanki bir şey avlıyormuş gibi büyümüştü.

"Özür dilerim." Yüzünü eliyle ovuşturduktan sonra tekrar gözlerime baktı. "Burada işlerin farklı olduğunu biliyorum ve sana yetişeceğime söz veriyorum. Ama bu zor... seni görüp de..."

"Ne kadar burada kalacağız?" diye düşük bir sesle homurdandı.

Arkamda duran Hook'u gördüğümde kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Siyah bukleleri nemliydi, yakasına değiyordu ve sabunun baharatlı kokusu bir anda beni sardı. Bir cevap bulmaya çalıştım, ama sonra bakışları boynuma ve daha aşağıya kaydı, her santimimi süzdü ve sonra tekrar yüzüme döndü, ve aklımdan geçenler uçup gitti.

"Aslında Munsch Kin Land'i tartışıyorduk. Harmony bunun dezavantajının ne olduğunu soruyordu," dedi Duncan, sesinde bir an önce olmayan bir gerginlik vardı.

"Ve?" Hook, mürekkepli kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak ısrar etti.

Duncan iç geçirdi. "Görünüşe göre, bir sorun var..."

"Dinleyin, dinleyin! Munsch Kinfolk ve misafirler!"

Üçümüz, bandonun bulunduğu sahneden yankılanan gür sesin geldiği yöne doğru başlarımızı çevirdik. Munsch Kontu, sesini yükseltmek için ağzına tuttuğu huni şeklindeki bir aletle orada duruyordu.

"Akşam yemeği ile başlayacağız! Ve tabii ki, onur konuklarımız benimle ve Dul Codswallow ile birlikte buradaki kürsüde oturacaklar. Yemeğimizi ve içkilerimizi yiyip içtikten sonra, bizim Lollipop Guild'in özel bir gösterisi olacak!"

Yüzlerinde somurtkan ifadelerle, dudakları arasında pipolarını sıkıca tutan üç genç adam, ellerini başlarının üzerine kaldırıp kazanan boksörler gibi sallayarak koşarak geçtiler. Kalabalık heyecanla bağırdı.

"...Ardından Lullaby League geliyor!" diye ekledi kont, tam da şeftali rengi tütüler giymiş, kıkırdayan üç genç kadın zıplayarak dışarı çıktığında. Zemin ortasında durup üç kez hızlıca döndüler ve sonra tekrar koşarak uzaklaştılar, kasaba halkını çok sevindirdiler.

Kont ve diğer seçkin konuklarla birlikte yükseltilmiş bir platformda yerlerimizi aldığımızda, kendimi yanıldığımı *umut ederek* buldum. Geceyi içeride geçirdiğimiz sürece, Munsch Kin Land'de her şey görüldüğü kadar mükemmeldi.

En azından The Hollow'da neyle karşılaşacağınızı bilirdiniz. Hangi açıdan bakarsanız bakın, karşınıza çıkan şey boktan bir durumdu. Little Alabaster ise farklıydı. Dışarıdan bakan birine cennet gibi görünürdü. Ama sihirli bir duvarın arkasında gerçek gizliydi. Yoksulluk, baskı ve The Smudge'ın lekesi.

Ben, üzerinde dekoratif bir çiçek yüzen lezzetli bir bal şarabının içinde gizlenmiş zehirden ziyade, kafatası ve çapraz kemiklerle işaretlenmiş zehri tercih ederdim.

Neverland da hemen hemen aynıydı. Kristal mavisi sular. Ilıman hava. Ama adanın en uzak noktasında, Tink'in kurbanlarının kemikleriyle dolu bir mağara vardı — hepsi de ruhlarını beslediği Kayıp Çocuklar.

İçten içe, Munsch Kin Land'in de farklı olmayacağını biliyordum. Tek soru, ne tür bir korku gösterisiyle karşı karşıya olduğumuzdu.

Yine de, sorun yaratmanın bir anlamı yoktu. Buradaki ilk günümüzdü ve yiyeceğimiz, içeceğimiz ve başımızı sokacak bir yerimiz vardı. Duncan'ın yeniden müttefikimiz olduğunu da unutmamak lazım. Ona bir kez daha bakmaya cesaret ettim ve içimi bir rahatlama kapladı, son çekincelerimi de bir kenara itti. Tüm evren bana karşı komplo kurmuş gibi hissettiğimde arkadaşlarımın olması benim için her şey demekti.

Duncan'a güvenebilirdim. Bunu defalarca kanıtlamıştı. Güçlü, güvenilir, uzun bir gecenin ardından doğan güneş gibi.

Birinin beni izlediğini hissetmek beni duraksattı, ama suçluyu tespit etmek sadece yarım saniye sürdü, çünkü cildim karıncalandı.

Hook.

Bakışlarımı başka yöne çevirmeye çalıştım, ama onun oniks gözleri manyetik bir güçle beni kendine çekti. Ve sonunda baktığımda, beni zincirlerle bağlanmış gibi yerinde tuttu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu... ya da en azından sıradan bir izleyiciye öyle görünüyordu. Sadece ben onun içindeki duyguların kargaşasını görebiliyordum.

Öfke.

Kede

r.

Şehv

et.

Lanet olsun. Duncan sıcaklık ve rahatlık dolu bir gün doğumuysa, Hook bir kasırgaydı. Ve dikkatli olmazsam, beni yok edecekti.

Gözlerimi onunkilerden ayırarak, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. Herhangi bir şey.

"Burada ne içebiliriz?" Göğsümü saran hafif bir panik hissiyle kont'a yarı yürekli bir gülümseme attım.

"Oh, görene kadar bekle!" diye bağırdı.

Şaka yapmıyordu. "Thistle-grog" adlı içkiden dört bardak içtikten sonra, vücudum gevşedi ve beynim en iyi şekilde biraz bulanıklaştı. Hook bile her zamankinden daha rahat görünüyordu.

Sonraki bir saat, kahkahalar, oburluk ve içkiyle dolu bir sis içinde uçup gitti.

"Bu çok lezzetli," diye mırıldandım, ağızımda biberli mantar sosuna batırılmış kahverengi ve çiğnenmesi zor bir şey varken. "Bu biftek mi?" diye sordum, iki çatallı çatalımı kontun yönüne doğru uzatarak.

"Biftek mi?" diye sordu, kafası karışmış bir şekilde.

"Evet, inek gibi bir hayvandan. Bir... mooligan olabilir mi?" Krem şanti dükkanının vitrininde gördüğüm tabeladan yola çıkarak tahmin ettim.

Kont, nefesini tutarak geri çekildi ve elini kalbinin üzerine koydu. "*Hayvan* eti gibi mi?"

Duncan solumda oturduğu yerden eğildi ve benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldadı. "Onlar vejeteryan."

Oops.

"Tanrım, hayır. O değil. Asla." Kontun yüzü biraz yeşile döndü. "O pawelea kökü." Gözlerini kısarak bana daha da yaklaştı. "Senin geldiğin yerde... biftek yerler mi?"

Hook ve ben birbirimize baktık. O başını salladı ve yarısı boş olan kupasına uzandı.

"Hayır."

"Evet, hayır. Kesinlikle hayır." Yeni müttefiklerimizi düşmanımıza çevirebilecek başka sorular sormamak için ağızıma bir lokma daha attım.

Kont başını salladı, ama kupasından uzun bir yudum alırken pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Tatlı için yer ayırmayı unutma," dedi Duncan, konuyu değiştirerek kendi çatalını masaya koydu. "Buraya ilk geldiğimizde bizi karşılayan beyaz önlüklü adam mı?"

"Crumpet mi?" Reçel lekeli önlüğü olan küçük adamı hatırladım.

"Evet, o. Köyün fırıncısı. Çikolata ve Bavyera kreması ile doldurulmuş hamur işleri yapıyor. Üzerlerine bal gezdiriyor. Bademle kaplıyor. Cennet gibi bir lezzet."

Dünya sona erse bile, ki bu çok olası, bu akşam karnıma bir tane atmaktan beni alıkoyamazdı.

Molly buna bayılırdı. Arkadaşımı düşününce kalbim biraz sızladı. Onun için bu tatlılardan bir tane yemem gerekecekti.

Ağızıma bir parça daha pawelea kökü attım ve çatalımı tabağa bıraktım.

"Beni oraya götür." Ellerimi sandalyenin kollarına koydum ve inleyerek masadan kalktım.

Ne kadar istesem de tatlıyı atlamam gerektiğinin kesin bir işareti. Aynı şekilde, sarhoş edici içkimin geri kalanını da içmeden iyi bir gece uykusu çekip, buraya gelme amacımı gerçekleştirmem gerekiyordu. Cadı Almira'yı ve saldırılarının bir hikayeden diğerine ne kadar hızlı tırmandığını düşündüğümde, oyalanmanın ölümcül bir hata olabileceği açıktı. Ama benim bir başka yanımda, insan tarafım, başka bir şey daha biliyordu.

Kurban, ölüm ve trajediye tanık olmak... beden, zihin ve ruh üzerinde büyük bir yük oluşturunuyordu. Kendimize iyi bakmaz ve enerji depolamazsak, kimseye faydamız dokunmazdı. Bu gece, müzik sustuktan, ışıklar söndükten ve hepimiz odalarımıza gittikten sonra, her birimiz ağır bir yükte başa çıkmak zorunda kaldık.

Duncan, bir darbeye değişen bir ülkeyi terk edip benim için gelmişti, ama benim burada yalnız olmadığımı gördü.

Hook ve ben, değer verdiğimiz herkesi geride bırakalı iki gün olmuştu. Trick-Eyed Tom'u kaybetmemizin üzerinden üç gün geçmişti. Pan ve Tink'in ölümlerinin yarattığı karmaşık duyguları hesaba katmıyorum bile. Hook'un durumu daha da kötüydü, çünkü şimdi üçünün de anılarını üstlenmek zorundaydı.

Evet, bu gece, başlarımız yastığa değdiğinde, çok ağır olacaktı. Bu dersi Molly ile hem Little Alabaster'da hem de Neverland'da öğrenmiştim ve bu ders aklımda kalmıştı.

Elimizden geldiğince neşe dolu anları yakalamak en iyisiydi, çünkü bir sonraki fırsatın ne zaman geleceği belli olmazdı.

Ya da gelecek miydi...

Sesimi yanımdaki adamların duyabileceği bir seviyede tuttum. "Yarın ilk iş, burada ne yapacağımızı tam olarak belirlememiz gerekiyor. Anlaştık mı?"

Duncan başını salladı.

Hook'a döndüm, o da bardağını boşaltıp masaya koydu. "Katılıyorum."

"Mükemmel. Bu arada, biri içki almaya giderse, bana da bir tane getirin." Ayağa kalktım, bir an sendeledim, sonra dengemi bulup hıçkırık attım. "Tuvalet'e gidip sonra tatlı masasına geçeceğim."

Dans pistini geçerken ikisinin de gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden sapmamak ve tökezlememek için özel bir çaba sarf ettim. En son elbise ve topuklu ayakkabı giydiğimde, Molly'yi almak için Alabaster Palace Jubilee'ye gitmiştim ve onu Heinrich'in üzerinde dururken, cam stiletosu Heinrich'in göğsüne saplanmış halde bulmuştum. O zamandan beri pantolon ve Duncan'ın bana verdiği kırmızı kovboy çizimleri giyiyordum. Şimdi, karnım thistle-grog ile dolu ve başım dönüyordu, giydiğim 7,5 cm topuklu ayakkabıların her santimetresini hissediyordum.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyuyordum.

Yüzüstü düşmeden başardım ve hatta bu sırada uyluğuma bağladığım hançerle kendimi bıçaklamadan tuvaleti kullanmayı bile başardım.

"Bu gece çok iyisin Harm. Almira arkasını kollamalı."

Tuvaletin kapısından içeri girerken dudaklarımdan yine yüksek sesli bir hıçkırık çıktı ve doğrudan tuğla duvara çarptım.

"Oof! Ne oluyor...?"

Güçlü bir el beni dengeledi ve boynumu uzatıp Hook'un somurtkan yüzüne baktım.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim," diye mırıldandı, elini gevşetip bir adım geri attı.

"O zaman, her zaman o suratla dolaşmamalısın." Aniden burnunu dürtme isteği karşı konulamayacak kadar güçlüydü, ben de yaptım. "Dürt."

Sanki onu hayalarına tekme atmışım gibi şok olmuş bir ifadeyle baktı ve nedense bu beni kahkahalara boğdu, belimden ikiye katlanıp neredeyse hiperventilasyona giriyordum.

"Şu anda yüzünü görmelisin!" Kendimi toparlayıp, hala histerik bir halde ona işaret ettim.

Gözlerini tavana doğru çevirdi ve içini çekti. "Tanrılar beni bu hafif sikletlerden korusun. Sen ne tür bir korsansın?"

"Ben hiç korsan olmayan türdenim, unuttun mu?" diye karşılık verdim, yüzümden akan gözyaşlarını silerken. "Phew,

ama bu iyi geldi. Son zamanlarda ortalık çok gergindi ve sanırım rahatlamaya ihtiyacım vardı." Sözler aramızda asılı kaldı ve ben aceleyle durumu düzeltmeye çalıştım. "O tür bir rahatlama değil. Demek istediğim, sadece ihtiyacım vardı..." Sesim kesildi, yanaklarım kızardı, kendimi aptal gibi hissettim.

"Harmony... geçen gece Jolly Roger'da olanlar..." O sözünü kesti ve elini yüzüne sürdü. "O bir hataydı."

Yine *of*. Ama bu ikinci darbe ilkinden çok daha kötüydü. Yanaklarımdan kanın çekildiğini hissettim ve yere sertçe baktım. "Evet. Evet. Katılıyorum. Büyük bir hata." Ağzımı bakır tadı kaplayana kadar yanağımın içini ısırdım.

"Bunu yapma," diye karşılık verdi ve tekrar koluma uzandı, ama ben kolumu çekip uzaklaştırdım. "Peki, sana dokunmayacağım, ama en azından beni dinle."

Gözlerimi onun omzuna dikip, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Seni hiç başka bir kadını istemediğim kadar istiyorum. Hayatım boyunca sana öyle dokunmayı hayal ettim... yüzünü görmek için..."

"Kes şunu," diye bağırdım, yerin beni yutmasını dileyerek. "Sadece durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Aynen öyle." Çenemi tutup başımı kaldırdı, gözlerime bakmamı sağladı. "Benim işim bu, Prenses. Acı getiririm. Nereye gidersem sorun da peşimden gelir ve seni de benimle birlikte dibe çekmeyi reddediyorum. Ne kadar istesem de."

Acı ve pişmanlık, gözlerinin sonsuz gecesinde dönüyordu ve beni saran öfke yok olup gitti, geriye sadece umutsuzluk kaldı.

Bir acı kasırgası.

"Artık korkunç Kaptan Hook olmak zorunda değilsin. İnsanlar değişebilir." Sesim neredeyse bir fısıltıydı. "Yapmak istediğini yaptın... Pan ve Tinkerbelle'i yendin. Artık sonunda sadece James olabilirsin."

"Bunun için çok geç." Yavaşça başını salladı. "Günahlarım affedilemeyecek kadar çok ve ben bunu kabul ettim. Ama senin asla kabul etmeyeceğini biliyorum."

Bunu yüksek sesle itiraf etmesem de, bu konuda haklıydı.

"Bu işi seninle birlikte sonuna kadar götüreceğime yemin ederim, Prenses. Kılıcım senin emrinde. Ama sen krallığını ve halkını kurtarmakla ilgilenmelisin, beni kurtarmakla meşgul olursan bunu yapamazsın."

Tartışmak istedim. Onu karnına yumruklamak ve ne kadar aptal, yanlış düşünen bir pislik olduğunu söylemek istedim. Ama yapamadım, çünkü bunu duymak beni çok üzdü, ama o haklıydı.

Onun hayallerimde dolaştığı sayısız uykusuz gece geçirdim. Ve gerçekte tanıştığımızdan beri, bu sadece duygusal bir kasırga oldu. En yüksek zirveler ve en düşük çukurlar. Öpücükleri, dokunuşları, acısı, suçluluk duygusu... James Tyler Hook zihnimin ön saflarında duruyordu...

Tam da kaderimi yerine getirmem gereken yerde.

Kafam karışmış, yorgunluktan gözlerim yaşardı ve gözlerimi kırıştıtarak yaşları geri çektim. "Eğer istediğin buysa, o zaman..."

"Ah! İşte buradasınız!" Bayan Codswallow koridorun biraz ilerisinde duruyordu ve bizi kendine doğru çağırdı. "En muhteşem jonglörler son bir gösteri yapacaklar. Kaçırmamalısınız!"

Hook gözlerimi dikip baktı ve bir an için, onu başından savıp bu dayanılmaz konuşmaya devam edeceğini sandım, ama benim bu konuşmayı bitirmek için çaresiz olduğumu hissetmiş olmalı ki, yaşlı kadına sıkı bir gülümsemeye döndü.

"Yolu gösterin."

Gözlerimi yere dikip, tuvalete giderken olduğu kadar dikkatliydim. İçimdeki mutlu küçük sarhoş ölmüş olsa da, yerel içkinin etkisi hala güçlüydü ve beni terk eden adamın önünde yüzüstü düşerek yarama tuz basmam gerekmiyordu.

Ağzımdan bir başka yüksek sesli hıçkırık çıktı ve ben bir iniltiyi yuttum.

Harika.

"O ses neydi?" Hook, büyük salona geri adım attığımız anda durarak sordu.

Tanrı aşkına, bu adam bana biraz rahat verebilir mi?

"Hıçkırık tuttum, tamam mı? Tanrım, bir kız..."

Bir başka düşük gürültü duyuldu ve etrafındaki konuşmalar sustu. Kaynağını bulmak için çılgınca aradım, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bir saniye sonra, ışıklar titredi ve on beş metre yüksekliğindeki tavandan sarkan kristal avize hareket etmeye ve şekil değiştirmeye başladı. Pembe renkli cam eridi ve devasa, yarı saydam bir küre oluşturunca kadar dönüp durdu.

Ağzım açık bir şekilde şok içinde, sanki camdan değil de, daha önce hiç görmediğim, ağırlıksız, başka bir dünyadan gelen bir malzemedен yapılmış gibi, aşağıya doğru süzülmesini izledim.

On fit kadar yaklaştığında, içinde bir şey... ya da biri olduğunu fark ettim. Parmaklarımı kırbacımın sapına kapatırken, tüm sinirlerim uyarı sinyalleri göndermeye başladı.

"Sakin ol," diye mırıldandı Hook. Bir şekilde, tam arkama gelmişti. Duncan belindeki hançeri kınından çıkarırken, Hook elini kaldırıp kılıcını kınından çıkardığında gerildim.

Munsch Kin Land halkı, etrafta hiçbir silah görünmemesine rağmen korku içinde çılgınlık attı.

Dikkatimi camın arkasındaki kadına çevirdiğimde, tenim buz gibi soğudu ve terledi. Çünkü bu, benim tanıdığım Gayelette değildi. Bu, önceki dünyalarda tanıştığım çiçekçiye veya falcıya neredeyse hiç benzemeyen sefil bir yaratıktı. Bu Gayelette, eski halinin gölgesiydi. Kolları zorla gövdesine sarılmış ve hareket etmesini imkansız kılan bir tür ceketle arkasında bağlanmıştı. Gri saçları, tüm rengini kaybetmiş, cansız ve küllü görünen kırışık yüzünün etrafında karışık bir şekilde sarkıyordu. Aslında, onda hayat belirtisi olan tek şey gözleriydi ve onlar da deliliğe yakın bir çılgınlıkla parlıyordu.

Onu zar zor tanıdım.

"Ne olduğunu öğrenmek için bekleyemeyiz," diye mırıldandı Hook. "Ateş edeceğim." Elini küreye doğru uzattı.

"Hayır!" Kolunu yakaladım ve sıkıca tuttum. "Yapamayız! Gayelette içinde."

Küre durdu ve yerden bir buçuk metre yükseklikte asılı kaldı. Kasaba halkı başlarını kaldırdı ve küreye yeterince yaklaşarak onu görmek için yavaşça yaklaştılar, ama yine de küreden uzak durdular.

Muhtemelen ben de aynısını yapmalıydım. Bunun yerine, bacaklarımın beni ileriye doğru ittiğini fark ettim. Hook ve Duncan aynı anda konuştular.

"Dikkatli ol."

"Dikkat et..." Hook hemen arkamdan mırıldandı.

Cam küreden birkaç metre uzaklıkta durdum ve Gayelette'in gözlerine baktım, yüzümde dehşet belirtisi görünmemesini umarak.

"Sana ne oldu?" diye boğuk bir sesle fısıldadım.

"Kız kardeşim... Almira," diye, günlerdir su görmemiş gibi görünen çatlamış, kanlı dudaklarıyla zorlukla konuştu. "Neverland'de girdabı bozulduğunda, öfkeye kapıldı. Sana yardım etmenin bir yolunu bulduğumu biliyor. Artık 5 x 5'lik hücremde özgürce dolaşamıyorum. Şimdi ellerim bağlı, buz gibi karanlıkta gerçekten kapana kısılmış durumdayım. Son kez sana gelmek için kalan tüm gücümü topladım."

Gerçekten "*Kız kardeşim Almira*" mı demişti?

Öyleyse, bu benim için yeni bir haberdi, ama şu anda bu konuyu ona sormak için uygun bir zaman değildi. Her kelime bir mücadeleyleydi. Nefes aldı ve ciğerleri hırıltı yaptı, öksürük krizi geçirerek ikiye katlandı.

Kasaba halkı birbirlerine düşük sesle, korku dolu fısıltılarla konuşuyorlardı ve onları suçlayamazdım. Bu gerçekten korkutucu bir durumdu. Ama arkadaşımın acısı benim korkumu gölgede bıraktı ve ben ona yaklaştım.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kafasını keskin bir hareketle geriye çevirip çıkıntılı köprücük kemiğini gösterdiğinde, onun sadece su ve güneş ışığından mahrum olmadığını anladım ve yüzümü buruşturdum.

"Son bir kez daha sana yardım etmesi gereken kişi benim, Prenses. Burada zaman farklı akıyor ve işler korkunç bir hal aldı. Almira diplomasiyi tamamen bırakmış ve pervasızca halkımızı öldürüyor. C'an Saas yok olmadan önce oraya dönmelisin, bu yüzden dikkatlice dinle." Derin ve zor bir nefes aldı. "Seni kitaba koyduğumda, her hikayenin etrafına bir büyü yaptım ve onları onun etkisinden elimden geldiğince korudum. Oz'da bu görevi tamamlayamadan beni yakaladı. İlk olarak Munsch Kin Land'e geleceğini biliyordum ve burayı koruyabildim, ama Emerald City'ye ve annenin koruma büyüsüne ulaşana kadar savunmasız olacaksın. Almira, Oz'da bir ordu kurdu ve

Bu süreç yorucu olsa da, o istediği zaman gelip gidebilir. Gücü azalmaya başlayana kadar kalır, sonra tekrar güçlenene kadar evine döner. Burada ona Almira demiyorlar. Ona "Batı'nın Kötü Cadısı" diyorlar.

Odadaki toplu bir nefes alma sesi, Munsch Kin Land halkının bu lakabı çok iyi tanıdığını gösterdi.

"Hepsi çok güzel ama önce sana nasıl yardım edebileceğimi söyle. Seni oradan çıkarmamız lazım, Gayelette." Bir adım yaklaştım ve James kılıcını kınına sokup bileğimi tuttu.

"Dikkatli ol. Almira şu anda onu kontrol ediyor olabilir. Bunların hepsi bir tuzak olabilir."

Durdum, korku ve thistle-grog kontrolü ele geçirmek için savaşıırken beynim karışıklık içinde takıldı. Haksız değildi. Onu bu halde görmek beni çok rahatsız etse de, bunun şimdiye kadar karşılaştığım en kurnaz ve güçlü varlığın tasarladığı bir tuzak olup olmadığını bilmiyordum.

"Yani hiçbir şey yapmayacak mıyız?" diye fısıldadım, kararsızlıktan donakalmıştım.

Beni görmezden geldi ve bakışlarını Gayelette'e sabitledi. "Söylediklerin doğruysa, neden hala hayattasın? İsteddiği cevapları aldıktan sonra neden seni öldürmedi?"

"O yapamaz." Yaşlı kadın hafifçe inledi. "Biz üçlü bir cadı grubuyduk ve bu nedenle birbirimize bağlıydık. İçimizden biri cadı grubumuzun bir üyesinin canını alırsa, bu o kadar acı verici olur ki, biz de muhtemelen ölürüz."

Bu sözler şakaklarımda bir davul gibi yankılandı.

"Üç mü?" diye sordum, bundan sonra ne olacağını zaten hissederek.

"Ben, Almira ve Marin. Ben clairvoyant değilim, Prenses. Annen Marin idi. Ben sadece onun senin bulman için bıraktığı kehanetlere seni yönlendirdim. Sonuncusu Emerald City'nin kalbinde yatıyor. Çok geç olmadan onu bulmalısın. Almira sayfalara zarar vermenin bir yolunu buldu ve çok geçmeden onları tamamen yok etmeyi başaracak."

"Peki ya sen? Seni böyle bırakamam. Artık eve dönemez miyim? Ben güçlüyüm ve güçlerim..."

"Eğer gidersen, başarısız olursun. Onu yenmek için hala ihtiyacın olan her şeye sahip değilsin." Yine başını salladı ve bu sefer, yüzünde

yüzünü kapladı. "Tanrılar aşkına... geri döndü! Oz Büyücüsü'nü bul. O, son kehanetin koruyucusu ve ihtiyacın olan son eşyaya sahip..."

"Seni aptal, inatçı inek! Yine sihrini kullandığını mı hissettim?" Hırlama, küreden geliyor gibi görünüyordu, ama Gayelette'den gelmiyordu. Ve o anda, bunun Almira'nın sesi olduğunu anladım... Gölge Uçurumu'na atladığımda bunu hatırladım...

"Seni yakalayacağım, güzelim, ve senin küçük kuşunu da."

Bu sefer de en az önceki kadar ürperticiydi.

"Seni öldüremeyebilirim," diye devam etti Almira, daha yakın, ama Gayelette'in arkasında, hala görünmeyen bir yerde, "Ama bu, biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmez, değil mi?"

Gayelette, sanki ince siyah yıldırım parmakları arkadan vücuduna çarpmış gibi, korkunç bir çığlık attı. Sırtı, sanki topuğundan başına kadar demir bir çubukla delinmiş gibi kavislendi, her kas, kağıt kadar ince derisinin üzerinde keskin bir kabartı oluşturdu.

"Artık lanet olası büyü yok, kardeşim!" diye bağırdı Almira.

Gayelette'in arkasında çarpık bir şekil belirdi ve yaklaştırmaya başladı.

"Sen de onunla mı birliktesin?" diye sordu Almira, sesi tehditkar bir fısıltıya dönüştü. "Şu anda Marin ve Alistair'in işe yaramaz küçük yavrusuyla mı konuşuyorsun?"

Almira, Gayelette'i bir kuklanın ipleri gibi yıldırımla yana doğru hareket ettirirken, Gayelette'in vücudu sarsıntılı hareketlerle büküldü ve küreye yeni bir yüz belirdi. Bakışlarımız çarpıştığında nefesim kesildi.

Onun nasıl görüneceğini tahmin edememiştim, ama böyle değildi. Uzun gümüş saçları, bir madalyonun ön yüzünde olabilecek bir yüzün etrafında dalgalanıyordu. Asil, yüksek elmacık kemikleri, güçlü bir burun ve nefretle parıltıyan buz mavisi bir göz. Diğer ise, sanki camdan yapılmış gibi, aynı ama görmeyen bir gözdü.

"İşte orada," diye mırıldandı. "Çok güzel, tıpkı annen gibi. Yakında görüşürüz, Harmony. Ve bana verdiğin onca

sorun çıkardıktan sonra sana yapacağım şey, babana yaptıklarımı çocuk oynacağı gibi gösterecek!"

Almira, tam olarak görünene kadar geri çekildi, sonra ellerini indirdi ve Gayelette'i camdan sektirip, kolları bağlı halde yüzüstü yere doğru fırlattı.

"Hayır!" Küreye doğru atıldım, kırbacımı çekip küreye doğru salladım, Gayelette'in yüzü yere çarpmadan önce onu yakalamak için sihrimi kullanmaya çalıştım. Camdan kıvılcımlar saçıldı ve onu yakaladım. Onu nazikçe indirmek için tüm kontrolümü kullandım.

"Düşündüğüm gibi. Aptal annen gibi zayıf bir kalbin var," diye alaycı bir şekilde güldü Almira.

"Harmony!" Hook ve Duncan aynı anda adımı bağırdılar, ama çok geçti. Cadı, yağlı yıldırım dallarını bana çevirmiş, camı delip geçmişti bile.

Kaçmaya çalışırken vücudum sanki ağır çekimde hareket ediyor gibi hissettim. Onun büyüğü çok hızlıydı ve tek bir parmak ucu kadar yıldırım yüzümü yaladı. Tamamen çaresizlik... Derin bir umutsuzluk içimi kapladı, çılgılık attım.

"Yere yat!" diye bağırdı Hook.

Arkadan bir şey bana çarptı, beni tahta zemine yığdı ve nefesimi kesti. Gözlerimi açmayı başardığımda, küre bir saniye titredi ve sonra milyarlarca parçaya ayrılıp cam yağmuru gibi etrafa saçıldı.

Başımı korudum, acı çıgıllıkları ve yere düşen camların tınlamasını duymayı bekledim. Ama partiye katılanların sert nefes alıp vermeleri ve dehşet dolu inlemeleri dışında her şey sessizdi. Başımı kaldırdığımda Hook'un önümde durduğunu gördüm. Vücudu benimkini engelliyordu, eli havada, sihir kullanarak camları havada tutuyordu.

Başını çevirip beni baştan aşağı süzdü, çenesi sıkı sıkıya kapalıydı. Sonra elini yumruk yapıp yanına indirdi. Cam parçaları bir an havada asılı kaldı, sonra yere düştü.

Oda uzun bir süre ürkütücü bir sessizliğe büründü, ardından çılgın alkışlarla doldu.

"Vay canına!" Munsch Kontu, ellerini ovuşturarak kürsüden indi. "Bu inanılmazdı. Kaptan James Hook için yaşasın! Teşekkürler, efendim."

Duncan, beni yere düşürdüğü yerden birkaç metre uzağa doğru kendini zorlayarak kalkıyordu ve Hook'un büyüleyici sihrine karşı isteksiz bir hayranlıkla kaşlarını bile kaldırmıştı.

"Onu öyle görmek zordu, ama en azından artık önümüzde bir yol var." Hook alkışları görmezden gelerek beni ayağa kaldırdı. "Gayelette'in söyledikleri doğruysa, mümkün olduğunca çabuk yola çıkmalıyız. Eminim ki, az önce gördüğümüzden daha tehlikeli bir şey yoktur."

"Bundan o kadar emin olmazdım," dedi Duncan, aramızdaki mesafeyi kapatarak.

"Ne demek istiyorsun?"

Munsch Kontu yorgun bir nefes aldı ve odanın arkasındaki duvardan sarkan, ucunda süslü püskül bulunan büyük bir ipe doğru yürüdü. İpi çekti ve başımızın üstündeki tavan açılıp bir pencere ortaya çıktı.

Bir saniye boyunca yıldızlı gökyüzüne baktık ve ben sorunun ne olduğunu sormak üzereydim ki, aniden büyük salonda bir çığlık yankılandı, ardından onlarca çığlık daha geldi ve sesler gittikçe yükseldi ve çılginca oldu. Ve sonra, bir gümbürtü.

Bir tane
daha. Bir
tane
daha.

Tüm tavan açılana kadar, ay ışığı altında neler olduğunu göremezdik. Ve işte oradaydı...

Yakalama.

Onlarca, hayır, yüzlerce uçan maymun camlara defalarca kendilerini fırlatarak içeri girmeye çalışıyordu. Keskin dişlerini gösterip salya akıtarak kanatları ve yumruklarıyla camlara vuruyor, içeri girmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"*Bu* yüzden geceleri dışarı çıkmıyoruz," dedi Dul Codswallow, kontun yanına yaklaşarak.

"O şeyler *de* ne lan?" diye bağırdı Hook, tek başına onlarla savaşmaya gitmeyi ciddi ciddi düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Bir anı beynimi doldurdu... kitabımdaki masallardan birinin içindeki resim, daha sonra Gayelette tarafından Little Alabaster'daki amfiteatro duvarlarına çizilmişti. Gelecek hikayenin ipuçları ve nedense, şimdiye kadar bunu zihnimin derinliklerine gömmüştüm. Ama o yaratıkların ne olduğunu tam olarak biliyordum.

"Kanatlı Maymunlar. Yeşil tenli bir cadının uşakları."

Kont şüpheyle bana bakıp başını sallarken ben titredim. Dul Codswallow fluttered her hand against her chest.

"Aynen dediğin gibi, Harmony. Batı'nın Kötü Cadısı'nın ordusu. Onlar gececil hayvanlardır, bu yüzden ara sıra onun adına casusluk yapabilmeleri için güneşe dayanma gücü verilen keşifçiler dışında, bize sadece geceleri sorun çıkarırlar. Ama sevgili kocam da dahil olmak üzere birçok kişi onların elinde öldü."

Kont, homurdandığında çenesi titredi. "Korkunçlar. Varlığımızın belası. Birçoğumuzun Emerald City'de yıllardır görmediğimiz aileleri var. Oraya gitmek birkaç günlük bir yolculuk ve bunu denemek bile intihar görevi olur. Munsch Kin Land ne kadar güzel olsa da, biz aslında boyalı bir hapishanedeyiz. Cam küredeki kadın, Batı'nın Kötü Cadısını öldürmen gerektiğini söylüyor, ya da... şu anda kendine ne diyorsa. Annenin onun cadı grubunun bir parçası olduğunu söyledi, bu da senin de bir cadı olduğun anlamına geliyor ve senin bizim çıkarlarımızı düşündüğünü varsaymak isterdim, ama hayatım boyunca sihrin kötüye kullanıldığını o kadar çok gördüm ki, sana sormam gereken bir soru var, Alabaster'ın Harmony'si... ve C'an Saas adında bir yer."

Bana döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sen iyi bir cadı mısın, yoksa kötü bir cadı mısın?"

Kahretsin... üç dakika öncesine kadar cadı olduğumu bile bilmiyordum ve bu soru beni kırmızı botlarımın dibine kadar sarsmıştı. Ya da şu anki durumumda, üç inçlik topuklu ayakkabılarımın dibine kadar.

Ayaklarımın üzerinde sallandım ve bir cevap bulmaya çalıştım. "Ben..."

Oda bulanık bir şekilde dönmeye başladı ve ben geriye doğru sendeledim. Almira'nın kara şimşeği bana dokunduğunda hissettiğim umutsuzluk bir anda geri geldi ve önümdeki görevin ağırlığı birden omuzlarımda çok ağır gelmeye başladı.

"Sorun yok. Ben tutuyorum."

Güçlü kollar beni yakaladığında kendimi gevşettim. Tanıdık, alçak bir uğultu kulağımda çınladı, her şeyin yoluna gireceğini garanti etti ve sanki bir çocuk kadar hafifmişim gibi havaya kaldırıldım.

Bende bir sorun vardı. Çok büyük bir sorun.

Tartışmayı ya da parti konuklarının, hatta Hook'un o anda ne düşünebileceğini düşünmedim. Yüzümü Duncan'ın göğsüne yaklaştırdım.

Arkamızda sesler duyuyordum.

"Neden bana cevap vermedi?"

"Çünkü yorgunluktan yarı ölü durumda," diye karşılık verdi Hook. "Uzun ve zorlu birkaç gün geçirdi. Biraz dinlenmeye ihtiyacı var ve ben de dinlenmesini sağlayacağım. En saf niyetlere sahip olduğuna dair sana söz veriyorum."

Keşke ben de ona güvendiği kadar kendime güvenebilseydim...

Çünkü Hook'un sesi uzaklaşıp, kendimi Duncan'ın düzenli, sabit kalp atışlarına odaklamaya zorladığımda, bu atışlar kafamdan atamadığım bir sorunun ritmini almıştı.

İyi cadı. Kötü cadı. İyi cadı. Kötü cadı.

Ama beni en çok korkutan şey neydi?

Cevabı bilmiyordum.

BÖLÜM 4

Ertesi sabah şafak vakti yola çıktık, fırıncı Crumpet'in bizim için hazırladığı ekmek, meyve ve küçük tartlarla dolu çuvalarla yüklüydük. Kasaba halkı bizi şarkılar ve tezahüratlarla uğurladı, ama benim dudaklarımdan çıkan son sözler, Almira'nın belasından Oz'u kurtaracağımıza dair kont'a verdiğim sözdü.

Umarım bu sözümü tutabilirim.

Yolculuğumuzun ilk bölümünü sessizce geçirdim, önceki gece olanlar zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Çok kısa sürede çok şey olmuştu, ama farklı bir ülkede, yeni ve eski düşmanlarla çevrili olmama rağmen, her hikayede beni takip eden bir şey vardı.

Şüphe.

Konuşmacı kendini feda ettiğinden beri ve o günden bu yana olan her şeyde, Gayelette'in ıstırabını görene kadar, bu şüphe içimi kemirip durmuştu.

Bu kehaneti yerine getirmek için çok fazla acı çektirdim... çok fazla insanın hayatına mal oldum.

Ya bu hikayede sandığım gibi iyi adam *değilsem*?

Almira bile muhtemelen kendini *kötü* bir cadı olarak görmüyordu. C'an Saas halkını kurtarmak istediğim kadar, gerçek evimi görmek, nereden geldiğimi bilmek ve ailem hakkında bilgi edinmek de benim için aynı derecede önemliydi. Tüm bunları "daha büyük bir iyilik" için yaptığımı düşünerek kendimi kandırıyor muydum? Ve "iyinin" ne olduğunu yargılama yetkisini bana ne veriyordu?

Kont, haftalardır bir şekilde merak ettiğim şeyi yüksek sesle söylemişti. Ancak Duncan beni yatağıma yatırdıktan sonra, beni uyanık tutan şey bundan daha fazlasıydı...

Yutkundum ve kırbacımın sapına çekinerek elimi koydum. Çatırtı yoktu, beni silahımla bağlayan bilinç dalgası yoktu

Aynı sabah, ağaçların arasında süzölen bir kırlangıç kuyruklu şahinin bilincine dokunmaya çalıştığımda olduğu gibi.

Hiçbir şey.

Her ne kadar Almira'nın dün gece bana yaptığı şey içimi ölü gibi hissettirmiş olsa da. Tam olarak uyuşmuş değildim, o daha iyi olurdu. Ama umutsuzluk hala oradaydı. Sadece, içimde büyüyen yaşam hissi, sıcaklık ve patlayan enerji, büyümemle birlikte —ortadan kalkmıştı. Onun yerine, beni aşağı çeken, beni kurutan soğuk bir taş parçası kalmıştı.

Henüz kendim bile bunu sindirememiştim, James veya Duncan'a bahsetmeyi bırakın. Onlara, beni buraya kadar takip edip her şeyi riske attıklarını, ancak Almira'nın büyüünün zayıflamış, uzaktaki, başka bir alemde bile, sadece dokunmasıyla benim büyümü paramparça edecek kadar güçlü olduğunu söylemeye nasıl cesaret edebilirim?

Lanet olsun.

"Bir dere bulup su tulumlarımızı doldurmalıyız," diye mırıldandı Duncan.

Hook hızını kesmedi ve ona bakmadı. "Hava sıcak değil. Kamp kurduktan sonra su almak için bolca vaktimiz olacak."

Çocuklar benim ruh halimi fark etmişlerdi ya da kendi sorunlarıyla boğuşuyorlardı, çünkü bu saatlerdir ikisinden de gelen ilk ses buydu.

Her halükarda, yakında gerçeği söylemek zorunda kalacaktım. Neredeyse her durumda bir yük olacaktım ve bu yolu sonuna kadar gitmekten başka seçeneğim olmasa da, işler daha da ileri gitmeden onlara çekilme şansı vermem gerekiyordu.

James'i kirpiklerimin altından gözetledim, onun gerginliğini hissederek. Bu sabah kalkıp eşyalarımızı toplamaya başladığımızda, her zamankinden daha sessizdi. Duncan ile aramızdaki samimiyet zaten bir sorundu, üstelik bu, Duncan beni kucaklayıp yatağa yatırmadan önceydi. Çok bitkin olduğum için, istesem bile ona beni indirmesi gerektiğini söyleyemedim.

Ki istememiştim. James için zaten önemi yoktu, değil mi? Beni istemiyordu. Öyleyse neden endişeleniyordum?

Çünkü Duncan'da, ona kolayca kapılmamı sağlayan bir şey vardı. Bir süreliğine yükünü onun üstlenmesine izin vermek. Peki ya Hook? Her zaman gergin hissediyordum. Yük altında. Beklenti, kargaşa ve ihtiyaçla dolu, şimdi bile, bizim birlikte olma umudumuzu yok ettikten sonra bile.

O anda başını hafifçe çevirdi, bakışları benimkilerle çarpıştıktan sonra tekrar başka yöne kayd. Bu gidişle, bir yük olmaktan endişelenmeme gerek yoktu. Bu adam öfke ve mutsuzluğun birleşiminden damarları patlayacak ve düşmanına gerek kalmadan kendi kendine ölecekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, genellikle rahat tavırlı Duncan'a bir bakış attığımda, onun da durumunun pek iyi olmadığını anladım.

Tek kelimeyle? Moral bozuktu ve ben onu düzeltmeme yardımcı olacak bir yol bulacak ne fikrim ne de enerjim vardı.

Yürüdükçe, canlı maviler ve pembeler yavaş yavaş yerini bıraktı. Sarı yolu çevreleyen meşe ağaçları ve çalılar her kilometre ile daha da yoğunlaşıyordu ve öğle vakti geldiğinde kendimizi yoğun bir ormanın içinde bulduk. Alabaster'da gördüklerimden daha gürdü ve sanki tüm renkler bir ton daha canlıymış gibi, bir şekilde daha canlıydı.

"Acaba bu ne tür bir taş?" diye mırıldandım, aniden gerginliği kırmak için çaresizce.

Emerald City'ye giden tek yol olmasına rağmen, parlak, altın rengi tuğlalar neredeyse hiç aşınma ve yıpranma göstermiyordu.

"Bir süredir bunu anlamaya çalışıyorum," dedi Duncan, sakallı çenesini kaşıyarak. "Heinrich ve Relyk bu taşlar için cinayet bile işlerdi."

"Birçok şey için öldürürlerdi," diye kaşlarımı çatarak belirttim. "Cinayet konusunda pek seçici değillerdi."

Yarım bir gülümsemeyle, "Haklısın. Ama bu sefer, yararlı bir şey için öldürürlerdi. Asla onarılması gerekmeyen yollar olduğunu düşün. Her türlü şey için kullanılabilir. Binalar, kuyular, liste uzayıp gider."

The Hollow'un kirele kaplı, çukurlarla dolu sokaklarını düşünerek başımı salladım. "Giderken bir tuğla almalısın. Ya da... sen giderken..." Bir gün, o dünyaya geri dönmeyi

ve New Alabaster'ın nasıl bir yer olduğunu görmek istiyordum, ama C'an Saas'a döndüğümde bunun mümkün olup olmayacağını kim bilebilirdi ki?

Dalgın dalgın işe yaramaz parmaklarımı büktüm. C'an Saas'a dönersem. "Burada bu kadar ağaç olması ama hiç sincap ya da sincap olmaması garip," diye mırıldandı Hook, uzaklara bakarken yüzünde karanlık bir ifadeyle.

"Belki maymunlar nüfusu kontrol altında tutuyordur? Ya da belki burada o hayvanlar hiç yoktur."

Hook homurdandı.

"En azından birkaç gün hiçbir şey yakalamadan idare edebiliriz." Munsch Kin Land'den aldığım hediyelerle dolu çantamı yokladım.

"Yiyecek sorun değil. Ben daha çok maymunlar için endişeleniyorum. Sayıları çok fazla, açık alanda yakalanırsak sorun olur," dedi Hook.

"Kont, saklanacak bir yer bulmamız gerektiğini söyledi, ama o kadar çok maymundan saklanmak zor." Önceki gece üzerimize çöken siyah canavar bulutunun yarattığı dehşeti hatırlamak zor olmadı ve titremeyi bastırdım. "Ve eminim bizi arayacaklardır. Almira artık burada olduğumuzu biliyor."

Duncan, somurtkan bir yüzle başını salladı. "İyi bir rutin oluşturana kadar, bu ilk geceye hazırlanmak için kendimize biraz daha zaman tanımalıyız."

Hook ona kaşlarını çattı, ama "hayır, tabii ki" ya da başka bir keskin cevapla karşılık vermemekle kalınca rahat bir nefes aldım. Aralarındaki gerginlik garipti, ama şu ana kadar, buraya ilk geldiğimizde böbreğime saplanan o sinir bozucu kılıç olayı dışında, açıkça düşmanca davranmaktan kaçınmışlardı.

İlerledikçe ağaçlar gittikçe uzuyordu, gölgeler parlak yola sızıyordu. İleride hava gittikçe kararıyordu, ağaçların gölgesi yolu gökyüzünden koruyordu. "Bu şekilde devam ederse, uçanların bizi görmesi zor olacak," dedim.

Kırmızı bir ışık gözüme çarptı ve kayarak durdum, ona doğru baktım. "Bu...?" Sözümlü yarıda kestim ve kalın ağaçların arasından geçen sarı tuğlalı yolun kenarına doğru yürüdüm. "Elmalar," diye doğruladım ve en yakın daldan birini koparmak için uzandım.

Parlak kırmızı meyve o kadar güzel görünüyordu ki ağzımın suyu aktı. "Biraz stoklamalıyız. Biterse kendimize teşekkür ederiz... *Oof!*"

Bir şey güneş pleksusuma sertçe çarptığında, bir acı dalgası içimi kapladı. Elimde tuttuğum kırbacımı çekmek üzereydim ki, altın rengi patikada yuvarlanan elmayı gördüm. "Ne oluyor lan?"

Cissy Petway'in çalılarının arkasında sapanıyla saklandığını görmeyi bekleyerek etrafıma bakındım, ama ağaçlardan meyve yağmuru gibi elmalar yağmaya başladığı için bunu daha fazla düşünmeye vaktim olmadı.

Kollarımı başımın üzerine attım, ama Hook'un sıkı tutuşu bileğimi kavradı ve beni ileri doğru çekerek, sanki bunu hayatı boyunca yapmış gibi elmaları uzaklaştırdı.

"Çekil, çekil!" Duncan kılıcını çekerek bağırdı.

"Maymunlar mı?" Başka bir elma bana doğru fırladığında irkildim, ama bu sefer kaçamazdım.

Havada yumuşak bir tiz ses duyuldu ve elma boğazımdan birkaç santim uzağa yanlara doğru fırlayıp, çekirdeğine bir ok saplanarak ağaca çarptığında kalbim bir an durdu. Çevredeki ağaçlardan düşük bir gürültü yükseldi ve dalların hareket edip sonra durmasını şok içinde izledim.

"Burada başka biri var!"

Elimi bir hareketle kırbacımı açtım ve görünmeyen okçuyu ararken cildimin yüzeyinde hissettiğim sihirli karıncalanmanın yokluğuna üzüldüm.

Hook ve Duncan çoktan önüme geçmişti, bu yüzden ağaçların birinin tepesindeki platformdan atlayan gölgeli figürü zar zor görebildim. Kadın elinde yayla bize doğru yaklaşıırken, iki adam da kılıçlarını uzattı. Kadın, koyu renkli saçlarının çoğunu örten kamuflaj desenli bir fular dışında, baştan aşağı yıpranmış kahverengi deri giysiler giymişti.

"Sanırım sizler buralı değilsiniz," dedi alaycı bir sesle.

O ses. Daha kısık ve daha az canlıydı, ama o melodik aksanı kesinlikle tanınırdı.

"B-Billy?" diye sordum, görüşümü engelleyen iki kaslı adamın oluşturduğu duvarın arasından geçerek.

Kızıl bukleler, parlak mavi gözler... Biraz farklı görünebilirdi - daha zayıf, daha az kıvrımlı, daha uzun kaslı - ama kesinlikle bu dünyanın Billy O'Donnelly versiyonuydu.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Farklılıklar sadece dış görünüşte değildi ve gök mavisi gözlerinde yansıyan derin üzüntüyle başa çıkmak zordu.

O dururken gözleri daraldı. "Adımı nereden biliyorsun?"

Duncan, elime hafifçe vurarak beni uyardı ve ben neredeyse gülecektim. O da benim kadar kesin olarak onu tanıdı. Gerçekten de onun adını bilmemin gerçek nedenini ağzımdan kaçıracağımı mı sandı?

"Munsch Kinfolk, biz onlarla kalırken senden bahsetmişti," dedim yumuşak bir sesle, yalanın bu kadar kolay çıkması ağzımda ekşi bir tat bıraktı. "Onların arkadaşlarıyız."

Kadın dikkatlice başını salladı ve belini ovuşturdu. "Onlar iyi insanlar, ama biraz gürültücüdürler. Sizi buraya getiren nedir peki?"

"Sadece geçiyoruz, Emerald City'ye gidiyoruz."

Elime bir şey tutmak için eğildiğimde, vücudum hala adrenaline doluydu. Elma dudaklarıma değdiğinde, o bir homurtu çıkardı ve ben ısırmaktan vazgeçtim.

"Ne?"

"Tavsiye etmem. İçleri kurtlarla dolu."

En yakın ağaç o anda gürledi ve ben elmayı yere düşürürken gözlerim dallara kaydı. "Onlar... onlar gerçekten canlı mı?"

"Evet. Ve insanlar elmalarını topladığında bundan hoşlanmıyorlar." Billy, okla deldiği ağacın yanına gitti ve okunu hiç de nazik olmayan bir şekilde çıkardı. Ağaç tısladı ve yapraklarını şiddetle salladı, ama Billy kıpırdamayınca tekrar sakinleşti. "Ama bu pislikler tüm av hayvanlarını kaçırıyor ve bazen onlara kimin patron olduğunu hatırlatmak gerekiyor."

"Yardım ettiğin için teşekkürler. Burada sadece sen mi varsın yoksa...?" Artık hareketsiz olan ağaçlara baktım ve başka bir hareket görmedim. İtiraf etmeliyim ki, Paddy'nin ya da hatta Scotty'nin

arkasından çıkmasını umuyordum, bu da gün ışığında O'Donnelly kardeşler tarafından soyulmak anlamına gelse bile.

"Sadece ben." Omuz silkti. "Yerleşim yerlerinden bu kadar uzakta başka insanları görmeyeli uzun zaman oldu."

"Yol çok yoğun değil mi?" diye sordu Duncan.

"Bu kadar vahşî bir yerde, diğer yollar kadar yoğun." Uzun uzun ona, sonra Hook'a, sonra da bana baktı ve bir karar vermiş gibi göründü. "Konuşabileceğimiz bir yere gidelim. Emerald City'ye gidiyorsanız, bilmeniz gereken bazı şeyler var ve bu kadar uzun süre açıkta kalmaktan hoşlanmıyorum. Kulübem çok uzak değil."

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum, gözlerim kulaklarına kaydı. Kulakları biraz tuhaftı, diğer iki dünyadaki Billy'lerin kulaklarından farklı olarak uçları biraz sivriydi. Yüzünde de farklı bir şey vardı, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım.

O, hala elinde yayını tutarak bize yol gösterdi ve bizi patikadan ormanın içine doğru götürdü. Alçak çalılar ve böğürtlenler, geçici patikanın kenarlarını çevreliyordu ve aralarında yeterince dar bir boşluk vardı ki, tek sıra halinde yürümek zorunda kaldık. O, ağaçlar ve kayalar arasında zarif bir şekilde ormanda yolunu buldu, öyle ki ben ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım. Her birkaç saniyede bir bize bakıyordu ama hızını yavaşlatmak için hiçbir şey yapmadı.

Alabaster Billy, zindana kapatıldığında bile müstehcen bir isyancıydı. Neverland Billy ise The Weeping Fen'de kılıç dişli bir kaplanın sırtında bize doğru gelmişti.

Bu da şüphesiz sert biriydi, ama aynı zamanda tamamen farklı bir canavardı. Her hareketi bir asker gibi ölçülü ve hassastı. Sanki Billy'nin onu yumuşatan neşe duygusu yokmuş gibiydi. Belki de önceki iki seferki gibi bir tür belaya bulaşmıştı ve kardeşlerinin yardımına ihtiyaç duyuyordu?

Düzgün nefes alamadan, ona kardeşleri olup olmadığını doğrudan sormak için duyduğum dürtüyü bastırdım. Şimdiye kadar üç kez yoluma çıkmıştı, kaderlerimiz birbirine bağlıydı. Nasıl ve neden olduğunu öğrenmek istiyorsam biraz sabırlı olmam gerekiyordu, çünkü aksi takdirde Billy'nin bu daha gergin hali kesinlikle korkup kaçacaktı.

"İşte burası." Ben ve yanımdaki arkadaşlarım ağaçların arasından koşarak çıktığımızda, o çoktan açıklığın ortasında duran küçük, düzenli bir kulübenin kapısına varmıştı.

Biz ona doğru yürürken, o yine elini beline koymuş, soğukkanlılıkla bizi izliyordu. "Gördüğünüz gibi fazla yerim yok," dedi, konuşurken kapıyı açarak, "ama oturabilirsiniz."

Daracık odanın bir tarafında beş adet düğümlü çam tabure, diğer tarafında ise geçici bir yatak vardı — aslında işkence aleti olarak da kullanılabilecek ahşap bir çerçeveye serilmiş bir yığın battaniye.

Sırtının ağrmasına şaşmamalı.

Taburelere doğru ilerlerken eğimli tavana kafasını çarpmamak için eğildi. "Sana yiyecek bir şeyler ikram etmek isterdim, ama sanırım benim sahip olduğum hiçbir şeyi istemezsin."

Anladım. Böylesine zorlu bir hayat sürerken karidesli puflar ve minik çerezler seçenek olamazdı.

Taburelerden birine oturdum, Billy ve Duncan da beni takip etti, Hook ise sürekli sinirli bir gargoyle gibi başımızda duruyordu.

"Neden Emerald City?" diye sordu, bakışları sanki bir tür insan yalan makinesiymiş gibi yüzümü inceliyordu.

Kıpırdamamaya çalıştım ve öyle olması ihtimaline karşı sözlerimi dikkatlice seçtim. Fısıltılar, Tideblessed, cadılar... Bu Billy'nin ne tür bir sihre sahip olduğunu kim bilebilirdi ki?

Gerçeği ağzımdan dökülenler tamamen içgüdülerimdi. "Batı'nın Kötü Cadısını öldürmemize yardımcı olacak bir kehanet hakkında Oz Büyücüsü'nü görmeye gitmek için bir ekip kurduk."

Hava gerginleşti ve gevezelik etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Kısa, basit, konuya odaklı. Fazla açıklama yapmak sadece zayıflık gösterirdi.

Ve yine de...

"Nedenini tam olarak bilmiyorum, ama içimden bir ses senin bize katılman ve belki de rehberimiz olman gerektiğini söylüyor. Bu muhtemelen tuhaf geliyordur. Gerçekten tuhaf geliyor, değil mi? Gelmeyi istemiyorsan seni ikna etmeye çalışmayacağım, ama..."

"Kapa çeneni, geveze." İlk kez, dudakları tanıdık Billy O'Donnelly sırtışına benzer bir şekilde kıvrıldı. "Batı'nın Kötü Cadısını öldürme fikri beni ikna etti. Ben varım."

Gözlerimi kırptım. "Oh. Tamam o zaman." Sonunda bir fırsat yakalamış mıydık? Duncan bakışlarımı yakaladı ve omuz silkti.

"Orada ağaçların arasında ne yapıyordun?" Hook kollarını göğsünde kavuşturmuş, bunun sıradan bir soru olmadığını açıkça belli ediyordu. Duncan ve ben Billy'nin tarafında olabilirdik, ama Hook henüz ikna olmamıştı.

Cevap vermeden önce onu uzun uzun süzdü. "Diyelim ki ben bir avcıyım, ama seni avlamak gibi bir niyetim yok. Hakkımda bilmeni istediğim başka bir şey varsa, sana söylerim. Yardım etmeye hazırım, ama mahremiyetime değer veriyorum. Anladın mı?"

Bana keskin bir soru yöneltti ve ben başımı salladım. "Anladım."

Hook ikna olmamış olabilir, ama onun uyarısı benim haklı olduğumdan daha da emin olmamı sağladı. Ona soru soramazsam, bu durumun tersi de geçerli demektir. Birini yardım etmeye ikna etmek, *"Şu anda bir kitabın içinde yaşıyoruz ve evet, hangi sayfaya geldiğine bağlı olarak birden fazla versiyonun var"* diye başlamak zorunda kalmadığında çok daha kolaydı.

Tekrar konuştuğunda, sesinde hiçbir duygu izi yoktu. "Eşyalarımı toplamam için bana bir dakika ver, sonra yola çıkabiliriz. Şimdi çıkarsak, birkaç mil yol alabilir ve gece çökmeden Skunk'ın evine varabiliriz. Açık alanda kamp kurmaktansa orada kalmak daha kolay olacaktır."

Ayağa kalktı ve işe koyuldu, büyük deri çantasına rastgele eşyaları tıktırdı. Yayını en son koydu ve çuvalı omzuna atarken elinde tuttu.

"Tamam, hazırız."

Kapıya doğru yürüdük ve dışarı çıktığımda yemyeşil orman manzarası karşımda belirdi. Onun yaşadığı hayat ne kadar zor olsa da, bunda huzur verici bir yan da vardı. Bütün gün doğanın içinde olmak, başımın üstünde kuşların şarkılarını dinlemek...

Başımı eğdiğimde midemde bir rahatsızlık hissettim.

Kuşlar neden şarkı söylemeyi bırakmıştı?

Siyah bir tüy gökyüzünden aşağıya süzüldü ve Billy bir hırıltı çıkardı.

"Lanet olsun, ke if iler var! Eğilin!"

BÖLÜM 5

Biri beni geri çekti ve kapı çarptı, ama o anda başımın üstünde karanlık bir şekil gördüm...

Güm.

Bir mızrak ahşabı delip geçti, demir ucu bir saniye önce yüzümün olduğu yerin hemen yanından çıkıntı yapıyordu. Ellerim terlemeye başladı, yüzüme kıymıklar saplanmıştı.

"İyi misin?" Hook arkamda duruyordu, sırtıma yapışmış, kolunu çelik bir bant gibi göğsüme dolamıştı.

Billy çoktan bizi geçip, giderken bir ok takıyordu.

"Bunu ben hallederim." Yüzü buz gibi soğuk bir öfkeyle kaplıydı, kapıyı tekmeleyerek açtı ve dizlerinin üzerine çökmeden önce tam hızda koşmaya başladı. Kayarken çimlerle kaplı toprak parçaları havaya sıçradı, ilk atışını yaptıktan sonra kayarak durdu.

Hook onun arkasından dışarı çıkarken, eli ok kılıfına doğru bulanık bir hareketle uzandı, parmak uçlarına sihir dolmuştu. Duncan arkada kalmıştı, vücudu şişmiş gibi görünüyordu, omzunun üzerinden bana seslenirken kasları gömleğinin kumaşını gerginleştiriyordu.

"Geri dur."

Başka bir yay sesi duyuldu, ardından mırıldanarak küfür etti.

Billy.

"Kaçmasına izin vermeyin... Oh, lanet olsun!"

Siktir et.

Kapıdan dışarı fırladım, kırbacımı çekip çıkardım.

ikinci uçan maymun, kendi güvenliğini hiç düşünmeden Billy'ye dalış bombardımanı yaptı. Maymun yere indi ve çelik ve kürkten oluşan bir kasırga içinde ikiz kılıçlarını savurdu, ama Billy bir adım daha hızlıydı ve doğaüstü bir hızla maymunun saldırılarını atlattı.

Duncan onun yanına koştu ve kılıcını kınından çıkardı. Hook ise beni neredeyse şişleyecek olan mızrak kullanan maymunla yüzleşti. Kalbim güm güm atarken ona doğru koştum. Yakından bakınca, bu yaratıklar öncekinden daha da korkunçtu. Yaratığın gözleri kan dökme arzusuyla kör olmuştu, uzun dişlerinden salya akarken çığlık atıp hırlıyordu.

Hook, onu gökyüzünden tamamen silip süpürmesi gereken şiddetli bir rüzgar estirdi, ancak devasa kanatlarını tek bir vuruşla çırparak, canavar akıl almaz bir hızla üzerimize atıldı. İçgüdüsel olarak saldırdım; kırbacım boş havayı yırttı. Ses kulağıma ulaşmadan maymun üzerime atlamıştı.

O, hamlesinin ortasında benim hareketimi takip etmek için pozisyonunu değiştirirken, hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini görünce ağırlığımı yana doğru attım. Yere düştüğümde, daha önce hiç hissetmediğim bir kontrolsüz büyü patlaması içimden yükseldi ve hayatta kalmak için çaresizce, içgüdüsel bir çabayla her yöne çılgınca yayıldı — ya da en azından hayatta kalamazsam bu çirkin piçi de yanımda götürmek için. Canavar aniden durdu, mızrağı göğsümden sadece birkaç santim uzakta asılı kalarak olduğı yerde dondu.

Kafam rahatlamayla çınıladı ve nefesimi içime çektim.

Onu yakaladım.

Sıcak bir kan damlası yanağıma sıçrayana kadar, onun keçeleşmiş siyah kürkünden çıkan demir kancayı görmedim. Hook maymunu geri çekti, kılıcı havayı yırttı ve maymun yere düşmeden kafasını kopardı.

Döndü, gözleri bana bakmak için aşağı kaydı. Ve benim yaralanmadığımı görünce, Billy ve Duncan'a doğru büyük adımlarla yürüdü, sonra durdu.

"Hay sıçayım."

Dört ayak üstüne çöktüm, yosun ve kan kokusu beni sardı, panik parmakları boynumun dibinde beni gıdıklıyordu. Korktuğum iki ceset yerine, Duncan'ı tam bir çılgın modunda buldum, maymun keşifçiyi bacağından tutup başını yere vuruyordu. Ve etrafını saran kan izleri ve ezilmiş kemiklere bakılırsa, bu ilk vuruş değildi.

Son bir kez daha iyice vurup, sonra benim yönüme döndü. Beni görünce nefesini bıraktı, gözleri gümüş renginden griye döndü. "Lanet olsun, bu piçler göründüklerinden daha güçlüler."

Billy onun arkasından çıktı ve düşmüş cesede yaklaşırken ona geniş bir mesafe bırakarak, kasları hala gergin ve yüksek alarmda idi.

Okları göğsünden söküp ok kılıfına geri koyduktan sonra yaratığın yanına diz çöktü.

"Her şey yolunda mı?" Hook mırıldandı, kolumu tutup beni ayağa kaldırdı.

"Evet," dedim, zorlukla yutkunarak.

Her şey yolunda.

"Yakışıklı prensle aynı fikirde olmak istemem ama onun dediği gibi o lanet kulübede kalmalıydın. Gücünü geri kazanana kadar, böyle düşmanlarla başın belaya girecek. Çok fazla güç ve hızları var."

Gücümü geri kazanırsam *tabii*. Ama şu anda bunun üzerinde durmamalıyım. "Hiç bu kadar hızlı hareket eden bir şey görmemiştim."

"Korkutucu derecede hızlılar," dedi Billy, hala düşmüş maymunun üzerinde eğilmiş halde.

"Ne yapıyorsun?" Duncan ona bakarak sordu. Ayağa kalktı ve cevap vermeden önce onu uzun bir süre izledi.

"Sadece... değerli eşyalarını kontrol ediyorum." Başını kaldırdı ve bize acı bir gülümseme attı. "Bazen öldürdükleri insanlardan mücevher ve benzeri şeyler alıyorlar. Ama bunlarda hiçbir şey yok."

"Hepsi bu kadar güçlü mü?" diye sordum, kırbacımı sarıp. "Munsch Kin Land'deyken tavan penceresinden binlerce tane görmüştük. Onları koruyan kalkan başarısız olursa, kimsenin hayatta kalabileceğini sanmıyorum."

"Hiçbiri kolay lokma değil, ama keşifçiler, yani gündüzleri ortaya çıkanlar, elitler. Daha hızlı, daha güçlü ve gün ışığına dayanıklı. Bilgi topluyorlar ve genellikle kışkırtılmadıkça saldırmıyorlar."

Eh.

"Bu konuda... şey, muhtemelen bilmen gereken bir şey daha var." Ayaklarımla yere vurarak, kırmızı botlarımla uçlarına baktım. "Kötü Cadı meselesi iki yönlü bir şey. Ben onu avlıyorum, ama o da beni avlıyor. Aslında, tahminimce o keşifçileri özellikle beni bulmak için gönderdi. Onu sana yönlendirdiğim için üzgünüm ve bunun durumu değiştirdiğini anlıyorum..."

Görünüşe göre, düşüncemi tamamlamama gerek yoktu çünkü o zaten başını sallıyordu.

"Hiçbir şeyi değiştirmez. Bırak gelsin." Billy'nin gözleri mavi bir ateşle parladı ve elini boynundaki basit gümüş madalyonun üzerine koydu. "Bekliyordum."

Nedenini ve ne kadar süreceğini sormak istedim. Bir şey bana bu kinlerin çok derin olduğunu söylüyordu, ama aynı şey şimdi sormanın zamanı olmadığını da söylüyordu. Hazır olduğunda bana anlatacaktı. Gelmeyi kabul etmesi yeterliydi.

Maymun cesetlerine bir bakış attı ve sonra Duncan'a döndü, Duncan acı içinde yüzünü buruşturdu... Umarım bu sadece gücünü kullanmanın bir sonucuydu.

"Yardıma için teşekkürler. Ama şunu açıklığa kavuşturalım. Onu alt ederdim. Kılıç kullananlar çok çabuk bitiriyorlar, tüm enerjilerini tek bir kombo ile tüketiyorlar. Ben sadece onun bitmesini bekliyordum, hepsi bu."

Bu yorum, eski Billy'lerin ağzından çıkmış olsa kibirli bir şaka gibi gelirdi, ama bu seferki, kendimi buna inanırken buldum. Hareketleri inanılmazdı, benim tamamen baş edemediğim bir canavara ayak uyduruyordu.

"Eh, sana zahmetten kurtardım ve o derini bir sürü pislikten kurtardım." Duncan kanla ıslanmış giysilerine baktı.

İki ölü maymundan ikincisine doğru yürüdü, kesik kafaya uzun uzun baktıktan sonra ayağa kalktı. Bize döndüğünde, ifadesinde diğer dünyalarda alıştığım mizahın bir kısmı geri gelmişti. Soluk yüzlü Duncan'a keskin bir bakış attı.

"Evet, harika görünüyorsunuz. Sen ise, dostum, kasap dükkanında uzun bir vardiyadan çıkmış gibi görünüyorsunuz. Aslında, hepinizin kendiniz ve giysileriniz için bir banyoya ihtiyacınız var, değil mi? Size

sonra bu cesetlerle ilgileneceğim. Gitmeden önce onları yakmam lazım. Sonra sizi almaya geleceğim."

"Yardım edebilirim," diye araya girdi Duncan, ama kadın elini kaldırdı.

"Benim arazim, benim işim. Bazı konularda titiz olduğum için müdahale etmeni istemem, ama yine de teşekkürler."

Dere çok uzak değildi, çalılıkların ve diz boyu eğrelti otlarının arasından birkaç dakika yürüyerek ulaşılabilirdi. Ama sanki başka bir dünyaya adım atmak gibiydi. Güneş ışığı ağaçların yapraklarından sızarak suyu sıvı altına dönüştürüyordu. Yusufçuklar yüzeyde süzülürken kanatları safir ve yeşil renkte parıltıyordu.

Oz'un ziyaretçileri çekmek için bir imaja ihtiyacı olsaydı, bu tam da o imaj olurdu.

Sanki sözsüz bir anlaşma yapmış gibi, Duncan nehrin yukarısına doğru yürürken Hook birkaç metre öteye doğru ilerledi. Bir saniye durup botlarımı çıkardım ve sonra su belime gelene kadar ilerledim, sonra dizlerime kadar çakıl taşlarına battım.

Tembel akarsu, ferahlatacak kadar serindi ve kanı ve kiri yıkarken içimden bir iç çekiş geldi. Keşke zihnimi bulanıklaştıran düşüncelerimi de aynı şekilde yıkayabilseydi.

Billy'nin kin, Duncan'ın acısı, Hook'un öfkesi, benim başarısız büyüm. Ve tüm bunların altında yeni bir endişe atıyordu...

Neden büyüm birdenbire güçlendi, sonra tekrar tükendi ve beni bir kez daha boşlukta bıraktı?

Biraz su alıp yüzüme götürdüm, kırmızı bir damla bileğime sıçradığında durakladım. Durakladım, avucumun içini burnuma bastırdım ve sonra çekip aldım.

Burun
kanaması.
Siktir.

Ayağa kalktım ve kanamayı durdurmak için başımı geriye eğdim. Almira beni gerçekten mahvetmiş miydi? Bu vahşi, kontrol edilemez sihir patlaması, patlamadan hemen önce işe yaramaz bir kağıt yığının ve kömürleşmiş talaşa dönüşen flaş bombalarımın biri gibi miydi?

Kana ve bunun ne anlama gelebileceğine o kadar odaklanmıştım ki, arkamda birinin geldiğini fark etmedim, ta ki üzerime bir gölge düşene kadar.

"Senin için düzeltebilir miyim?"

Hook'un sesi, ayaklarımın altındaki çakıl kadar alçak ve pürüzlüydü.

Ona dönüp donakaldım. Islak keten gömleği göğsüne ve omuzlarına yapışmış, Tideblessing dövmeleeri görünür hale gelmişti. Aldığı her canın, emdiği her kutsamanın kalıcı hatıraları, ve onlarca vardı.

Bütün bunları bilmeme rağmen, onun hala gördüğüm en güzel şey olması benim hakkımda neyi gösteriyordu?

"İyiyim," diye yalan söyledim, burnumun köprüsünü sıkıştırarak.

Sözlerimi görmezden geldi ve eğilip yaklaştı. "Kıpırdama." Kanca gibi elini yüzümden bir santim uzakta havada tuttu ve sihir cildime değdi. Tom'un Mend kutsaması. Kanamanın durduğunu anlamak için dokunmam gerekmedi.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, boğazım ağrıyarak güverte görevlisinin gülümseyen yüzünü hayal ettim.

Hook elini indirirken yüzündeki ifade yumuşadı. "Evet, Oz'da kanlar içinde dolaşmana izin versem bana çok kızardı. Kanın vücutta olması gerektiğini, botlarda olmaması gerektiğini hep söylerdi." Elini uzatıp yanağımdaki saç telini kenara itti.

Ben zar zor kendimi tutarken, şimdi bu kadar tatlı davrandığı için ona lanet okudum.

"Sanırım büyüm kayboldu." Bunu yüksek sesle söylemek, bir su birikintisine taş atmak gibi hissettirdi. Bir kez battı mı geri dönüşü yoktu.

Kaşları sertçe çatıldı. "Almira?"

Mutsuzca başımı salladım. "Sanki içimdeki kıvılcımı söküp almış gibi. Kulübede bir kez vahşi bir patlama yaşadım, ama onu kontrol edemedim ve şimdi de çağıramıyorum."

"Hala orada. Şu anda bile senin içinde canlı ve uğultulu bir şekilde görebiliyorum.

Sadece ona geri dönüş yolunu bulman gerekiyor." "Gerçekten bu kadar basit olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Seninle ilgili hiçbir şey basit değil, Prenses. Ama büyü yaşamak ister ve Almira bile senin içinde yaşayan bu tür büyüyü öldürme gücüne sahip değil. O sadece işleri biraz karıştırdı, biz de onu düzelteceğiz."

Biz.

Görünüşe göre, bu bizim... ne olduğumuzu mu ifade ediyordu? Yine arkadaş mı? Eğer hiç öyle olmuşsak tabii.

Sormak için ağzımı açmak üzereydim, ama o benden önce davrandı.

"Yakışıklı prens beni şaşırttı. O senin için önemli biri ve ben, hakkım olmasa da, onu domuz gibi deşmekle boğuşuyorum. Ama bu senin suçun değil. Pislik gibi davrandığımı biliyorum ve bunun için özür dilerim."

"Bu *senin* hatan değil. Pislik gibi davranıyorsun çünkü sen pisliksin," diye omuz silktilim.

Dudakları seğirdi ve neredeyse gülümsüyordu, bu da karnımın alt kısmında bir sıcaklık dalgası yarattı. Ne diyeceğimi bilmeden ağzımı açtım, ama su yukarı doğru sıçradı ve ikimiz de Duncan'ın bize doğru geldiğini gördük.

Göğsü çıplaktı, ıslak gömleğini bir elinde tutuyordu, omzundaki aslan dövmesi her adımda hareket ediyordu.

"Samimi sohbetinizi bölmek istemem ama duman kokusu alıyorum. Billy muhtemelen maymun cenazesini yakmıştır."

Hook'un çenesi gerildi, maskesi yerine oturdu ve başını salladı, aramızdaki an Gayelette'in cam küresi gibi paramparça oldu.

Üçümüz sessizce kıyıya doğru yürüdük.

"Gitme zamanı, çocuklar!" Billy, elinde yıpranmış havlularla, üzerinde tek bir kan lekesi bile olmayan yeni bir deri kıyafetle ağaçların arasından çıktı. "Cesetler küle döndü. Siz üçünüz biraz daha az iğrenç görünüyorsunuz."

Havluları uzatırken bakışları Duncan'da bir an fazla takıldı.

"Gerek yok." Hook parmaklarını şıklattı; kuru bir rüzgâr etrafımızda dönerek giysilerimizdeki ve saçlarımızdaki nemi aldı. Yirmi saniyeden az bir sürede kuruduk.

"Bu harika bir numara, bunu kabul ediyorum." Billy isteksizce onaylayarak başını salladı. "Umarım o kocaman vücudunda daha pek çok numara vardır."

"Neden öyle?" Hook, mürekkepli kaşlarından birini kaldırarak sordu. O sert bir kahkaha attı.

"Çünkü o maymunların zorlu olduğunu düşünüyorsan, Batı'nın Kötü Cadısı'nı bizzat görene kadar bekle." Yavaşlayarak durdu ve iç geçirdi. "Bak, kötü adam olmak istemem ama... Aslında,

Boş ver. Kötü adam olup olmadığım umurumda değil. Sana dürüstçe söyleyeceğim. Ben de senin gibi o kaltağın ölmesini istediğim için buradayım, ama bu başarılı olacağımız anlamına gelmez. Muhtemelen, ona ulaşırsak bile hepimiz öleceğiz. Bu adamla başlayarak. Çenesini bana doğru çevirdi. "Gerçek bu. Neyse ki sizin için, bu riski almaya hazırım. Siz sadece bu riski almaya hazır *olup* olmadığınıza karar vermelisiniz."

Bunun üzerine, arkasını dönüp uzaklaştı ve geriye bakmadı.

Billy O'Donnelly'ye güvenebileceğiniz bir şey varsa, o da buydu. İkizi olsun ya da olmasın, her hikayede dürüst biriydi.

Ama bir kez olsun onun nişan alma becerisinin biraz daha az isabetli olmasını dilemekten kendimi alamadım...

BÖLÜM 6

Öğle yemeğini yolda yedik; Crumpet'in tartları, Billy'nin kurtlu olmadığını yemin ettiği birkaç elma ve paylaştığımız bir somun esmer ekmek. Hava ılıktı ve rüzgâr yön değiştirip yanık kürk ve et kokusunu getirene kadar havayı çiçek kokusu dolduruyordu, bu da ölümle ne kadar yakınlaştığımızı hatırlatıyordu.

O zaman bile, kimse Billy'nin şansımızla ilgili ürpertici tahmininden bahsetmedi.

Bunun yerine, yeni tanışan arkadaşlar gibi sohbet ettik. O, ağaç gövdesinin üst kısmındaki pençe izlerini gösterdi ve "kanatlı piçler bazen orada tünerler" dedi. Duncan, saray muhafızlarına uyumlu yürüyüş yapmayı öğrettiği saçma bir hikaye anlattı ve Billy'yi güldüren taklitler de yaptı.

Hook hiçbir hikaye anlatmadı ve ben kendimi... her zamankinden daha az konuşkan buldum, kaybolan sihrim, kaybolan Fetch, kaybolan Molly düşünceleriyle tükendim. Bu yeni yolda neyle karşılaşacağımızı merak ediyordum.

Öğleden sonra geç saatlerde orman seyrekleşmişti ve bacaklarım ağırlaşmaya başlamıştı.

Yukarı baktım ve kaşlarımı çattım. Gün batımına en fazla bir saat kalmıştı. Billy'ye döndüm, düşüncelerim yine uçan maymunlara kaymıştı.

"Skunk's Bunks hemen ileride," dedi Billy, aklımdan geçenleri okuyarak. "Geceyi orada geçirmeyi umuyorum."

"Skunk's Bunks mı?" Hook sordu, boğuk sesi omurgamda bir ürperti yarattı.

"Bir tür han." Arkasına dönmeye tenezzül etmedi.

Duncan güldü. "Umarım kulağa geldiği kadar kötü değildir." "Sana söz veriyorum, öyle değil. Ama burada uyumaktan iyidir." "Zamanında varacağımızdan emin misin? Ne kadar uzak?"

Uzun bir süre çenesini ovuşturdu ve etrafına bakındı, ne aradığını bilmiyordum.

"Yarım mil... belki daha az?"

"Belki'lerle hareket edemeyiz," dedi Hook. "Kamp kurmaya çok geç başlarsak, kendimizi..."

Billy hırlayarak yolun dışına doğru koşmaya başlayınca sözünü kesti.

"O orospu çocuğu! Hayır, bunu yapmadı."

Kanım kaynarken, onun arkasından baktım. "Ne oluyor... Biz de koşmalı mıyız?"

Cevap vermedi, bunun yerine devasa, yarı ölü bir akçaağaç ağacının yanında kayarak durdu.

Belki de tüm bunları yaşadıktan sonra gece için kamp kurmamız gerektiğine karar vermişti.

?

Bu fikir, ayağını beline kadar kaldırıp ve sonra bir kez daha, çimlerin ortasında duran düz bir tahta parçasına vurdu.

"Aç kapıyı, Skunk! Güneş daha batmadı bile, seni korkak piç."

Ayağını son bir kez daha indirdiğinde, bastığı yerde bir kapak açıldı ve neredeyse geriye düşüyordu.

"Ne istiyorsun, Billy?" diye paslı bir ses aşağıdan geldi.

"Ne istediğimizi çok iyi biliyorsun; uyuyacak bir yer ve sıcak bir yemek. Şimdi çekil yolumuzdan ve bizi aşağı indir, seni yaşlı aptal."

"Biz zaten oldukça doluyuz." Kel, karaciğer lekeli bir kafa kapaktan dışarı çıktı ve bir çift sulu göz etrafta dolaştı. "Dört mü?" Kirli tırnağıyla çenesini kaşdı, bu da bana onun kokusunun lakabına yakışacağını düşündürdü. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Çok zor olacak..."

Açıklığa daha da yaklaştım. Şu anda diğerlerine kıyasla kuzu kadar zayıf olabilirdim, ama bu konuda yardımcı olabilirdim. "Paramız var," diye onu ikna ettim ve Hook'un önüne kolumu uzattım. Hook yaklaşıyordu ve bu kadar nazik davranmayacağı kesindi.

Skunk burnunu çekti. "Ne kadar?"

Billy elini sallayarak beni susturdu, daha fazla konuşmadan. "Bizi içeri al, yoksa bu kötü adam yüzüne cinayet büyüyle saldırır ve biz de gelip burayı ele geçiririz. Karar senin, aslında ben ikinci seçeneği tercih etmeni umuyorum, ama her halükarda acele etsen iyi olur." Ufku işaret etti, şişman, turuncu güneş çoktan ufkun kenarından batmaya başlamıştı. "Blech. Bu yüzden Paddy'yi özlüyorum. Annen onu yaratmak için tüm tüm cazibesini onu yaratmak için harcadı." Skunk kaşlarını çattı, sonra bize eliyle işaret etti ve gözden kayboldu. "Arkanızı kapatmayı unutmayın, lanet olası harpi," diye bağırdı, sesi çok aşağıdan bir şutun içinden yankılandı.

Tamam, en azından Paddy O'Donnelly burada, Oz'da yaşıyordu. Billy deliğe indi ve merdivenin ilk basamağına ayağını koyduğunda, göğsümdeki sıkışıklık biraz azaldı.

Yüzü gergin bir şekilde bana baktı. "Eğer bir takım olarak çalışacaksak, bal ile daha fazla sinek yakalarsın saçmalığını bırakmalısın. Bu bölgede ya sirke ya da hiçbir şey. Bunu unutma."

Merdiven bir şut haline gelip gölgeli derinliklere kaybolmadan önce, cevap veremedi gözden kayboldu.

"Devam et." Duncan, bana el sallayarak ilerlememi işaret ederken, olası tehditler için gökyüzünü tarıyordu. "Hemen arkadayız."

Aşağı indim, içime yerleşen endişeyi görmezden gelmeye çalışarak. Aşağıda durum ne olursa olsun, bütün geceyi bir köstebek gibi yeraltında kilitli kalıp, süper güçlere sahip maymun ordusundan saklanmak fikri beni pek heyecanlandırmıyordu.

"Yirmi gümüş," dedi Billy, yanına yaklaşırken bana hızlıca bir bakış attı. "O moruklara bir kuruş bile fazla verme."

Oda çok büyüktü, Munsch Kin Land'deki büyük salon kadar genişti ve yirmi fit yüksekliğindeki tavanı ahşap sütunlarla destekleniyordu. Kokarca kokusu yoktu, daha çok havalandırması kötü tütün kokusu ile iki parça ter ve bir parça çaresizlik karışımı bir koku vardı. Arka duvarda uzun bir bar uzanıyordu ve odanın her yerine masalar yayılmıştı. Bazılarında içki içen, bazılarında yemek yiyen, bazılarında da kumar oynayan gürültücü müşteri grupları vardı.

Bir adam masanın ortasındaki para yığınının almak için bir çift zar bir kenara ittiğinde, duvarlardan bir uğultu yankılandı.

"Sana iki oda verebilirim," dedi Skunk, tekrar dikkatimi çekerek. "Bu, hak ettiğinden iki oda fazla. 23 ve 25." Tezgahın üzerinden bir çift anahtar kaydırırken homurdandı ve ben paraları çıkarıp masaya koyana kadar elini anahtarların üzerinde tuttu. "Şimdi izin verin, sizi içeri almaktansa birkaç dakika önce yapmam gerekeni yapıp kapıyı kilitleyeyim."

İki oda mı?

Bir yanıma Hook ve benim dere kenarında kaldığımız yerden devam etmemizi istese de, bunun aramızdaki ilişkiyi ve onunla Duncan arasındaki ilişkiyi daha da kötüleştireceğini biliyordum...

Tabii ki, bu iki erkekten birinin yanında kalmak, rüyamın ortasında beni duyma ihtimalinin yüksek olduğu anlamına geliyordu.

"Erkekler bir odada, kızlar diğer odada mı?" diye patladım, yanaklarım kızardı.

Hook kaşlarını çatı, ama Duncan tezgahın bir anahtarı alıp göz kırptı. "Tabii ki."

"Eşyalarımızı yerleştirdikten sonra aşağı inip bir şeyler atıştıracağız. Bu arada birbirinizi öldürmemeye çalışın." Billy ikinci anahtarı kapı tezgahının sağındaki koridora kaybordu ve bizi pipodumanının içinde bıraktı.

Hook'un erimiş bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, ama başımı eğik tutarak onun peşinden koştum. "Bekle, hemen arkadayım!"

Odamız, kin besleyen, ileri görüşlü bir hurda satıcısı tarafından dekore edilmiş gibi görünüyordu. Ortası eğrilmiş, çarpık bir şifonyerin iki yanında iki dar yatak duruyordu. Duvar kancasına asılı bir gaz lambası, ışıktan çok duman yayıyordu. Hollow standartlarına göre, burası en kötü ihtimalle orta halli bir yerdi ve ben omuz silktim.

"Benim için yeterince iyi."

"Aynı." Billy çantasını en yakın yatağa bıraktı ve pütürlü yatağı bir kez vurdu. "Skunk para kazanmış olmalı. En son burada kaldığımda sadece portatif yataklar vardı."

"Hayatında ilerleme var." Kendi çantamı ikinci yatağa attım ve çürümüş iskelet uğursuz bir şekilde gıcırdadı.

Billy temiz bir gömlek ararken, ben de diğer eşyalarımızı hızlıca gözden geçirdim: çatlak bir lavabo, köşede küçük bir çocuk büyüklüğünde örümcek ağı

ve şifonyerin yanında duran üç ayaklı bir tabure.

Düşük bir inilti beni yeni-eski arkadaşşıma dönmeme sağladı. Belinden pretzel gibi bükülmüş, bir omzunu döndürmüş, yüzü buruşuk bir ifadeye bürünmüştü.

Maymun kavgasının olduğu anı hatırladım, o zaman da elini kuyruk kemiğine bastırıyordu. "Sırtın mı ağrıyor?"

O burun kıvırdı. "Hiç sorun çıkarmaz. Eski bir yaralanma. Sorun yok."

Sesindeki kesin ton, bu konuyu kapatmam gerektiğini söyledi, ben de öyle yaptım. En azından şimdilik.

Sessizce valizlerimizi boşalttık. İçinde icatlarım, sihirli saat ve kuyumcu büyüteci bulunan çantamı olduğu gibi bıraktım, bunun dışında iki takım giysi, biraz yiyecek ve başka pek bir şeyim yoktu. Billy'nin de biraz daha fazlası vardı. Bir gömlek ve pantolon, yayı ve yedek bir yay ipi, bir tür merhem içeren küçük bir teneke kutu ve deri bir kordonun ucunda asılı olan sade demir madalyon, ki onu nazikçe komodinin üzerine koydu.

Kamuflejli fularını çıkardığında, yaylı bukleleri her yöne dağıldı. Bu, onun ciddi ifadesiyle o kadar tezat oluşturunuyordu ki, bir kez daha baktım.

"Ne?" diye tersledi, kaşlarını çatarak elini saçına götürdü. "Çılgınca, değil mi? Genelde daha kısa tutarım ama meşguldüm ve..."

"Üzgünüm, hayır, sorun değil! Aslında sana çok yakışmış," diye ekledim, saçının nasıl göründüğünü umursamayacağı fikrine şaşırmıştım. Sonuçta, bir insan dışarıdan ne kadar sert görünürse görünsün, yine de duyguları ve güvensizlikleri olduğunu hatırlatmak için iyi bir örnek. "En yakın arkadaşım Moll'u hatırlattı bana." Boğazım düğümlendi ve devam etmeden önce boğazımı temizledim. "O her zaman saçımla uğraşır, onu güzelleştirmemi ister. Bu tür şeylerde çok iyidir."

"Onu bir süredir görmedin galiba?" Billy, saçlarıma şüpheyle bakarak alaycı bir şekilde sordu.

Elimi saçlarıma götürdüğümde, dudaklarımdan bir kahkaha patladı, çünkü Moll'un kardeşi ve korsan olmak isteyen Harmon'a son zamanlarda yaptığım makyaj değişikliğini hatırladım.

"Anında bazı değişiklikler yapmak zorunda kaldık ve onun elinde pek bir şey yoktu."

"Anlıyorum. Bu paspası av bıçağıyla sayısız kez kestim. Moll neden seninle ve ekibinle birlikte değil? Tüm erkeklerin seni seçmesine kıskanıyor mu?"

Duncan ve Hook'un neden anlaşılamadıklarını anlamamış olmasını umuyordum, ama o hiçbir şeyi kaçırmamıştı.

"Hayır. Bir süreliğine... ayrılmamız gerekti." Kum zımparası kadar hoş olmayan yıpranmış battaniyenin üzerine oturdum.

Moll'u iki gün önce görmüştüm, en azından benim zamanımda. Ama sanki aylar geçmiş gibi geliyordu ve onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi...

"Yapmamız gereken her şeyi bitirdikten sonra, onu tekrar göreceğim," diye ekledim aceleyle. "O benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim. Senin tahminine rağmen, yaşamak için birçok nedenim var ve Moll da onlardan biri."

Billy'nin gözleri gerçeği bulmak için yüzümü inceledi. "O senin için aile gibi mi?"

Gözlerim yaşardı ama göz kırparak sıcak gözyaşlarını geri tuttum. "Hiç sahip olmadığım bir aileden daha fazla."

Aile arasındaki bağı bilen biri varsa, o da Billy O'Donnelly'di. Yine, kardeşleri hakkında soru sormak istedim: Paddy, Andrew, Scotty ve Jacob...

"Tamam o zaman," dedi, düşüncelerimi keserek. "Onu tekrar görebilmen için elimizden geleni yapalım, olur mu? En azından o berbat saç stilini düzeltecek kadar uzun bir süre için."

Gölümsedim, hazır bir cevap vermek üzereydim ki, ayaklarının dibinde bir şey gözüme çarptı ve sözler dudaklarımda dondu. Çantasının boşluğundan dışarı çıkan deri ciltli bir kitabın köşesi, sayfa kenarları yeşil tozla kaplıydı.

Başım o kadar döndü ki, yan yatmamak için iki elimi de yatağa dayamak zorunda kaldım.

İmkânsız.

Ama içimden bunun mümkün olmaktan çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu kesin bir gerçektir. Bu dünyadaki Billy O'Donnelly, benim sahip olduğum gibi üçüncü bir masal kitabına sahipti. Hook'un sahip olduğu gibi. Sadece benimki gibi altın kenarlı ya da Hook'unki gibi siyah değil, onunki zümrüt yeşili tozlarla kaplıydı.

Kader bu sefer dalga geçmeye gelmemişti. Bir oda kiralamış ve bir süre kalacaktı.

Ben bir şey söylemeden önce, Billy temiz gömleğini silkeledi ve bana umutla baktı. "Skunk bu bok çukurundaki tek yenilebilir şeyi, yani bataklık domuzu yahnisi satmadan önce yemeğe gidelim."

"Evet," dedim, sesim biraz fazla tiz çıkmıştı. "İyi fikir. Açlıktan ölüyorum." "Mümkünse, toynakların etrafını yeme."

Başımı eğdim. "Olur."

Beni bekleyerek baktı, ben de ona baktım. "Ne?"

Kapıyı işaret ederek başını salladı. "şimdi aşağı inebilir misin, böylece sen benim göğüslerimi görmeden üstümü değiştirebilirim?"

"Oh! Evet, tabii ki." Ayağa kalktım ve çantamı aldım, sonra kapıya doğru geri çekildim. "Aşağıda görüşürüz. Birazdan. Acele etme. Ne zaman istersen gel..." Dönüp kapı kolunu çektim, kendimi gevezelik etmekten alıkoymaya çalışarak. "Hoşça kal!"

Koridorda üç adım bile atamadan arkamda kilitler kapandı.

Kahretsin.

Hiç aç olmadığımı söylemeliydim. şimdi, biraz gözetleme şansı yakalamak istiyorsam, o odaya dönmeden önce geri gelmek için bir bahane uydurmam gerekecekti. Ne kadar yorgun olsam da, yorgunluktan dolayı gitmek istemediğimi söylemek yalan bile olmazdı, bu da iyiydi. Gizli kapaklı işler yapma yeteneğim her geçen gün zayıflıyordu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve koridora doğru ilerledim, diğer kokularla karışan zengin, biberli et suyunun yeni kokusunu takip ederek.

Ama yemek, toynak olsun ya da olmasın, aklımdaki son şeydi. Tavernanın gürültüsüne adım attığımda, kafamda tek bir düşünce vardı:

Billy O'Donnelly'nin sırları vardı. Ve ben de kendiminkileri paylaşmadan önce onun sırlarını öğrenmem gerekiyordu. Bu da o kitabı ele geçirmem gerektiği anlamına geliyordu, hem de bu gece.

BÖLÜM 7

Ben ayrıldığımdan beri tavernadaki gürültü daha da artmıştı. Zarlar yılan kuyruğu gibi tıkırdadı ve odanın arka köşesindeki bir adam, sanki ona borcu varmış gibi kemanını çalmaya devam ediyordu.

Duncan ve Hook'u bulmak kolaydı, çünkü aynı uzun masayı kapmışlardı ve aralarında beş boş sandalye bırakmışlardı. Gözlerimi devirmedim, ama içimden öyle yapmak geliyordu.

Kalabalığın arasından geçerek orta koltuğa oturdum ve kimse istememiş gibi beyaz bir bayrak gibi aralarına yerleştim.

"Yer uygun mu?" diye sordu Duncan, gürültünün üstüne sesini yükselterek. Neredeyse dolu bir bardak bira vardı elinde ve rahat bir gülümseme belirmeye başlamıştı, bu da bana bunun onun ilk içkisi olmadığını gösteriyordu.

"İyi. Seninki?"

Duncan omuz silkti.

Hook'a kaşlarımı kaldırdım. Bardağına dokunulmamış gibiydi ve bana bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar kalabalığa çevirdi, şüphesiz potansiyel tehditleri arıyordu.

Bir iç çekip, yorgun ve kumlu gözlerimi bir saniye kapatmaya bıraktım. Billy'nin çantasında gördüklerimi onlara anlatmak için can atıyordum, ama masanın karşısından bağırarak söyleyemezdim. İkisine de azarlamak üzereydim ki, beline kadar uzanan platin saçlı, küstah bir barmen masaya yanaştı. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan kırmızı bir korse giyyordu ve altında ne olduğu, kendim söyleyeyim, oldukça dikkat çekiciydi.

"Merhaba, yabancılar." Bakışları önce Duncan'a takıldı, geniş omuzlarına kaydı ve sonra geniş gülümsemesine geri döndü. Parmağında bir bukle çevirdi. "Sen taze et parçası değil misin?" Düşük bir mırıldanma çıkardı ve sonra Hook'u görünce aniden durdu.

"Siz de merhaba, bayım... Size şunu söylemeliyim, süt iyidir," dedi ve onun yanına yaklaşarak parmağını kupasının kenarına sürttü, "ama çedar peyniri daha iyidir. Çoğu zaman gülümseyen ve saygılı olanları severim. Ama ara sıra öyle olmadıklarını da severim. Anlatabildiysem."

Oh, ne demek istediğini anladım ve ondan nefret ettiğim kadar, onunla aynı fikirde olmaktan da nefret ettim.

Hook'un dudağı seğirdi, ama bunun eğlence mi yoksa sinirlilik mi olduğunu anlayamadım.

"Lanet olsun Patrice, burada besleyecek ağızlar var!" Skunk, köpüklü bira dolu üç bardağı jonglörlük yaparak durduğu barın arkasından bağırdı.

Gözlerini kısarak döndü ve tüm gücüyle bağırarak cevap verdi. "Kapa çeneni, seni sinsi, çiçek hastalığına yakalanmış piç!" Geri döndü, dudaklarında hiç kaybolmamış gibi mutlu bir gülümseme vardı. "Dediğim gibi çocuklar... ne alırsınız?"

"Sizler güveç almalısınız," diye araya girdim, midemde asit kaynıyordu. "Billy çok iyi olduğunu söylüyor."

Bu doğrudu, bu yüzden sadece biraz suçluluk duydum. Bebek gibi davrandıkları için güvecine birkaç toynak atılmayı hak ediyorlardı. Bunun garsonla hiçbir ilgisi yoktu.

Hiçbir ilgisi yoktu...

"Billy için bir güveç daha, ben de patates ve lahana alacağım," diye ekledim ve kadın Hook'un kucağına tırmanmadan önce siparişimizin geri kalanını verdim.

Patrice başını salladı ve dönüp gitmek üzereydi, ama sonra durdu ve başını eğerek bana baktı. "Neden bu kadar tanıdık geliyorsun, tatlım?"

"Genel bir yüzüm olmalı," dedim ciddi bir ifadeyle.

Omuz silkti ve yakında geri döneceğine söz vererek uzaklaştı.

Hook dikkatini iki çıkışı incelemeye verdi, ama Billy bize doğru yavaşça yürürken, burun kıvrarak oturma düzenini incelerken, çabucak kesintiye uğradı. Duncan ile benim aramda oturdu ve elini kaldırarak bira istedi.

"Ne kadar da samimi bir ortam."

Aslanın inini rahat sayarsan...

"Bir kişiye daha yer var mı?" Demir grisi saçları ve yanaklarına yapıştırılmış iki ölü sincap gibi görünen sakalları olan zayıf bir adam, cevap beklemeden son iki sandalyeden birine oturdu. Bir mil koşmuş gibi hırıltılı nefes alıp verirken, sırtarak masaya vurdu.

"İyi akşamlar millet." Billy'ye elini uzattı. "Adım Jack."

Billy elini sıkarken gözlerini kısarak baktı. "Seni bir iki kez görmüştüm, eski dost."

"Eski dost, ha?" diye güldü. "İltifatlarla her şeyi elde edebilirsin."

Billy gözlerini devirdi ama bu aptalca espri için onu bankın üzerinden itmedi. Yemeğimiz kısa süre sonra geldi ama onu getiren Patrice değildi, ki bu benim için sorun değildi. Diğerlerine güveç, bana ise tereyağlı patates ve solmuş lahana içeren sığ bir kase ve herkese daha fazla bira geldi. Jack ceketinin cebinden tahta kaşık çıkardı ve yemeğe başladı.

"Peki," dedi ağzı doluyken, "yolun seni nereye götürüyor?"

Sessiz kaldım, Billy'nin öncülük etmesini tercih ettim. Sonuçta, bu bölgede neyin şüpheli olup neyin olmayacağını o bilirdi.

"Zümrüt Şehri."

Sorun yaratmadığı sürece doğruyu söylemek en kolayıydı, ama Hook yine de ona sert bir bakış attı.

"İyi eğlenceler," diye mırıldandı Jack. "Ölüm döşeğinde bile beni oraya götüremezler. Kararname olmadan kışını silmene bile izin vermezler. Ben özgürlüğümü seviyorum." Kaşığını selam olarak kaldırdı.

"Özgürlüğün de bir bedeli vardır." Billy, kupasından uzun bir yudum aldıktan sonra üst dudağındaki köpüğü sildi. "Bazen bu bedel, berbat bir güveç ve zümrütten yapılmış bir şehir yerine keçi kokan topak topak bir yataktır."

"Keçileri hep sevmişimdir." Jack gözleri parlayarak güldü. "Hey, biraz eğlenmeye ne dersin? Belki kendine birkaç zümrüt alacak kadar para bile kazanırsın." Pantolonunun cebinden bir çift zar çıkardı.

Billy'nin yüzü birden aydınlandı. Tanıdığım ve hatırladığım o dolandırıcıydı.

"Ne kadar bahis var?"

"Tabii ki gümüş. Ya da parasızsanız hikayeler, sanırım."

Duncan kaşlarını kaldırdı. "Sizinle oynayabilir miyim?"

"Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur." Jack, yer açmak için neredeyse boş olan kaseleri kenara itti ve sonra oynamaya başladılar.

Oyun basitti; yüksek puan için zar atmak. Beraberlik durumunda tekrar atış yapılırdı.

İlk tur, ilk atışında çift altı atan Billy'nin oldu. Jack, ona bir gümüş parça kaydırırken inledi, ama Duncan sadece gülümsedi ve borcunu ödedi. İkinci turda, Duncan sekizle kazandı. Jack'in kazanması için üç tur daha geçmesi gerekti ve çok geçmeden "acemi şansı bitti" diye sızlanmaya başladı.

Etrafımda kahkahalar patlak verince, sanki cadıyı ve uçan maymun ordusunu öldürmek için yaptığımız yolculuğun bir durağı değil de, tavernada geçirdiğimiz normal bir geceymiş gibi hissettim.

Billy ve Jack, zarları atarken malzeme fiyatları, ortak tanıdıklar ve opossum pişirmenin en iyi yolu hakkında dedikodu yaptılar. Akıllı biriydi, bunu kabul etmeliyim. Adam buradan Emerald City'ye kadar her virajı biliyordu, ayrıca en iyi böğürtlen şarabını nereden alacağını da.

Konuşmalarına o kadar dalmışlardı ki, harekete geçme zamanının geldiğini fark ettim.

Ya şimdi ya da asla.

"Tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim." Hook'a bir bakış attım, o dalgın dalgın başını salladı, ben uzaklaşırken dikkatini hala girişe vermişti, kalbim küt küt atıyordu. Merdivenlerin yarısına geldiğimde, kimse beni takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış attım. Bir dakika sonra odamıza girdim ve Billy'nin çantasının hala bıraktığı yerde, kapağı gevşek bir şekilde bağlanmış olarak durduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

Çabuk gir, çabuk çık.

Gerginlikten ağzım kurumuş, çantanın yanına diz çöküp kapağını kaldırdım, tek bir şeye odaklandım. Tanıdık deri kapağı görür görmez, koridorda bir hışırtı duyunca

yerimde donakaldım. Yavaş ve kararlı adımlar koridorda ilerliyor, yaklaşıyordu.

Yaklaşıyorlardı.

Kalbim güm güm atarken kapağı kapattım ve kapı kolu döndüğü anda dikildim.

Hook içeri girdi ve kapıyı yumuşak bir sesle kapattı. Ben kompost yığınının yağmalarken yakalanan bir rakun gibi ona bakarken, o kaşlarını kaldırdı.

"Neden seni gördüğümde, yarısı hırsızlık yapıyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Hırsızlık yapmıyorum. Sadece giriyorum," diye düzelttim. "Burası benim odam... Anahtarım var, unuttun mu?"

"Bu saçmalık." Kollarını kavuşturdu. "Bana anlatmak ister misin?"

"Bütün gece bunu yapmak istedim, ama sizler birbirinizden yirmi metre uzakta oturarak tuhaf davranıyordunuz ve..." Sözümü kesip elimi salladım. "Neyse, önemli değil. Sonuç olarak, Billy'nin bizim anlamadığımız şekillerde tüm bunlarla bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Onun da bir masal kitabı var. Benimki gibi. Senininki gibi. Aşağı inmeden önce çantasından dışarı çıktığını gördüm."

Düşük bir ıslık çaldı. "Bu işleri karmaşıktırıyor." Bir adım öne çıktı, sesi alçaktı. "Onu açtın mı?"

"Tam açmak üzereydim." Çantayı işaret ettim, onun kişisel eşyalarına dokunduğum için suçluluk duygusu beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu. O kadar ihtiyatlıydı ki... o kadar mahremdi ki. Bu bir ihlal gibi geldi.

Çünkü öyleydi.

"Ona bunu açıkça soracaktım, ama ya onu dürüstçe elde etmemişse?" Oz'daki Billy'nin, diğer hikayelerde olduğu kadar dolandırıcı olabileceğini hesaba katmalıydık. Onu birinden çalmış mıydı? Yoksa Gayelette ona bu kitabı vermiş ve yardım etmeye gelmiş miydi?

Şakaklarımı ovuşturdum, Gayelette'in şu anda burada olmasını diledim ve onun şu anki durumunu düşününce bunu düşündüğüm için kendimi kötü hissettim. Bildiğim kadarıyla, kadın şu anda buraya son ziyaretinden dolayı bir tür ortaçağ işkence aletinde işkence görüyordu.

O düşünceyi kafamdan silip, şimdiki ana odaklandım.

"Billy hala aşağıda yaşlı Jack'i dolandırıyorsa, hala zamanımız var demektir..."

Kapı kolu sallandı ve Hook bile irkildi. Yatağa doğru atladım ve yumrulu yastığımı kabartıyormuş gibi yaparken, bir saniye sonra Billy içeri girdi, yanakları biradan, zaferden ya da her ikisinden de kızarmıştı.

"Daha fazla para getirmek zorunda kaldım," dedi, farkında olmadan. "Yaşlı moruk şansını çevirdi, ama oyun devam ederken ne kadar kaybettiğin önemli değil. Önemli olan, elinde ne kaldığı."

Hook, rahat bir şekilde başını salladı. "Doğru."

"Biz sadece... stratejiyi tartışıyorduk," diye ekledim.

"Zar için mi?" diye burun kıvrırdı. "Tek strateji yüksek sayı atmak." Çantasını aldı ve sonra durakladı, gözlerini bize dikti. "Sizin aranızda her şey yolunda mı?"

"Evet, iyiyiz," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak.

"Birlikte çok fazla zaman geçirmedik, biliyorum, ama aranızdaki sorunları... bilirsin... sevişerek çözerseniz çok daha kolay olur."

Gözlerimi kırptım. Hook bakakaldı.

Ellerini ovuşturdu. "Bilirsin... tüm o öfke falan. Takım için iyi olur, çünkü şu anda durum çok ağır. Düşünsen iyi olur, tek söylediğim bu. Ama bu gece değil. Bu gece benimle aşağıya inmen lazım." Kapıya doğru giderken Hook'un koluna bir tokat attı. "Kazançlarımı taşımak için biraz daha kas gücüne ihtiyacım olacak."

Meğer yanılmamış. Bir süre sonra gece sona ererken, Billy'nin önünde küçük bir gümüş dağı vardı ve Jack, bir tur daha kaybederse ağlayacak gibi görünüyordu.

Tabağımdaki ılık patatesleri itip kakarken, Billy'nin sandalyesinin üzerine asılı çantasına bakmamaya çalıştım.

Belki de en iyisi böyleydi.

Belki de ihanet, Neverland'da bırakılması gereken bir beceriydi.

Bardağımyı boşalttım ve bir tane daha sipariş ettim, bu sefer onu Patrice'in getirdiği umurumda bile değildi. Şu anda berrak bir zihne ihtiyacım olduğundan çok, rüyasız bir gece uykusuna ihtiyacım vardı. Hook ile aramızdaki gerçeklik fazlasıyla yeterliydi.

Kirpiklerimin altından ona gizlice bakarken, Jolly Roger'da birlikte geçirdiğimiz geceyi, *neredeyse* geceyi, düşünmeden edemedim. Bana dokunma şekli... sanki beni nasıl mutlu edeceğini tam olarak biliyormuş gibi...

O anda başını bana doğru çevirdi ve ben donakaldım, o gece kadar siyah gözleri beni sihirli bir büyü gibi kendine çekti. Billy'nin sözleri üzerimde yankılandı ve ardında ürperti bıraktı.

Kafamın içindeki küçük bir ses, *bunun en kötü fikir olmadığını* fısıldadı.

En azından içimizden atmış olurduk. Kim bilir? Belki de korkunç bir şey olurdu, o zaman tüm bu varoluşsal kriz gereksiz hale gelirdi.

Artık sihirli olmayabilirsin, ama bu aptal olduğun anlamına gelmez, ikinci, daha acımasız bir ses araya girdi.

Kötü ya da değil, içimden bir ses bana bu sesi dinlemem gerektiğini söyledi. Çünkü Hook'un kollarında geçirdiğim kısa süre, berbat olmaktan çok uzaktı. Billy'nin dediğini yapsak? Sevişsek?

Bu benim dünyamı altüst ederdi. Ve benim dünyam zaten yeterince altüst olmuştu.

Gözlerimi kaçırdım, aniden zar oyunuyla ilgilenmeye başladım. Biraz gerginlik ve garip durumlar idare edilebilirdi. Bahisler bu kadar yüksekken büyük hamleler yapmak, Billy ne derse desin, hata olurdu. Çünkü acı verse de, Hook haklıydı. Mesafemizi korumak ve göreve odaklanmak birinci önceliğimiz olmalıydı.

O bana aç bir adam gibi bakmayı bırakıp, benim de onun hayalini kurduğu yemek gibi bakmayı bıraksa, bu çok daha kolay olurdu...

Lanet olsun.

BÖLÜM 8

Ya bira işe yaramıştı ya da Almira büyümü bozduğunda beynimi de bozmuştu, çünkü rüyasız bir geceydi. Komik, bu rahatlatıcı olmalıydı. Ama büyülü kıvılcımı kaybetmem gibi, bu da içimi boşlukla doldurdu.

Tuzak kapısı gıcırdayarak açıldı ve çimen ve ıslak toprak kokan serin sabah havası yanaklarımı okşadı. Bir gece boyunca yeraltı sığınağındaki saunada kaldıktan sonra, ani soğukluk kollarımın derisini diken diken etti ve ben derin bir nefes aldım.

"Çılgınca," sırtımı popo sesiyle kıvrılana kadar eğdim, "bu kadar büyük bir yer hala insana klostrofobi hissettirebiliyor."

Kendimi sağlam zemine çıkardım ve arkamda beliren Billy'ye elimi uzattım.

O bunu görmezden geldi, havaya sıçradı ve bir kedi gibi indi, başörtüsü rüzgarda dalgalanıyordu.

Alabaster'daki Billy yavaş olmaktan uzaktı, ama bu Billy sanki kemiklerini yaylarla değiştirmiş gibi hareket ediyordu. Bir dünyada sıradan, başka bir dünyada ise Cissy Petway gibi sihirli olabileceğini zaten biliyordum, ama Billy'nin hareketlerini izlemek beynimi karıştırdı.

Etrafına bakarken, sabah güneşi sivri kulaklarının kenarlarına vurdu ve ben onun buraya uyum sağlamak için ne kadar değiştiğini merak ettim.

Hook ve Duncan arkamızdan çıktılar ve Hook'un gözleri benimkilere kaydı, bu da bana dün gece tavernadaki anlamlı bakışları ve Billy'nin istenmeyen tavsiyesini hatırlattı.

Yüzümü çevirdiğimde, Duncan'ın gözlerine baktım ve o da bana, içinde söylenmemiş sorular barındıran yarım bir gülümseme attı.

Çok fazla anlamlı bakış vardı ve bunlarla uğraşacak ne enerjim ne de zamanım vardı. Yola çıkmamız gerekiyordu. C'an Saas, Gayelette'in dediği gibi

Gayelette'in dediği gibi dūşüyorsa, Emerald City'ye ulaşmak için harcadığımız her gün hayatlara mal olabilirdi.

Gayelette'in hayatı da dahil.

"Hoşça kalın!" Skunk'un sesi şafttan yukarı doğru yayıldı, neredeyse nazik bir tonda. "Çıkarken kapıyı kapatmayı unutmayın." —ve Skunk's Bunks'ta kaldığın için teşekkürler. Yakında tekrar görüşmek dileğiyle."

Billy koşarak geldi ve kafasını açıklıktan geri itti. "Siktir git, Skunk!" Aşağıdan kahkahalar yankılandı ve Billy kapıyı gürültüyle kapattı. "Çılgın yaşlı piç, dün gece maymunların bizi yakalamasına izin vermeyi ciddi olarak düşünmemiş gibi davranıyor."

Muhtemelen ben de han sahibine kızmalıyım. Ama onun yerinden hayatta, biraz dinlenmiş ve yumurta, çıtır patates ve baharatlı etten oluşan doyurucu bir kahvaltının ardından karnım tok olarak ayrılmıştım. Hiçbir şikayetim olamazdı.

Billy gözlerini gölgeledi ve ufku taradı. "Sarı Yolu takip etsek bile, şehre hala iki gün yolumuz var. Bu gece kesinlikle kamp kuracağız."

Açık gökyüzü ve maymun keşifçileri düşüncesi tüylerimi diken diken etti, ama sessiz kaldım. O, açık havada sorun olmayacağını düşünüyorsa, ben kimim ki itiraz edeyim? Bu işi uzmana bırakmak en iyisi.

"Buralarda çoğu insan böyle yeraltında mı yaşıyor?" diye sordu Duncan.

"Hayır." Billy elini reddedercesine salladı. "Sadece korucular. Kasaba halkı, normal toplumun dışında yaşayıp dolaşmayı seçenlere böyle diyor. Öncü karakollar ve Munsch Kin Land ve Emerald City gibi daha büyük, korunan merkezler var. Cadı, vergilerini ödeyip çenelerini kapalı tutan çoğu insanı rahat bırakıyor. Sizi belaya sokan şey seyahat etmek ve itaatsizlik etmek."

"Neden seyahat etmek?" diye sordum.

"Böl ve yönet. Nispeten küçük bir grubu tek bir yerde izole tutarsan, onları kontrol etmek kolaydır. Hepimiz bir araya gelsek..."

Bu sözler çok tanıdık geliyordu. Duncan'la göz göze geldik. Relyk bizi ayırmak için farklı yöntemler kullanmıştı, ama sonuç aynıydı.

Düşüncelerim Konuşmacı ve onun devrimciler köyüne kayd.

"Oz'da organize bir direniş var mı?"

"Şu anda ona bakıyorsun," diye cevapladı Billy, sesi düz ve soğuktu. "Munsch Kin Land'i saymazsak, bu günlerde organize olunan tek direniş bu. Ben saymıyorum. Onlar, tabiri caizse, onun kontrolü altında olmayabilirler, ama onları koruyan büyülü bir bariyer varken buna uymak kolaydır."

Omuzlarımı silktim ve çantamı omzumda daha yükseğe kaldırdım. "Dürüst olmak gerekirse, onlar için de mükemmel bir durum değil. Yaşamak istiyorlarsa orada kalmak zorundalar. Kont'a göre, çoğunun Emerald City'de ayrı kaldıkları aileleri var..."

"Vay canına. Onlar ve sevdikleri insanlar Oz'un en güvenli iki yerinde yaşıyorlar. Geri kalanlarımız ya yeraltında saklanıyoruz ya da her gün yukarıda kalarak risk alıyoruz." Eşarbını düzeltti ve başını eğdi. "Hikayenin morali ne mi? O kaltak yaptıklarının bedelini ödemeli. İlk başta insanlar isyan etmeye çalıştı, ama o çok güçlü. Şimdi çoğu insan kurallara uyuyor. Dün gece ölecek olan aptalların yarısıyla tanışmışsındır. Özgürlüğümüz karşılığında güvenliğimizi feda ediyoruz ve elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

Bu da, Skunk's Bunks'ın müşterileri bir gösterge ise, yarısı deli olan birkaç düzine yeni yetme dışında, devamıza katılacak kimse olmadığı anlamına geliyordu.

Üç farklı dünyadan bir araya gelen dördümüzün Oz için tek umut olabileceği düşüncesi midemi düğümledi.

Duncan, virajlı yolu takip ederken bize yaklaştı. "Kaybedilecek bir savaş olduğunu biliyorsanız, savaşımaya devam etmek zor olmalı. Nasıl yapıyorsunuz?"

Billy ona baktı ve onun ciddi bakışlarıyla karşılaştı. Onun yüzüne baktığımda, orada eski ama hala taze bir acı vardı. O başını sallayıp onu reddettiğinde hiç şaşırmadım.

"Şimdilik konuşmak yok, konsantre olup kulaklarımı açık tutmam lazım, başka keşifçiler olabilir." Adımlarını hızlandırdı ve geri kalanlarımız birkaç metre gerisinde kaldı.

Gün geçtikçe, orman çam ağaçlarından, yemek tabağı büyüklüğünde yaprakları olan devasa meşe ağaçlarına dönüştü.

Bu düşünceyle midem guruldadı ve hızlı bir öğle yemeği molası önermek üzereydim ki, bir köşeyi döndüğümüzde bozuk bir araba gördük. Ön tekerleği parçalanmış, jant teli ölü bir hayvanın kaburgaları gibi dağılmıştı. Yanında duran yaşlı bir adam el sallarken, atı ayaklarını yere vurup başını sallıyordu.

"Hey! Yardım mı ediyorsunuz yoksa sadece bakıyor musunuz?" diye bağırdı adam. Hook'un gözleri kısıldı.

"Bu Jack mi?"

"Tabii ki o." Billy ellerini ağzına götürdü. "Sen yaralandın mı, yoksa sadece araba mı?"

"Ben iyiyim ama tekerlek tamamen kırıldı." Biz yaklaşırken, tıknaz kısrağın boynunu okşayarak onu sakinleştirdi. "Eşyalarımı eve taşımama yardım ederseniz çok minnettar olurum. Bildiğiniz gibi, bu şey cüzdanımı boşalttığı için size ödeme yapamam." Billy'ye çenesini sallayarak, dudaklarını alaycı bir gülümsemeye bükdü.

Duncan aksı incelemek için çömeldi, ama Hook kıpırdamadı.

"Bu durum hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı, Jack'in Duncan'a kırılan yeri gösterirken.

Billy omuz silkti. "Dün gece onunla bir sorun yaşamadık, borcunu ödedi, ama beni uzaklaşmaya ikna etmene gerek yok. Ben kolay ikna olurum. Ayrıca, biz rangerlar dayanıklı insanlarız. O da bir yolunu bulur."

Söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyordum. Hollow da aynı şekilde işliyordu. Her zaman arkanı kollaman gerekiyordu. Orada birçok iyi insan vardı, ama hayat zor olduğunda, hayatta kalmak için gerekliyse kötü olmayı haklı çıkarmak kolaydı.

Yine de, onlara katılıp başımı sallayamadım. Kontun sesi zihnimde yankılanıyordu: *Sen iyi bir cadı mısın, yoksa kötü bir cadı mısın?* Yanağımın içini ısırdım ve sonra başımı salladım.

"Onu bırakamayız."

Arabadan bir çuval kaldırdım. İçindekiler — sesinden anlaşıldığı kadarıyla kavanozlar — birbirine çarparak tıkırdadı ve hafif bir meyve ve içki kokusu burnumu gıdıkladı.

"Senin için iki çuval alabilirim."

Jack minnetle gözlerini genişletti. "Çok teşekkürler, küçük hanım. Seni gördüğüm anda iyi bir insan olduğunu anlamıştım." Arkadaşlarıma bir bakış attı ve Duncan hiç bir şey söylemeden öne çıkıp arabadan beş çuval kaldırdı.

Hook küfürler mırıldandı ama büyük bir sandığı yakaladı, kıvrılmış kolları altında kasları gerildi. "Peki. Kısa bir sapma."

"Teşekkürler! Hepiniz öğle yemeğine kalıp minnettarlığımı gösterebilirsiniz. Karım Oz'un en iyi güveçlerini ve çorbalarını yapar."

"Hadi gidelim," diye mırıldandı Billy, boş çuvalları kendisi kaldırarak, pek de heyecanlı görünmüyordu.

Sırtında sorunları olduğunu hatırladım ve içim sızladı, ama onunla tartışmanın zaman kaybı olacağını biliyordum. Daha sonra Hook'a bundan bahsetmeyi aklımda tuttum. Belki Tom'un onayıyla yardım etmeye razı olurdu.

Neyse ki Jack'in "evi" sadece birkaç dakika uzaklıktaydı. Onu gördüğümde hızımı yavaşlattım, ayrıntılı düzenlemesine şaşırdım, ancak mantıklıydı. Ev, bir uçurumun yanına inşa edilmişti, yarısı çalılarla gizlenmiş, geri kalanı ise demir kapılarla kaplıydı. Her biri top mermisini bile saptıracak kadar sağlam görünüyordu. Cadının uşaklarının buraya ulaşamamış olması şaşırtıcı değildi.

Jack en büyük kapıyı açtı ve atını ahıra götürdü. "Tavşan tüneli olarak başladı," dedi, göğsünü şişirerek. "Her yıl kazıp odalar ekledim."

Bu alanı oluşturmak için binlerce kilo toprak ve kilin üstümüzde asılı kaldığı, etkileyici bir mühendislik harikasıydı. Ahır geçtikten sonra, her biri ahşap kirişlerle çerçevelenmiş birkaç tünel dallanıyordu.

"Öğle yemeğine geliyor musun?" diye sordu Jack, ekmek pişirme kokusu gelen bir yan geçidi işaret ederek.

"Yemek yiyebilirim," dedim.

Billy omuz silkti. "Bedava yemeği kaçırarak biri değilim. Özellikle de kokusunu aldığım için."

Sadece Hook tereddüt etti, dudakları kaşlarını çatarak kıvrıldı. Onun bakışlarıyla karşılaştım ve kısa bir duraksamadan sonra, kısa bir baş sallama ile onayladı.

Jack ikinci kapıyı açtı ve içeriye seslendi. "Andrea?"

"Gündoğumunda döneceğini sanıyordum," diye cevapladı bir kadın. "Endişelenmeye başlamıştım!"

"Skunk'ta takıldık," dedi, boğazını temizleyerek. "Bizim, şey, misafirlerimiz var."

"Misafir mi?" Kısa boylu bir kadın yan odadan koşarak geldi, yanakları pembe, saçları küçük kırmızı gelinciklerle işlenmiş bir başörtüsüyle toplanmıştı. "Sıkılmış, yalnız gözler için ne güzel bir manzara! Öğle yemeği iki saniye içinde hazır olacak."

Bizi, soğan kokusu ve av eti kokusunun burnumuza geldiği rahat bir yemek köşesine davet etti.

Çantalarımızı ve kasalarımızı söylendiği gibi yere koyduktan sonra, Hook'un yanındaki sandalyeye oturdum. Dirseği benimkine değdiğinde yanaklarım kızardı.

Acınası bir durum.

Tırnaklarımı avuç içlerime batırarak, ona bakmayı reddettim.

"Burası çok güzel bir yer," dedim, daha çok sessizliği doldurmak için

Andrea kalın çorbayı tahta kaselere doldururken.

Ama odanın uzak köşesinde tavandan sarkan o garip kanca da neydi öyle? Üzerinde kan kurumuş...

Onlar çiftçi tiplerdi. Avladıkları hayvanları *bir yere asmak* zorundaydılar ve dışarısı bir seçenek değildi.

"Hmm?" Jack'in bakışları ön kapıda takıldı ve düşük, tıkırdayan bir ses kulağıma çarptı.

"Senin evinin ne kadar güzel olduğunu söylüyordum."

Jack hala cevap vermiyordu ve Duncan gözlerini kısarak ona bakıyordu. "Bir sorun mu var?"

Jack ince saçlarını eliyle taradı, gülümsemesi kırılğan. "Hayır, bir şey duydum sandım. Sanırım sadece yorgunum."

Girişteki daha yüksek bir hışırtı kaslarımı gerdi ama ayağa kalkmadan ortalık cehenneme döndü.

"Dikkat edin!" Hook'un sandalyesi gıcırdadı; benim sandalyemi geriye itti ve tek bir akıcı hareketle kılıcını çekti, arkamdaki bir şeye doğru hamle yaptı. Metal çınladığında döndüm ve Andrea geriye sendeledi, Hook'un kılıcı, Andrea beni bıçaklamak için menzile girmeden hemen önce elinden mutfak bıçağını düşürdü.

"Ne oluyor lan..." Kalbim hızla çarparak kırbacımı çıkardım.

Billy ve Duncan ikisi de Jack'e atladılar, ama o geri çekildi ve kapıyı açtı. Beş silahlı adam içeriye akın etti, üçü paslı mızraklarla, ikisi kılıçlarla, botlarının topukları yere vuruyordu.

Kalbim kulaklarımda çarpıyordu.

Lanet olası bir tuzağa düşmüştük.

"Kızı bize verin, geri kalanlarınız gidebilir," diye bağırdı Jack, daha önce elinde görmediğim bir tatar yayıyla bizim yönümüze nişan alarak.

Andrea'nın tombul, nazik yüzü tiksinti dolu bir maskeye dönüşmüştü, sertçe başını sallayarak Hook'tan uzaklaşıp kocasına yaklaştı. "Çorbaya ilaç katmalıydım, biliyordum."

Hook, kılıcını kaldırarak benimle davetsiz misafirler arasına girdi.

"Sana yardım etmeye çalışan insanlara böyle mi davranıyorsun?" Billy'nin yayı dikkatle gerildi, ok yerleştirildi ve Jack'in göğsüne doğrultuldu.

"Sakin ol Billy. Aceleci davranmayalım. Cadı onun için iyi para veriyor. Bunun bir sürü cesetle sonuçlanmasına gerek yok. Kafanızı kullanın."

Duncan'ın kasları şişti, derisinin altında lav gibi kaynayan çılgın bir güç vardı. "Sen onun için mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"En çok para veren için çalışırız," diye karşılık verdi, önceki gece tanıştığımız o sakın yaşlı adamdan eser yoktu. "Öne çık, kızım, yoksa arkadaşlarının burada ölmesine neden olmak istemezsin."

Billy'nin sesi buzları kazıyan bir bıçak gibiydi. "Bunu durdurmak için son şansın, Jack."

"Hayır." Başını salladı, üst dudağında ter damlaları belirdi. "Zar oyununda beni yenmiş olabilirsin, ama yediye karşı dört mü? Şans benim lehime."

Kız başını ona doğru eğdi. Sonra güldü. Sıkışık alanda sesi paslı ve biraz dengesiz geliyordu.

"Sen gerçekten berbat bir kumarbazsın, Jack."

BÖLÜM 9

"Eğil!" James omzumu iterek bağırdı.

Ben yere düştüm. O, kancasıyla bir hamle yaparak cevap verirken, bir mızrak yanımdan vızıldayarak geçti. Hava kıvrıldı, sıkıştı, sonra bir rüzgâr mermisi gibi koparak saldırganın kafatasını delip geçti. Adam ses çıkarmadan yere yığıldı ve arkasındaki duvarı kanla boyadı.

Masanın diğer tarafında Duncan kükredi, çılgın büyüsünün parıltısı derisinde çatırdadı. Saldıran bir adamı yakasından yakaladı, öne çekti ve büyük kılıcını sapına kadar sapladı.

Daha fazla adam kapıdan içeri akın etti, bıçaklar ve sopalar havada. Biri satır fırlattı, ama Hook hızını kesmeden bir rüzgar patlamasıyla onu kenara savurdu.

Kırbacımın sapını sıktım, ulaşamadığım sihir için çabaladım. Küçük enerji parçacıkları, onlara tutunamadan hemen önce geri çekiliyor gibiydi, sanki dilimin ucunda unutulmuş bir kelime gibi.

"Mutfak kapalı," diye bağırdı Billy. Bir ok attı, sonra ilk iki adama doğru yuvarlandı ve yayını kısa bir sopa gibi kullandı. Bir hançer darbesini savuşturdu, sonra pirinç sapını bir adamın burnuna çarptı ve burun kırıldı. Adam çığlık attı, elleri yüzüne gitti ve Billy bu fırsatı değerlendirerek botunu adamın dizine vurdu. Kemik kırıldı ve adam ıslak makarna gibi yere yığıldı.

İkincisi paslı bir kılıçla saldırdı. Billy eğildi, Duncan onu ikiye bölmek için öne atılırken onun yanından geçip gitti.

İçimde bir tiksinti dalgası yükseldi, ama Andrea yine ileri atılırken, kemerinden bir bıçak çekip çıkardığında bunu bir kenara ittim. O bana doğru koşarken ben de ayağa kalktım, ama Billy göz açıp kapayıncaya kadar aramıza girerek darbeyi savuşturdu. Hook onun yanına geldi, ama Andrea onu eliyle uzaklaştırdı.

"Sen ve yakışıklı çocuk diğerleriyle ilgilenin. Ben hallederim."

"Onun yanından ayrılma," diye homurdandı, bana hızlıca bir bakış attıktan sonra dikkatini kapının yanındaki adamlara çevirdi.

"Bizi çorbaya davet edip sonra da bizi satıyor musun?" Billy tısladı.

Andrea bıçağı önünde salladı ve omuz silkti, gözleri tehditkar bir şekilde parladı. "On bin altınla çok çorba alınır."

Billy öne atıldı, yayını düşürdü ve avucunu yaşlı kadının göğüs kafesine çarptı. Bıçak düştü ve Billy onu geriye doğru tekmeledi, tavandan sarkan kanlı kasap kancasına doğru.

Andrea kendini durdurmaya çalışırken çırpındı, ama momentum galip geldi. Kanca onu kaburgalarının hemen altından yakaladı ve yerden kaldırdı. Bir kez çığlık attı ve sonra yere yığıldı.

Billy'nin kulağının yanından bir tatar yayı oku vızıldayarak geçip arkamızdaki duvara saplanınca kutlama yapacak zaman kalmadı. İkimiz de dönüp Jack'i bulduk, kiler kapısında durmuş, elleri titreyerek yeni bir ok takıyordu.

Gözleri, karısının cansız bedenine doğru kaydı ve yüzünü buruşturdu. "Ah, bunu yapmana gerek yoktu. Ödül kişisel bir şey değil, kızım."

"Şu anda çok kişisel geliyor." Hook elini salladı ve rüzgâr tekrar esti, rafları devirdi ve kavanozları yere düşürdü. Jack ateş ederken gözleri korkuyla çılgına döndü, ama bu sefer oku birkaç santim yerine birkaç metre ıskaladı.

Billy ona saldırırken Jack yakınında asılı duran bir satırı aradı, ama çok yavaştı. Billy onu göğsünden tekmeledi. Jack ikinci askıya doğru sendeledi, demir uç onu delip geçti ve göğsünün ortasına saplandı. Çığlığı kısa sürdü.

Mutfaka ürkütücü bir sessizlik çöktü, sadece Jack'in ıslak, emici nefes sesi ve ocakta hala kaynayan çorbanın sesi bu sessizliği bozuyordu.

Hook, bıçağındaki kanı bir mutfak havlusuyla silerken, Jack'e buz gibi bir bakış attı. "Daha kaç tane var?"

"Sadece biz," diye nefes nefese cevapladı Jack, kendini kancadan kurtarmaya çalışırken, bu da kancayı daha da derine batırdı.

Billy yaklaştı, yüzü taştan oyulmuş gibi, yayını kaldırıp doğrudan Jack'in hayalarına doğrulttu. "Bize bu ödülden bahsetme zamanı."

Çabuk konuş."

Jack, kurtulmaya çalışırken gözleri geriye devrildi.

"Buradan batıya doğru her tavernanın duvarında aranıyor posterleri var. Eve dönerken yolda gördüm, ama Skunk's'a henüz ulaşmamışlardı," diye hırıltıyla konuştu. "Koyu saçlı kız için on bin dolar. İçeri girip seni orada gördüğümde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Bölgedeki tüm orman bekçilerinin onu aramaya başlamasına sadece bir gün kadar zaman kaldığını düşündüm. Sabah erkenden ayrılmaya ve harekete geçmek için beklemeye karar verdim."

Boğazım düğümlendi. "Beni nereye götürecektin?"

"Beş kilometre doğudaki eski gözetleme kulesine. Seni maymun izcilere teslim etmek için bize güvenli geçiş izni verildi." Boğazından bir hırıltı çıktı ve parlak kırmızı kan püskürterek öksürdü, sonra devam etti. "Paraya ihtiyacımız vardı."

"Keşifçiler... her zaman gözetleme kulesinde mi bulunuyorlar?"

O titredi, gözleri odaklanıp odaklanamadı ve başı bir tarafa doğru eğilmeye başladı. "Emin... değilim."

Billy yayını düşürdü ve öne doğru eğilerek, bir avuç dolusu saçını tutup başını geriye doğru çekti.

"Şu anda orada mı bekliyorlar?"

Jack kasılmalar geçirdi, bacakları sanki dünyanın en yavaş koşusunu koşuyormuş gibi çırpınıyordu. "Yapamam... lütfen... kısırağımı serbest bırak. Skunk'ın evine giden yolu bulur ve o ona bakar. Onu burada açlıktan ölmeye bırakma."

Midem sıkıştı. "Billy..."

Ama Duncan çoktan öne çıkmış, elini onun omzuna koymuştu. Billy, Jack'in saçını hırlayarak bıraktı ve Duncan, tek bir akıcı hareketle Jack'in boğazına bir hançer saplarken geri çekildi. Bizi ele geçirmeye çalışmasına rağmen merhamet gösterdi.

Billy, Duncan'ın bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı. "Bize söyleyecek başka bir şeyi yoktu ve onu orada acı çekmeye bırakamazdım."

O da başını salladı ve sessizce yayını aldı. Hook çekmeceleri karıştırdı ve bir yığın kağıtla çıktı.

Birini masaya attı. Üzerinde kırbacını kaldırmış, öfkeyle yüzü buruşmuş, bana çok benzeyen bir resim vardı. Resmin üzerinde büyük harflerle yazılmış bir yazı vardı:

ARANIYOR Hırsız ve katil. 10.000 ALTIN, CANLI. 5.000 ÖLÜ.

Yutkundum. "Bu hiç iyi değil."

"Bundan sonra daha sessiz seyahat edeceğiz," diye mırıldandı Hook.

"Bu da artık erzak almak için durmayacağımız anlamına geliyor."

Billy dolapları karıştırmaya başlamıştı bile ve bana bir torba kuru fasulye attı.

Mantıklı olmasına rağmen, ölülerin evini yağmalamak kesinlikle iyi bir cadı olarak yapılacak bir şey gibi gelmiyordu. Yere düşmüş cesetlere bakarak, kusma isteğini zorlukla bastırdım. Beni öldürmeye çalışmışlardı, bu yüzden yaptığımız şey tamamen *kötü* sayılmazdı belki.

Ancak, bu katliamın ortasında dururken, bunu tam olarak iyi bir şey olarak da nitelendiremezdim.

Daha çok, Hook, Billy ve Duncan burada olmasaydı ve herkesi öldürme kararını vermeseydi ben ne yapardım diye kendime sorduğum, bulanık bir gri tonu gibiydi.

Titredim. Gerçek şu ki, bunun ahlaki yönünü düşünme fırsatı bulamadan çoktan ölmüş olurdum. Bir kez daha savaşta neredeyse hiç işe yaramamıştım. Bir varlık değil, bir zayıflık.

Tırnaklarım avucumu ısırdı. Büyümü geri kazandığımda daha güçlü olacaktım, ama bu yeterli değildi. Ya büyümü tekrar kaybedersem ya da yetersiz kaldığım bir durumla karşılaşırsam ne olacaktı? Bir hanımefendi gibi davranıp beni korumayı başkalarına mı bırakacaktım?

Parmağımı kırbacımın sapı boyunca gezdirdim.

Bir daha asla.

Sihir gücümü geri kazanana kadar, bunu telafi etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. En azından bu hedef, oturup beklemek ve umut etmek yerine odaklanabileceğim bir şey verecekti.

Billy bana bir torba daha yiyecek uzattığında içimden bir nefes aldım.

"Ben atı serbest bırakacağım." Duncan, Jack'in gevşek yüzüne bir süre baktıktan sonra başını çevirdi.

"Bekle," diye homurdandı Hook. "Dışarıda başkaları da olabilir."

Tam olarak samimi sayılmazdı, ama başlangıçta gösterdiği düşmanlıktan iyiydi. Sonsuz bir gübre denizinde parıldayan küçük bir inci gibiydi.

Billy'nin küçük bir peynir tekerleği, bir çuval kurutulmuş et ve birkaç kavanoz turşu kökü çuval bezine yüklemesine yardım ettim. Sonra Andrea'nın cesedinin üzerine eğildi, kadının kemer çantasını çıkardı ve bana attı. İçinde bir avuç bozuk para tıkırdadı.

Kelimenin tam
anlamıyla kanlı para.
"İstemiyorum."

"Sen bilirsin. Ama şunu bil ki, o bu ödöl için seni seve seve parçalardı." Billy, ağır yiyecek çuvalını omzuna attı. Sonra, dikleştı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra dışarıda, güneş gökyüzünde yüksekte duruyordu ve ben kırsağın uzaklaşmasını izledim. Zihinsel olarak onunla konuşmaya çalıştım, hayvanla bir bağlantı kurmaya çalıştım, ama hiçbir şey olmadı.

"İyi misin? Bir yerin acıyor mu?" Hook bana baktı, yüzündeki ifade okunamazdı.

"Hayır. Gitmeye hazırım," dedim ve iyice anlaşılması için başparmağımı kaldırdım.

"O zaman gidelim," dedi Billy. "Güneydeki ranger yolu bizi Sarı Yoldan uzak tutacak ama aynı yönde ilerleyeceğiz."

Jack'in uçurum kenarındaki evini geride bırakarak yokuş aşağı doğru ilerledik. İçerideki et kancalarını unutmak için elimden geleni yaptım.

Duncan ve Hook elimden birer çuval yiyecek aldılar, ama yine de kendimi her zamankinden daha ağır hissediyordum. Çok uzak olmayan bir yerde, kötü bir cadı pusuda bekliyordu. Benim kafam için büyük bir meblağ ödemeye hazır olan bir cadı.

Ve her geçen kilometre ile, onu durdurma gücüm olduğundan giderek daha az emin oluyordum...

Ve onun istediği her şeyi.

BÖLÜM 10

Yoğun ormanı geçerken güneş yavaşça batıyordu. Öğlen saatlerinde Jack'in uçurumunu geride bırakmıştık ve o zamandan beri hızla ilerliyorduk. Sabahki felaketin tekrarlanmasını önlemek için Sarı Yolu terk edip Billy'nin ormancı yollarını kullanmaya başladık. Bunlar "yol"dan çok "dikenli çalıların arasında iz bırakılmış, kötü işaretlenmiş geyik yolları" gibiydi, ama itiraz edecek durumda değildim.

Yine de, ilerledikçe arazi zorlaşıyordu ve kendimi tuğla yoldan kolayca yürüdüğümüz günleri özlerken buldum. Tek olumlu yanı, neredeyse tek sıra halinde yürüdüğümüz ve küçük sohbetlerle uğraşmak zorunda kalmadığımdı, tabii eğer böyle bir şey olsaydı.

Hayır, sadece ben ve kafamdaki düşünceler.

Arada sırada parmak uçlarıma biraz sihir katmaya çalıştım... ipliği hayal etmeye çalışıp onu çekmeye çalıştım, ama ona uzandığım anda iplik çözüldü. Kaburgalarımın arasında sürekli bir ağrı hissediyordum. Kaybettiğim şeyi geri kazanmak için o kadar çaresizdim ki, Jack'in evine varana kadar hala çözmem gereken bazı sorunlar olduğunu fark etmemiştim. Almira istediği zaman sihrimi kapatabiliyorsa, bunu tekrar yapabilirdi ve ben de diğerlerinin peşinden sürüklemek zorunda kaldıkları bir yük haline geri dönebilirdim.

"Hayatta olmaz," diye mırıldandım. Aşağıdaki fırçayı izledim, Xander'ın eski dersleri kafamda tekrarlandı.

Bilekler gevşek, dirsek çırpma hareketini yönlendirir, kırbacın nefesini hisset. Bu gece pratik yapacaktım. Ama beceri tek başına benimle paralı askerler veya uçan ölüm maymunları arasındaki uçurumu kapatamazdı. Daha hızlı, daha keskin olmam gerekiyordu. Duncan'ın çılgın refleksleri veya Billy'nin doğaüstü çevikliği gibi.

"Durun." İleride Billy elini kaldırdı. Patika, öğleden sonra güneşinde parıltıyan bir derenin aktığı vadiye iniyordu.

"Burada kamp kuracağız."

Neredeyse yüksek sesle inleyecektim. Baldırılarım demirci çekiciyle dövülmüş gibi hissediyordum.

Duncan gökyüzüne gözlerini kısarak baktı. "Erken mi durduk?"

"Arazinin karar vermesine izin vermeliyiz. Nehirler ve dereler maymunları uzak tutar," dedi Billy, kıyıdan aşağı atlayarak. "Yüzemezler ve su üzerinde uçmaktan nefret ederler. Bu bize bir tampon sağlar."

"Bana uyar," diye mırıldandı Hook, omuzlarını silkerken.

"Güçlü yanlarımızı kullanmalıyız." Billy ellerini çıırttı. "Buradaki öküz devrilmiş dev çamı taşıyabilir. Onu direk yapımında kullanabiliriz. Harmony, onunla git ve yatak ve dokuma için olabildiğince çok ince dal topla."

Duncan'ın gözleri parladı ve onun saygı eksikliğinin onu bir şekilde büyülediğini hissettim. "O zaman ben öküz müyüm?"

"Omuzların var. Ne derler bilirsin, boyunduruk sana uyuyorsa, tak onu." Yayını Hook'a doğıulttu. "Uzun, esmer ve huysuz... O meşe ağacının hemen önüne bir hendek kazmam gerekecek. Derine, köklerine kadar kaz."

Hook kaşlarını kaldırdı.

"Senin içinde bir kürek var," dedi, kancasına dokunarak. "Güçlü yanlarımıza yaslanmak, değil mi?"

Ona uzun, donuk bir bakış attıktan sonra, bir şekilde kancasını orta parmağına benzeten bir selam verdi, sonra talimatlandığı gibi nehir kıyısına doğru yürüdü.

Ben de söyleneni yaptım ve gücümü kullandım... ki bu, görünüşe göre bir sürü dal toplamaktı, ve Duncan'ın yüzünü buruşturarak kocaman ağacı sırtına kaldırmasını izledim.

"Kahretsin, unuttum. Whisper'ın seni sonra çok ağrıtırıyor, değil mi? Alabaster'dan o merhemi getirdin mi?"

"Hepsi bitti. Ben iyiyim," dedi, yüzündeki acı ifadesini silip bir gamze göstererek. "İyi bir gece uykusu ile geçmeyecek bir şey değil."

Yine de, sopalarım ve dallarımla bir sefer yaptım ve sonra ona yükünü taşımak için yardım etmeye geri döndüm. Kısa bir süre sonra çam ağacını açıklığa sürükledik.

"Sen nasılsın... İyi misin?" diye sordu, yükümüzü yere indirirken alçak sesle.

"Fiziksel olarak, evet." Omuz silktim ve üzüntümü belli etmemeye çalıştım. "Büyü hala... berbat."

"Geri gelecektir."

"Doğru." Başımı salladım. "Ya gelmezse?"

"O zaman uyum sağlarız. Sen sihirden daha fazlasısın. Aynı zamanda zekisin de, Harm. Bunu da çözeceksin, tıpkı bizi bu noktaya getirmek için şimdiye kadar yaptığın gibi. Tıpkı maymuncuk ve büyüteçle yaptığın gibi."

İçimde bir sıcaklık hissettim, kısmen minnettarlık, kısmen de adlandıramadığım bir şey. "Teşekkürler."

Sonraki bir süre, düşen enkaz ve odun parçalarını toplayarak Hook'un kazmaya başladığı yerin yakınına yığmaya çalıştık. Hook, korsan kral Davy'den aldığı rüzgar kutsamasını kullanarak, kancasını uzatmış, bir kovadan su çekir gibi kolaylıkla toprağı kazıyordu.

Billy'nin kaşları başörtüsüne değecek kadar yukarı kalktı. "Siz ikinize bakın... bir öküz ve bir kürek. Casa De Billy'de tüm aletler var."

"Buna alışma," diye homurdandı Hook, ama Billy botuyla daha geniş bir çukur çizdiğinde, içini çekip çukuru iki katına çıkardı ve toprağı her yere sıçrattı.

Güneş ağaçların tepesine dokunduğunda, Hook kazdığı hendekte dizlerine kadar batmıştı. Billy, Duncan'ın getirdiğı çam gövdesini ağaca sıkıştırdı ve iple birbirine bağıladı.

"Akıllıca bir tasarım."

Duncan dalları çaprazlamasına yerleştirmeye başladı, ben de topladığımız yumuşak dalları yere serptim. Kısa sürede kendimize oldukça iyi bir barınak yapmıştık.

Billy mütevazı barınağımıza göz attı ve memnuniyetle başını salladı. "Herkes içeri. Bu iki büyük ahmakla, uyumu test etsek iyi olur."

"Rahat olun," dedi Hook, giriş kapısında olduğu yerden kıpırdamadan.

Geri kalanlarımız eğimli çatının altına girip, geceyi orada geçirecekmiş gibi yerleştik. Hendek oturmamıza yetecek kadar derindi ve zemini kaplayan dallar onu bir nevi rahat hale getiriyordu. Billy yapraklı dalları örerek, çatıdan sadece küçük

güneş ışığı geçecek şekilde dalları örmüştü, bu yüzden yarı yağmur geçirmez olduğumuzu düşündüm. Ayrıca, dışarıdan bakıldığında, muhtemelen maymunlara çalı yığını gibi görünüyordur.

"Fena değil." Alnındaki ter damlalarını aceleyle sildi. "Ve gece için ateşi söndürmeden önce, ateşin başında akşam yemeği için düzgün bir şeyler hazırlamak için hala yeterince vaktimiz var."

"Ben odun getireyim," dedi Duncan.

Hook başını salladı ve ona katılmak için girişe doğru ağır adımlarla yürüdü.

"Köşedeki kısmı biraz daha düzleştirebilir misin?" Billy, boş su tulumlarımızı taşıyarak onların peşinden çıkarken bana bir göz attı. "Ben de bizimkileri doldurup geleceğim."

Üçü gözden kaybolduğu anda, Billy'nin çantasının bulunduğu barınağın arka köşesindeki yerine bir bakış attım.

Gitmişti.

Lanet olsun.

Tabii ki onu da yanında götürmüştü. Er ya da geç, cesaretimi toplayıp ona bunu sormam gerekecekti. Bu onu korkutabilir miydi? Kesinlikle. Şaka bir yana, o tanıdığım en ihtiyatlı insanlardan biriydi, en azından tanıdığım üç versiyonun en ihtiyatlısıydı. Ama Almira ile hesaplaşma yaklaşıyordu. O zaman geldiğinde, hayatımı emanet edebileceğim ve benim de hayatımı emanet edebileceğim insanlarla çevrili olmam gerekiyordu.

Ancak o an için, kitapla ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakıp, kanamayı nasıl durduracağımı bulmam gerekiyordu.

Hâlâ sihir gücümü kaybediyor muydum? Hayır. Her şey gitmişti, kaybedecek bir şey kalmamıştı. Ama özgüvenim darbe üstüne darbe alıyordu ve Almira'yı bırakın, bir meyve sineği ile bile savaşı kazanabileceğimi hayal etmek zordu.

Her alanda yetersizdim.

Hırlayarak, yerden kırbacımı kaptım ve ayağa kalktım. Billy bir konuda haklıydı; ölmek istemiyorsam, sihir olsun ya da olmasın, buradan nereye gideceğimi bulmam gerekiyordu. Barınaktan birkaç metre uzaklaştım, derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

Hadi, büyü. Küçük bir kıvılcım.

Ama aradım, dürttüm, gözlerimi kısarak baktım, ama tek aldığım cevap sessizlikti.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Peki. Eski usul yapalım o zaman." Bileğimi salladım ve kırbaç tatmin edici bir çatırtı çıkardı.

İyi hissettirdi... Sessiz açıklıkta yankılanarak kulağa da hoş geliyordu, ben de tekrar yaptım. Devam ettim, yoluma çıkan her şeye vurmaya devam ettim. Kayalar, ölü bir kütük, şanssız bir mantar kümesi. İyiydi, ama harika değildi ve Xander'ın vuruşlarımın odaklanmadığını ve olması gerekenden daha özensiz olduğunu söyleyeceğini biliyordum.

"Seni duyuyorum dostum."

Tutuşumu ayarlıyor ve tekrar denemek üzereydim ki, kurumuş yapraklar ve çalılar üzerinde çıtırdayan ayak sesleri yaklaştı. Bir saniye sonra, Duncan ağaçların arasından çıktı, kollarında göğsüne bastırıldığı bir kucak odunla.

"Kırbaç şakırtısı duyduğumu sandım." Yakacak odunları düzgün bir yığın halinde yere koyduktan sonra yaklaşıp, gamzesi hafifçe göründü. "Yardım ister misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet." Çöküp, kırbacı yanıma bıraktım. "Çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Beni delirtiyor."

Bana acıyorsa da, bunu göstermedi. Bunun yerine, kollarını sıvadı ve kök ve taşların olmadığı düz bir alana doğru eliyle işaret etti. "Kendi başına pratik yapamadığın için, sağlam karşı manevralarla başlayalım." Kılıcını çekti ve düz tarafı bana bakacak şekilde çevirdi. "Kolaydan başlayacağız. Kılıcımı engelle, kırbacı bileğime dolayın ve silahımı al."

Söylemesi yapmasından kolaydı ve ilk üç denememde başarısız oldum. Ama tekrar tekrar çalıştık ve yavaş yavaş özgüvenim arttı. Duncan iyi bir öğretmendi, sabırlıydı ama kolay değildi. Beni zorladı ve ben bunu sevdim. Kısa sürede saçlarım terden ıslandı ve kaslarım yandı.

"Daha iyi." Özellikle temiz bir silahsızlandırma hareketinden sonra bana onaylayan bir gülümseme attı. "Şimdi, hareketi ekleyelim. Unutma, her şey benim ayak hareketlerimi fark etmekle ilgili. Herkes kılıcıyla feint yapabilir, ama ayakları her zaman gerçek niyetlerini gösterir."

Ben ona saldırırken o da bana gösterdi ve ben, onun hızlı *olduğunu*, ama daha da önemlisi hazır olmanın önemli olduğunu fark ettim...

Karşınızdaki kişiyi izlemek — omuzlarının dönme şekli, ayaklarının pozisyonu, kalçalarının açısı — ve bu bilgilerden edindiğiniz bilgilere dayanarak bir seçim yapmak.

Bu konuda iyiydim. Kalıpları görmek, ayrıntıları fark etmek ve farkına varmak bana küçük bir umut ışığı verdi.

"Hazır mısın?"

Nefesimi çekerek başımı salladım. "Evet."

Duncan yüksek bir vuruş yaptı; ben engelledim, yana kaçtım ve elinden kılıcını almaya çalıştım. Onun tutuşunun gevşediğini hissettiğimde sevinçle bağırmak istedim, ama botumun burnu bir kökte takılınca boğuk bir çığlık çıktı. Ayaklarım yerden kesildi ve sert bir düşüşe hazırlandığım sırada Duncan kılıcını düşürdü, beni yakaladı ve kollarına aldı.

Bana bakarken göğsü inip kalkıyordu, gözleri dudaklarıma kaydı.

dudaklarıma

kaydı. "Kusura bakma," dedi, ama kıpırdamadı.

Ağzımı açtım ama ikimiz de konuşmadan, yüksek bir hışırtı sesi sessizliği bozdu.

Hook, kollarında yüksek bir şekilde istiflenmiş odunlarla açıklığa adım attı ve sahneyi görünce yüzünde şiddetli bir ifade belirdi. Duncan hemen dikleşti, geri adım attı ve boğazını temizledi.

"Eğitim," diye mırıldandı Duncan.

Hook'un gözleri kısıldı, çenesi gerildi. "Tabii."

Billy birkaç saniye sonra, su tulumlarını doldurmuş olarak ortaya çıktı. Gözleri üçümüz arasında gidip geldi, sahneyi izlerken dudakları kıvrıldı.

"Eğleniyormuşsunuz gibi geliyordu. Hook şu anda bir cinayet planlamıyorsa, ben de bir tur dövüşmek isterim."

Hook arkasını dönüp odunlarını yığına attı. "Bugün cinayet yok. Devam edin."

"Bana banane edebildiğini var Prenses." Billy el bana bir su tulumu uzattı.

Donakaldım ve ona göz kırptım. "Bana ne dedin?"

Bir saniye boyunca, yakındaki dereden gelen kurbağaların sesleri dışında sessizlik oldu.

Sonra omuz silkti. "Prenses. Sana öyle diyor, değil mi?" diye ekledi ve Hook'a başparmağıyla işaret etti. "Eğer bunun

süper gizli bir aşk lakabı olduğunu bilseydim, kullanmazdım."

Ağzım pamukla doldurulmuş gibi hissettim, bu yüzden su tulumunu bırakmadan önce uzun bir yudum su içtim.

Elbette, bunu söylemesinin nedeni bu olabilir. Ya da kitabının içinde benim hikayem yazıyordu. Sayfadaki kelimeler, canlı... tıpkı Hook'un yaptığı gibi, biz yaşarken sürekli değişiyordu ve o başından beri kim olduğumu biliyordu.

Her şeyi ortaya döküp tüm kartlarımızı masaya yatırmak istesem de, güven hakkında büyük bir konuşma yapmak için doğru zaman gibi gelmiyordu. Tüm ekibimi tam anlamıyla bir tuzağa sürükledikten sonra değil.

Bunun yerine, alçaldım ve dövüşmeye hazırlandım. "Hadi o zaman. Yapalım şunu."

İkimiz de Duncan'la olduğundan daha yakın boyda olmamıza rağmen, hiçbir şey Duncan'la olduğundan daha kolay değildi. Billy akıcı ve düşünce kadar hızlıydı, gözleri yaramazlıkla parıldarken bana gittikçe daha fazla baskı uyguluyordu. Duncan ara sıra tavsiyelerde bulunurken, Hook yaptığı geçici ateş çukurunun yanında oturmuş, oniks bakışlarını bizim savaşıma kilitlemişti.

Sonunda, nefes nefese ve ter içinde, Duncan'ın bana öğrettiği bir hareketi yapmayı başardım, Billy'nin bıçaklı elini onun saldırısını önceden tahmin ederek engelledim ve gizli baldır bıçağımı çekip bıçağın düz kısmını onun kaburgalarına dayadım.

Billy dondu, sonra kıkırdadı. "Güzel."

Gülümsedim, zaferin heyecanı içimi kapladı... ta ki Billy'nin Duncan'la bakıştığını görene kadar.

Beni kazanmama izin vermişti. *Lanet olası.*

"Aferin öğrenci." Omzuma vurdu. "Etkilendim."

Bizim için paylaşacağımız bir tencere çorba hazırlarken övgü dolu sözlerini içime sindirmeye çalıştım. Düşündüğüm kadarıyla iyi iş çıkarmıştım. Ama bu bir gecede olacak bir şey değildi.

En kısa zamanda biraz yalnız kalmak için zihnimde bir not aldım. Billy'nin yanında ne kadarını paylaşabileceğimi bilmediğim için henüz kullanmadığım birkaç numaram olabilir. Kendi büyüm olmadan saatin gücüne veya kuyumcu büyüteçine erişebilme ihtimalim çok düşük olsa da, savaşta yine de bir güç olabilirdim...

Bu düşünceyle, Billy ve Duncan akşam yemeğinden hemen sonra yatmaya gittiğinde ben uyanık kaldım. Hook kimse ona görev vermeden nöbet tutarken, ben de sönen ateşin kömürlerine bakarak oturdum.

"Gerçekten uyumaya çalışmalısın," dedi Hook, bana bakmadan

"O maymunlar o kadar gürültü yaparken uyku mümkün mü, bilemiyorum." "Racket," diye fısıldadım. Uzaklardaydılar, ama o korkunç ulumalar duyuluyordu. "Sen nasılsın?"

"Uykusuz da iyiyim."

Aşırı *yorgun* olduğumdan mı, yoksa sadece *bıktığımdan mı* bilmiyorum, ama kendi rahatını hiç önemsememesi içimde bir şeylerin kopmasına neden oldu.

"İyi *değilsin* James. Uyuyan ya da uyumayan... Asla iyi değilsin. Neden bu durum senin için sorun değil? Neden gerek yokken acı çekmekte ısrar ediyorsun?"

Çenesi gerildi. "Çünkü bunu hak ediyorum, Prenses." Bakışları gece gökyüzüne sabitlenmişti. "Kendime huzur talep etmek için çok fazla acı çektirdim."

Bu sözler ok gibi kalbime saplandı. "Çok yanılıyorsun. Yaşadıklarından sonra herkesten daha fazla mutluluğu hak ediyorsun."

Sonunda döndü ve bir anlığına, bana yaklaşıırken gözlerinde özlem parladı. "Ben..."

Billy uykusunda inleyerek kıpırdadı. "Şu lanet müziğin sesini kıs, Paddy. Küçük olanı uyandıracaksın."

O geri çekildi ve aramızda görünmez bir duvarın yeniden inşa edildiğini görebiliyordum. Bundan nefret ediyordum ama onu tekrar yıkacak gücüm olup olmadığından emin değildim.

Bir adım ileri, iki adım geri, bu dans beni çok yoruyordu.

"Haklısın. O zaman ben de biraz dinlenmeye çalışayım." Ayağa kalktım ve tam arkamı dönmüştüm ki, arkamda onun mırıldandığını duydum.

"Şunu bil ki... Sorun senin kaslarının ya da sihrinin eksikliği değil. Sorun senin o yumuşak kalbin. O senin Achilles topuğun ve

beni çok korkutuyor. Gerçekten benimle yatmak istiyorsan? Bunu kontrol altına almalısın."

Çok teşekkürler.

Tek kelime etmeden, uyuyan bedenlerin üzerinden geçerek küçük paletime gittim ve acı bir iç çekerek çöktüm. Haklı olması, ona kızamayacağım anlamına gelmiyordu.

Özellikle de kendime çok daha kızgın olduğum zamanlarda. Hem onun hem de Billy'nin endişelerini göz ardı etmiş ve neredeyse hepimizi öldürtecektim. Beni bunun için azarlamaya hakkı vardı. Ama benim burada elimden gelenin en iyisini yaptığımı bilmeliydi. Doğru ile yanlış arasında gidip gelmeye çalışıyordum...

Ve her seferinde bir şekilde başarısız oluyordum.

Hayatımda hiç bu kadar kafam karışık ve keyifsiz hissetmemiştim.

Sırt üstü uzanıp tavana bakarken, tüm kalbimle Molly'nin burada olmasını diledim. O beni hemen düzeltirdi. Aklımda onun yüzünü canlandırırken içim sızladı ve kendimi mutlu bir şey düşünmeye zorladım.

Ben, o ve Cissy dahil Lost Boys'lar balık tutuyor, sahilde oynuyorduk. Orada çok mutluydu.

Umarım şimdi de mutludur. Özlediği çocuklarla çevrili, Fetch ona göz kulak oluyor...

Sonunda gözlerimi kapattığımda, sıcak gözyaşlarının akmasını engellemek içindi. Uyuyacağımı hiç beklemiyordum.

Güneş tenimi ısıttı ve gözlerimi kırıştıtararak gülümsedim, birdenbire Jolly Roger'ın güvertesinde uzanmış olduğumu fark ettim. Hook, gömleksiz, rahat bir şekilde dümenin başında duruyordu, Tideblessings'i sihirle parlıyordu, hiçbir erkeğin hak etmediği kadar yakışıklıydı.

"Uyandın." Yanıma gelip eğildi ve yanağımı avuçladı. "Nasıl uyudun?"

"Uzun zamandır hiç bu kadar iyi uyumamıştım." Ona baktım ve kaşlarımı çattım. "Bu gerçek mi yoksa rüya mı?"

"Benim için gerçek." Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ne zamandan beri bilmediğim bir zamandan beri ilk kez kendimi güvende hissederek, iç çekip dudaklarına eridim.

Beni oturtmak için kaldırdı, kolunu belime doladı. Birlikte sonsuz mavi denizi seyrettik ve sevinç beni tamamen yutacak gibiydi.

"Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek." Gülümsemesi hüznle karışmıştı ve sırtımda soğuk bir ürperti hissettim. Ufuktan kara bulutlar yaklaşıyordu ve Hook omzumdaki elini sıkılaştırdı.

"Geliyor," diye fısıldadı, sesinde pes etmişlik vardı. "Ne geliyor?"

"Kaderim. Üzgünüm, Harmony."

Güvertede, sanki gölgeden yapılmış gibi bir silüet belirdi. Karanlık kıvrılıp şekillenene kadar kıvrıldı ve değişti. Bir an sonra, Almira karşımızda duruyordu, gümüş rengi saçları esen rüzgarda dalgalanıyor, tek mavi gözü parıltıyordu.

"Zamanı geldi." Cam ve sihirden yapılmış şeytani bir kılıcı kınından çıkardı.

Hook önüme geçti. "Bana ne istersen yap ama onu rahat bırak."

"Hayır! Ne diyorsun sen?" Kolunu tuttum. "Savaş, James!"

Almira hırlayarak kılıcını öne doğru savurdu ve kılıç Hook'u arkadan delip geçti, kırmızı uçlu kılıç Hook'un göğsünden çıktı.

Hook öne doğru yığıldı ve ben iki kolumu onun etrafına doladım.

"Hayır, hayır, hayır, hayır..." Çılgınca, elimle yarayı kapatmaya çalıştım. Çok sıcaktı. Çok ıslaktı... "James, bana gel," diye yalvardım, panik beni bir yumruk gibi sardı.

Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Sorun yok, aşkım. Beni bırakmalısın."

Gözlerim yaşlarla doldu, parmaklarımın altında kalp atışları zayıfladı ve kayboldu. Almira'nın sesi kulağımın yanında mide bulandırıcı bir fısıltı gibiydi.

"Kraliçe olmak fedakarlık gerektirir, Harmony. Bu, annenin asla anlamadığı bir şeydi."

Hook gevşedi, son bir nefesle tüm nefesi tükendi ve keder beni Almira'nın kılıcından daha keskin bir şekilde parçaladı.

"Hayır!"

Uyandığımda yanaklarım yeni gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Billy ve Duncan'ın düşük horlamaları dışında barınak sessizdi. Hook, tıpkı önceki gibi, canlı ve sağlıklı bir şekilde girişin yanında oturuyordu.

Rahatlama hissi beni o kadar güçlü bir şekilde sardı ki, görüşüm bulanıklaştı. Ama bu his, ürpertici bir farkındalıkla yer değiştirdi. Hook'un öldüğü sırada duygularını hissetmişim ve bunlar çok netti.

Ölüm bir rahatlamaydı.

Onun silüetine bakarken, sanki ikiye bölünmüş gibi hissettim. Onu kurtarmak istesem de, o kurtarılmak istemiyordu. Bana defalarca uyarıda bulunmuştu ve onu sevmekle nefret etmek arasında gidip gelmek tek bir sonla bitebilirdi;

James Hook ölecekti ve onu seven herkesi de beraberinde götürecekti. Elbette, onun yanında bir tabutta yeraltında yatmayacaktım. Ama aramızdaki ilişkiler daha da ilerlerse, onu kaybetmenin bana yapacağı şeyleri düşününce, yatıyor olsam da fark etmezdi.

Bu da demek oluyordu ki, onu bırakmam gerekiyordu... bu sefer gerçekten. Onu bırakmak yumuşak kalbimi kırsa bile.

BÖLÜM 11

Ertesi sabah serin bir esinti ve parlak güneş ışııyla başladı. The Hollow'da yılda belki üç kez yaşadığımız türden bir gündü. Kendimi buna alışmaya zorladım... hayatta olduğum ve bunun tadını çıkarabildiğim için minnettar olmaya. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, dün geceki rüya hala göğsümün ortasında duruyordu.

Hook birkaç metre arkamdaydı, ama arkama bakmaya cesaret edemedim. Bir yanımda, onun da aynı rüyayı görmüş olabileceğini merak ediyordu... Aynı rüyayı ilk kez görmediğimizden oldukça emindim. Ama sonra onun kızarmış gözlerini ve yorgun yüzünü gördüm ve rüya görmeyi bırak, uyumadığını bile fark ettim. Tabii ki görünüşünden bunu anlayamazdım. Şimdiye kadar hiç zorlanmadan ayak uydurmuştu ve kampı topladığımızda her zamanki gibi düşünceli halini koruyordu.

Ben ise bütün sabah sessiz kalmıştım. Diğerlerinin bunu fark ettiğini biliyordum ve her şey yolundaymış gibi davranmayı bile düşündüm, ama buna gücüm yetmedi.

"İyi misin prenses?" Billy'nin sesi düşüncelerimi böldü.

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı, hızını kesmeden bizi Sarı Yol'a paralel uzanan başka bir çukurlu patikadan geçirdi.

"Evet." Omuzlarımı düzelttim ve gülümsemeye çalıştım. "Sadece kafamda çok şey var, hepsi bu."

Hepsi doğruydı. Her adım bizi Emerald City'ye yaklaştırıyordu ve oraya vardığımızda neyle karşılaşacağımızı hiç bilmiyordum. Gayelette'e güvenmek ve kaderin bize yardım edeceğini ummak zorundaydım.

Yine.

Elbette, onlar bile yorulmaya başlamıştı. Ve mucizelerin ne zaman biteceğini merak etmeden edemedim...

"Bir tavsiye." Billy esnek bir dalı kenara itti, dal geri sıçrayarak boğazıma çarptı. "Şu anın ötesini fazla düşünme. Bu sadece görevi daha zorlu hale getirir. Bir adım öteye git ve küçük parçalar halinde ele al. Bugün Emerald City'ye varacağız. Hepsi bu. Tek bir şey ve bunu başardığımızda, zaferi kutlayıp yarın yolumuza devam edeceğiz."

Boynumdaki acıyı ovuşturup başımı salladım.

O haklıydı. Büyük resim... Başarılı olmak için yapmamız gerekenlerin toplamı? Sanki, tepesinde bizi aşağıya tekmelemek için bekleyen ölümcül maymunlar ve yaşayan en güçlü varlıkların bulunduğu buzlu bir dağın dik yamacını tırmanmayı düşünmek gibiydi.

Başını eğ ve tırman.

Orman seyrekleşmeye başladığında öğlen olmuştu ve manzara çimenli, inişli çıkışlı tepelere dönüştü.

"Şu anda yüksek alarmda olun, keşifçiler olabilir," diye bağırdı Billy. "Ağaçların korumasından yoksun, savunmasız durumdayız."

Adamlar çoktan onun önüne geçmişti, ellerini kılıç kabzalarına koymuşlardı. Zorlu bir tırmanışın ardından dik tepenin zirvesine ulaştık ve ben manzarayı seyretmek için durdum.

"Vay canına," diye mırıldandım.

Zümrüt Şehir uzakta, aşağıda parılıyordu, kuleleri cilalı mücevher parçaları gibi ışıldıyordu. Narin, yeşilimsi cam güneş ışınlarını yakalıyor, etrafındaki tepeler ve vadiler üzerinde minik gökkuşakları oluşturuyordu.

Duncan yanıma geldi ve düşük bir ısıklık çaldı. "Ben de Alabaster'ın güzel olduğunu düşünüyordum..."

Hook sessizce durdu, yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama bakışları orada takılı kalmıştı.

"Birkaç yıl önce buraya geldiğimden beri daha da güzelleşmiş." Billy, manzaradan yüzünü çevirerek dudaklarını sıkıştırdı. "İyi haber, yaklaştık. Alçak araziye vardığımızda, belki bir saat daha yürüdükten sonra kapıda olacağız."

Bu benim için hem korku hem de rahatlama karışımıydı. Cevaplara yaklaşmak, tehlikeye de yaklaşmak anlamına geliyordu.

Tepenin yaklaşık üçte ikisini indiğimizde, botlarımın altında ilk sarsıntı hissettim. Billy ve ben tökezledik, dengemizi sağlamak için birbirimizin kollarını tuttuk.

"O da neydi?" Etrafıma bakındım, nedenini aramaya başladım.

Yer tekrar titredi, yerin derinliklerinden gelen düşük ve sürekli bir gürültü duyuldu. Hepimiz durduk ve ayakta kalabilmek için adımlarımızı genişlettik.

Billy'ye döndüm, midem bulanıyordu. "Burada deprem olur mu?"

"Ne olduğunu bilmiyorum ama..."

Önümüzde üç metrelik bir toprak parçası patlayarak sağır edici bir gürültü çıkardı. Toprak ve çimler havaya uçu, bazı parçaları yüzüme çarptı. İçgüdülerim devreye girdi ve kırbacımı çıkardım.

Billy, yerdeki yeni delikten devasa, pullu bir solucan fırlayıp, keskin dişlerle dolu ağzını açarak ısırmaya başladığında geri çekildi.

"Billy!" diye bağırdım ve kırbacımı salladım. Kırbacım onun bileğine dolandı ve ben de sertçe çekerek onu yaratığın ulaşamayacağı bir yere güvenli bir şekilde çektim, tam da yaratık tekrar yere çakılıp ortadan kaybolduğu anda.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde yanıma düştü. "Bu da neydi böyle?"

Kitap kurdu — bu sefer aşırı büyük olsa da — ama şimdi açıklamaya çalışmayacaktım. "Onlar Almira'nın bir hediyesi."

Arkadan gelen Hook ve Duncan, önümüze geçmek için koştular. Hook elini kaldırdı, Duncan ise kılıcını çekerek onun yanından geçip gitti.

"Koşun!" diye bağırdı Hook, kolunu uzatarak. Bir başka dev solucan yerden fırlayınca, mürekkep gibi siyah bir gölge havada kıvrıldı. Üzerimize toprak ve taş yağdı ve yaratık bize doğru atıldı, ama fazla uzağa gidemedi. Hook'un gölge büyüsü yaratığın etrafını sardı ve şeytanın kendisi tarafından yapılmış bir ip gibi sıkılaştı.

Yüzü tamamen odaklanmış bir maske gibiydi, canavarı yere indirirken boynundaki ilmek sıkılaşıp vücudu titreyip yere düştü ve yer sarsılacak kadar güçlü bir darbe yarattı.

"Lanet olsun, bu çok korkunç," diye bağırdı Billy, kolunu koluma dolayarak beni ters yöne sürükledi.

Sonraki birkaç dakika, adrenalin ve panikle bulanık bir şekilde geçti, çünkü çevremizdeki alan solucanlarla doldu, devasa, bölümlü vücutları sanki suymuş gibi yerden fışkırıyordu.

Duncan dönerek havaya sıçradı ve bir tanesine arka arkaya vuruşlar yağdırırken, Hook arkamızdan yaklaşan solucanlara rüzgar dalgaları göndererek onları yeterince uzun süre yolundan saptırdı ve biz de ilerlemek için zaman kazandık.

Billy, yayı çekerek öne fırladı ve ateş ederken omzunun üzerinden uyarılar bağırdı. "Sol!"

Birkaç metre ötemde başka bir küçük solucan ortaya çıktığında kaçtım. Ok, yaratığın yan tarafına saplanınca bir çığlık attı ve ben de arkasına geçip hançerimle ölümcül darbeyi indirdim.

Tam bir kaos vardı, ama zar zor da olsa onlardan bir adım önde kalmayı başardık. Etrafımız çukurlarla doluydu ve solucanlardan nasıl kaçmaya devam edip aynı zamanda çukurlara düşmemek için ne yapabileceğimizi düşünmeye başlamıştım ki, bir an için her şey durdu. Sadece nefes alıp verme seslerimiz ve botlarımızın altında kayan toprağın gıcirtısı duyuluyordu.

Ve sonra, yerin derinliklerinden yeni bir ses yükseldi, o kadar derindi ki kemiklerimi titretti. Sanki yerin kendisi çığlık atıyordu. Yirmi metre önümüzde, yerin büyük bir kısmı gürültülü bir çatırtıyla ikiye ayrıldı.

Tam zamanında geriye doğru sendeleyerek kayaların yağmurundan kaçındım, tam o sırada kontun malikanesi büyüklüğünde bir solucan yerden fırladı ve çenesini yetişkin bir meşe ağacını yutacak kadar geniş açtı.

"Öldük," dedi Billy, sesi çok zayıf ve emindi. "Kesinlikle öldük."

O anda onu gördüm. Yaratığın sırtında oturuyordu, gümüş rengi saçları yukarı doğru esen rüzgarda dalgalanıyor, etrafında siyah şimşekler çakıyor ve çatırdıyordu. Yaşayan bir fırtına. Keskin ve tiz bir kahkaha attı.

Billy öfkeyle uludu ve koşmaya başladı, elleri bulanıklaşacak kadar hızlı bir şekilde arka arkaya beş ok attı. Her biri ölümcül bir hassasiyetle havayı yararak son saniyeye kadar uçtu, ta ki Almira bileğini hareket ettirip parıldayan siyah bir enerji duvarı

... Her biri sekip, zararsız bir şekilde yere düştü.

Billy küfretti ve başka bir ok taktı, ama Duncan çoktan harekete geçmişti, boğazından bir kükreme koparak canavarın yanına atladı ve kılıcıyla acımasız vuruşlar indirdi. Hook onun karşısına geçti ve yaratığı kapsayacak kadar büyük bir gölge oluşturmaya çalıştı, ama nafile.

Bu yeterli değildi.

İçimden bir ses bunu söylüyordu. Böyle kazanamazdık. Kırbacı bir kenara attım ve titreyen elimle çantamdan kuyumcu büyüteçimi çıkardım, doğru lensi bulmak için acele ettim.

Diğerleri hala savaşıyordu ve her saniye çok değerliydi, ama tek şansımız şuydu:

Orada! Solucan zırhsız karnını geriye doğru çekince, tam ortasında soluk pembe bir nokta göründü.

"Birlikte!" diye bağırdım, sesim kısılmıştı. "Elinizdeki her şeyi karnındaki pembe deri parçasına yöneltin!"

Duncan, savaş çığığı atarak iki eliyle kılıcını fırlatarak saldırdı. Hook, Billy okunu fırlatırken yıldırım gibi bir saldırı yaptı, hepsi tam ortasına nişan almıştı.

Saldırılar neredeyse aynı anda isabet etti ve yaratık, karnından buharlı yeşil bir sıvı fışkırırken bir çığılık attı. Bir, iki kez çırpındı ve sonra başımı geriye doğru savuran ve büyüteçimi uçuran bir darbeye yere çakıldı.

Tam zamanında kendimi toparlayıp Almira'nın solucanın sırtından atlayıp yere doğru süzölmesini, gözümün önünden kaybolup tekrar görünmesini gördüm.

"Onu kaçırmayın!" diye bağırdım ve Billy ve çocuklar bana doğru koşarken kırbacımı kapmak için eğildim. O son bir kez parıldayıp kaybolduğunda ona doğru hücum ettik.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Billy, kayarak durdu.

Kalbim göğsümde çarparak yavaşladım ve bir yığın giysi yere düştü. Önümüzdeki çamurlu toprakta sadece bir çift sivri uçlu siyah çizme, yırtık pırtık siyah bir pelerin ve iki adet buruşuk, çizgili çorap yatıyordu.

Cadının izi yoktu.

Sadece ürkütücü bir sessizlik ve üzerimize esen buz gibi bir rüzgâr vardı, omurgamda soğuk parmaklar dolaşan bir fısıltı taşıyordu...

"Senin için geri döneceğim, güzelim."

Yerde dalgalanma izi var mı diye aradım, nefesim düzensizce kesik kesik geliyordu. Birkaç metre ötede, at büyüklüğünde başka bir solucan toprak yığınının kafasını çıkardı ve ben kırbacımı hazırladım, ama solucan normal bir solucan boyutuna küçülünce durdum. Bir saniye toprakta kıvrandıktan sonra bir deliğe kayboldu ve ortadan kayboldu.

"Ne oldu? Nereye gitti?"

"Tahminim mi? Almira bile o düzeyde bir büyüü uzun süre sürdüremez. Eminim gücü tükendi ve gerçekte geldiği aleme geri gönderildi."

"O da neresi?"

"C'an Saas adında, çok uzak bir yer."

"Yani Oz'dan temelli ayrıldı mı?" Billy bu ihtimal karşısında gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Hayır, o kadar şanslı değiliz. O gidip geliyor. Sanırım sadece yeniden toparlanıyor. Onu yorduk galiba. Bu yüzden, o hala zayıfken ona nasıl ulaşacağımı bulmalı ve onu savunmaya zorlayıp savaşmaya devam ettirmeliyim. Onunla tam güçle savaşmak..."

Hepimiz birbirimize baktık ve ben bunu yüksek sesle söylememe gerek kalmadı.

İntihar görevi.

Yukarıda öldürülen solucanlar, hepimizin gözleri önünde küçülmeye başladı.

"O zaman umalım da o kaltak bizi onu avlamak zorunda kalmaktan kurtarsın ve yorgunluktan ölsün." Billy'nin ağzı acı bir gülümsemeye dönüştü. "Orada iyi iş çıkardın, Prenses. Kırbaçla yaptığın numara da çok iyiydi. Teşekkürler."

"Sorun değil. Sadece iyiliğine karşılık veriyorum." Karşılık olarak gülümsemeye çalıştım ve günlerdir ilk kez, kendimi ölü bir yükten başka bir şey gibi hissettim.

Tanıdık bir gölge üzerimizden geçti, gözüme çarptı ve heyecan dalgası içimi kaplarken başımı geriye eğdim.

"Fetch?"

"Bonnie!" Duncan da aynı anda seslendi.

Şahin bize doğru süzülürken hayal kırıklığımı bastırdım, alçalıp Duncan'ın uzattığı eline on santimlik bir parşömen bıraktı.

Tabii ki Bonnie'ydi. Fetch hala olması gereken yerde, Neverland'deydi. Moll ve Kayıp Çocuklar ona benden daha çok ihtiyaç duyuyorlardı. En azından şimdilik...

Duncan parşömeni hızla açtı ve içeriğini incelerken omuzları gevşedi. "Crispin'den gelmiş. Alabaster durumu kontrol altında tutuyor. O ve diğer muhafızlar soyluları hizada tutuyorlar ve işlevsel bir hükümet kurmak için yapılan görüşmelerde ilerleme kaydediliyor."

Diğer bir deyişle, onun yokluğunda işler çığıırından çıkmamıştı, bu da harikaydı.

Bonnie tekrar daire çizdi ve fark etmediğim ikinci bir parşömeni önümdeki yere bıraktı. Eğilip onu aldım ve titreyen ellerimle açtım, Druzilla'nın dalgalı el yazısını gördüm.

Okudukça midem biraz bulandı...

SEVGİLİM,

Sevgili

Harmony,

Burada işleri iyi idare ettiğimizi duyunca sevineceksin herhalde. Hollow son günlerde iyileşti, büyük ölçüde senin antikaların sayesinde, sanırım? Alçakgönüllü ol, hayatta kal ve aile adını lekeleme. Umarım güvendesindir.

En—————içten

selamlarımla,

Druzilla

Not: Prens Duncan ile konuşma fırsatın olursa, lütfen ona hala iyileştirilmesi gereken şeylerin bir listesini tuttuğumu ve dönüşünde onunla görüşmekten memnuniyet duyacağımı söyle.

NOT SAÇMA ÖTESİNDEYDİ. Bu kadın, fazla coşkulu gelebilecek her şeyi çizmekle kalmadı. Üstüne üstlük, benim gibi önemsiz birine bir parşömen daha harcamaya kıyamadığı için, çizdiği kelimeleri bana okutarak yaraya tuz bastı.

İncinecek ya da en azından sinirlenecek olmam gerekirdi. Ama bunun yerine, kendimi sıratarken buldum. Her şey inanılmaz bir şekilde mahvolmuş, her köşede yeni ve sürekli değişen tehlikeler pusuda beklerken, tek bir şey sabit kalmıştı:

Druzilla Fallowell, y ile biten her gün bir pislik olacaktı.

Bu konuda gerçek, neredeyse normal hissettiren bir şey vardı. Ve şu anda biraz normale ihtiyacım vardı...

"Her şey yolunda mı?" Duncan başını eğdi ve yüzümü inceledi. "Harika, teşekkürler. Bonnie'ye de teşekkürler."

Yukarı baktığımda, karlı şahin yakınlardaki bir dalda tünemiş, tüylerini düzeltiyordu. Sihirli gücümü kullanarak onun bilincine dokunmaya çalıştım. Yine de bir şey olmadı, ama hayal kırıklığımı bastırdım.

"Sen çok akıllı bir kuşsun, değil mi?" diye fısıldadım.

Yine de Billy'yi kurtarmıştım. Öğrendiğim dersleri ve bana verilen araçları kullanarak işe yarayan bir plan yapmıştım. Şimdilik bu kadarı yeterli olmalıydı.

Hook yanımızda belirdi, oniks gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşadı. "Harekete geçmeliyiz. Eğer haklıysan, Almira şimdilik tekrar zayıflamış durumda, ama şansımızı zorlamayalım."

"Katılıyorum. Ve iyi iş çıkardın." Duncan, Hook'un omzuna sertçe vurdu.

Hook ona sert bir bakış atmadı, ama övgüsüne karşılık da vermedi. Sorun değildi. Her konuda küçük adımlar atıyorduk. Her fırsatta hayalarımıza yumruk yemekten çok daha iyiydi.

"Emerald City, geliyoruz," diye mırıldandı Billy.

Yeniden ilerlemeye başladık, adımlarım daha hafifti, önümüzdeki parlak yeşil kuleler biraz daha yakındı.

Alabaster'da her şey yolundaydı, bu kesinleşmişti. Almira ile ilk yüz yüze karşılaşmamızdan sağ kurtulmuştuk ve onun yenilmez olmadığını öğrenmiştik.

Bu sefer takımımın mücadelesine gerçekten yardımcı olabildim.
Kaderler dikkatli olsa iyi olur. Ölümle dans ettiğim bir başka
zafer daha kazanırsam, onların aslında beni desteklediğini
düşünmeye başlayabilirim...

BÖLÜM 12

Sonunda Zümrüt Şehrin kapılarına yaklaştığımızda, ruh halim hala iyiydi, ama bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyuyordum.

Ona elli metre kadar yaklaştığımda, şehrin sadece zümrütlerden adını almadığını fark ettim. Zümrütlerden oyulmuştu. Mücevherler konusunda bilgiliydim ve dünyada hiçbir kuyumcu, ne kadar titiz kesip cilalarsa da bu yemyeşil rengi taklit edemezdi. Beş kat veya daha yüksek, Alabaster'ın surlarının neredeyse iki katı yüksekliğinde devasa bir zümrüt duvar tüm şehri çevreliyordu. Kafamı salladım.

"Bunu nasıl karşılayabilirler? O duvardan sadece üç metre keserseniz, kimse aç kalmazdı."

Billy omuz silkti. "Gösterişli görünüyor, bu yüzden de seviyorlar. Ama madenler bu taşlarla dolu. Zümrüt için belki bir pound bakır alabilirsin. Yakutlar için iki katı. Burası, buraya gelirken kullandığımız yolun değerinden çok daha az değerli."

Molly bunu şimdi görebilseydi, heyecandan kıvrılıp ölürdü.

Ve onu tekrar gördüğünde, ona her şeyi anlatmak için koltuğunun kenarında heyecanla bekleyecektir.

Boğazımdaki düğümü yuttum. Önümdeki göreve odaklanmam gerekirken Molly'yi düşünmenin bir anlamı yoktu.

Yaklaştıkça adımlarım sendeledi ve kapıya vardığımızda kendi yüzlerimizin bize baktığını gördük.

Duvarın her yerine yapıştırılmış aranan posterler, parlak zümrüdün değerini düşürüyor, sanki üzerinde hala ambalaj parçaları yapışık kalmış sert şeker gibi görünmesini sağlıyordu.

Kalbim sıkıştı. Cadının etkisi çok genişti...

Duncan, sert bir ifadeyle posterleri inceledi. "Pek sıcak bir karşılama sayılmaz, değil mi?"

"Tabii ki, bunları çizen kişinin sanat dersine ihtiyaçı var." Billy, onun özelliklerini keskinleştiren ve gözlerine profesyonel bir suikastçı gibi görünmesini sağlayan bir çizige yaklaştı. "Gerçi, dürüst olmak gerekirse, ben gerçekten korkutucu görünüyorum."

Hook'a baktım, kendisiyle oldukça benzer, karanlık ve oldukça sinister bir versiyonuna öfkeyle bakıyordu, tek farkı...

"Bir papağan mı?" diye mırıldandı. "Saçmalık."

Onun posterlerinden birini indirip inceliyormuş gibi yaptım. "Neden şikayet ettiğini anlamıyorum. Seninki aslında daha iyi. Belki de senin çekici kişiliğine uygun olarak omzuna bir akbaba koysalar daha iyi olur?"

"Hala bunun doğru bir hareket olduğunu düşünüyor muyuz?" diye sordu Duncan, Hook cevap veremedenden araya girdi. "Jack'le olanlardan sonra, acaba yine bir tuzağa mı düşüyoruz diye merak ediyorum..."

Çenemi kaldırıp kendinden emin görünmeye çalıştım. "Benim yerim burası. Gayelette, annemin kehaneti benim için buraya bıraktığını ve onu almam gerektiğini söyledi. O beni şimdiye kadar hiç yanıltmadı, bir düşünün. Almira, beni bu duvarların arkasına hapsettikten sonra gelip beni kaçırabilecekken, neden tüm büyüünü bizi buraya gelmemizi engellemek için harcasın ki?" Durakladım ve ikisi arasında bakışlarımı gezdirdim. "Bakın, daha önce de söyledim, ama tekrar söyleyeceğim. Bu benim kaderim. Yanılıyorsam, bedelini ödemeye hazırım. Beni buraya getirdiniz ve bunun için minnettarım, ama kalmak zorunda değilsiniz. Geri dönmek isterseniz anlarım."

Billy dişlerini göstererek sırttı. "Ve tüm eğlenceyi kaçırmak mı? Hayır. Ödeşmem gereken bir hesap var ve bu iş bitene kadar buradan ayrılmayacağım."

Hook'a döndüm ve onun karanlık bakışları, az da olsa yumuşadı. "Mümkün değil, Prenses."

"Duncan?"

"Sormak zorunda mısınız?"

Nefesimi tuttuğumu fark etmeden nefesimi bıraktım ve başımı salladım. "Tamam, o zaman yapalım."

Billy öne çıktı ve yumruğunu devasa kapıya vurdu.

"Ne işiniz var burada?" diye bir ses yukarıdan bağırdı. Yeşil kasklı bir muhafız ortaya çıktı ve duvarın üstünden şüpheyile aşağıya baktı. "Yaya gezginlere izin vermiyoruz."

Hook'un sesi gürlledi. "Sanki gezmeye gelmiş gibi mi görünüyoruz?" " wise guy, hmmm? Off with you! Go on." The guard görüş alanından kayboldu ve Billy'nin kaşları çatıldı.

Yumruğunu tekrar kaldırdı ve daha da yüksek sesle vurmaya başladı. "Eski bir vatandaş olarak, burada olma hakkım var, lanet olsun. Çok yol kat ettik ve çok şey yaşadık, şimdi geri dönemeyiz. Aşağı inin ve bizi içeri alın, yoksa kendimiz gireceğiz."

Diplomasi en iyi haliyle. Dudaklarımı ısırdım ama sessiz kaldım.

"Gidin buradan, lanet olsun! Burada istenmiyorsunuz," diye bağırdı gardiyan.

Diğerleri de duvarın üstünden başlarını çıkardılar ve seslerini duyurdular.

"Bekle... bu o mu? Botlarına bak, bu o!" diye haykırdı genç bir kadın.

"İyi cadı mı geldi?"

"Olamaz!"

Yukarıda daha fazla yüz belirdikçe kalbim hızla çarpmaya başladı, her biri bir öncekinden daha heyecanlıydı. Birkaç saniye içinde, kapının arkasından tartışma sesleri yükseldi.

"Onlar cadı tarafından aranıyor. Onun öfkesini üzerimize çekemeyiz."

"Ama kehanet! Karar verme yetkisi büyücüye ait..."

"Büyücü burada kral değil!" diye acı bir ses homurdandı.

Nefesimi tuttum, boğuk tartışmayı dinledim, parmaklarım kırıbacımın sapını sımsıkı kavradı.

"O, cadı gelirse onu içeri almamızı söyledi." "O, cadı o posterleri göndermeden önceydi..."

Sonunda, ilk konuştuğumuz muhafız kapının üzerinden başını uzatıp bize tekrar sert bir bakış attı.

"Kargaşa çıkarıyorsunuz! Büyük Oz'a sizi kabul edip etmeyeceğini sorarken sizi şehir surlarının içine alacağım. Eğer reddederse, kavga etmeden gitmeyi kabul etmelisiniz. Söz veriyor musunuz?"

Sadece Sihirbaz hayır derse sorun olurdu, ama bunu sonra düşünürdüm.

"Sen yap."

Yine ortadan kayboldu ve devasa kapılar açıldı. Zümrüt kuleler, zemin seviyesinde kaldırımlarla birbirine bağlanmıştı ve iki kat yukarıda asılı pirinç köprüler vardı. Küçük pervanelerle çalışan mekanik kuşlar, mektupları ve kahverengi kağıda sarılmış paketleri teslim etmek için binaların arasında uçarken başımızın üzerinde vızıldıyordu.

Bonnie kıkırdadı ve Duncan'ın omzunda huzursuzca hareket etti.

"Biz de bizim şahin paraşütlerimizin etkileyici olduğunu düşünürdük..." diye mırıldandı.

Bizi karşılamak için koşan vatandaşlar, Oz'a ilk geldiğimizde tanıştığımız parlak giysili Munsch Kin halkına hiç benzemiyorlardı. Bu insanlar cesur, mücevher tonlarında elbiseler, kadife yelekler, parlak binici çizmeleri ve şimdiye kadar gördüğüm en çılgın şapkalar giiyorlardı. Çoğu insandı, ama birkaçı bir tür insan-hayvan meleziydi. Kaplumbağa yüzlü ve kabuklu, iki ayak üzerinde yürüyen bir adam. Arkadan kalabalığın içinde asla ayırt edemeyeceğim bir kadın, arkasını döndüğünde tavşan yüzü ve kulakları vardı.

Billy gözünü bile kırpmadı, bu yüzden Emerald City'de bunun normal olduğunu varsaymak zorunda kaldım.

"Yürümeye devam edin," diye emretti muhafızlardan biri, diğerleri de onun gibi baştan aşağı yeşil giyinmiş, etrafımızda sıkı bir çember oluşturmuştu. "Doğruca saraya."

Şehrin içlerine doğru ilerledikçe kalabalık daha da yoğunlaştı ve her adımda daha da cesurlaşıyorlardı. Eller uzanıp saçlarıma, omuzlarıma dokunuyor, kollarımı tutuyorlardı, sanki gerçek olup olmadığımı kontrol etmeye çalışıyorlardı.

Birden fazla kişi botlarıma dokundu, bu... tuhaftı. "Bu o!"

"Geldiğin için şükürler olsun!"

Zorla gülümsedim ve posterlere rağmen o kapıdan geçerek doğru kararı verdiğimizi umarak dua ettim.

Bir köşeyi döndük ve adımımın ortasında donakaldım. Uzakta bir duvar resminde, koyu renkli, dalgalı saçları, uzun kırmızı botları ve parmak uçlarından şimşekler çakan, çizgili çoraplı koyu saçlı bir cadının cesedinin üzerinde duran zayıf bir kadın vardı. Girişimci bir vatandaş, kadının yüzüne bıyık çizmeyi kendine görev edinmişti, ama hiç şüphe yoktu.

O bendim.

"Bu gurur verici... gibi?" dedi Billy.

"Gülünç görünüyorum,"

mırıldandım. "Yeter!"

İçeri girmemize izin vermekte tereddüt eden güvenlik görevlisi, bizi diğerlerinden daha da inanılmaz bir binaya doğru yönlendirdi. Devasa sütunlar, her biri neşeli bir sahneyle oyulmuş pirinç kapıları çevreliyordu. Sıcak hava balonları kabarık bulutların arasında süzülüyor, insanlar kasaba meydanında dans ediyordu.

Merdivenler tırmanırken neredeyse sonsuz gibi görünüyordu ve tepeye ulaştığımızda bacaklarım yorgunluktan titriyordu. Hook'un bugün benim yaptığım her şeyi yaptıktan sonra nasıl hissettiğini, uyumadan geçirdiği zamanı hariç, sadece hayal edebiliyordum.

Orada görevli muhafız selam yerine "Silahlar" diye seslendi.

İsteksizce silahlarımızı teslim ettik, ancak Hook'a yaklaşıp bileğinin ucundaki parlak aleti işaret ettiğinde, korsan başını salladı.

"Aklından bile geçirme."

Muhafız ağzını açtı, tereddüt etti, sonra doğru kararı verdi ve Hook'un uzattığı kılıcı kaşlarını çatarak kabul etti. "Peki... ama bir şey denemeyin. Çılgılık atarak ulaşabileceğiniz mesafede yüzlerce kişiyiz, bu yüzden uzağa gidemezsiniz."

Tartışmalı bir konuydu, ama bunu belirtmeye niyetim yoktu.

Saraya adım atmak, bir rüyaya dalmak gibiydi... Ya da kabusa, duruma göre.

"Tanrım," Duncan y a n ı m d a mırıldandı. "Bu bir karnaval mı?"

Kesinlikle öyle görünüyordu. Bir düzine renkli at, ringin etrafında baş döndürücü daireler çizerek koşuyordu, tüyleri gözümüzün önünde kırmızıdan

kobalt mavisine, limon sarısına dönüşüyordu.

"Tuhaf," diye mırıldandım, başımı sallayarak.

"Daha tuhaf şeyler de gördüm. Gerçi genellikle daha fazla alkol ve daha az at olur." Hook, salonun içinde süzülen mekanik kuşları izledi, hareket ettikçe pirinç kanatları tıklıyordu.

Bonnie, Duncan'ın omzunda eğilip kalkarken, gözleri kuşlara sabitlenmiş, Duncan ise onu sakinleştirici bir mırıldanmayla tüylerini okşuyordu. "Sakin ol kızım, onlar sadece saat mekanizması."

Başka bir ringde, akrobatlar ve trapez sanatçıları havada uçuyor, düşerlerse onları yakalayacak bir kuş tüyü yatak varmış gibi taklalar atıyorlardı, ki elbette böyle bir şey yoktu.

Gözlerimi kaçırdım, boğazım ağrıyordu.

Tek bir kayma yeterdi...

Hook dirseğime dokundu. "İyi misin?"

Ona baktım ve zorla gülümsedim. "Yüksekten hoşlanmıyorum ve burada olduğum için mutluyum."

Baştan aşağı altın rengi giysiler giymiş güzel bir kadın bize doğru yürüdü. Gördüğüm tüm şapkalar arasında en muhteşem olanı onunkisiydi. Beyaz sarı saçlarının üstüne oturtulmuş şapka, dönen dişlilerden yapılmış çiçeklerle kaplıydı ve şişman, mekanik bir yaban arısı etrafında vızıldıyordu.

Muhafız kulağına birkaç kelime fısıldadı, sonra uzaklaştı. Yabancılar karşı kendini savunmak zorunda kalmaktan endişe duyuyorsa da, bunu belli etmedi ve inci gibi beyaz dişlerini gösterdi. "Hoş geldiniz, yorgun yolcular. Ben Olga, Büyük Oz'un kendisi için çalışan uşak. Şu anda Emerald City Sarayı'nın salonlarında bulunuyorsunuz. Burası hayallerin ve hayal gücünün yeri."

"Kimin hayal gücü? Çünkü benim bazı önerilerim var..."

Kadın Billy'ye sabırlı bir gülümsemeyle baktı. "Emerald City'nin tüm sakinleri, bir şekilde topluma katkıda bulunuyor. Bazıları para ile, bazıları yaratıcılıkla, bazıları ise daha ruhani bir şeyle..."

Billy bu gizemli sözler üzerine yanımda gerildi, ama Olga çoktan arkasını dönmüştü.

"Lütfen beni takip edin."

Onun arkasına geçtik ve ben biraz gergin olmaktan kendimi alamadım. İçeri girip Almira'nın bizi beklediğini görürsem kendimi gerçekten aptal hissedecektim.

Bir dakika sonra süslü, oymalı bir kapının önünde durduğumuzda, Olga tekrar bize döndü. "Büyük Oz her birinizi görecektir. Tek tek."

Hepimiz birbirimize baktık ve uzun bir sessizlik oldu.

Hook, Duncan ile aynı anda öne çıktı. "Olmaz."

Olga'nın inci gibi gülümsemesi ilk kez kayboldu. "Büyük Oz ısrar ediyor..."

"Biz aksini ısrar ediyoruz," diye Hook sözünü kesti. "Ama bizi ayırmaya çalışabilirsin."

Billy parmaklarını kırdı. "Birlikte geldik, birlikte göreceğiz."

Diğer kadın uzun bir süre seçeneklerini tartmış gibi göründü, sonra zarif omuzlarını silktiler.

"O, otoritesinin sorgulanmasından hoşlanmaz, bu yüzden beni uyarmadın deme."

O geri adım attığında, ağır kapı içe doğru açıldı ve zifiri karanlık bir oda ortaya çıktı. Tereddüt ettim, arkamızdaki kaos birdenbire içeri girme düşüncesinden çok daha çekici gelmeye başladı.

"Önden buyurun, Prenses," dedi Billy.

Omuzlarımı dikleştirdim ve her iki yanımda duran adamlarla birlikte karanlığa adım attım, Billy ise arkamda kalmıştı. Kapı arkamızda kapandı, ani sessizlik ıslak bir pelerin gibi ağırdı.

"Bu hiç de uğursuz gelmiyor." Duncan'ın alçak sesi alaycıydı.

Bir titreme beni sardı ve uzandım, parmaklarım Hook'un koluna dokundu. Onu göremiyordum, ama parmaklarımın ucunda gerginleştiğini, kıvrılmış ve hazır olduğunu hissettim.

Her şey yoluna girecekti, her şey yoluna girecekti...

Beyaz bir ışık odayı aydınlattı ve odanın devasa bir kubbe olduğunu ortaya çıkardı. Yıldızlar tepede parıldıyordu ve devasa, gümüş rengi bir ay parlak bir şekilde ışıltıyordu.

Bu manzara midemdeki bulantıyı yatıştırmaya yardımcı oldu. Hepimizin evrenin bir parçası olduğumuzu ve sadece sihir olarak nitelendirilebilecek bir şeyle birbirimize bağlı olduğumuzu hatırlattı.

Gayette daha önce söylemişti ve ben de içimden bunu biliyordum. Ne kadar zor olsa da, tam olmam gereken yerdeydim, tam olmam gereken zamanda. Bu bir hata değildi. Tüm bunların gerçekleşmesi için çok fazla yıldızın aynı hizaya gelmesi gerekiyordu, bu bir kaderden başka bir şey olamazdı.

Bu rahatlatıcı düşünce, odanın etrafında bir düzine meşalenin parlak mermer zemine düşerek patlamasıyla ortaya çıkan alevlerin gürültüsüyle, geldiği kadar çabuk yok oldu. Başka bir ışık ortaya çıkıp odanın dörtte birini doldurunca geri çekildim. Yeşil duman ve ateşle çevrili devasa bir yüz bize bakıyordu, dudakları korkutucu bir şekilde geri çekilmişti.

"BEN OZ, BÜYÜK VE GÜÇLÜ OZ!" Ses odada yankılandı ve yüzün gözleri bana kilitlendi. "BANA KARŞI GELMEK İÇİN BÜTÜN BU YOLU GELDİN, AMA BULUŞMADAN ÖNCE BANA KARŞI GELİYORSUN?"

Hook yanımda gerildi ve dizlerim titremeye başladı, ama omurgamı sertleştirdim ve kendimi o bakışla yüzleşmeye zorladım.

"SÖYLE BANA, NEDEN SENİ OLDUĞUN YERDE ÖLDÜRMELEMİYİM?"

BÖLÜM 13

Arkadaşlarımla gerginliğini hissedebiliyordum... her ne pahasına olursa olsun savaşmaya ve beni korumaya hazır olduklarını, şu anda bile. Ama soru havada asılı kalmış, benim cevabımı bekliyordu.

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım ve öne çıktım.

"Bizi görmek için içeri almanda bir neden vardı. Çünkü kaderlerimiz bir şekilde birbirine bağlı ve..."

Döşeme tahtalarının yanındaki alevler daha da yükseldi, sıcaklık yüzümü yakıyordu. "KADERDEN BAHSEDİYORSUN AMA KADER SENİN EMİR VERECEĞİN BİR ŞEY DEĞİLDİR!"

O ses... hafızamı harekete geçiren bir şey vardı. Gücümün en ufak bir parçasını bile kullanabilseydim, onun büyüsunü hissedebilir, karşı karşıya olduğumuz şeyi anlayabilir ve belki de o sesi daha önce nerede duyduğumu bile anlayabilirdim. Bunun yerine, bize yardım etmesi gereken ve şimdiden benden nefret ediyor gibi görünen bir adamın karşısında karanlıkta el yordamıyla ilerlemek zorunda kaldım.

"Ayrıca," diye devam etti, artık daha az bağırarak, "Bana ne sunabilirsin ki, Yüce ve Güçlü Oz?"

Her şeyi ortaya koyma ve bunun yeterli olmasını umma zamanı gelmişti.

"Gayelette beni annemin bana bıraktığı kehaneti almaya gönderdi. Onu kullanarak Oz'u Batı'nın Kötü Cadısı'nın kontrolünden kurtarmayı umuyorum. Bu, sana ve halkına kesinlikle yardımcı olacaktır."

Bir an için odada yine sessizlik hakim oldu.

"Sen," diye alaycı bir kahkaha atarak sonunda cevap verdi, "ve bu üç serseri, Kötü Cadı'ya karşı savaşmak mı istiyorsunuz? Neyle? Dört kişi tek başına onun topraklarına girip onu öldürebilseydi, şimdiye kadar çoktan yapılmış olmaz mıydı?"

Söyledikleri çok mantıklıydı. Aslında, ben de dün aynı şeyi düşünmüştüm. Cevap vermek için ağzımı açtım, ama

Duncan benden önce davrandı.

"Belki. Ama bizim gibi dört kişiyi hiç tanımadın."

"*Senin* gibi mi?" Oz, küçümsemeyle cevap verdi. "Öne çık, Duncan Westerly, Alabaster'ın Son Prensi."

Bu benim dikkatimi çekti, çünkü Duncan'ın tam adını ve Alabaster'ın son darbesiyle ilgili en azından biraz bilgiye sahipti.

Duncan, projeksiyon büyüdükçe sert bir spot ışığının altına girerken çenesini sıktı.

"Hayatının çoğunu canavarlardan saklanan bir çocuk gibi geçirdin, etrafındaki çirkinlikleri görmemek için gözlerini kapattın. Ama sen çocuk değildin ve çok uzun zamandır da değilsin, değil mi? Relyk'in gölgesinde durup, onun sayısız hayatı yok etmesini sessizce izledin. Etrafındaki acıyı göremeyecek kadar aptal mıydın, yoksa kendileri için savaşamayanlar için savaşamayacak kadar zayıf mıydın? Hangisi, Majesteleri?"

Duncan'ın omuzları titredi ve bir an için, projeksiyona doğru hücum edeceğini sandım. Sonra, bir homurtu çıkardı ve en yakın duvara yumruk atmak için döndü. "Bunu savunamam."

"The Hollow'dan 'kurtardığın' zavallı ruhlar da, harekete geçmeden önce onları kalenin penceresinden ne kadar uzun süre acı çekmelerini izlediğini fark etselerdi, senin savunman için pek bir şey söylemezlerdi eminim."

Duncan'ın eğik başı ve ondan yayılan utanç, kalbimi sızlattı.

"Belki daha önce harekete geçebilirdi, ama şimdi burada, Almira'yı yenmek için her şeyi riske atmaya hazır. Hepimiz öyleyiz," dedim.

Oz başını geriye attı ve güldü, bu da görüşümü bulanık bir kırmızıya çevirdi. Ağzımı kapatmam gerektiğini biliyordum, ama yapamadım.

"Onu tanıımıyorsun bile! O cesur, sadık ve sevdiği insanlar için her şeyi yapar. Sen ateş ve illüzyonların arkasına saklanıyorsun, ama..."

"Uyum." Duncan'ın sesi nazik ama kararlıydı, cümlemi yarıda kesti. "Dur. O yanılmıyor. Ben de bunu fark etmeye başladığımda kaçtım. Gençliğimin çoğunu seyahat ederek ve dövüşerek geçirdim... Alabaster'da olanların gerçeğiyle yüzleşmemek için kendimi meşgul tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bu beni

beni rahatsız eden bir şey, ama bu onu daha az gerçek yapmaz." Billy'nin yanına geri adım attı ve yere sertçe baktı.

Onun yanına koşup, yaptığı tüm iyilikleri hatırlatmak istedim, ama Büyücü daha yeni başlamıştı.

"Ve sen, Billy O'Donnelly," ses yine gürledi, alevler daha da yükseldi. "Öne çık."

Dışleri o kadar sıkıydı ki kayaları bile kırabilirdi. İleri adım atmadı, ama geri de çekilmedi.

"Korkusuz avcı, kötü şöhretli hırsız. Dışarıdan bakıldığında, çok sert birisin. Ağaçlarda kamufle olarak gökyüzünden maymunları vuruyorsun. Belki de bunu bilmeyenler için bu cesaret gibi görünüyor. Ama en önemli anda cesaretin seni yüzüstü bıraktı, değil mi? Söylesene, onların çılgınlıklarının kabuslarını görüyor musun?"

Projeksiyona atıldı, yeleğinden gizli bir hançer çıkardı ve onu doğrudan alınının ortasına fırlattı. Hançer hologramı geçip duvardan sekerek yere düştü.

"Büyük ve Güçlü Oz'a karşı silah kaldırmaya cüret mi ediyorsun?" Sesi, başlangıçtaki bağırıışlarıyla tezat oluşturacak şekilde ölümcül bir sessizlikteydi.

Ama gürültünün içinde, hafif bir hışırtı dikkatimi çekti. Gözlerimi kısarak odanın kenarındaki gölgeleri aradım, ta ki yerde bir ışık parçası görene kadar.

Orada başka bir şey mi vardı?

Duncan'ın koluna dokundum. Bana doğru baktığında, parmağımı dudaklarıma götürdüm ve gördüğüm şeyi işaret etmek için çenemi salladım. O da başını salladı ve öne doğru adım attı, böylece ben de onun arkasına geçebildim.

Büyücü yine işine koyulmuştu, bu sefer öfkesini Hook'a yöneltiyordu.

"Kaptan James Tyler Hook!"

Hook öne çıktı, sert dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi. "Senin yerinde olsam dikkatli olurum, Büyücü. Bugüne kadarki diplomatik ilişkiler taktiklerinden pek hoşlanmıyorum ve bıçak ve yumruklarımdan daha fazlasıyla silahlandım."

"Elbette öylesin! Aslında, adın acı çekmenin eş anlamlısıdır, dostların ve düşmanların tarafından korkulur. Kanlı mektup, acı habercisi

, hepsi uzun zaman önce ölen sevdiklerinin intikamı adına. Geçmişin hesaplarını kapatmak için kılıcını, elini, hatta hayatını bile sundun. Peki ya kalbin, korsan? İntikam arzun, bir zamanlar savunmak için savaştığın insanlığını çaldı mı? Kendine şunu sor: Gerçekten, hor gördüklerinden daha mı iyisin?"

Yavaşlayarak durdum, görevim bir anda durdu, çünkü bu soru beni bir yumruk gibi vurdu.

Hook'un sesi ölümcül bir fısıltıydı. "Bana, sayısız çocuğu öldüren bir periden daha mı iyi olduğumu mu soruyorsunuz? Onları karanlık, şeytani ihtiyaçlarını gidermek için kaçıran bir adamdan daha mı iyi olduğumu mu? Evet, öyleyim efendim. Sonsuz derecede. Ama siz bizim hakkımızda çok fazla soru soruyorsunuz. Siz gerçekte kimsiniz?"

Hook elini kaldırdı ve holograma doğru şiddetli bir rüzgar estirdiğini dehşetle izledim. Bir saniye boyunca zümrüt rengi alevler titredi ve kıvrıldı, ve durduğum yerden birkaç metre öteden düşük, boğuk bir ses geldi.

Kadife perdeyi gördüğümde adrenalin vücudumu sardı.

"BEN, HER ŞEYE GÜCÜ YETEN OZ BÜYÜCÜSÜYÜM VE SEN BENİM ÖNÜMDE EĞİLECEKSİN, YOKSA KÖTÜ CADİ EN KÜÇÜK SORUNUN OLACAK!"

Hay sıçayım.

O perdenin arkasındaydı. Ses... gerçek ses, perdenin arkasından geliyordu!

Kulağımda kan basıncı yükseldi, kumaşa uzandım ve onu kenara çekerek, kaldıraçlar, bakır borular ve kasnaklarla dolu küçük bir odayı ortaya çıkardım. Ortada, kontrolleri çalıştıran bir adam duruyordu, keşfedildiğini fark edince sırtı kaskatı kesildi.

"Muhafızlar!" İki ses aynı anda çınladı; büyücünün gür sesi ve perdenin arkasındaki adamın çılgınca haykırışı.

Duncan bir saniye sonra yanımda belirdi ve büyücüye ulaşmak için beni itti. Adam kıvranıp kaçmaya çalışırken onu geri çekti. Onların geçmesi için kenara çekildim ve gözlerimiz buluştuğunda donakaldım.

Yıllardır görmediğim ve bir daha asla göremeyeceğimi sandığım gözler. Sesim kısıldı ve zorlukla şu kelimeyi çıkardım...

"Pawpaw?"

BÖLÜM 14

Duncan'ın kollarında sarkmış olan adam Willy Fallowell'di...

Ölmüş babam. Ama o değildi, kesinlikle o değildi, onun ikizi olmalıydı. Cissy gibi. Billy gibi. Değil mi?

Daha yaşlıydı, tuz ve biber saçları neredeyse tamamen beyazlamıştı ve yüzünde yorgunluk izleri vardı, ama onu tanıyabilirdim.

Duncan onu yakasından tuttuğunda geriye doğru sendeledim. "Oz'un Büyük Büyücüsü, sanırım?" Duncan hırladı.

Duncan'ın omzuna hafifçe vurdum. "Nazik ol."

Bana inanmaz bir bakış attı, ama tutuşunu gevşetti. "O bir sahtekar. Ve insanlarla bu şekilde konuşmamalı. Billy'nin yüzünü gördün mü?"

Ama Willy Fallowell'a bakarken onu zar zor duyabiliyordum. "Beni tanıyor musun? Kim olduğumu biliyor musun?"

Yüzümü inceledi ama beni hiç tanımadı. Sadece korku ve artan panik karışımı vardı.

"Evet. Hayır. Yani, seni posterlerden falan tanıyorum..."

"Biri geliyor," dedi Hook, Billy ile birlikte yaklaşırken, dudakları tiksinti ile kıvrıldı.

Duncan, koridordan muhafızların ağır ayak sesleri duyulurken adamı yerinde tuttu.

"Çenenin kapalı tut, ihtiyar, yoksa sana bağırman için bir neden veririm."

"Bırak beni," diye tısladı Büyücü, Duncan'ın demir gibi tutuşundan kurtulmak için kıvrılarak. "Başına ne bela açacağını bilmiyorsun! Neyin tehlikede olduğunu anlamıyorsun."

Odayı gürültülü bir ses doldurdu, ardından kapıdan gelen alçak bir ses duyuldu. "Efendim? İyi misiniz?"

Duncan ona uyarıcı bir bakış attı ve Büyücü boğazını temizledi. "İyiymim," dedi, hologramın gür sesine yetişmeye çalışarak başarısız bir girişimde bulundu. "Görev yerlerinize dönün!"

Diğer tarafta nöbet tutan muhafızlar birbirlerine fısıldayarak, açıkça ikna olmamış bir şekilde, gergin bir sessizlik oldu.

"Efendim," başka bir muhafız denedi. "Sesiniz... tuhaf geliyor. Yaşlı bir kadın sizi esir mi aldı? Koçbaşı getirmeli miyiz?"

"Sana iyi olduğumu söylüyorum," diye cevapladı Sihirbaz, sesini bir oktav daha düşürmeye çalışarak. "Burada görecek bir şey yok. Size emrediyorum, beni rahat bırakın, yoksa cehennemi boyarsınız!"

"Evet, efendim."

Ayak sesleri uzaklaşmaya başladı. Geri döneceklerdi, ama o zamana kadar bazı cevaplar alacaktım.

Ancak ben soru sormaya başlamadan önce, Billy yaklaşıp, buz parçaları gibi parıldayan mavi gözleriyle bana baktı.

"Bizi nasıl bu kadar iyi tanıyorsun? Sanki yatmadan önce okuyacağın bir kitapmış gibi geçmişimi araştırmışsın. Açıkla kendini, şarlatan."

Büyük ve Güçlü Oz gözlerimin önünde küçüldü.

"Lütfen." Gözleri, hangimizin önce saldıracağından emin değilmiş gibi aramızda gidip geldi. "Sadece bana zarar verme."

Zordu, ama onu sakinleştirmeye çalışmadım. Oldukça kötü şeyler söylemişti ve bu dünyanın benim üvey babamın versiyonu olsun ya da olmasın, bunların hesabını vermesi gerekiyordu. Çünkü şu ana kadar, bize yardım etme yeteneğine pek güvenmemiştim.

Billy de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü eğilip alnına sertçe vurdu ve başını geriye doğru savurdu.

"Konuşmak istemiyorsa siktir et bu adamı. O, masum insanları yeterince uzun süre dolandırmış bir şarlatan. Onu öldürelim ve kendimizi beladan kurtaralım. Ona nasıl ihtiyacımız olabileceğini anlamıyorum."

"Seve seve yardım ederim." Hook öne çıktı, elini kaldırdı. Karanlık dalgalandı, etrafımızdaki gölgeler parmaklarına doğru toplandı. Onları mükemmel iplere dönüştürdü, avını belinden boğazına kadar sıkıca sarana kadar etrafına doladı.

"Bu da ne?" Büyücü, gözleri şişerek boğazını tırmalarken nefes nefese kaldı.

"Konuş ya da sonsuza kadar sus." Hook'un sesi düzdü, sanki hangisini seçerse seçsin fark etmezmiş gibi.

"James, lütfen." Kolunu çekti. "Yeter artık. Onun korkunç biri olduğunu biliyorum, ama annem ona ihtiyacımız olmasaydı beni buraya göndermezdi. Onun gördüğümüzden daha fazlası olmalı."

İlk başta sıkıca tuttu, sonra bileğini salladı ve gölgeler zararsız birer duman bulutu gibi dağıldı.

Büyücü öne doğru eğildi, elini boğazına götürdü ve tüm vücudunu sarsan bir öksürük krizine girdi.

"Muhafızların yakında geri dönecek, eminim, bu yüzden kaybedecek zaman yok." Ellerim titriyordu ama sesim titriyor değildi. Üzerine eğilip sırtını okşayarak teselli edici sözler fısıldamamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Senin baban değil. Sadece onun yüzüne sahip bir yabancı.

"Bize bir açıklama borçlusun. Bizi bu kadar iyi biliyorsun?"

"Tamam, tamam," diye boşuk bir fısıltıyla başladı. "Onlarca yıl önce, Şimdi iki yaşından biraz büyük olan annem Marin, Oz'a geldi. Yanında, Emerald City'yi yaklaşan bir tehditten, hatta belki de tüm Oz'u kurtarabilecek bir kehanet getirdi," diye devam etti, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde. "O, bu topraklara felaket getirecek kötü bir cadıdan bahsetti. Cehennem gibi olacaktı, ama ufukta bir umut vardı. Kendi kızı Harmony, hazır ve yetkin olduğunda gelecekti. Anlaşılmaz bir sihre sahip iyi bir cadı, Batı'nın Kötü Cadısını yenmek ve bu topraklara yeniden barışı getirmek için kaderinde yazılıydı."

"Tamam... ve ben buradayım." Öğrenerek ellerimi havaya kaldırdım. "Ben de bunu yapmaya geldim. Öyleyse neden bize düşman gibi davranıyorsun?"

"Hepsi bu kadar değildi, evlat!" Sesi çatallanarak devam etti. "Senin bu kadar ilerleyeceğinden, ama yine de cadıyı yenebilecek kadar güçlü olamayacağından korkuyordu. Sana kehaneti verip seni kesin ölüme göndermek yerine, bana, herhangi bir büyü kadar bağlayıcı bir yeminle, sadece

Eğer hazır olduğundan ve bunu başarabileceğinden kesinlikle emin olsaydım, sana bunu açıklardım. En kötü durumda, Emerald City'ye bazı koruyucu büyüler yaptı ve eğer gücünü geliştiremezsen, burada hayatının geri kalanını geçirebileceğini umdu. En iyi durumda ise, bizi kurtarır ve sonra vatanına geri dönersin."

Sihirbazın bakışları aramızda gidip gelirken, boğazımda nabzım hızla atarken, zorlukla yutkundum.

"Artık eski hikayelere inanan çok az kişi var, Marin'in yanıldığına, hatta sahte bir peygamber olduğuna eminler, ama bazılarımız inancımızı koruduk. Senin yüzünün olduğu aranan posterler ortaya çıkmaya başladığında, fısıltılar yayıldı. Hala hatırlayan inananlar, yeniden umutlanmaya başladılar ve senin gerçek olduğunu dua ettiler." Elini seyrekleşen saçlarının arasından geçirdi. "Daha önce her birinize söylediklerim için gerçekten üzgünüm. Marin bana sorular sormam için yeterli bilgi verdi, ama söylediğim her şey bildiğim tek şey. Harmony'nin onu korumak için hayatlarını feda edecek üç müttefikle birlikte bana gelmesi gerektiğini söyledi. Başarılı olmak için her birinize ihtiyacı olduğunu çok net bir şekilde belirtti. Hepinizin kararlı olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Billy ayaklarını yerinden oynattı. "Neden bu kadar acımasızsın? Bıçağı çevirip eski yaraları deşmek yerine, kendini açıklayabilirdin."

Büyücü başını salladı. "Sadece sözler seni yıkmaya yetseydi... ilk sert gerçekle yüzleştğinde geri dönseydin, Almira'ya karşı hiç şansın olmazdı." Dudakları titrek bir gülümsemeye dönüştü. "Ama iyi tarafından bak. İlk sınavını geçtin bile!"

"Tamam o zaman!" Billy'nin yüzüne yumruk atmasını beklemek yerine aralarına girdim. "Bizi sınamak ve hazır olup olmadığımızı görmek için en iyi yolun bu olduğunu düşündün. Bu seçimi sevmedim ama mantıklı geliyor. Yine de kafamda takılan bir şey var. 'İlk sınav' dedin. Bu, daha fazlasının geleceğini ima ediyor."

Yanıldığımı söyle. Lütfen yanıldığımı söyle...

Gözlerini indirdi ve hafifçe geri adım attı, belki Billy'nin vuruş alanından çıkmak için?

"Bunu duymak istemeyeceksiniz, ama size tam kehaneti ve Marin'in size bıraktığı eşyayı vermem için, bir dizi sınavdan geçerek kendinizi layık olduğunuzu kanıtlamalısınız." Billy homurdanarak aralarındaki mesafeyi kapatırken, o iki elini kaldırdı. "Bu benim yaptığım bir şey değil! Marin yaptı, bu konuda benim hiçbir seçim şansım yok."

"Ne tür sınavlar?" diye sordum.

"Sizi üç deneme bekliyor. Marin bunları benden bile gizli tutmakta ısrarcıydı. Tek bildiğim, bunların Almira'yı yenmek için gerekli olduğuna inandığı nitelikleri test etmek için olduğu."

"Bana şüpheli bir şekilde belirsiz geliyor, ihtiyar."

Büyücü içini çekti ve kırıksık yüzünü eliyle okşadı. "Yine de bu gerçek."

"Peki şimdi ne olacak?" Duncan'ın sesi temkinliydi, ama öncekinden çok daha sakin.

Bu iyiydi. Şu anda sakin kafalara ihtiyacımız vardı.

"Hazırlanmak için iki güne ihtiyacım var, sonra gece yarısı denemeleri tamamlayacaksınız," diye açıkladı Büyücü. "Denemeler, Marin'in koyduğu güçlü bir büyüyle mühürlenmiş durumda. Onları açmak başlı başına bir görev, ama bu arada sarayda iyi bakılmanızı sağlayacağım. Elbette Zümrüt Şehri'ni de keşfetmekte özgürsünüz."

Hook'un yüzü karardı, şüphe açıkça yüzünde okunuyordu. "Peki, daha önceki olaydan sonra şehirde dolaşmamızı nasıl açıklayacaksın? Halkının yarısı bizim kahraman olduğumuzu düşünüyor, diğer yarısı ise kötü adam olduğumuzu. Ve hepsi bizi izliyor."

"İşte burada Büyük ve Güçlü Oz devreye giriyor. Onlara sizi rahat bırakmalarını söyleyeceğim ve onlar da dinleyecekler."

"Peki, senin gerçek kimliğini ortaya çıkarmamızı engelleyen ne?" diye sordu Billy, gözlerini kısarak.

O başını salladı. "Hiçbir şey. Ama şunu anlayın; ben olmadan Harmony asla kehaneti ya da Marin'in bana emanet ettiği sihirli eşyayı alamaz. Onlar olmadan başarısız olursunuz. Bana güvenmeyebilirsiniz, ama bu şehir ile kaos arasında duran tek kişi benim. Bir asırdır kral ya da kraliçeleri yok. Büyük ve Güçlü Oz olmadan, onları Kötü Cadı'dan koruyacak kimse yok."

"Yani biz de oyuna uymalı ve en iyisini ummalı mıyız?"

Büyücü bana yorgun bir gülümseme gösterdi. "Beni ifşa etmeyi seçersen, seni durdurmayacağım. Dürüst olmak gerekirse, bu benim için bir rahatlama bile olabilir. Saklanmaktan yoruldum. Ama eylemlerinin sonuçlarını anla. Bu şehrin bir figür başa ihtiyacı var. Diplomasıyı yürütecek ve Almira'yı uzak tutacak birine. Ona istediği kadarını verdiğimiz için, şu anda belirlediğimiz sınırlara saygı gösteriyor. Senin burada olduğunu öğrenirse, Marin'in koruması olsa bile, sana ulaşmak için onları alt etmesinin an meselesi olur. Seni güvende tutabilirim... bir süreliğine. Ama bana güvenmelisin."

Güven.

Günün kelimesi buydu, değil mi? Ve hepimiz her yönden mahvolduktan sonra, şu anda çok azdı.

Ağır ve rahatsız edici sessizlik, uzaktan gelen ayak sesleriyle bozuldu.

"İzin verir misin?" Daha önce onu sürükleyerek çıkardığımız gizli odayı işaret etti. "Sesimi taklit edersem onları çağırıp seni odana götürebilirim..."

Hook uyarıcı bir kaş çatışıyla kenara çekildi. "Dikkatli ol, Büyücü. Artık numara yok."

Willy Fallowell'in doppelganger'ı perdenin arkasına geri çekildi, biz de hemen arkasından. Bir an sonra, sesi bir kez daha yankılandı.

"Muhafızlar, bana gelin!"

Birkaç saniye sonra kapılar açıldı ve zırhlı askerler silahlarını hazırlayarak odaya akın etti.

"Ziyaretçilerimizi Fenwick'e götürün. Onlar benim korumam altındalar. Emerald City'nin tüm sakinlerine duyurun, onlara herhangi bir sorun çıkarırlarsa, benim gazabımla karşılaşacaklarını!"

Hook gözlerini devirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Elbette, efendim," dedi muhafızlardan biri başını sallayarak.

Büyücünün sesi bir kez daha gürledi. "Güzel. Şimdi onları gözümün önünden çekin!"

Askerler tek kelime etmeden bizi kapıdan geçip koridora çıkardılar. Sarayda yürürken düşüncelerim hâlâ karmakarışık.

Oz Büyücüsü sadece bir sahtekar değil, aynı zamanda babamın bir versiyonuydu. Ama bu bile annemle ilgili tüm gerçeklerin yanında sönük kalıyordu. Annem benim için yol açmak için buraya gelmişti. Bana inanmıştı.

Ve sonra, duruşmalar vardı... İki gün.

İki günüm vardı, sihrimi yeniden bulmak ve Almira'yı yenebilecek kadar güçlenmek için. Başaramazsam, annemin bana bıraktığı kehaneti ve onu tanıma ve onunla bir şekilde bağlantı kurma şansını kaybedecektim.

"Hey." Billy yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki omzuma dokundu. "Bir çaresini buluruz. En azından içeri girdik, değil mi?"

Başımı salladım, ama uyuşukluğun içinden korku sızmaya başlamıştı bile. Büyü olmadan, bu sınavlar ölüm anlamına gelebilir. Benim için. Billy ve Duncan için.

Hook için.

O ölüm arzusuna sahipti ve diğerleri de riski göze almaya hazırды, ama onlardan herhangi birini kaybetme düşüncesi beni hasta ediyordu ve annemin bana emanet ettiği görevi başaramama düşüncesi de daha iyi değildi.

Çözüm açıktı.

Başarısızlık bir seçenek değildi.

BÖLÜM 15

Silahlarımızı bize geri verdikten sonra, muhafızlar bizi sarayın diğer tarafına, parlak bir şekilde cilalanmış geniş mermer bir koridordan geçirdiler.

Öndeki muhafız bir kapının önünde durdu ve iki kez kapıyı çaldıktan sonra bir ses duyuldu.

"Girin!"

Kapıyı açtı ve içeriye baktığımızda, iki genç hizmetçi mahogany masada gümüş eşyaları parlatırken başlarını eğmişlerdi. İki ayak üzerinde duran ve onların her hareketini izleyen bir tilki gördüğümde gözlerimi kırptım. Yaklaşık 1,80 metre boyunda, zayıf ve mükemmel bir şekilde tımarlanmış kızıl kahverengi kürklüydü ve süslü bir baston taşıyordu. Giydiği zümrüt yeşili brokar yelek o kadar zengin görünüyordu ki, Molly'nin ağzının suyu akardı.

Tilkinin kadife gibi yumuşak sesi dikkat çekiyordu. "Parlak olmasını istediğimde, PARLAK olmasını kastediyorum!"

Odaya girdiğimizde başını kaldırdı, altın rengi gözleri parıldıyordu. Dar, beyaz ağzında bir gülümseme belirdi.

"Merhaba bayanlar... ve baylar." Billy ve bana bakarak göz kırptı. Billy'nin sinirlenerek burun deliklerini genişlettiğini gördüm, ama tilki farkında değildi.

Hizmetçilere döndü ve bastonuyla yere vurdu. "Gidebilirsiniz, canlarım. İyi iş çıkardınız. Detaylara dikkat etmeye devam edin, bir gün siz de iyi ev yöneticileri olacaksınız."

Ayağa kalktılar ve yanımızdan geçerek kapıdan dışarı çıktılar.

Tilki yeleğini düzeltti ve derin bir reverans yaptı. "Benim adım Fenwick ve kalışınız süresince rehberiniz olmaktan büyük onur duyuyorum. Büyücü misafirlerimiz olacağını haber verdi, ancak sizin adınız dışında isimleri belirtmedi.

Tabii ki." Fenwick'in bakışları bana kaydı. "Buralarda bir tür ünlü oldun, Harmony. Lütfen beni arkadaşlarıyla tanıştır."

"Ben Alabaster'dan Duncan Westerly."

"Memnun oldum, Duncan. Peki ya siz, bayım?" James'e döndü.

"Hook." Bu cevap, o kadar şiddetli bir bakışla birleşti ki, Fenwick'in geri çekileceğini sandım.

"Memnun oldum," diye mırıldandı, gözleri meydan okurcasına parıldıyordu. Ancak emin olamadan bu ifade kayboldu.

İlginç.

Fenwick nazikti, ama o gülümsemede —neredeyse yırtıcı, vahşi bir şey vardı ki, boğazını keserken bile bu gülümsemeyi sürdürebilir mi diye merak ettim.

Nazikçe.

Hook hiçbir şey söylemedi, ama Fenwick dikkatini Billy'ye çevirdiğinde çenesinin dibindeki küçük bir kas seğirdi.

"Ve sen. Sen de çok ilginç bir yaratıksın." Çekiciliğini gizlemeye çalışmadan dudaklarını yaladı. "Büyücü, aranızda bir Ozlu olduğunu söylemişti. Hatta Emerald City'nin eski bir sakini. O halde sen..."

"Etkilenmedim," diye Billy düz bir sesle sözünü kesti.

Fenwick'in kahkahası zengin ve derindi, kırılmaktan çok eğleniyor gibiydi. "O zaman seni etkilemek için bir yol bulmam gerekecek. Söylesene, manzaram hakkında ne düşünüyorsun?"

Elini odanın arkasındaki uzak duvara doğru uzattı. Etrafındaki ahşap çerçeve dışında, tüm duvar pencereden ibaretti ve yemyeşil tepeler ile sonsuz gibi görünen kırmızı gelincik denizini sergiliyordu.

Billy gözlerini kısarak omuz silkti.

"Gelincikleri daha önce de görmüştüm, ama sanırım fena değil. Anneme mektupta yazacak bir şey değil."

Fenwick yüzünü buruşturdu. "Oof. Zor bir kalabalık. Sorun değil, zorlukları severim ve biraz vaktimiz var. Büyücü, birkaç gün kalacağınızı söyledi." Başını eğdi ve sesini fısıltıya indirdi. "Ayrıca, görüşmeniz sırasında *peruğunun* biraz kaymış olabileceğinden de bahsetti, hmmm? Elbette bu talihsiz bir durum. İllüzyonlar

hassas şeyler olabilir. Ama sanırım hepimiz, biraz tiyatro oynamanın kanun ve düzen için ödenmesi gereken küçük bir bedel olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi?"

Bu sözler soğuk bir sessizlikle karşılandığında, hiç aldırmadan patilerini birbirine vurdu.

"O zaman bu kadar sohbet yeter. Uzun yolculuğunuzdan sonra yorgun olmalısınız. Sizi dörtlü olarak yerleştirelim mi? Umarım misafir kanadımızı beğenirsiniz. Şimdi, beni takip eder misiniz?"

O bizi sarayın derinliklerine doğru götürürken biz de arkasından gittik. Billy'nin aksine, ben çok etkilenmişim. Gözlerim ve zihnim bayram ediyordu. Minyatür mekanik yaratıklar duvarları ve yerleri temizlemek için koşturuyor, lambalar minik saat mekanizmalı ateşböcekleriyle doluydu ve hatta dişliler ve cilalı mücevherlerden yapılmış, küçük bir bahçe sahnesini tekrar tekrar oynatan hareketli bir portre bile vardı.

"İnanılmaz," diye mırıldandım, dikkatimin başka yöne çekilmesine sevindim. İyi icatları her zaman sevmişimdir ve burası onlarla doluydu. O kadar çoktu ki, annemin bu sarayda olduğu gerçeğini neredeyse hiç düşünmüyordum... hatta bu koridorda yürümüş olabileceğini bile.

Ve kesinlikle üvey babamı düşünmüyordum, ya da onun kucaklamasına yaslanmadan yüzüne baktığım için midemin hala ne kadar ağrıdığını düşünmüyordum.

Gözlerim ısındı, sertçe gözlerimi kırıp boğazımı temizledim. Hayır. Bunun için daha sonra zaman olacaktı.

"Şehir daha da şık hale gelmiş," dedi Billy, Duncan'a dönerek. Duncan, cam vitrinde dönen Emerald City'nin pirinç modelini incelemek için yavaşlamıştı. "Her zaman oldukça şık bir yerdi, ama bu saat mekanizmalı sihirbazlık, üç yıl önce buraya son geldiğimde henüz başlamamıştı."

Duncan gülümsedi. "Belki de sen şehirden ayrılana kadar beklediler. Değerli bir şeyi kırmandan korktular."

"Dikkatli ol Ox, yoksa kırdığım senin yüzün olur."

Duncan, Fenwick büyük, pirinç bir kapının önünde durduğunda rahatsız olmadan güldü. "İşte geldik, arkadaşlar. En özel konuklar için ayrılmış özel bir kanat."

Kapıyı açtı ve ortasında büyük bir pencere bulunan devasa bir ortak salon ortaya çıktı. Güneş ışığı içeri doldu,

kalın, yeşil halıyı ve altın rengi mobilyaları aydınlattı. Bir duvarın büyük bir kısmını şömine kaplıyordu ve şöminenin önünde uzun, kalın bir minder vardı.

Fenwick, uzak duvardaki bir panele doğru yürüdü ve onu yana kaydırarak bakır boru ağına bağlı bir bölmeyi ortaya çıkardı. "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, yiyecek, içecek, sadece buradan talep etmeniz yeterlidir." Etiketli seçeneklerin bulunduğu bir paneli aşağı indiren bir kolu çekerek bunu gösterdi. "Aşçılarımız yemeğinizi hazırlayıp bu şut aracılığıyla anında size ulaştıracak."

Büyülenmiş bir şekilde bakakaldım. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, ziyaret ettiğim en büyüğü yerlerde bile. Hook ise ona bakmadı bile. Duruşu sertti, bakışları hala soğuktu.

"Lüks tur yeter," diye homurdandı, Fenwick'e bakarak. "Bize şehirden bahset. Cadı burada sana sorun çıkarıyor mu?"

Fenwick başını salladı. "Sekiz yıl kadar önce ilk geldiğinde durumlar... gergindi. Bir kasırga gibi geldi, öfke ve hırsı doluydu. Kaba olmak istemem ama, o öfke ve hırsın çoğu boş öfkeydi. Oz'a geldiği anda bir yıkıma başladı. Seni ararken birçok insan öldü. Karanlık bir dönemdi ama en azından umudumuz vardı." Bana döndü ve başını eğdi. "Annen tüm bunları önceden haber vermişti ve haklıydı. Elbette, bu senin hakkında da haklı olduğu anlamına geliyordu. Ama bunun ne kadar uzun süreceğini fark etmemiştik..." Kaşlarını çatmış hali düzeldi ve gülümsedi. "Boş ver bunları. Şimdi buradasın, değil mi? Ve soruna cevap vermek gerekirse, Hook, hayır. Şu anda, Kötü Cadı ile barış içindeyiz. Biz vergilerimizi zamanında ödediğimiz sürece, o da mesafesini koruyor. Onu aylarca görmeden ve haber almadan geçirebiliyoruz."

"Ve bu barışı sürdüreceğine güveniyor musun?"

Fenwick'in gözleri kısıldı. "Güven belki de çok güçlü bir kelime. O karmaşık bir varlık ve duygularının onu ele geçirmesine izin veriyor... genellikle öfke. Neyse ki Marin'in koruma büyüğü, şehir surları içinde kaldığımız sürece onun çok fazla zarar vermesini engelliyor. Bazen sebepsiz yere bizi cezalandırıyor. Son zamanlarda bu birkaç kez oldu.

bir çekirge istilasıyla uğraşmak zorunda kaldık ve bir ara nehir suyu insanları hasta ediyordu."

Suçluluk duygusuna bir kepçe daha ekleyin.

"Kabul etmeliyim ki, bu muhtemelen benim suçum." Neverland'ı hatırladım, denizi solucan delikleriyle doldurduğunda, beni ve tüm Jolly Roger'ı neredeyse sonsuza dek yok edecekti. Gökyüzüne ateşle adımı yazdığında...

Surrender Harmony.

"Onu atlatmayı başardığımız için mutlu değil."

"Eh, artık buradasın ve çoğumuz bunun için mutluyuz."

Ama hepsi değil...

Bu küçük, rahatsız edici gerçek, ona olan güvensizliğimi biraz olsun azalttı.

"Kendini kötü hissetmemelisin, Harmony. Emerald City çoğu zaman bir rüya gibidir. Hem doğal hem de mekanik kaynaklar açısından zenginiz. Cadı, bizim onun yokluğundan faydalandığımız gibi, bizim sürekli refahımızdan faydalaniyor. Sonunda, o her zaman geri adım attı ve biz de bir çözüm bulduk."

Billy'nin ifadesi, şimdiye kadar gördüğüm en ölümcül ifadeydi. "Şeytanla anlaşma yapıyorsunuz, değil mi? Siz şehir halkı, hatırladığım kadarıyla fırsatçı insanlarsınız."

Fenwick omuz silkti.

Bay Soğukkanlı.

"Belki. Ama bu, vatandaşların çoğu zaman huzur içinde yaşamasına olanak sağladı, bu da bana sorarsan iyi bir anlaşma. Şimdi," pençelerini birbirine vurdu ve zoraki bir gülümseme takındı, "hepinizin bir anlık huzuru hak ettiğinizi söyleyebilirim! Bu tartışmalar, uzun yolculuğunuzun yorgunluğunu attıktan sonra, yarın yapılsa daha iyi olur."

Tereddüt ettim, bir yanım daha fazla cevap bulmak için çaresizdi, ama üzerime çöken yorgunluğu inkar edemiyordum. Diğerlerine bir bakış attım ve kararımı verdim. Billy bitkin düşmüştü, Duncan'ın güneşten bronzlaşmış teni solmuştu, iri omuzları çökmüştü ve Hook'un genelde keskin bakışları bile biraz odaklanmamış görünüyordu. Ekibimin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu görmek için sihirli bir güç gerekmiyordu.

"İyi fikir," dedim başımı sallayarak.

Fenwick odanın çevresindeki kapıları gösterdi. "Dört yatak odası var, her birinin kendi banyosu var. Lütfen kendinizi evinizde hissedin ve dediğim gibi, akşam yemeğinizi odanıza getirebilirsiniz. Yarın görüşürüz."

Son bir selamla, tilki adam odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Billy, o gider gitmez volta atmaya başladı. "Burası rahat olabilir, ama burada tıkılıp kalarak hiçbir şey öğrenemeyiz. Sahaya inip etrafı araştırmaya başlamalıyız. İnsanların ne düşündüğünü bilmek istiyorum ve bunu, Büyük ve Güçlü Oz onlara ne düşüneceklerini söylemeye vakit bulamadan öğrenmek istiyorum. Ondan daha fazla bilgi verebilecek biri mutlaka vardır. Eski bağlantılarımı kullanabilirim..."

"O haklı," dedi Duncan. "Saray makinesi şimdiden propaganda yapmaya başladı, eminim. Çok geçmeden, insanlar kendilerine beslenen saçmalıkları tekrar etmeye başlayacaklar."

Hook sessiz kaldı, ama karşı çıkmadı.

Gözlerimi ovuşturarak, onların mantığına karşı çıkabilmeyi çok istedim, ama muhtemelen haklı olduklarını biliyordum.

"O zaman birkaç saat. Bilgiye olduğu kadar dinlenmeye de ihtiyacımız var. Belki de daha fazla, eğer bu denemeler düşündüğüm kadar zorlu olursa."

Ev kadar büyük, benim boyum kadar uzun sayısız dişleri olan bir kitap kurdu süren Batı'nın Kötü Cadısı ile yüzleşmekten daha mı zor? Gözlerimi kapattım, zihnimde o ölümcül deneyimi yeniden yaşamamaya çalışarak.

BÖLÜM 16

Hiç zaman kaybetmedik. Her birimiz rastgele bir oda seçip eşyalarımızı yerleştirdik. On beş dakika sonra, Bonnie kaleyi savunurken odalarımızı terk ettik.

Ve kaleyi savunmak derken, perde çubuğuna tünemiş uyumayı kastettim.

Onu suçlayamazdım bile. Sayfalar arasında seyahat ederek en uzun yolculuğu o yapmıştı ve en azından biraz dinlenmek *onun* hakkıydı. Bunu hak etmişti.

Billy öncülük etti ve sarayın koridorlarında izimizi takip ederek, bir saatten fazla önce zorlukla çıktığımız uzun merdivenlere ulaştık. Birkaç dakika sonra Emerald City'nin tertemiz sokaklarına çıktık. Şehir halkı lüks mağazalara girip çıkarken, metal dişliler başımızın üzerinde uğulduyordu. Birkaç kişi durup bize bakıp fısıldaşmaya başladı, ama ben Billy'nin örneğini takip ederek göz teması kurmaktan kaçındım ve yoluma devam ettim. Birisi önümüze çıkıp bizi durdurup sohbet etmeye çalışabilirdi, ama bunu yapmak için hayatlarını ve uzuvlarını riske atmış olurlardı.

Yine de, bahçelerin ortasından geçen uzun metal bir yapının yanında toplanmış küçük bir kalabalığa rastladığımızda, hızımı kesmeden edemedim. Yağ lekeli giysiler giymiş erkekler ve kadınlar, talimatlar vererek ve garip bir aletin üzerinde çalışarak telaşla koşturuyorlardı. Bu alet, sonu gelmez gibi görünen bir araba gibiydi, ancak onu çekecek atlar yoktu.

İlginç...

"Orada neler olduğunu biliyor musun?" diye birkaç metre önümde duran kısa boylu sarışın kadına sordum.

"Tramvayla ilgili bir sorun var." Bana daha fazlasını söylemek istemiş gibi baktı, ama sonra şalını omuzlarına daha sıkı sardı.

"Adı bu mu? Tramvay mı?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Daha önce hiç görmedin mi? Buharla çalışıyor. Şuradaki aletler," büyük metal silindirlerden oluşan bir grubu işaret etti, "suyu ısıtıyor ve buhar motoru raylar üzerinde ileriye doğru sürüyor. İnsanları ve yükleri şehir içinde taşıyor."

Büyülenmiş bir şekilde devasa metal canavara bakakaldım. İşçiler bağırarak koşturuyor, cıvataları sıkıyor ve göstergelere bakıyorlardı.

"Zekice, değil mi?"

"İnanılmaz."

Kahretsin. Neden bunu The Hollow'da düşünmemiştim? İnsanlar için işler ne kadar kolaylaşmıştı? Bir an için, evimi özlem duymaya başladım. Moll ve ben, The Hollow'un sokaklarında yürürken, icatlar hakkında fikir alışverişinde bulunurduk ve o benimle dalga geçerdi. Birçok zorluk yaşamıştık, ama özleyeceğim çok şey de vardı.

Ama burası The Hollow değildi ve bir sonraki yemeğimizi nereden bulacağımızı düşünmek yerine, Emerald City'de durmuş, şimdiye kadar yaşamış en güçlü varlığa karşı savaşılmaya hazırlanıyordum. Bir tarafta üç asker, sihirbaz olmayan bir tamirci ve bir kuş varken buna savaş denebilir miydi acaba...

"Sen... Sen... o değilsin, değil mi?"

Buna nasıl cevap vermeliydim? Yanaklarım kızardı ve omuz silktim.

"Sanırım öyle?"

Etrafına gizlice bir bakış attı. "Sizi rahatsız etmememiz gerektiğini biliyorum, ama ben ve ailem büyük hayranlarıyız. Denemelerde bol şans!"

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkürler." *Kimsenin* bizim tarafımızda olduğunu duymak hoşuma gitse de, izlendiğimi ve tanındığımı hissetmek hoşuma gitmiyordu.

Başımı çevirip uzaklaşmak üzereydim ki, "Ruby Reach" yazan devasa bir tabela gördüm. Harfler gerçek yakutlardan yapılmış ve tahtaya gömülmüştü.

Duncan gözlerini kısarak tabelaya baktı. "Ruby Reach mi?"

"Çok harika olacak," arkamızdan yumuşak bir ses geldi. Dönüp baktığımızda, şık giyimli yaşlı bir kadın, elini

"Bir buçuk yıldır bunun üzerinde çalışıyorlar. Emerald City'nin kardeşi olacak, trenle sadece bir günlük mesafede."

Yanındaki genç, kızıl saçlı adam geniş omuzlarını kaldırarak sırtıttı. "Ben de çalışma ekibine katılmak için seçildim. Bu hafta sonuna doğru oraya gideceğim."

Billy başını eğdi. "Seçildin mi?"

Kadın başını salladı. "İki haftada bir çekiliş yapılıyor. Hemen hemen herkes başvurabilir ve adaleti sağlamak için kura sistemi ile insanlar seçiliyor."

Oğlan sevinçle gülümsedi. "Babam üç ay önce gitti. Oraya gidip onunla çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyorum."

"O zaman tramvay yakında tamir edilir umarım," dedim. "İyi şanslar."

Billy yanıma geldi ve bileğine, sanki saat takılıymış gibi baktı. "Geç oluyor. Artık gitmeliyiz."

Tramvaya son bir kez baktım, görebildiğim her ayrıntıyı zihnime kazıdım ve sihrimi her zamankinden daha çok özledim. Eğer sihrim olsaydı, bunu zihnimde bir plan gibi okuyabilirdim. İstedğim zaman hatırlayabileceğim bir görüntü. Bunun yerine, istesem bile bu mühendislik harikasını tekrarlayabileceğimden şüphe duymaya başladım.

"Tamam. Üzgünüm."

Yola devam ettik, ama düşüncelerim tramvayda kaldı.

Şehrin kalbine doğru ilerledikçe, zümrüt kuleler ve asma köprüler yerini daha basit yapılara bıraktı. Bazı insanlar geçerken bize baktılar, ama hemen başka yere yöneldiler. Büyücü işini iyi yapmıştı. Emerald City sakinleri üzerinde büyük bir güç ve etkiye sahip olduğu belliydi. Bu kadar güçlü motivasyon faktörleri varken merak etmemek elde değildi...

Gerçeği söylüyor ve şehri birleştirmek ve halkını korumak için tüm bu dolandırıcılığı başlatmış olsa bile, bu onun başına mı vurmuştu? Gerçekten onları mı koruyordu... yoksa *kendini mi*?

Ayrılmadan önce bunu öğrenmek için elimden gelenin en iyisini yapacağıma yemin ettim. Hedefim, her zamanki gibi, C'an Saas'a geri dönmektir. Ama yolun bir yerinde, her hikayeyi ve içindeki insanları, oraya geldiğim zamankinden daha iyi bir durumda bırakmak da aynı derecede önemli hale gelmişti.

İki bitti, bir kaldı...

Kısa süre sonra, kendimizi Alabaster'daki The Smudge'ı hatırlatan bir semtte bulduk, ancak burası daha az kirliydi ve zenginlerin gözlerini incitmemesi için sihirli bir örtüyle gizlenmemişti.

Basit ahşap evler, çocukların oynadığı ve tüccarların selamlarını haykırarak mallarını tanıttığı kalabalık sokakları süslüyordu. Her şey biraz eskimiş ve yıpranmıştı, ama aynı zamanda her şeyde bir sıcaklık da vardı. Aynı şey insanlar için de geçerliydi. Hollow standartlarına göre hala şık giyinen bu insanlar, şehir merkezine yakın olanlardan çok daha az telaşlıydılar. Sıradan vatandaşlar; küçük çocuklarını kovalayan anneler, dükkan sahipleri, işçiler ve zanaatkarlar. Çoğu, çalışmak ve hayatlarını yaşamakla meşgul oldukları için bize ikinci bir bakış atacak zamanları yoktu.

Göğsümdeki sıkışma hissi kayboldu ve adımlarım normale yakın bir hıza yavaşlarken derin bir nefes aldım.

Benim tarzım insanlar. Benim tarzım bir yer.

Süslü şeylerle ve daha da süslü insanlarla çevrili olmanın beni hem içten hem de dıştan nasıl etkilediğini fark etmemiştim. Vücudum sürekli bir savaş ya da kaçış halindeydi. Bu çok yorucuydu.

Ve gerekliydi, bunu kendime itiraf ettim. "Üstün" insanlar defalarca, aslında *hiç de* öyle olmadıklarını göstermişlerdi ve onların topraklarında tek gözüm açık uyumazsam deli olurum.

Billy, pirinçten oyulmuş bir çeşmenin yanında durdu ve bize yaklaşmamızı işaret etti. "Tamam," dedi alçak sesle, "Artık meraklı gözlerden yeterince uzaktayız, bir plan yapma zamanı."

Bu, benim anladığım bir dildi. Planlama... strateji. Zaten kendimi biraz daha az karamsar ve umutsuz hissediyordum.

"Anlaştık." Adrenalin yorgunluğumu unutturarak ona yaklaştım. "Hazırlanmak için sadece birkaç günümüz var, bu yüzden üç şeye odaklanmalıyız. İlk önceliğimiz benim büyümü açığa çıkarmak. Denemeler için ona kesinlikle ihtiyacım olacak."

"Öyle görünüyor." Hook başını salladı. "Peki ikincisi?"

"Billy'nin dediğini yapacağız. İnsanlarla konuşacağız. Bilgi toplayacağız... Cadiya karşı bize yardımcı olabilecek her şeyi," diye devam ettim, parmaklarımla ikinci maddeyi işaret ederek. "Bu noktaya gelmemi sağlayan şey, dışarıda dolaşıp gözlerimi ve kulaklarımı açık tutmamdı. Burası da farklı olmamalı."

"Peki ya üçüncü madde?" diye sordu Duncan.

"Antrenman yapacağız. Her disiplinde olabildiğince keskin olmalıyız. Yakın dövüş, silahlar, hız. Her şeye hazırlıklı olmalıyız."

Bir anlık gülümseme Billy'nin yüz hatlarını yumuşattı. "Benim gibi düşünen bir kadın. Seni sevmeye başlıyorum, Prenses."

Hook gökyüzüne baktı, sonra tekrar bize döndü. "Bir planımız var. Gündüz vakti boşa harcamayalım."

Billy tekrar öncü oldu ve biz de bir dizi açık hava tezgahı ve satıcının olduğu yere doğru yöneldik. Satıcılar ve müşteriler arasında rahatça dolaşırken, buraya son geldiğinden beri şehirde fark ettiği değişiklikleri işaret ediyordu.

"Orası eskiden iki kuruşa ballı çörek satardı," dedi, fırın ürünleriyle dolu vitrini olan kalabalık bir dükkâna doğru başını sallayarak. "Ama yeni sahibi mideleri doldurmaktansa ceplerini doldurmayı tercih ediyor gibi görünüyor. Fiyatlar iki katına çıktı."

Duncan, şişlere dizilmiş et ve sebze satan bir adama başparmağıyla işaret etti. "Peki ya o?"

"Alabilirsin, ama ben almazdım. Sokakta dolaşan söylentiye göre, onun sürekli bahsettiği gizemli et sürprizi aslında sıçan etiymiş."

"Acıktım," dedi Duncan, "ama henüz 'fare' kadar aç olduğumu sanmıyorum."

"Bir yer biliyorum. Yemekleri iyi ve ucuz, ayrıca o tarafta görmek istediğim bir adam var."

On dakika kadar daha yürüdükten sonra Billy başka bir küçük fırının önünde durdu ve mayalı ekmek ve tarçın kokusuna içimden bir inilti kaçtı.

"Burası tam da aradığımız yer. Oz'un en iyi unlu mamulleri burada ve fiyatları da uygun," dedi.

"Ne alalım?"

İçeride, Billy'nin önerdiği şeyleri sipariş ettik. Et ve erimiş peynirle doldurulmuş altın rengi hamur işleri ve goozleberry reçeli ile doldurulmuş yarım düzine köfte. Connie adında, önlüğünde un lekesi olan keskin hatlı bir kadın olan dükkan sahibi, her şeyi paketlere koydu. Duncan ödeme yapmak için bozuk paraları çıkardı ve sonra yola koyulduk.

"Hala sıcak," diye mırıldandım ve lezzetli el yapımı böreklerden birini ısırdım.

"Ye. On dakika daha yürüyeceğiz. Soğumasını beklemenin anlamı yok."

Yolculuk sırasında öğle yemeğimizi yedik, ben de reçelli köftelerden birkaçını daha sonra yemek için çantama koydum. Billy bizi Emerald City'nin dış mahallelerine götürdü, burası temiz hava solumak için ideal bir yerdi. Basit evler, daha sıkışık olan şehir merkezine göre çok daha fazla aralıklıydı ve yabancı çiçekler ve bahçelerle çevriliydi.

Sayısız meyve ağacının ortasında gizlenmiş beyaz badanalı bir kulübeye giden dolambaçlı bir toprak yolu takip ettik. Bahçede, bir şekilde hem bakımlı hem de vahşi görünen otlar yetişiyordu.

Yaklaştıkça, ön verandadaki paspas gözüme çarptı.

Botlarını ve saçmalıklarını kapıda bırak.

Duncan sıırttı. "Onu şimdiden sevdim."

Billy kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdı, ama o fırsat bulamadan kapı açıldı.

"Vay, bu Billy O'Donnelly'nin ta kendisi değil mi?"

"Merhaba Nora."

Kadın kapıda duruyordu, elleri koyu kahverengi ve yapışkan bir şeyle kaplıydı. Uzun beyaz saçları arkasında örgü şeklinde sarkıyordu, yılların izlerini taşıyan yüzünü çerçevesliyordu ve bu yıllar onu daha da güzelleştirmişti. Bej renkli tığ işi bir elbise giyiyordu, bu elbise onu eski moda gösterebilirdi, ama aksine ona bir toprak ana çekiciliği katıyordu, bu yüzden erkeklerin bunu fark edip etmediklerini görmek için onlara baktım.

Hook, çevrede potansiyel tehditler olup olmadığını araştırmakla meşguldü, ancak Duncan bunu fark etti ve Nora da onun fark ettiğini fark etti.

"Bana getirdiğin bu yakışıklı genç adam kim?"

"O Duncan. Ama, şey..." Billy kadının dağınık ellerine dikkatle baktı ve burnunu kırıştırdı. "Kötü bir zamanda yakaladıysak dışarıda bekleyebiliriz..."

Kadın bir an durdu, sonra içimi ısıtan bir kahkaha attı. "Sen hep şakalar yapıyorsun. Ben sadece

biraz kil atıyorum, evlat. İçeri gel de ellerini yıkayayım. İstersen ayakkabılarını çıkarmayabilirsin. Yarın temizlik günü."

İçeride, kulübenin sıcaklığı sahibininkine benziyordu. Salon ve mutfak tek bir odaydı ve uyumsuz tabaklarla dolu raflardan oluşuyordu. Dokuma halılar ve saksı bitkileri etrafa dağılmıştı ve mobilyalar şekilden çok rahatlık için yapılmıştı.

"İstediğin yere otur." Elini çentikli lavaboda ovarken dirseğiyle işaret etti. "Hemen geliyorum."

Yıpranmış ceviz masanın etrafına oturduk ve şık siyah bir kedi odaya girip bacaklarımızın arasında dolaşmaya başladı. Onu okşamak için eğildim, ama o bunun yerine omuzlarıma atladı ve kürkten yapılmış bir fular gibi boynuma dolandı.

Bir an donakaldım, onunla iletişim kurmak için hala sihirli gücüm olmasını diledim. Ama kedi umursamıyor gibiydi. Hatta mutlu bir şekilde mırıldanıyordu.

Yaşlı kadın geri döndü ve ellerini havluyla kuruladı. "Brunhilda ile tanışmışsın galiba. O çok kaprisli biridir." Masanın başına oturdu ve hepimize uzun uzun baktıktan sonra Billy'ye odaklandı. "Geri döndüğünü duydum. Sen ve hırsız kardeşlerini yıllardır görmemiştim. Kasabadan ayrılmadan önce aldığın iksir için bana hâlâ üç gümüş borçlusun. Ödemeye mi geldin, faiziyle birlikte, yoksa işimiz bitti mi?"

Billy'nin yüzü anında kapandı. Bakmadan Duncan'a dirseğiyle dürttü. "Bayan'a benim için ödeme yapabilir misin?"

Her zamanki gibi centilmen olan Duncan, onun zar oyununda kazandığı tonlarca gümüşten bahsetmedi bile. Sadece cebinden paraları çıkardı ve sessizce masaya koydu.

Nora paraları elbisesinin önüne soktu ve geriye yaslandı. Başını bana doğru eğdi. "Sanırım Marin'in kızı hakkında konuşmak için buradasın?"

Elim kedinin ipeksi sırtını okşarken birden durdu. "Annemizi tanıyor muydunuz?"

Yumuşak bir gülümsemeyle bana döndü. "Tanıyordum. Aslında oldukça iyi tanıyordum." Sesi sessiz ve sakindi. "Marin' 'deki Emerald City'deki

annenle karşılaştırıldığında... gerçekten önemsiz bir şey. Hiç kendi cadı grubum olmadı, ama yine de birkaç numaram var."

Parmağını şıklattı ve fincanlar raflardan kendiliğinden kalkarak, görünmez bir el tarafından taşınır gibi masaya süzüldü. Bir başka hareketle, buharlı bir demlikten her birine kokulu çay döküldü.

Havayı kokladı, gözlerini kısarak. "Connie'nin reçelli köftelerinin kokusunu mu alıyorum?"

İsteksizce, sakladığım hamur işlerini çıkardım ve masanın üzerine koydum. Minnettar bir baş hareketiyle aldı, bir tanesini ısırdı ve zevkle gözlerini kapattı.

"Tamam o zaman." Yarım köfteyle bir hareket yaptı. "Sormak istediğin şeyi sor."

Billy öne eğildi ve hiç çekinmeden konuştu. "Kötü Cadı'yı öldürmek için buradayız, ama önce Harmony'nin Emerald City'deki sınavları tamamlaması gerekiyor. Bunlar hakkında bir iki şey biliyor olabileceğini düşündük."

Kadın elbisesindeki kırıntıları silkeledi ve başını salladı. "Marin denemeleri kendisi belirledi. Şu kadarını kesin olarak biliyorum; ilki bilgelik, ikincisi yürek, üçüncüsü cesaret testi. Kızının Almira'ya en güçlü haliyle karşı koyabilmesi için gerekli özelliklere sahip olduğundan emin olmak istedi."

Gözlerini tekrar bana dikti, bakışları ciddiydi. "Annen, senin şimdiye kadar bilinen en güçlü cadı olabileceğine inanıyordu, Harmony. Ama gerekli eğitimi atlatamayacağından endişeleniyordu. Kullanman gereken büyü, Almira'yı doğrudan sana çekecek ve o da seni çoktan öldürmüş olacaktı."

"Bu yüzden beni sakladı." Yutkundum ve ellerimde soğuyan çayı izledim. "Dürüst olmak gerekirse, Almira ile son birkaç karşılaşmamızdan sonra, saklanmanın bir faydası olduğunu sanmıyorum. Bana bir tür kara yıldırımla saldırdı... ve o zamandan beri büyümü neredeyse hissedemiyorum."

Oda sessizleşti. Sonunda, yaşlı kadın uzun bir nefes verdi. "O bunu yapabilir. Büyüyü etkisiz hale getirebilir. Genellikle bu uzun sürmez, ama içimizde yaşayan büyüyü her zaman hissetmiş olanlar için,

bu his rahatsız edici olabilir. Neredeyse ölüm gibi. Ve ona geri dönmek zor olabilir."

"Ama ben bulabilir miyim?" Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kediye biraz daha sert ovuşturdum, sanki bu bana şans getirecekmiş gibi. "Sonsuza kadar yok olmadı mı?"

"Buna sadece sen cevap verebilirsin, Harmony."

Kaçmak ve saptırmak. Başka bir soru denedim. "Annemin bana bıraktığı kehaneti gördün mü? Belki bana söyleyebilirsin..."

"Görmedim ve söyleyemem. Hazır olduğunda kehanet senin olacak."

Orospu çocuğu. Tanrılar beni gizemli cadılardan korusun. Neden hiçbiri bana hiçbir konuda net bir cevap veremiyor?

"Bunun duymak istediğin şey olmadığını biliyorum, o yüzden şunu da söyleyeceğim. Almira'yı yenebilecek biri varsa, o da Marin'in kızıdır." Aniden ayağa kalktı ve odadan çıktı, bir dakikadan az bir süre sonra geri döndü. Elini uzattı ve bana da aynısını yapmamı işaret etti.

"Bu annenize aitti." Elime bir inci yüzük sıkıştırdı ve parmaklarımı onun etrafında kapattı. "Anneniz son kez buraya geldiğinde, senin gelişini hazırlarken, büyüü zayıflıyordu. Bir süredir hastaydı ve bunun muhtemelen son yolculuğu olacağını biliyordu. Son gücünü C'an Saas'a dönüp babanın kollarında ölmek için kullanmak yerine, yanan bir kulübeden küçük bir kızı kurtarmayı tercih etti. Bu, onun son iyilikti. Ruhu göz kırparak yok olduğunda, geriye sadece evlilik yüzüğü kaldı. Onun bunu sana vermesini isteyeceğini biliyorum."

Ona bakakaldım, ses tellerim sıkışmıştı.

Hook elini sırtıma koydu ve kulağıma alçak sesle bir şeyler fısıldadı, ama yüzüğü parmağıma takarken onu zar zor duyabiliyordum.

Yüzük parmağıma tam oturdu.

Kadın doğruldu ve bana son bir kez gülümsedi. "Şimdi, gitmelisiniz. Gece çöktüğünde, şimdiye kadar denemeleri bağlayan büyüü bozmak benim görevim. Hepinize iyi şanslar. Tüm kalbimle başarılı olmanızı diliyorum."

Ayağa kalktım ve ayaklarım beni kapıya taşıdı, ama her şey gerçek dışı geliyordu.

Sanki bir rüyadaymışım gibi.

"Bir dakika bekler misin, Billy?"

Billy sertleşti ama başını salladı ve geri kalanımız dışarıda dolaşırken kulübeye geri girdi.

"İyi misin?" diye sordu Duncan.

"İyileşeceğim. Üzgünüm... ama mutluyum. Sadece... Çok fazla."

Hook'un bakışları ön kapıya, benimki ise annemin yüzüğüne kilitlenmişti.

Yüzüğüm.

Billy birkaç dakika sonra dışarı çıktığında yüzü asıktı, ama saraya geri dönerken tek kelime etmedi. Bana göre sorun yoktu. Aklım çok meşguldü.

Beni yaratan kadının bu parçasına sahip olduğum için çok mutluydum — beni yönlendirmek için tüm bunları yapacak kadar seven bir anne. Beni korumak ve hayatta kalmama yardım etmek için.

Ancak bu umutla birlikte içimi bir korku kapladı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun tüm çabalarına rağmen, onun umduğu cadı ya da kızı olamayacağımı söyleyen derin bir korku kemiklerime işledi.

Keşke onun yüzünü bir kez olsun görebilseydim...

Ama dilekler çocuklar içindi ve tüm bunları düşünmeye zaman yoktu. Pawpaw'ın bana söylediği gibi umuda tutunmalı ve yıldızları hedeflemeliydim, tüm gücümle merdivenimi sallamalıydim.

Öldürmem gereken bir cadı vardı.

BÖLÜM 17

Saraya geri döndüğümüzde, ayakta duramayacak kadar yorgundum. Çok yoğun bir gün geçirmiştım ve beni büyüten adamın Oz Büyücüsü olduğunu hala sindirebilecek zaman bulamamıştım. Bir nevi.

Nora'nın da bu karmaşaya kattığı şeyleri saymıyorum bile.

Ve sonra, sonunda Billy'yi geri çağırdığı o küçük an vardı...

O orman bekçisinin çıkarken yüzündeki ifadeyi hatırlayarak içim sızladı.

Önemli bir şey konuşulmuştu, ama ne olduğunu soracak olan kişi ben olamazdım. Kaç kez bilgi edinmek için gözetledim, gizlice takip ettim, kurcaladım ya da dürttüm, ama sonunda keşke hiç öğrenmeseydim diye düşündüm?

Çok kez.

Bir tane daha endişelenecek şey bulursam, kafamın patlayacağından emindim. Şu anda tek istediğim, doğrudan yatak odama gitmek, yüzümü yatağa gömmek, iyice dağılmak ve geceyi uyuyarak geçirmektir.

Tatlı Bonnie masaya konduğunda durup kafasını okşadım, sonra diğerlerine sert bir gülümsemeyle döndüm. "Yorgunum, yatmaya gidiyorum. Sabah görüşürüz!" Topuklarımı döndürdüm, gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı bile.

Çabuk yürü, aptal.

Ama Billy'ye çarptım, o doğaüstü gizliliğini kullanarak bir anda önüme geçmişti. Omzuyla bana çarptığında homurdandım ve birkaç adım geriye sendeledim.

"O kadar hızlı olma, prenses," dedi, kollarını göğsünde kavuştururken, ses tonu hiç duymadığım kadar kalındı. "Sen, ben, Uzun Boylu, Esmer ve Huysuz ve bu öküz, sen yatmadan önce küçük bir oyun oynayacağız."

"O-oyun mu?" diye kekeledim, yüzündeki ölümcül ciddi ifade karşısında kanım dondu.

"Evet. Bak, ilk tanıştığımızda sana özel bir insan olduğumu söylemiştim, ki bu doğru. Karşılığında, ben de sizin özel olmanıza izin verdim. Adil olan budur. Ama şimdi işler değişti ve sırların zamanı sona erdi. O yüzden bir oyun oynayacağız," diye tekrarladı. "Adını '*Gerçek mi Sonuç mu*' koyuyorum. Ya hepiniz bana bazı gerçekleri söyleyeceksiniz ya da ben bazı sonuçlar vereceğim." Kaşlarını kaldırdı ve sırayla hepimize baktı. "Kim ilk başlamak ister?"

Beş dakika sonra, dördümüz alçak masanın etrafında çapraz bacaklı oturduk, sessizlik yoğun ve rahatsız ediciydi. Ortak salonun lüks kanepeleri birkaç metre arkamızda kullanılmadan duruyordu.

Billy çantasından yıpranmış bir deste iskambil kağıdı çıkarmış, hipnotik denilebilecek bir ustalıkla karıştırıyordu. Kartlar parmaklarının arasında o kadar kolay hareket ediyordu ki, onun özellikle yetenekli olduğu tek oyunun zar oyunu olup olmadığını merak ettim.

Ona sormak üzereydim, ama fırtınalı ifadesindeki bir şey beni sessiz kalmaya zorladı.

"Kurallar şöyle." Billy kartlarından gözlerini ayırmadan sessizliği bozdu. "Yüksek kart düşük karta bir soru sorar. Düşük kart doğru cevap verir, yoksa..."

"Yoksa ne olur?" Hook kaşlarını kaldırarak sordu.

Billy'nin bakışları ona kaydı. "Yoksa bir sorunumuz olacak."

Gerilim bir kat daha arttı ve ben kavgaya karışıp durumu yatıştırmaya çalışmak üzereydim ki Hook omuz silkti.

"Haklısın."

Masaya bakarak duran Duncan'a göz attım. Şimdi başını kaldırdı, açıkça isteksizdi, ama Billy'nin bakışlarıyla karşılaştı.

"Sorularda sınır var mı?" diye sordu Duncan. "Konuşulmayacak konular var mı?"

Billy başını eğdi, gözleri sertleşti. "Saklayacak bir şeyin mi var, Ox?"

Omuz silkti. "Hayır. Ama burada tek ben yokum ve kimsenin paylaşmaktan rahatsız olduğu şeyleri paylaşmaya zorlanmasını istemiyorum."

"Ve gizli gündemleri olan bir grup insanın yanında savaş alanında ölmek istemiyorum," diye karşılık verdi. "Bu birkaç dakika çok zor geçecek, ama Harmony'nin bu sınavları geçip Almira ile yüzleşebilmesi için bu gerekli bir kötülük." Dişlerini sıkarak, bir katır gibi inatçı bir tavır sergiledi. "Bu kadar yol geldim, ama amacımla uyuşmayan birine tüm kalbimle bağlılık yemini edemem."

Buna karşı çıkmak zordu.

"Ama yalan söyleyebiliriz."

Dirseklerimi uzattım ve Duncan'ın yan tarafına çarptım. "Ne? Yapabiliriz..."

"Kesinlikle haklısın," dedi, gülümsemesi gerçekten korkutucuydu. "Ama beni ok atarken gördün, ve ben ok atmaktan daha iyi bir yalan dedektörüym. Bu bilgiyle ne yaparsan yap."

Kartları son bir kez karıştırdı ve sonra yüzleri aşağı bakacak şekilde masanın üzerine yaydı.

"Bir kart al."

Hook tereddüt etmedi. Elini uzattı ve bir kart çekti, gruba göstermek için ters çevirdi. Kupa valesi. Tek kelime etmeden kartı önündeki masaya attı.

Duncan sıradaki kartı çekti ve sinek dokuzunu aldı.

Sıra bendeydi. Elimi kartların pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken kalbim biraz hızlandı, üçüncü gözüm hangi kartı seçeceğime dair bir ipucu bulmak için dört açılmıştı ama hiçbir şey bulamadı. Rastgele bir kart aldım ve üçlü kupa kartını çevirdim.

Kahretsin.

Billy sonuncu olarak elmas kralını çekti.

"Görünüşe göre ilk sırada prenses var." Billy, benim bakışlarımla karşılaşınca bir an için yumuşadı, ama hemen sonra tekrar işine döndü.

Kendimi hazırladım, onun öfkeyle çıkacağını bekliyordum ve o da beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Nora Broomall anneni çoğu kişiden daha iyi tanıyordu. Marin'in tanıdığı en güçlü cadı ve en büyük kahin olduğunu söylemişti." Billy dirseklerini masaya dayadı ve bakışlarıyla beni delip geçti. "Bana bir şey söyle, Harmony. Bana sana katılmamı istediğinde, annenin çay yapraklarını sayısız farklı şekilde, sayısız farklı kez okuduğunu biliyor muydun? Ve o, fincanı nasıl çevirirse çevirsin, senin için hangi yolu açmaya çalışırsa çalışsın, her geleceğin aynı şekilde bittiğini biliyor muydun?"

Görüşüm bulanıklaştı ve yerinde sallandım. Ben medyum değildim, ama sonra ne olacağını biliyordum ve bu sözler fiziksel darbeler gibi çarptı.

"Almira galip gelir ve hepimiz ölürüz." Gözleri parladı, erkeklere baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Bu savaşı daha başlamadan binlerce kez kaybettiğimizi biliyor muydun?"

"O bilmiyordu." Hook'un ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ve Duncan da onaylayarak başını salladı.

"Bunu bilmesinin imkanı yok."

Ama Billy bana döndü ve bekledi.

Bu gerçeğin benim için... bizim için ne anlama geldiğini düşünmeyi bırakmalıydım. Bu beni sadece daha da karamsar yapardı. Bunun yerine, önümdeki sorunu çözmem gerekiyordu. Billy bana güvenmiyordu ve onu suçlayamazdım, ama bu durumu düzeltmem gerekiyordu.

Böylece, ilk tanıştığımızda anlatmam gereken hikayeyi anlatmaya başladım. Molly ve Heinrich ile Konuşmacı hakkında. Hikaye kitabı ve Alabaster'da sihrimin ilk Fısıltısını bulmam hakkında. Pan, Tink ve Noru the Croc hakkında. Hatta Oz Büyücüsü'nü ve onun üvey babamın tıpatıp aynısı olduğunu da anlattım. Anlatmam bittiğinde, elimi uzattım ve onun ön kolunu tuttum.

"Bilmen gereken en önemli şey... Sevdiğim insanları tüm bunlara maruz bırakmazdım. Bilerek sizi, kaybetmeye mahkum olduğumuz bir savaşa sürüklemezdim." Başımı salladım. "Asla."

Bir saniye düşünmüş gibi göründü, sonra geriye yaslandı. "Sana inanıyorum. Ne olursa olsun, annen bana sadece bunu söylemedi

Ayrıca kaderinin bir nehir gibi olduğunu söyledi. Sürekli değişir. Küçük bir şey, atlanmayan bir fırsat, bir yabancıya gösterilen nezaket veya son saniyede alınan bir karar, her şeyi değiştirebilir."

Bu küçük bir teselliydi ve masadaki diğerlerine baktım. "Hepimiz neyle karşı karşıya olduğumuzu gördük. Umudumuz olmadığını düşünerek gidersek..."

Hook burnunu çektirdi. "Ben asla böyle düşünerek savaşa girmiyorum."

"Sözlere ya da garantilere ihtiyacım yok," diye ekledi Billy.

"Benim endişem, bana yalan söyleyen bir liderle savaşa girmektir. Risklerin ne olduğunu biliyorum ve bunları göze almaya hazırım."

"Aynı şekilde," diye ekledi Duncan, kartını desteye geri atarken Bonnie omzuna kondurdu ve boynuna süründü.

"Bir sonraki tur."

Billy kartları tekrar toplayıp bir kez daha karıştırırken oda sessizliğe büründü, sessizliği sadece kart destesinin tıklaması bozdu. Kartları tekrar yaydı ve hepimiz tekrar kart çektik.

Bana verdiği haberdan sonra konsantre olmak zordu, ama Billy hala bir görevdeydi ve geri kalanımız istesek de istemesek de bu göreve katılmıştık.

Bana sinek kralı, Dunc'a karo beşli ve Hook'a bir başka vale geldi. Billy, pik asını göstererek zafer çığlığı attı.

"Görünüşe göre bugün şanslı günüm! Öyleyse bana doğrudan söyle, Ox. Tüm bu..." Sözünü kesip boynundaki damarları şişirerek gerindi. "Gözler ve diğerleri ne anlama geliyor?"

Duncan geriye yaslandı ve ellerini destek olarak kullandı. "Harmony ile tanıştığım ve onun yolculuğunun başladığı Alabaster'da, sihirli güçlere sahip olanlara Whisper denir. Benim Whisper'ım, öfke ve diğer duyguları kontrol edip onları fiziksel güce dönüştürebilmemdir."

"Ama acıtıyor, değil mi?"

Başını sallayarak onayladı. "Kaşındırmıyor diyelim ve bu konuda konuşmayalım."

"Haklısın. Tek bilmem gereken, savaş sırasında kararlarını etkilemeyeceği. Şimdiye kadar öyle görünüyor. Senin yanında her zaman savaşıyorum, Ox."

Bu olay başladığından beri göğsümde sıkışmış olan nefesimi bıraktım. Aslında beklediğimden daha iyi gidiyordu.

Sonra Hook sekizli çekti ve sıra ona geldi.

Şans eseri, Billy yine yüksek kart çekti.

"O zaman sen de bir Whisper'sın, değil mi?" Hook cevap vermek üzereydi ama o elini kaldırarak onu durdurdu. "Hayır. Bekle. Sormak istediğim soru bu değil."

Düşüncelere dalmış bir şekilde çenesini kaşıdı, sonra bakışlarını gömleğinin yakasından zar zor görünen dövmelemin üzerinde gezdirdi. Şöminenin üzerindeki saat, sessizlikte yüksek sesle tik tak ediyordu, ama o acele etmiyordu.

Sonunda konuşmaya başladığında, sözleri yavaş ve ölçülüydü ve odadaki havayı tamamen emdi.

"Neden bu kadar üzgünsün?"

Duncan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, bakışları benimkilerle çarpıştı. Küçük dostluğumuzun çökmek üzere olduğu belliydi. Hook'un cevap verme ihtimali...

"Akıllıca." Hook, korkunç bir kadere garip bir şekilde barışmış bir insanın boyun eğmiş bakışıyla düşüncemi böldü. "Çünkü meselenin özü bu, değil mi?"

O da ona hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Korkarım öyle, ve bunun için üzgünüm."

Konuşurken bakışlarını onun başının arkasındaki bir noktaya sabitledi. "Birçok insanı incittim. Bazılarını kasten, bazılarını ise kazara. Kazara incittiklerim için telafi etmeye çalıştım, ama bununla birlikte umduğum huzur bana nasip olmadı. İşleri daha da karmaşık hale getiren ise, bahsettiğin sihir aslında bana ait değil. Güçlerimin çoğu, yaptığım korkunç eylemlerden elde ettiğim haksız kazançlar ve bunların bir bedeli var. Benim geldiğim yerde, sihirli olanlara Whispers demiyoruz. Onlara Tideblessed diyoruz. Birinin canını aldığımda, o kişinin Tideblessing'ini... tüm anılarıyla birlikte emiyorum."

Billy düşük bir tıslama çıkardı ve gözlerini kapattı. "Lanet olsun."

"Tam isabet. Bu lanet olası bir durum." Ona uzun ve sert bir şekilde baktı. "Cevabım seni tatmin etti mi?"

Duncan boğazını yuttu ama yorum yapmadı. Ben ise Hook'a sarılmamak ve

onu teselli etmekten kaçınmak için ellerimin üzerine oturdum. Bunun artık benim işim olmadığını, eğer hiç olmuşsa bile, çok açık bir şekilde belirtmişti.

"Ben iyiyim," diye cevapladı Billy sonunda. "Korkum, ölüme karşı kayıtsızlığının sadece kendi hayatını değil, bizim hayatlarımızı da tehlikeye atacağıydı. Yine de, gördüklerime dayanarak, senin yanında savaşmaktan memnunum. Devam edelim." Billy kartları tekrar eline aldı ve karıştırdı.

Bundan daha az eğlenceli bir oyun varsa, aklıma gelmiyordu. Tam bunu söylemek üzereydim ki, neşeli bir zil sesi duyuldu. Hepimiz dönüp baktık ve servis asansörünün kapısı açıldı ve sipariş etmediğimiz, parşömen kağıdına yarısı sarılmış sandviçlerle dolu bir sepet ortaya çıktı.

Fenwick, her zamanki gibi mükemmel bir ev sahibi.

"Sanırım bu gece bu kadar yeter," dedi Billy, iç çekerek kart destesini masaya koydu. "Biraz uyuyalım mı?"

Diğerleri kabul etti, ama ben sessiz kaldım. Geri kalanımız bir soruya cevap vermek zorunda kalmıştık, ama Billy sadece kömürlerden kaçınmakla kalmamış, her seferinde en yüksek kartı da elinde tutmuştu. Onun bir kart hilebazı olduğundan şüphelenmiştim ve bu becerisine saygı duymuştum. Ama artık yeterdi. Adalet adaletti ve bu benim aleyhime dönerse, dönsün.

"Bir tur daha," dedim, kendimi vazgeçirmeden önce. Duncan yüzünü buruşturdu, başını salladı ama ben ısrar ettim. "Ama bu sefer birbirimiz için seçeceğiz." Billy'nin gözlerine baktım ve bakışlarımı ondan ayırmadım. "Herkes sağındaki kişi için bir kart seçsin."

Billy'nin gözleri kısıldı ama benim kararımdan vazgeçmeyeceğimi anlamış olmalı ki, pes etmiş bir şekilde iç geçirdi. "Devam et o zaman. Bana uyar."

Şimdi benim şansımdı. Sadece çok şanslı olmam gerekiyordu...

"Ben çıkıyorum," dedi Hook, ayağa kalkarak kanepeye oturdu.

"Ben de," dedi Duncan, gözlerinde bir ışık parlayarak onun izinden gitti.

Bu beni yıldırım çarpmış gibi etkiledi. Şansımı lehime çevirmeye çalışıyorlardı. Artık yarı yarıya şanslı olmam gerekiyordu, çünkü erkekler oyundan çıkmıştı. Billy'ye karşı ben kalmıştım. Yüzde elli şansım vardı. En kötü ihtimalle, başka bir sırrımı açığa çıkarmak zorunda kalacaktım, ama saklayacak neyim kalmıştı ki?

"Hook, benim için seç, Duncan, sonra Billy için seç."

Gözleri, isteğimi reddetmek için bir neden bulmaya çalışıyormuş gibi kısıldı, ama kısa bir süre sonra omuz silkti. "Neyse ne."

Duncan ilk seçti ve seçim yapmak için uzun süre düşündü. Çok mutsuz görünüyordu ve ben, kazanamayacağını bilerek yüksek mi yoksa düşük mü seçmeye çalıştığını merak ettim.

"Karo onlu," diyerek kartı masaya koydu.

Hook ayağa kalktı ve bana doğru eğildi, ama tereddüt etmedi. Kancasıyla bana en yakın kartı deldi ve titrek parmaklarımın altına kaydırıldı.

Alt dudağımı ısırarak köşeyi kazıdım ve kartı ters çevirdim.

Kupa kızı.

Rahatlama hissiyle titreyerek nefes verdim. Sonunda çantasındaki masal kitabını sorabilir, onu nasıl ve ne zaman aldığını öğrenebilirdim. İstedğim cevabı alacağım için ellerim heyecandan titriyordu, ama ağzımı açtığımda, tamamen başka bir şey çıktı.

"Kardeşlerin nerede?"

Ne halt ediyorsun?

Bu yanlış bir soruydu, buna şüphe yoktu. Yine de, beklerken tüm vücudum yüksek alarmdaydı.

Gözlerini kapattı ve o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kendi kuralını çiğneyip bana cevap vermeyi reddedeceğinden emindim. Sonra ayağa kalktı ve bana baktı, yüzündeki ifade o kadar keskin bir acı anlatıyordu ki, beni bıçak gibi kesti.

"Haklısın, Prenses. Dört erkek kardeşim vardı, ama artık yanımda değiller. Hayatım boyunca, biz... şey... hırsızlar kadar sıkı fıkıydık." Yumruğunda kolyeyi boynuna dolarken acı bir kahkaha attı. "Onlar benim tek ailemdi. En iyi arkadaşlarımdı. Ve benim hatam onların hayatına mal oldu. Benim yüzümden öldüler..."

BÖLÜM 18

BILLY

ZÜMRÜT ŞEHİR, ÜÇ YIL ÖNCE...

Kalabalık caddede yürürken bakışlarım bir kişiden diğerine atıyordu. Altın işlemeli bastonu olan yaşlı, sakallı bir adam mı? Onu geçip yanından dolaştım ve bu düşüncayı kafamdan attım.

Çok dünyevi.

Şık bir balıkçı yaka giyen, göğsüne sıkıca bir yığın kitap sıkıştırmış, gergin görünen bir delikanlıyı gördüm. Ona doğru yaklaştım, yaşlı bir kadın -muhtemelen annesi- yanına yaklaşınca küfür etmekten kendimi alıkoydum.

Onu gördüğümde hayal kırıklığı yerini bir anlık heyecana bıraktı. Gözlüklü genç bir adamdı, ceketi şehrin kendisinden bile daha koyu yeşil renkteydi. Ve parmağındaki yüzük... Açıkça zengin bir aileden geliyordu. Bir satıcıyla konuşmakla meşgul olduğu için beni fark etmediğini görünce, doğruca ona doğru yöneldim.

"Peki ikisi ne kadar?" diye sordu, ben duyabileceği mesafeye geldiğimde.

"Seksen," diye cevapladı satıcı, ikinci kahverengi kürk halıyı almak için elini uzattı. "Kaliteli Virukian vizon. Yumuşak ama dayanıklı."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Ne kaliteli Virukian vizonuymuş da! O satıcıyı tanıyorsam, neredeyse kesin muskrat kürküdür.

Kahretsin, vizon olsa bile, o kadar para istediği için o piçi yere sererdim.

Ama Yakışıklı'nın başka fikirleri vardı. Başını salladı ve elini cebine sokup küçük bir yığın bozuk para çıkardı.

Kalabalığın arasından Paddy'yi aradım ve onun ortama o kadar iyi uyum sağladığını gördüm ki, onu bulmam birkaç saniye *sürdü*.

Fena değil, küçük kardeşim.

O da selam vermek için başını eğdi, ben de parmaklarımı kırıştırarak son birkaç adımımı attım.

Yeni hedefim, parayla karşılığında halılarını kabul etti ve kürkü eliyle okşarken sırttı. "Gerçekten çok güzel," diye hayranlıkla konuştu.

Ugh. Bu o kadar kolay olacaktı ki, neredeyse kendimi suçlu hissedecektim.

Neredeyse.

Tırnaklarımı incelemek için eğilip baktım ve tam o sırada satıcıdan uzaklaşan ona çarptım. O halıyı düşürdüğünde, ben de geriye doğru sendeledim.

"Oh, bu sefer ne yaptım ben? Çok sakarım." Sesimi yüksek ve nefes nefese çıkacak şekilde ayarladım ve sonra zorla kıkırdadım. "Lütfen, içten özürlerimi kabul edin." Halıyı almak için hareket ettim, ama o halıyı kendisi kaldırıncaya durdum.

"Önemli değil." Gülümsedi ve düşen halının üzerindeki kirleri sildi. "Gördün mü? Yeni gibi oldu."

"Gerçekten nereye gittiğime daha fazla dikkat etmeliyim." Nefesimi tuttum ve yanaklarım kızardı. "Bu şehre yeni mi geldiniz?"

"O kadar belli mi?" diye sordu gülerek. "Evet, babam ve ben yeni geldik. Yeni bir proje üzerinde çalışıyoruz."

Bir çift dükkân sahibine yaklaşıırken, biz de kenara çekilip köşeyi döndük. Arkasına kısa bir bakış attım ve Paddy'nin hâlâ oldukça uzakta olduğunu gördüm. Konuşmayı sürdürmem gerekiyordu. "Ooh, ne tür bir proje?"

"Şehrin birkaç kilometre dışında yeni bir fabrika açtık." "Ne üreten bir fabrika?"

Düşünerek bir süre durakladı ve sesi yumuşadı. "Harika bir yeni ilaç geliştirdik. Her türlü

, mide bulantısından ateşe kadar her türlü rahatsızlığa iyi geliyor. Ama üretimi zor ve talep artıyor. Şehirden çok sayıda işçiye ihtiyacımız var."

"İşler için iyi olacak gibi görünüyor," dedim, biraz tereddüt ederek. "Bu arada, adın ne?"

O dikleştı ve elini uzattı. "Emerson Jones. Tanıştığımıza memnun oldum, bayan...?"

"Albright," diye cevap verdim, bu tür işler için kullandığım standart sahte ismimi kullanarak. "Rachel Albright."

"Peki, Bayan Albright, artık gitmem gerek. Bugün evimizi döşemek için yapmam gereken çok şey var, ama fabrikada çalışmak isteyebilecek birini tanıyorsanız, tereddüt etmeden bana yönlendirin. Her cumartesi işe alım yapıyoruz. Günlük ücret on altın ve çalışanlar insanların hayatlarında gerçekten fark yaratabilecekler."

"Öyle yapacağım." Midemde oluşan boşluğu gülümsemeyle örtbas etmek zordu. Bu sadece suçluluk duygusu değildi — O'Donnelly'ler geçinmek için ne gerekiyorsa yaparlardı — ama düzgün bir hayat sürmeyi denememizin üzerinden yıllar geçmişti. İnsanlar için ilaç üreten ve üstelik iyi bir maaş da ödemeye hazır olan bir adamı gerçekten soyacak mıydım? Beşimiz için günde on altın, o ne kadar zengin olursa olsun, şu anda cebinde olan her şeyden çok daha değerliydi.

Birkaç metre ötede Paddy'yi gördüm, ama onu görmezden geldim ve Emerson dönüp gitmeden önce kolunu tuttum.

"Üzgünüm, ama fabrikanın şehir dışında olduğunu söylemiştin. Herhangi bir sorun çıkmasından korkuyor musun?"

"Ah," dedi, yüzü asıldı. "Kötü Cadi'yı mı kastediyorsun? 24 saat güvenlik görevlilerimiz var. Ayrıca, son zamanlarda o kadar sessiz ki, hâlâ buralarda olduğundan bile emin değilim. Şu ana kadar her şey yolunda gitti, bunu söyleyebilirim."

Uzun bir nefes alarak başımı salladım. Bu konuda haklıydı. Bazen ortalığı kasıp kavururdu, bazen de o kadar uzun süre sessiz kalırdı ki, kulede ölmüş olabileceğini düşünmeye başlardık.

Bu, bu akşamki akşam yemeğinin parasını ödemekten daha önemliydi — bu bir fırsattı. Bu hayattan bir kez ve sonsuza kadar kurtulmak için bir fırsat. Bunu kendime ve kardeşlerime borçluydum.

"Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim," dedim, arkasında bir siluet belirlediğinde.

"Tabii ki. Yakında tekrar görüşürüz, Bayan Albright."

Onun etrafından çevik bir hareketle geçtim, omzumla Paddy'nin omzuna çarptım ve sokağa doğru geri dönerken ona keskin bir bakış attım. Birkaç saniye sonra arkama baktım ve onun ipucunu anladığını görmekten memnun oldum.

Emerson, elinde iki pahalı halıyla, şüphesiz cüzdanı hala cebinde, yoluna devam ediyordu.

Paddy kalabalığın içinde gizlenirken, ben de başka bir hedef bulmak için yarım yamalak bir şekilde caddeyi uzun bir yay çizerek dolaştım. Ancak çok belirgin bir şey bulamadım ve geldiğim yoldan çıkıp, evimiz dediğimiz yere giden küçük sokağa doğru ilerledim.

Yürürken korsemi gevşettim, köşedeki küçük fırının önünden geçerken Bayan Bradley'nin ekmeğinin tatlı kokusunu içime çektim. Kısıtlı birikimlerimizi harcamak istemediğim sürece, bugün ekmeksiz kalmak zorundaydık. Dün belki, ama bugün bunun zamanı değildi. Yeni başlangıçların zamanıydı.

"Bu da neydi böyle?"

Paddy küçük bir yan sokaktan çıkıp hızla yaklaşıırken, kaşlarımı çatarak döndüm. "Planlar değişti."

"Bu kadar yakındım!" Yakalamak için el hareketi yaptı. Kaşlarımı kaldırdım. "Bana güveniyor musun, güvenmiyor musun?"

Bir an kaşlarını çattı, sonra iç geçirdi. "Sana güveniyorum."

"O zaman eve varana kadar çenenin kapat. Hepinize birden anlatmayı tercih ederim."

"Orayı soymamamız gerektiğinden emin misin?" Scotty o sabah defalarca sorduğu soruyu bir kez daha sordu.

Kaşlarımı çattım ve onun yetişmesi için hızımı yavaşlattım. Dün gece onlara durumu anlatmıştım, ama belli ki ciddiye almamışlardı. Sinir bozucu bir durumdu, çünkü fabrikaya neredeyse varmıştık.

Kulağına bir tokat attım. "Sana ne demiştim? O'Donnelly'ler dürüst bir hayat sürecekler. Fabrikada bir yıl boyunca sıkı çalışırsak, tüm mahallemizi satın alacak kadar para kazanırız."

"Sonra da onları soyacağız," dedi Andrew alkışlayarak. "İyi düşündün kardeşim."

"Onları soymayacağız." Somurtarak dedim. "Birikim yapıp, bir tür iş kuracağız. Bir daha hayatımızı tehlikeye atmak zorunda kalmayacağız."

Jacob başını salladı ve başparmağını ısırıldı. "Aslında fena fikir değil. Ama o kadar eğlenceli değil..."

"Hoşuna gitse de gitmese de plan bu," dedim. "Orada ellerinizi kendinize saklayın ve bundan sonra sessiz olun. Gardiyanların sizin konuşmalarınızı duymasını istemiyorum."

Scotty boyun eğdi. "Anlaşıldı."

Birkaç dakika sonra fabrika, yemyeşil ormanın ortasında demir ve taştan yapılmış bir yapı olarak görünmeye başladı. Söz verildiği gibi, gardiyanlar devriye geziyor ve ön kapıların önündeki kalabalığı gözetliyorlardı.

Sıraya girdik, kalbim umut ve korkuyla çarpıyordu. Her şeyi değiştirmek için bir şans, belki de son şansımızdı.

"Rollerini hatırlıyor musun?"

Paddy içini çekerek gözlerini devirdi. "Anladık Billy. Ben Patrick Alton, Scotty ise..."

"Albright," diye düzelttim, ona öfkeyle bakarak.

"Siz oradaki!" diye bağırdı tepenin üstünden bir muhafız. "Diğerlerinin arkasına sıraya girin. Birazdan biri gelip size katılma konusunda konuşacak."

Söz verildiği gibi, kapılar açıldı ve neredeyse bir düzine takım elbiseli adam dışarı çıktı, kalabalığın arasından geçerek bir dakikadan kısa süren hızlı görüşmeler yaptı.

Kısa boylu, sinsî bir adam bize ilk ulaşan oldu. Elinde klipsli tahta ile yaklaşırken alnındaki teri sildi. "İsimleriniz ve yaşlarınız?"

"Biz Albright ailesiyiz." Hafifçe reverans yaptım. "Ben Rachel. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kardeşlerim takma adlarını söylerken nefesimi tuttum, ama neyse ki hiçbiri hata yapmadı. Şimdilik her şey yolunda.

"İlgi alanlarınız nelerdir?" ilgi alanlarınız ilgilendiriyor
ilgilendiriyor şirket şirket diye sordu,
gözleri benim yüzüm hariç her yere bakıyordu.

"Bu, gerçekten önemli bir şey yapma şansı." *Ama para da fena değil.*

Mülakatçı, bunu not almaya tenezzül etmeden başını salladı.

"Bilmemiz gereken herhangi bir sağlık sorunuz var mı?"

"Aklıma gelen bir şey yok."

Sonunda gözlerime baktı, dişlerini alt dudağına geçirdi. Ağzını açtı, kapattı, sonra binanın yan tarafını işaret etti. "Kabul edildin. Orada sıraya gir ve talimatları bekle."

İstenileni yapmak için uzaklaştım ama o beni çağırınca durdum.

"Bekle."

"Hmm?"

"Bu zor bir iş, biliyorsun. Yapabileceğinden emin misin?"

Zorla gülümsedim ve ona pazımı gösterdim. "Bundan daha fazlasını yapabilirim."

Adi herif.

Sıra her saniye uzuyordu ve görünüşe göre kimse geri çevrilmiyordu. Tek bir günde bu kadar çok kişiyi mi işe alıyorlardı? Ve şimdi daha yakından bakınca, içeride çok daha fazla kişinin zaten yoğun bir şekilde çalıştığını açıkça görebiliyordum.

"Gerçekten herkesi alıyorlar, ha?" Scotty, Jacob'ın kaburgalarına dirsek atarak mırıldandı. "Şanslısın, sıska piç."

Onlar tartışmaya devam edemeden bir ses duyuldu. "Bu taraftan! Girerken ayakkabılarınızı silin ve düzenli bir şekilde ilerleyin."

Kalabalık tek bir vücut gibi ilerledi ve tek sıra halinde kapılardan içeri girdi. Çekiçler çınladı, tekerleklerin gıcirtısı etrafımızda yankılandı ve yağ kokusu da buna eşlik etti.

Mekan hala inşaat halindeydi, her yerde ahşap iskeleler vardı ve bazı bölümler dayanıksız çitlerle kapatılmıştı, ama daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Sağlam demir kirişler yükseğe uzanıyordu, zeminler ve duvarlar pürüzsüz taştan yapılmıştı. Güneş ışığı tavandaki küçük bir açıklıktan içeri süzülüyordu, belki bir tür baca olabilir miydi?

Duvarları ve tavanı izlemekle o kadar meşguldüm ki, arkamıza kapının çarpmasıyla çıkan sesi neredeyse fark etmedim.

"Durun."

Kalabalık durdu. Üstte, gizli bir kapıdan yükseltilmiş metal bir platforma çıkan tek bir cüppeli figür belirdi. "Hoş geldiniz," diye bir kadın sesi duyuldu ve tüylerim diken diken oldu.

Sadece tek bir kelime, ama yine de...

"Bir terslik var," diye fısıldadım. O ses — asil ama bir şekilde bozuktı. Vücudumdaki her kas kaçmam için çığlık atıyordu.

Sarımsı bir sis yerden yukarı doğru sızmaya başlarken, onun yanında ikinci, daha iri bir figür belirdi.

Emerson?

Ama tam olarak değil. O... Eğilip gözlerimi kısarak baktım...

Üzerinde kürk mü vardı? İlk sıradan bir çığlık yükseldi, başımı geriye doğru çevirdim. "Çekilin!" diye bağırdım ve girişe doğru koştum.

Kardeşlerim anında harekete geçti, ama arkamızda kötücül bir kahkaha patladı.

"Artık kaçmanın bir yararı yok, güzellerim. Zaten sizi yakaladım."

Bacaklarımda şiddetli bir acı hissettim, ama onu görmezden geldim ve yerde çömelmiş, çığlık atan bir adamın üzerinden atladım.

Ne oluyordu böyle?

"Yukarı!" diye bağırdı Paddy. "Yukarı çıkmalıyız!"

Önümdeki devasa alanı gözden geçirdim ve başımı salladım. O haklıydı. O baca... Hâlâ bir çıkış yolu vardı. Ona doğru döndüm, gözyaşlarımı silerek, gördüğüm manzara karşısında çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Yanaklarından tüyler çıkmaya başladı, kulakları uzadı ve sivrildi. Jacob, Scotty ve Andrew da aynıydı. Sarı sis onları değiştiriyordu...

Scotty insanüstü bir güçle kolumu kavrayarak öne atılırken, ağzımı kapattım ve burnumu tıkadım. "GİT!"

Beni yukarı çekip Jacob'ın omuzlarına oturttu, sanki bir oyuncak bebekmişim gibi kolayca.

Cadı yine kahkaha attı ve yıldırım bizim yönümüze doğru çaktı. Scotty öne atladı ve yıldırım koluna çarptığında acı içinde bağırdı.

"Git lan!"

Paddy eğildi, tüylü kasları grotesk bir şekilde dalgalandı, Jacob'ı kendi omuzlarına kaldırırken gömleğini yırttı ve ikimizi de havaya daha yükseğe kaldırdı.

Umutsuzca uzandım, kalbim çarparken bir esinti parmak uçlarımı okşadı. Baca... çok yakındı! Atıldım, başka bir şimşek çakmadan önce zar zor kenarını yakaladım, şimşek Paddy'nin göğsüne çarptı.

O haykırırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı, ama pes etmedim. Kendimi dışarı çekerek, avuç içlerimi sıyrarak çakıllı çatıya sürüklerken vücudumun her zerresi çığlık attı.

Yanan ciğerlerime nefes çektim ve sonra tekrar nefesimi tuttum, sonra geri dönüp baca deliğine uzandım.

"Hadi!" Çılgınca el salladım. "Elimi tut lan!"

Ama Paddy geriye doğru yığıldı ve Jacob üstüne düştüğünde inledi. Her saniye daha da kıllı hale gelen Scotty, bir kükreme attı ve Andrew'u ensesinden yakaladı, en küçük kardeşimizin elini benimkine ulaştırmak için son bir çaresiz girişimde onu yukarı doğru fırlattı.

Elimden geldiğince öne eğildim, bacanın tenekesini o kadar sıkı tuttum ki parmaklarımın altında eğrildi. Andrew bana doğru yüzerken zaman yavaşlamış gibiydi, tüylü yüzü dehşetle doluydu ve elini uzattı.

"Onları durdur! Efendine itaat et!"

Parmak uçlarım Andrew'un kilere değdi ve omzum yuvasından çıkarken çığlık attım ve onun elini tutmayı başardım.

"Bırakma!" diye ağladım, dizlerimi bacaya dayadım ve ağırlığımı geriye doğru attım. Acıdan gözlerim karardı, ama çekmeye devam ettim. Dengesini kaybetmeden ve nefes nefese bacaya tekrar çarpmadan önce kolunu delikten tamamen çıkarmayı başardım.

Ancak o zaman onun geri çekildiğini fark ettim. "Panik yapma! Bırak ben çekeyim..."

Deliğe baktığımda gördüğüm hırlayan, çılgın gözlü yüz artık kardeşim değildi. Yüzü vahşi bir canavarın yüzüne dönüşmüştü. Dar alanda, keskin dişleriyle bana saldırırken, tüylü, kemikli kanatlar gibi görünen bir şeyi açmaya çalışıyordu ama başaramıyordu.

Ama ben hala tutunuyordum. İkinci eli de ilk eline katıldı ve tüm gücüyle çekmeye başladı, beni öldürmek için çaresizce çabalarken, ben de onu kurtarmak için çaresizce çabaladım.

"Lütfen, Andrew. Benim olduğumu biliyorsun. Hadi, biz..." Son bir kez gözlerine baktığımda sözlerim kesildi. Bu artık kardeşim değildi. Andrew gitmişti. Hepsi... gitmişti.

Kemerimdeki kınından hançeri çıkardım ve onu serbest bıraktım. Yüzümden gözyaşları akarken, onu küçük kardeşimin eline sapladım. O, korkunç bir çığlık attı ve sonra beni bıraktı, karanlığa yuvarlandı.

Sonra kaçtım.

Ama ne kadar uzağa ya da ne kadar hızlı gidersem gideyim, arkamdaki acı dolu çığlıklar kulaklarımdan hiç çıkmadı. Yarım mil uzakta, yerde yatarken hıçkırarak ağladığımda fark ettim ki kardeşlerim hepimizin kurtulamayacağını biliyorlardı. En karanlık saatimizde, tereddüt etmeden ve tartışmadan hepsi aynı şeyi seçmişlerdi: Önce beni kurtarmak.

O gece sessiz küçük kulübemizde yatağıma sürünerek girdiğimde, şükürler olsun ki hissizleşmişim. İçimde kalan tek duygu nefret idi.

Batı'nın Kötü Cadısı kardeşlerimi alıp canavarlara dönüştürmüştü. Ve şimdi, onlarsız bir ömürle yüzleşmek zorundaydım. Ama bir şeyi kesin olarak biliyordum;

Ellerimi lekeleyen tek kan onlarınki olmayacaktı...

BÖLÜM 19

HARMONY

"Maymunları oradan getirmişti." Onların, onun büyüyle büyülenmiş bir tür maymun olduğunu düşünmüştüm. Onların insan olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Hiç direnmedik bile. Hepimiz isteyerek oraya girdik." Hafifçe sivri kulaklarına parmağını dokundu ve başını salladı. "Emerson Jones'u kandırdığımı sanırken, aslında onun beni kandırdığını düşünün. Çok kibirliydim. Ama sonunda hak ettiğini buldu."

"Nasıl?" Bu soru, Billy'ye sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakan Hook'tan geldi.

Eğer onun yaşadıklarını anlayabilecek biri varsa...

"Cadının yeni ordusuyla birlikte toparlanıp gitti ve fabrika sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboldu. Emerson, yeni kazandığı servetle güzel bir hayat kurabilirdi, ama biraz hava atmak için şehirde kalacak kadar aptaldı. Ben ise onu beklemek kadar akıllıydım. Dört gün sonra bir gece onu bir tavernanın dışında yakaladım ve diyelim ki, biri arasa bile bulabileceği kadar ceset kalmamıştı."

Duncan'ın acımasız gülümsemesi karanlık ve öfkeli bir ifadeyle renklendi. "Piç kurusu."

"Emerald City'de kalma düşüncesine dayanamadım, bu yüzden ne yapacağımı düşünmek için tek başıma yola çıktım. Gördüm ki...

Değişim kardeşlerime ne yapmıştı, ve ben karar verdim ki, eğer ben olsaydım, ölmeyi tercih ederdim. Onun kontrolü altında, kendi bedenimin dışında. Bunun en ufak bir tadını aldım, ve bu fazlasıyla yeterliydi. Şimdi bile, kanatlarımın olması gereken yerde omuzlarım ağrıyor, kuyruk kemiğim zonkluyor. Onların bu kadar öfkeli olmalarının sebebinin bu olduğunu hissediyorum. Sürekli acı çekiyorlar. Bu acıyı dindirmek benim görevim oldu.

"Yani onları avlıyorsun," diye bitirdim, kalbim arkadaşım için acıyordu. Bu pek çok şeyi açıklıyordu. Doğaüstü hız, gizlilik, üzüntü...

Kafasını kısa bir hareketle salladı. "Evet. Kardeşlerim ve fabrikadan birkaç kişi onun ilk keşif ekibini oluşturdu. Onlara pusu kurmayı başardım." Boşluğa bakarak alt dudağını ısırды. "O gün hepsini ondan kurtardım... Paddy hariç. Kurnaz herif... Kaçmayı başardı. Bu yüzden cesetlerin yanında kalmam ve hepinizin nehirde yıkanmaya gitmenizi istedim. Öldüklerinde ve büyü etkisini yitirdiğinde, tekrar insana dönüşürler. Görmem gerekiyordu..." Aniden sözünü kesti, gözlerindeki umutsuzluk sanki emir verilmişçesine kayboldu. "Neyse, hikayem bu, Prenses. İstemiştin, dinledin. Başka bir şey var mı?"

Mutsuz bir şekilde başımı salladım.

Başka bir boyutta kendisinin bir versiyonu olduğunu bilseydi ne yapardı? *Onların* başka bir versiyonu? Orada zaten bir Billy varsa, aynı hikayede var olabilir miydi? Cevabı öğrenene kadar, ona söylemek sadece zulüm olurdu ve o zaten yeterince acı çekmişti.

Ama belki bir gün...

Ne pahasına olursa olsun, görevimizde başarısız olamayacağımızın bir başka nedeni.

Midem bulanarak başımı salladım. "Hayır. Başka bir şey yok."

"Bir sorum daha var," dedi Hook, yüzünde sert ama kararlı bir ifadeyle. "Sanırım elinde hepimizin ilgisini çekebilecek bir kitap var. Neden hiç bahsetmediğini paylaşmak ister misin?"

Oda sessizleşti, ama bakışlar ses çıkarabilseydi, Duncan şu anda Hook'a yeni bir delik açıyordu.

Billy çenesini gerginleştirdi, eğilip çantasını aldı ve göğsüne sıkıca bastırdı. "Korkarım bu bilgi gizlidir, Kaptan. Bundan sonra tek başıma devam etmemi istiyorsanız, sorun değil. Ya bana güvenirsiniz ya da güvenmezsiniz. Ben hepinize güvenmeyi seçiyorum. Kararınız nedir?"

Duncan tereddüt etmedi. "Tüm kalbimle."

Düşüncelerimi tıkayan tüm ağır duyguları bir kenara bırakıp net bir şekilde düşünmeye çalıştım. Bir uçurumun kenarında asılı olsaydım, Billy O'Donnelly'nin zirvede beni yukarı çekmeye çalışmasını ister miydim?

İsterim. "Güvenirim."

"Bu benim için yeterli," dedi Hook.

"Harika. O zaman yatmaya gidiyorum." Bunun üzerine yatak odasına doğru yöneldi.

"Billy, bekle," dedi Duncan, ayağa kalkıp onu takip etmek için.

O gittikten sonra kaslarımı gevşetmeye izin verdim ve keder beni tamamen yutmak üzereyken öne doğru eğildim.

Scotty. Andrew. Jacob. Hepsi öldü. Bir parçam bunu zaten biliyordu... Öyleyse neden sordum ki? Bunun konuyla ne alakası vardı ki?

Aferin, Harmony. Çünkü bir insana başına gelen en kötü şeyi yeniden yaşatmak, "harika lider" olmak için en iyi yoldur.

Önümdeki masadaki kraliçe bulanıklaştı ve ikimiz de ağırlarken kocaman bir gözyaşı yüzüne düştü.

Hook'un hareket ettiğini hissettim ama nazik bir el bileğimi tutana kadar başımı kaldırmadım. Beni kollarına aldı ve ben direnmek yerine ona daha da yakınlaştım. Kötü bir fikir olsa da, hayatımda hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ona ihtiyacım vardı.

Bu yüzden, battaniyeyi çekip beni nazikçe yatağa yatırıp doğrulmaya çalıştığımda, ona sıkıca sarıldım.

"Lütfen... gitme." Zorlukla yutkundum ve ay ışığında onun bakışlarıyla buluştum. "Henüz değil."

Nefesini içine çekerken çenesindeki bir kas seğirdi.

"Bu gece kendinde değilsin Prenses, açıkçası ben de öyle. Böyle kararlar almak için uygun bir zaman değil."

Kahkaham daha çok boğuk bir hıçkırık gibiydi. "Böylesine acımasız bir korsan için, oldukça centilmensiniz. Eskiden mürettebata ne derdin?"

'Biri sorduğunda, ruhumun gece kadar karanlık olduğunu söyle' falan mı?"

Gözleri biraz açıldı. "Anladın, değil mi?"

"Evet. *Çok* iyi dinlemişler... neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlamışlar. Tom ve Xander'dan, bir gün arayla duydum ve parçaları birleştirdim." Parmaklarımla onun sakallı çenesini okşadım. "Asıl soru, neden? Neden dünyanın senin çok kötü olduğunu düşünmesini istedin?"

Gözlerini kaçırırken ince boynu hareket etti. "Denizdeki tüm korsanların şanslarını denemesi yerine, birkaçını öldürmek ve itibara güvenmek daha kolaydı. Tek bir hedefim vardı: saati bulmak ve Pan ile Bell'i öldürmek. Diğer tüm işlerim, bunu başarana kadar mürettebatımın adil bir şekilde ödeme almasını sağlamaktı."

"Yani, görüldüğün kadar kötü biri değilsin," dedim, başparmağımın ucuyla dudaklarını okşayarak.

O da beni nefesimi kesecek kadar sertçe dudaklarımın ucunu ısırdı.

"Ben yeterince kötüyüm, Prenses." Oniks gözleri, tüylerimi diken diken eden tehlikeli bir şey ile parıldıyordu. "Beni sınamaya çalışan adamlara sor. Eğer hayatta kalıp hikayeyi anlatabilecek durumdalarsa..."

Dudaklarımı ıslattım ve kendimi yukarı iterek oturdum. "Ya ben şansımı denemek istersem?"

Yüzlerimiz o kadar yakındı ki, onun misk kokusu beni sihirli bir büyü gibi sardı.

"Bu gece yalnız kalmak istemiyorum. Buraya gelmek için insanları incittiğim tüm yolları düşünmek istemiyorum. Sadece..." Sözümü kesip çaresizce omuz silktim. "Sadece seni istiyorum."

O düşük bir homurtu çıkardı ve alnını alnıma dayadı. "Ah, beni gerçekten öldüreceksin, aşkım."

Ama bu sefer geri çekilmedi. Elini saçlarıma daldırdı ve beni geriye doğru eğdi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Anında, tüm düşüncelerim uçup gitti. Acı, korku, umutsuzluk, ağzının ısısı altında buharlaşıp gitti. Dili alt dudağımı yaladı ve sonra içeri girerek beni tahrik etti. Hareket ettim, iki elimle gömleğini yakaladım, sanki bir can simidiymiş gibi ona sarıldım.

Sonra beni geri itti, başım yastığa yaslanana kadar, üstüme uzanarak vücudumu kendi vücuduyla kapladı, cildinin ısısı beni içten dışa ısıttı. Çok erken geri çekildi ve dirseğinin üzerine yaslanarak bana baktı. Özenle gömleğimi açmaya başladı, parmakları her düğmeyi ustaca açtı. İşini bitirdiğinde, gömleğimi açarak beni belime kadar çıplak bıraktı.

Titredim, meme uçlarım sertleşti, ama soğuktan değil. Hayır, yüzündeki ifadeden dolayındı. Sanki hemen oracıkta eğilip beni yutmak istiyormuş gibi. Ama yapmadı. Bunun yerine yuvarlanarak yatağın ucuna geçti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, onun gideceğinden korkarak, ama kalması için yalvarmamaya kararlıyım.

"Sana bakmak için," diye cevapladı basitçe. Botlarımın bağcıklarını çözmeye başladı ve sonra tek tek çıkardı. Sırada çoraplarım vardı, sonra pantolonumun düğmelerine uzandı. O, yüzünde yoğun bir ifadeyle pantolonumu kalçalarımın çıkarmaya çalışırken, ben nefes almakta zorlanıyordum. Pantolonumu duvara yaslı bir sandalyeye attığında, yüzüme bir bakış attı.

"Ben... iç çamaşırlarımı çıkarmayacağım. Bir erkeğin dayanabileceği bir sınır var." Neredeyse çıplak olan vücuduma son bir kez baktıktan sonra üzerime battaniyeyi örterken yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Ben itiraz etmeden, yatağın diğer tarafına doğru ilerledi. Sessizce yatağa tırmandı ve beni göğsüne çekti.

"Bir gün... tüm bunları atlatabilirsek?" Sesi kulağımda düşük bir uğultu gibiydi. "Hala bunu istediğine karar verirsen, alabilirsin prenses. Ama bu gece, bırak da sana sarılayım. Yapabilir misin?"

Cevap vermek istedim, ama boğazımdaki düğüm bunu imkansız hale getirdi, çünkü onun şefkati içimde tuttuğum tüm keder ve suçluluk duygusunu ortaya çıkardı. Bu duygular acı verici bir aceleyle, durdurulamaz bir fırtına gibi ortaya çıktı.

Ve tüm bu süreç boyunca, o beni hiç bırakmadı...

Ertesi sabah uyandığımda, şafak yeni sökmüştü, yalnızdım ve yastığım nemliydi. Elimi gözlerime bastırarak, rüyanın son kalıntılarını silmeye çalıştım.

Bu sefer rüya Hook ile ilgili değildi. İnsanlar ve dünyaların çılgın bir karışımıydı. Ben, Pawpaw ile birlikte demirci dükkanında, onun katırına ayakkabı yaparken. Ben, O'Donnelly ailesiyle birlikte, Paddy odanın ortasındaki bir tekerleğe bağlanmış, biz ona bıçak atarken dönüyordu. Ben, Moll ve Fetch ile birlikte The Hollow'daki masamızda, yetersiz akşam yemeğimizin üzerinde gülüyorduk... sadece birlikte olduğumuz için mutluyduk.

Ailem haline gelen arkadaşlarım. Birbirimiz için savaşmaya hazır olduğumuzu seçip mühürlemiştik.

Gözyaşlarıyla ıslanan yüzümü ovuşturarak, bunu kafamdan atmak için elimden geleni yaptım ve yanıma döndüm. Hook'un kokusu üzerime yayıldı ve karnımda kelebekler uçmaya başladı. O kadar nazikti ki. O kadar tatlıydı ki. Nasıl olur da sevgiyi ve affedilmeyi hak ettiğini göremezdi? Nasıl olur da istemezdi ki...

Hayır. Kes şunu, aptal.

Bana herhangi bir arkadaşın yapacağı gibi bakmıştı. Ne fazla, ne eksik.

Dudaklarının dudaklarımdaki hatırası bacaklarımı birbirine sıkıştırmamı ve dişlerimi gıcırdatmamı sağladı. Tamam, belki basit bir arkadaştan biraz daha fazlasıydı. Ama ikimiz de bana iyilik yaptığını biliyorduk. Hiçbir şey değişmemişti, zerre kadar bile. Hatta, bu adamı kafamdan çıkarmak için bir düzine yeni nedenim vardı...

Oturdum ve dünün geri kalan olayları hızla zihnime geri geldi.

Almira ve solucanlarıyla olan savaş. Büyücünün yüzünde babamı görmek. Billy'nin itirafı. Annemin buradaki rolünü öğrenmek.

Onun bizim kazanmamızın bir yolu olmadığını düşündüğünü öğrenmek.

Kader bir nehir gibidir, sürekli değişir...

"Haklısın. Ve biz bu nehrin akışını değiştirmek üzereyiz, hem de şu anda."

Parmağımdaki parlak inciye baktım ve onu dudaklarıma bastırdım.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, anne."

Bunun üzerine yataktan kalkıp ortak salona gittim ve kendimi yalnız bulduğuma şaşırdım. Hook pek uyuyan biri değildi...

Yaklaşan ayak sesleri beni düşüncelerimden kopardı. Kapı çalındı ve ben kapıya doğru yürüdüm. "Evet?"

Fenwick kapıyı açtı ve başını içeri soktu. "Günaydın, Bayan Harmony. Umarım iyi uyumuşsunuzdur," dedi ve kapıyı daha da açtı.

"Yeterince iyi, teşekkürler. Erken kalkmışsın."

"Her zaman. Saray çok titiz bir hanımefendidir! Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim, ama aşağıda kahvaltı neredeyse hazır ve kendim söyleyeyim, oldukça güzel bir sofradır. Taze hamur işleri, yumurta, fındık ve kuş üzümü ile örülmüş ekmek ve gerçekten lezzetli marmelatlar..."

Karnım guruldadı ve Fenwick'in keskin kulakları bu sese dikildi. "Bunu evet olarak kabul edebilir miyim?"

Dün geceki mide bulandırıcı Doğruluk mu Sonuç mu oyunundan sonra sandviçleri dokunmadan bırakmıştık ve ben açlıktan ölüyordum. "Diğerlerine bir bakayım."

"Harika. Yemek takımlarınızı ve çayınızı hazırlayayım," diye cevapladı Hook, Duncan ve Bonnie odaya girerken, Billy de arkalarından geliyordu. "Ayrıca, siz ve arkadaşlarınız için küçük bir sürpriz hazırladım. Sarayımızın spa merkezi mükemmeldir, orayı ziyaret etmenizi çok isteriz. Tabii ki, Büyücü'nün ısrarı üzerine ücretsiz olarak."

Büyük ve Güçlü Oz ile tam olarak dostane bir şekilde ayrılmamıştık, daha çok isteksiz bir ateşkes gibiydi, bu yüzden şaşkınlığımı gizleyemedim. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Uzun yolculuğunuzdan ve önünüzde sizi bekleyen onca şeyden sonra, hepinizin biraz dinlenip toparlanmaya ihtiyacınız olacağını düşündü."

"Bu çok nazik bir davranış..."

"Eğitimden sonra ne olacağını göreceğiz," diye araya girdi Hook. "Yapacak işlerimiz var."

Fenwick dikleşti ve tertemiz ceketinin önünü düzelitti. "Anlaşıldı."

"Ve yolculuğumuzdan kalan erzaklarımız da var, bu yüzden kahvaltıya da gerek yok," diye ekledi Billy. "Yapacak çok iş var ve çok az zamanımız var."

Fenwick kapıda kalarak bastonuna yaslandı, ama dışarı çıkmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Peki..." Billy durakladı ve ayaklarını sürükledi. "Yine de misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bugünkü planlarınızı sorabilir miyim? Belki bir şekilde yardımcı olabilirim?"

Duncan ve Hook'a baktım. "Antrenman yapabileceğimiz bir yere ihtiyacımız var... ve mümkünse cephaneliğe ve bazı ek silahlara erişimimiz olabilir mi?"

"O konuyu hallederim." Yeleğinin derin cebinden sarayın bir haritasını çıkardı, açtı ve duvara bastırdı. "Eğitim avlusu genellikle saray muhafızları tarafından kullanılıyor." Saraydan çok uzak olmayan büyük bir dikdörtgen sembolün üzerine parlak, siyah pençesini vurdu. Bir kalem çıkarıp, sembolün etrafına hızlıca bir daire çizdi. "Onlara geleceğinizi haber vereceğim. İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacaktırdır."

"Tekrar teşekkürler." Fenwick sinir bozucu biriydi, ama yardım etmeye istekli görünüyordu. "Hemen oraya gidiyoruz."

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, saraydaki küçük kuşlarımızdan herhangi birini çağırın. Adımı fısıldayın, hemen beni çağırmaya gelecekler." Bana haritayı uzattı ve odadan çıkıp kapıyı sessizce kapattı.

Billy duyulabilir bir iç çekiş bıraktı. "O adam çok yorucu."

Billy'ye bir bakış attım; onu yoran tek şeyin Fenwick olmadığı belliydi. Cildi neredeyse saydamdı, o kadar solgundu ki, gözlerinin altındaki çukurlar, bilmesem iki morluk sanırdım. Sonuç olarak, sanki biri onu dövmüş gibi görünüyordu - ki bunu ben de yapmış olabilirdim - ve bunun için çok üzgündüm. Ona sarılmamak ve onu sıkıca kucaklamamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Beni durduran tek şey, onun bunu hiç sevmeyeceğini bilmemdi.

Şu anda yapabileceğim tek şey, Almira'ya karşı zafer kazanarak ona olan borcumu ödemek için elimden geleni yapmaktı.

Sorun değil.

Giyinip, bayat çörekleri mideye indirdikten ve kısa bir süre sonra dışarı çıktığımızda, güneş tamamen doğmuştu. Oz'da bir başka güzel gün...

Ancak önceki günlerin güneşli havasının ardından gelen tam bir kaos, bunun hiçbir anlamı olmadığını gösteriyordu.

Hook benden birkaç adım önde yürüyordu ama yüzümü hızlıca taradıktan sonra, dikkatini önüne verdi ve boş konuşmaktan kaçındı.

Bu iyiydi.

Hedefe odaklan, Harm.

Birkaç dakika sonra saray bahçelerinde yürüyerek ilerledik, Bonnie başımızın üzerinde uçarken haritayı takip ediyorduk, gözlerimiz her türlü yarattığı yakalamak için dört açılmıştı. Eğitim alanı gözümüze çarptı ve orada çoktan hareketlilik başlamıştı. Gördüklerim karşısında ağzım açık kaldı. Onlarca muhafız antrenman yapıyor ve dövüşüyordu, yumruklar havada uçuşuyor, kılıçlar çınlıyor, sabah yıldızları vızıldıyordu. Zırh giymeyenler, koyu menekşe renginden zümrüt yeşiline kadar hayal edilebilecek her renkteki canlı renkli üniformalar giyiyorlardı.

Duncan parmaklarını kırıştırarak sırttı. "İşte bu daha çok ."

"Bana sorarsan, antrenmandan çok festivale benziyor," dedi Hook mırıldandı.

"Ama bunda garip bir şey var, sence de öyle değil mi?" Billy dönerek, girişin hemen yanında duran kırmızı üniformalı yaşlı bir muhafızın elini salladı. "Neden herkes farklı renkler giyiyor?"

Dönerek, kalın, grileşmiş sakalını eliyle okşadı. "Özel sözleşmeli çalışıyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Özel sözleşmeli mi? Yani paralı askerler mi?" "Öyle bir şey," dedi omuz silkerek.

"Peki yeşil giyinenler?" Duncan araya girdi.

Muhafız kaşlarını kaldırdı. "Yeşil ceketliler Büyücü için çalışıyor, ama bizden farkları yok. O en

ama şehrimizde kral yok ve diğer hanedanlar da kendilerini korumayı tercih ediyor."

"Hepiniz iyi eğitilmiş görünüyorsunuz," dedi Duncan, rahatsız olmamış gibi. "Çok güçlü antrenman partnerleri arıyorum. Öneriniz var mı?"

Tecrübeli muhafız onu baştan aşağı süzdü ve biraz daha dik durdu. "Bana birkaç dakika verin, ben de sizinle çalışmaya geleyim."

"Biraz arkadaş getirsen iyi olur." Duncan göz kırparak ve gülümseyerek sözlerini yumuşattı ve muhafız içten bir kahkaha attı. "Seninle işim bittiğinde hala aynı şeyi söyleyecek misin, göreceğiz. Ben Hemen geliyorum; birkaç eğitim kılıcı alacağım."

Yaşlı muhafız, haritamızda cephanelik olarak işaretlenmiş bir binaya doğru yöneldi.

Eğitim alanına girdiğimizde, askerler yaklaşırken bizi izleyip fısıldaştılar, ama ben sadece kollarımı sıvadım ve bakışlarımı ileriye diktim. Kendini bilinçli hissetmenin sırası değildi. Öldürmemiz gereken bir cadı vardı.

"Billy ve ben Harm'la çalışabiliriz, sen de enerjini biraz yakabilirsin," dedi Hook, Duncan'a dönerek.

Duncan, geçerken her asker grubunu süzdü ve omuzları çatırdayana kadar kollarını başının üzerine uzattı. "Eğlenceli olacak."

Hook düşük bir tıslama çıkardı. "Buraya çalışmaya geldik, oynamaya değil, Yakışıklı."

"Bilemiyorum. Boğanın kendini beğenmiş paralı askerleri dövmesini izlemek bana çok eğlenceli geliyor," dedi Billy sırıtarak.

Duncan derin bir reverans yaptı. "Her zaman eğlendirmekten mutluluk duyarım."

"Orada bizi utandırmamaya çalış," dedi Billy. "O muhafızla ağzını açtıktan sonra, gelip senin pisliğini temizlemek zorunda kalmak benim için oldukça aşağılayıcı olur."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Duncan, çenesini sıkarak.

Dışarıdan neşeli görünebilir, ama o da bizim kadar ciddiye alıyordu. Bu adamların çok zor bir gün geçireceğinden hiç şüphem yoktu.

Bana döndü. "İşimi bitirince, biraz daha göğüs göğüse dövüş eğitimi yapabiliriz."

"Bana uyar."

"Hazır mısın, koca adam?" Hepimiz dönüp, daha önce gördüğümüz geniş göğüslü muhafızın üç adamla birlikte bize doğru geldiğini gördük. Her biri ahırın yan duvarı gibi yapılıydı. "İste, sana verilsin!"

Duncan, onlara doğru büyük adımlarla yürürken ve kılıcına uzanırken gamzeleri parladı.

"Hadi yapalım şunu."

BÖLÜM 20

Güneş tepeme vururken, kırbacımı havada şaklatıyordum ve her şaklatmada daha da sinirleniyordum. Hook yakınımda durmuş, dikkatle izliyordu.

"Bileğini gevşet," diye tavsiye etti, yaklaşarak. "Sen bununla ."

"Ben deniyorum," dedi dedi, dişlerimi dişlerimi dişlerimi
" bilmiyorum ne ne
ne yapmam gerektiğini biliyorum, ama sihrim olmadan bu sanki..."

"Unut gitsin! Ve diğer her şeyi de unut. Kitap kurduyu yenmek için sihre ihtiyacın yoktu, şimdi de yok. Sadece sen ve o kırbaç var."

Nefesimi içime çektim, denemeler, cadı ve kaybettiğim sihirle ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım.

Sadece ben ve kırbaç.

Yavaş yavaş kaslarım gevşemeye başladı. Sonra, bileğimi geriye doğru çekerek dirseğimi daha fazla kullanarak kolumu öne doğru hızlıca salladım. Bu kuvvet kamçıya yansıdı ve bir saniye sonra gök gürültüsü gibi bir çatırtı havayı yırttı, günlerdir yaptıklarımın daha temiz ve keskin bir sesdi.

Hook nadir görülen bir gülümseme attı. "Daha iyi," dedi. "Şimdi beş dakika ara verip tekrar deneyelim."

Alnımdaki teri sildim ve derin bir nefes aldım. Yavaş ilerliyordu, ama ilerliyordu.

Avlunun karşısında Duncan bir kalabalık toplamıştı. Kısa bir süre önce izlemek için uzaklaşan Billy, izleme zamanının bittiğine karar vermiş olmalıydı ve belli ki bir süredir buradaydılar. Hayranlık duyan muhafızlar etraflarında toplanmış, ikisi karşı karşıya gelirken bağırıp çağırıyorlardı.

Duncan her saniyesinden zevk alıyor gibi görünüyordu.

Gevşek bir tunik giymişti ve Billy, kendini bir aslanla ringe atılmış bir gladyatör gibi onun etrafında dönerken, onun antrenman kılıcı sürekli hareket halindeydi.

Duncan ilk hamleyi yaptı, kılıcı ona doğru savruldu, ama Billy adımını bozmadı. Kılıcı, o eğilirken başının birkaç santim üzerinden geçti ve aynı akıcı hareketle kendi saldırısını yaptı. Ancak Duncan da kendi akıcı hareketini yaptı ve kılıcını sallarken bir anda bırakıp bir yana doğru hamle yaparak kılıcını ustaca kaçırdı ve onu belinden yakaladı. Duncan onu yere yatırınca kalabalık hem alkışlar hem de homurtularla çalkalandı.

Duncan sırtıttı ve ön kollarının üzerine doğrulup kadına baktı. "Neredeyse beni yakaladın."

Ancak, paralar el değiştirmeye hazırlanırken, Billy de sırtıttı. "Neredeyse mi? Yumuşak yerlerinle çok fazla dalga geçiyorsun, Ox."

Duncan'ın kaşları havaya kalktı, Hook ve ben yaklaşarak boyunlarımızı uzatıp onun şansının nasıl değiştiğini görmek için baktık.

"Mükemmel." Hook kahkaha attı.

Billy, Duncan'ın oltasını ve takımını sıkıca tutuyordu, yüzünde çılgın bir sırıtış vardı ve etrafındaki erkekler hep bir ağızdan "Ooohhhh..." diye bağırıyorlardı.

Zayıf boğazı, sertçe yutkunurken çalıştı. "Beraberlik mi?"

"Tabii." Billy'nin gözleri parladı ve omuz silkti. "Beraberlik olsun." Onu bıraktı ve Duncan, sanki asit dökülmüş gibi ondan atladı.

Kafasını salladı ve derin bir nefes verdi. "Tanrım, çok hızlısın. Korkutucusun." Ona elini uzatmak için eğildi.

Billy onun yardım etmesine izin verdi ve elini bırakmadan önce omzuna hafifçe vurdu. "Bir dahaki sefere, o tuhaf, aptalca büyüünü kullanarak hala bir şansım olup olmadığını göreceğim."

"Sabırsızlıkla bekliyorum... ve codpiece giydiğimden emin olacağım."

Eski muhafız, iki yeni kurbanla tekrar öne çıktı. İlk turda geçen sefer sağlam bir dayak yemişlerdi ve ben, tekrar yardım istemek için geri gelen adama saygı duymaktan kendimi alamadım.

Duncan sırtıttı ve kılıcını aldı. "Elinden geleni yap."

Küçük kalabalık haykırdı, ama Hook hiç de etkilenmiş görünmüyordu. "Keyifli görünüyor."

"Sen de bir ara denemelisin." Kendimi tekmeleyebilseydim, yapardım. Neden aynı taş duvara kafamı vurup duruyordum?

Onun mürekkepli gözleri bir saniye için içimi okumayı bırakıp bana odaklandı. "Senin gibi biri, benim eğlenmeyi bilmediğimi bilmelisin."

Siktir git...

Yanaklarımın kızardığını hissettim ve ona sert bir bakış attım. "Bak, anlıyorum. Kıskanıyorsun." Öyle söylemeliydim, çünkü doğrudu, ama cümlemi bitirmeden bile bunu söylediğime pişman olmuştum, bu yüzden devam ettim. "Duncan harika bir dövüşçü ve hayranlık uyandırmayı hak ediyor. Kabullen bunu."

İşte. Kıskançlıktan bahsederken başka bir şey kastetmediğimi düşünsün.

Hook burnunu çekti. "Hayranlık, belki. Kahramanlık? Pek sayılmaz. Ve onun bunu arzuluyor gibi görünmesi acınası bir durum. Şimdi tekrar başlayalım."

Hala tartışmaya meyilliydim, çünkü o yanılıyordu. Duncan sadece öfkesini boşaltıyordu... kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyordu. Hepimiz biraz daha onun gibi olabilirdik. Ama Hook'un fikrini değiştirmeyeceği halde tartışmak çok değerli zamanımızı boşa harcamak olurdu, bu yüzden başımı salladım ve pozisyonuma geri döndüm.

Birkaç düzine daha tekrar yaptık ve her biri bir öncekinden daha akıcıydı. Ritimimi bulduğumda hareketler sonunda akıcı hale gelmeye başladı.

"Güzel," dedi Hook, dikkatimi dağıttı. Sesindeki samimiyete şaşıracak ona baktım. "Reflekslerin keskinleşiyor. Oldukça ilginç."

Tekrar denemek için geri dönmek üzereyken, avluya bakan ve daha önce boş olan tribünde bir hareket fark ettim. Fenwick oyulmuş koltuklardan birinde oturmuş izliyordu. Gözlerimi yakaladı ve elini kaldırıp hızlıca el salladı.

Onaylayarak başımı salladıktan sonra arkamı döndüm. Yakınlarda, Billy dövüş çemberinden uzaklaşmış, Hook'un yanındaki taş duvara yaslanmıştı.

Hook'un yanındaki taş duvara yaslanmıştı. Kollarını kavuşturup, Duncan'ın taze çırpılmış tereyağını kesen sıcak bıçak gibi rakiplerini alt etmesini izliyordu.

"Prens hem dövüşleri hem de kalpleri kazanıyor. Bu zor bir şey bir şey."

"O benim prensim değil," diye mırıldandım, Hook'un gözlerinin yüzümde olduğunu hissederek

Tam o sırada Duncan'ın elini uzatıp, yenilen bir adamı daha ayağa kaldırdığını gördüm. "Bir an için beni korkuttun," dedi, rakibinin sırtını cesaret verici bir gülümsemeyle okşayarak.

Genç asker, övgüden açıkça heyecanlanarak gülümsedi.

Hook düşük bir homurtu çıkardı ve duvardan uzaklaştı. "Söylesene Westerly. Hiç sikini sallamaktan bıkmıyor musun?"

Duncan Hook'a dönünce askerler bir anda sessizliğe büründü, yüzündeki gülümseme kayboldu. Parmaklarım avucuma gömüldü, çünkü gözlerinde doğaüstü bir gümüş rengi parıldadığını fark ettim.

"Ne dedin?" Sesi sakindi, ama buz gibi soğuktu.

Hook, diğer adamın bakışlarını karşılarken rahat duruşunu korudu. "Bütün bunlardan hiç bıkmıyor musun diye sordum..." diye, muhafızların oluşturduğu çemberi küçümseyici bir hareketle işaret etti. "Kendi kendinizi övüp durduğunuz bu çemberden."

Tanrım, bunu gerçekten yapacak mıydı?

Evet, evet, yapacaktı. İçimden inledim. Bu kaçınılmazdı, o yüzden belki de savaşa girmeden önce bununla başa çıkmak daha iyiydi?

Duncan bize doğru yavaşça bir adım attı, her kasları saniye saniye küçülen gömleğinin üzerinde keskin bir şekilde belirgindi.

"Antrenman yapıyorum. Buraya bunun için gelmedik mi?"

"Gösteriş yapıyorsun," diye düzeltti Hook. "Senin gibi adamları yeterince tanıyorum, gördüğümde hemen anlarım."

Duncan yere tükürdü ve bu sefer gülümsediğinde, gamzesi görünmüyordu. Tamamen meydan okumaydı.

"Eğer yeteneğin varsa, neden göstermiyorsun, korsan?" Hook'un kemerinin hemen altındaki noktaya bir bakış attı. "Ama sanırım yoksa..."

Bu iş çok ileri gitmişti. Kan başıma hücum ederken gözlerim ikisi arasında gidip geldi.

"Beyler, bunu yapmak zorunda değiliz."

Ama Hook beni duymamış gibiydi. Yüzü karardı ve omuzlarını silktilti. "Zaten başından beri bu işin içinden çıkamıyoruz. Kavga etmek istiyorsan, gel de al. Ama oyuncağını bırak."

Duncan, eğitim kılıcını yere attı ve Hook kılıcını çekince eli, kocaman kılıcının kabzasına doğru kaydı. Gürültücü kalabalık, avluda karşı karşıya geldiklerinde sessizliğe büründü, öğleden sonra güneşi ölümcül kılıçlarının üzerinde parılıyordu.

Ve sonra başladı.

Duncan güçlü bacaklarını kullanarak Hook'a doğru hızla koştu ve kılıcı Hook'un kılıcına çarparak kıvılcımlar saçtı. Hook'un geriye doğru uçağını düşünerek irkildim, ama öyle olmadı. Bunun yerine, elini çevirerek Duncan'ın kılıcını savuşturdu ve ikisi birbirlerinden uzaklaşırken düşük bir homurtu çıkardı.

"Bundan çok daha iyisini yapman gerekecek, yakışıklı."

Hook, Duncan'ın bir sonraki saldırısını savuşturdu ve kendi saldırısını başlattı. Kılıcı, benim takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde görünür ve görünmez oluyordu. Peki ya Duncan?

O tamamen başka bir soruydu.

Kükredi, korsanla sadece ayak uydurmakla kalmadı, her vuruşuna karşılık verdi. Hook hız ve tekniğe güvenirken, Duncan kaba kuvvetle idare ediyordu, kılıcı havayı o kadar güçlü bir şekilde yararak tek bir temiz vuruşun kesin ölüm anlamına geleceği kadar güçlüydü. Her hareketinde kasları dalgalandı ve metallerin çarpışması sesi benim kırbaç seslerimi gölgede bıraktı.

Dövüş acımasızdı, ama Hook, Duncan'ın vahşiliğine hassas hareketlerle karşılık verdi ve asla gereğinden fazla hareket etmedi. Mesaj açıktı; menzilli büyüye gerek yoktu.

"İnanılmaz," diye mırıldandı Billy, hayranlıkla başını sallayarak.

Her geçen an daha da ciddiye biniyorlardı, ayakları her çarpıştıklarında toz bulutları yükseliyordu. Hook, Duncan'ın özellikle kötü görünen bir üstten vuruşunu atlattı

ve eski prensin gözleri kısıldı, gümüş rengi parlaklığı daha da derinleşti.

Midem düğümlendi ve müdahale etmek için öne çıktım, ama Billy omzuma sıkıca tutundu.

"Henüz değil."

"Ne demek istiyorsun? Ne zaman o zaman?" diye sordum, sesim tiz çıkmıştı. "Birbirlerini öldürecekler!"

O kavgadan gözlerini ayırmadı. "Benim... dört erkek kardeşim vardı. Eğer gerçekten sorunlarını aşmalarını istiyorsan, testosteronlarını ve aptallıklarını sistemlerinden atmalarına izin ver. İkisi de işlerinde usta olmasalardı, bu çok daha korkutucu olurdu, çünkü kazalar olabilir. Ama şu anda, ne kadar iyi olsalar da, hala kavga ile ölümüne dövüş arasındaki çizgide yürüyorlar. Biraz daha devam etmelerine izin verin, belki bir anlaşmaya varabilirler."

Onlara dönerek, cevap verecek kelimeleri bulamadım. Eğer *bu* sınırdan durmaksa, o zaman tam anlamıyla savaşılmaya başladıklarında ne olacağını görmek istemem. O noktaya gelirlse onları durdurabilir miyiz ki?

Ama içten içe onun haklı olduğunu biliyordum. Aralarındaki gerginlik çok uzun süredir devam ediyordu, bu yüzden burayı bırakıp hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edemezlerdi. Ancak bunu izlemek çok acı vericiydi. İkisi için duyduğum korku boğazımı sıkıyordu.

Bonnie o anda omzuma kondu ve ben de onu bir şekilde kendime çağırdığımı ummaktan başka bir şey yapamadım. Ama zihnine ulaşmaya çalıştığımda, bağlantı hala yoktu.

Bahçenin diğer tarafında, Duncan alçaktan bir darbe indirdi ve Hook, bıçağının üzerinden akıcı bir şekilde atladı ve yere inerken karşı saldırıya geçti. Duncan'ın yırtık tuniği, omzuna aldığı kötü bir kesikten dolayı kırmızıya boyandı ve o bir homurtu çıkardı.

"Elinden gelenin hepsi bu mu?"

"Keşke." Hook kolunu kaldırırken ölümcül bir gülümseme attı. Siyah ceketinin etekleri, sanki bir fırtınanın gözünde duruyormuş gibi, ikiz siyah bayraklar gibi dalgalanıyordu. Rüzgarı kullanarak her vuruşuna hız kattığı için, sonraki saldırı dalgası iki kat daha hızlı görünüyordu.

Duncan, Hook'un kasırga gibi kılıcından bir düzine küçük kesik aldığı anda, çılgın gücü yüksek vitesine geçti.

Yakındaki muhafızlar gergin bir şekilde fısıldayarak, öfkeli bir boğa gibi hücum eden Hook'tan daha da uzaklaştılar. Hook, yakındaki bir eğitim mankenini ikiye bölen geniş kılıcının tam vuruşunu yana kaçarak atlattı ve bahçeye kıymıklar saçıldı.

Duncan hızını kesmeye çalışırken, Hook bu fırsatı sonuna kadar değerlendirdi ve aşırı hevesli kılıcını geri çekerken öne atıldı. Hook geriye doğru eğildi, kılıcı Duncan'ın korumasız gövdesine doğru ilerledi, ancak son anda bileğini çevirerek kılıcının kabzasını Duncan'ın kaburgalarına çarptı ve yüksek bir ses çıkardı.

Daha iri olan adam geriye doğru uçuştu ve arkasındaki taş duvara çarparak bir toz ve enkaz bulutu oluşturdu.

Avluya bir kez daha sessizlik çöktü, sadece iki adamın düzensiz nefes alıp verişleri bu sessizliği bozuyordu. Duncan'ın alnından kan damlarken, gözleri hiç görmediğim kadar parlak bir şekilde parlıyordu. Berserker büyüü onu tamamen tüketmişti ve ayağa kalkıp vahşi bir kükrete atarken, bir insandan çok bir canavara benziyordu.

O ve Hook tekrar karşı karşıya geldiklerinde, kalp atışlarım kulaklarımda çınlayarak ileri atıldım. Ve bu sefer Billy beni durdurmaya bile çalışmadı.

"James! Duncan! Hemen durun!"

Kılıçlar çarpıştığında gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu, sağır edici bir çatırtı havayı doldurdu. İki adam, kılıçları hala birbirine kenetlenmiş halde, yorgunluktan titreyerek, saldırı sırasında donakaldılar. Uzun, ıstırap verici bir saniye boyunca kimse kıpırdamadı. Sonra, metalik bir sesle Duncan'ın kılıcı ikiye kırıldı ve sivri ucu yere düşerek ikisinin arasındaki zemini deldi.

Duncan inleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve elini muhtemelen parçalanmış kaburgalarına bastırdı. Devil's Gauntlet'ı koşarken The Jolly Roger'ın güvertesinden düştüğümde ben de aynı durumu yaşamıştım. Her nefes, sanki sıcak bir kılıç kemiklerimi deliyormuş gibi acı vericiydi.

Bonnie, Hook'a yalvaran bir bakış attığımda, düşük ve kederli bir çığlık attı. Hook, kılıcını kınına sokarken, homurdanarak öne doğru adım attı.

kınına geri soktu. Hook, Duncan'ın elinin üzerine elini koyarken, Duncan başını kaldırmaya niyetlenmedi ya da kaldıramadı.

Nefesimi tuttum ve Duncan'ın yüzündeki acı kaybolup Hook uzaklaştığında nefesimi bıraktım. Bana son bir kez baktı, sonra tek kelime etmeden arkasını dönüp avludan uzaklaştı.

Bir yanım onun peşinden gitmek istese de, şimdi bunun zamanı değildi. Dikkatimi tekrar Duncan'a çevirdim ve ona doğru yürümeye başladım, ama Billy oraya önce ulaştı, sanki sıradan bir günmüş gibi yürüyerek.

Ok kılıfından bir bez parçası çıkardı ve hala kanayan omzuna bastırdı, gözlerindeki kalıcı parıltı ya da azalan öfkesinin gürleyen nefesleri onu rahatsız etmiyordu.

"Görünüşe göre yeni bir kılıca ihtiyacın olacak, yakışıklı."

BÖLÜM 21

Avludaki gerginlik benimle birlikte kaldı, kısa bir süre sonra Billy, Duncan ve kanlı omzunda Bonnie ile birlikte saraya geri dönerken derimin altında uğulduyordu.

Daha önce hiç iki kişinin böyle kavga ettiğini görmemiştim. Aynı tarafta olması gereken iki kişi olduğunu bir kenara bırakın. Bu anı zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Duncan'da gördüğüm kontrolsüz öfkeden, Hook'un onun kılıcını kağıt gibi kesip biçmesine kadar, başka hiçbir şey düşünmem imkansızdı.

Eğer biz izlemiyor olsaydık ne olurdu?

Bu soruyu kendime on ikinci kez sorduğumda içimi bir ürperti kapladı. Olanlardan sonra Duncan ve Hook birlikte çalışabilecekler miydi? Billy'nin, bu konuyu kafalarından atmaları gerektiği konusunda haklı olduğunu ummaktan başka bir şey yapamazdım.

Ama kafamın içindeki küçük ses, "*kavga etmek*" gerçekten çözüm olduysa, bu benim ve Hook ile ilgili *diğer* küçük bilgelik parçacığı için ne anlama geliyordu diye merak ediyordu.

Bu düşünceyi kafamdan atmak için şiddetle başımı salladım ve Duncan'a baktım.

"Kaburgaların nasıl?"

Duncan gözlerini kırptırdı ve sanki uykusundan yeni uyanmış gibi bana doğru gözlerini kısarak baktı. "Fucker, kılıç ustası olduğu kadar Whisper olarak da iyidir. Ben iyiyim."

Tüm tavırları değişmişti, sanki içindeki mum söndürülmüş gibiydi, bu yüzden onun gerçekten iyi olduğuna pek ikna olamadım, ama şimdi zorlamanın zamanı değildi. Onun için kalbim ne kadar acıyor olsa da, gururunun iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı. Umarım yaraları bu kadarla kalırdı.

"Zaten öğle yemeği vakti geldi. Hadi bir şeyler yiyelim. Yemek her zaman yardımcı olur, değil mi?"

"Her zaman," diye onayladı Billy, başörtüsünü çıkarıp kahverengi buklelerini eliyle düzeltti.

Duncan itiraz etmedi, bu yüzden sarayın mutfağına girip aşçıdan taze meyve ve sandviç aldık, sonra da odalarımıza geri döndük.

Kapıya yaklaşırken Fenwick görüldü. Yaklaştığımızda yumuşak bir alkış tuttu ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Bravo, Sir Duncan. İstedığınız gibi bitmediğini biliyorum, ama hem siz hem de korsan arkadaşınız gerçekten heyecan verici bir performans sergilediniz. Etkileyiciydi."

Duncan çenesini sıktı, ama başını eğdi. "Gösteriden hoşlandığınıza sevindim."

"Umarım sizi rahatsız etmedim," dedi Fenwick, elini kaldırarak. Mutfaktan aldığımız ganimetlere bakıp kaşlarını çattı. "Öğle yemeğinizin tadını çıkarın ama lütfen çok fazla yemeyin, dostlarım. Bu akşamki resmi akşam yemeği için yer ayırmak isteyeceksiniz."

İnlememi zorlukla bastırdım. Nedenini araştırmak istemediğim sebeplerden dolayı Sihirbazı tekrar görmek istesem de, şık bir parti şu anda hepimizin en son ihtiyacı olan şeydi.

"Normalde yapmazdım, ama Büyücü'nün isteğini yerine getirmek için birkaç saatini ayırmanı rica etmeliyim," diye devam etti, sanki aklımı okumuş gibi. "Oz'da herkesin size saygıdeğer misafirler gibi davranması gerektiğine dair bir ferman çıkardı, ama bunu yapmakla büyük bir risk alıyor. Kötü Cadı onun kendisine açıkça karşı geldiğini öğrenirse, ki öğrenecektir, bunun bedelini çok ağır ödeyecek. Haklı olarak endişeli ve hepimizin bu şehirdeki hassas yaşam dengesini anlamanızı istiyor. Bence biraz güvenceye ihtiyacı var."

"Ne tür güvenceler?"

"Almira'yı yenebileceğine inandığını." Yaka düğmesinden olmayan bir toz parçasını silkeledi. "Eğer sınavları geçemezsen, Emerald City'yi korumak için bir planın olduğunu. Ve ne olursa olsun, onun gerçek kimliği konusunda, tabiri caizse, ortalığı karıştırmaya niyetin olmadığını. Büyücü sana yardım etmek istiyor, Harmony."

Söylenmemiş "ama" kelimesi açıkltı; ittifak iki yönlü bir yoldu.

Alabaster'da geçirdiğim zamandan sonra, politikaya yabancı değildim ve güçlü bir müttefiki geri çevirecek durumda değildik. *Özellikle* de sınavları geçemezsem. Burada sonsuza kadar sıkışıp kalabilirdik.

Bu düşünce beni neredeyse çılgına çevirdi. Molly'yi veya Fetch'i bir daha asla göremeyecektim. Annemin bana bıraktığı kehaneti asla okuyamayacaktım. Billy, kardeşlerinin intikamını asla alamayacaktı.

Parmağımdaki inci yüzüğü çevirip karanlık düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve dikkatimi tekrar Fenwick'e verdim.

"Oraya saat kaçta gitmemiz gerekiyor?"

Fenwick cep saatine bir göz attı. "Dolaplarınıza uygun kıyafetler koyacağım. Saat altı tam olarak aşağıda olun. Görüşürüz." Parmaklarını sallayarak Billy'ye uzun uzun baktı, sonra tek kelime etmeden uzaklaştı.

Duncan, ortak salona girdiğimizde içini çekti. "Kahretsin. Kasabaya gidip yeni bir kılıç sipariş etmek için vaktim olur umuyordum."

Boynumu uzatıp Hook'un odasına baktım ama ortada yoktu. "Yıkanalım da üçümüz birlikte gidelim."

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı.

Billy ise başını sallıyordu. "Ben Bonnie ile burada kalıp biraz uyuyacağım. Pek uyuyamadım ve uzun boylu, esmer ve huysuz adam geri dönüp bizi aramaya gelirse diye, birimizin burada kalması iyi olur."

Üçümüz öğle yemeğimizi hızlıca yedikten sonra banyo yaptık. Emerald City'nin mühendisleri, sarayın her yerine su taşımak ve bu suyu, duvardaki boyayı bile sıyracak kadar güçlü bir şekilde püskürten muhteşem nozullardan dağıtmak için bir yol bulmuşlardı. Buharlı spreynin altında dururken, ağrıyan kaslarım için bu bir mucize gibiydi.

Yeterince uzun süre tadını çıkaramadım. Saatlerce kalabilirdim, ama halletmemiz gereken işler vardı.

Yarım saatten az bir süre sonra Duncan ve ben sarayın merdivenlerinden aşağı inip, kalabalık sokaklara doğru yürüyorduk.

sözde evimizde temizlik yapmamız gerekiyordu ve bunu çabuk halletmemiz gerekiyordu. Duruşmalar bir gün sonra başlayacaktı ve geçmek için birbirimize her zamankinden daha fazla ihtiyacımız olacağını hissediyordum. Özellikle de henüz sihrimin bir parçasını bile geri kazanamamıştım.

Yürürken sessiz kalan arkadaşşıma bir bakış attım. Adımları ağır, gözleri uzak ve gerginliği her yerinden okunuyordu.

"Gerçekten nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse? Pek iyi değilim. En son ne zaman böyle kaybettiğimi hatırlamıyorum. Ya da... aslında hiç kaybetmediğimi."

"*Nasıl* kaybettin?" diye sordum, inanamadan. "Hala harikaydın. Bir keresinde bir ayıyı yendiğini gördüm, hatırlıyor musun? Dünyada, bu dünyada ya da başka bir dünyada, senin yaptığını başka kimse yapamazdı."

Kuru bir kahkaha attı. "Anlamıyorsun, Harm. Böyle düz dövüşler benim uzmanlık alanım ve o yine de beni yendi."

"Kıl payı." Ama Duncan da benim kadar iyi biliyordu ki Hook'un henüz kullanmadığı hileleri vardı. Yıldırımları ya da gölge zincirlerini ya da kim bilir başka neler kullanabilirdi, ama Duncan'ı adil ve dürüst bir şekilde yenmek istemişti.

Onu tekrar görmek istemiyorum. Öyle bir kontrol kaybından sonra olmaz. Bu aşağılayıcı ve bana yakışmıyor. Ama dün gece Billy kötü durumdayken ona baskı uygulayarak beni kızdırdı, sonra bugün... Sanki beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyormuş gibi. İçimde bir şey kırıldı. Billy'nin küçük kart oyununda bana sorduğu şey tam da buydu. En çok baskı altında olduğum anda, çöktüm. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Seni hayal kırıklığına uğrattım," diye durakladı ve homurdanarak elini saçlarına geçirdi, "Ve o piçin benden beklediği tüm düşük beklentileri karşıladım."

"Yanılıyorsun. Bence o sana sandığından daha fazla saygı duyuyor. Öyle olmasaydı, sana iyileştirme kutsamasını kullanmazdı. Bazılarını çabuk kullanırken, diğerlerini daha az kullandığını fark ettin mi?"

Duncan omuz silkti. "Sanırım öyle."

"Özellikle o yetenek ona bir arkadaşşı tarafından verilmişti. O yeteneği idareli kullanıyor. Eğer senin dediğin kadar az saygı duyuyor olsaydı, çekip gider ve senin acı çekmene izin verirdi."

Duncan bir an düşünür gibi göründü ve sonra içini çekti. "Her halükarda, o kavga bana hala yapmam gereken işler olduğunu gösterdi."

"Hepimizin öyle değil mi? Ama gittikçe daha iyi oluyoruz. Öyle hissetmesek de birbirimizin büyümesine yardımcı oluyoruz." Onun ön kolunu hafifçe sıktığımda titredim. "Almira'ya karşı bu kadar sert dövüşürseniz, kazanma şansımız olabilir."

O inledi, dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. "Şu anda Whisper'ımı kullanmayı düşünmek bile istemiyorum. Vücudumdaki kasların yarısını yırttığıma eminim. Şanslıyım ki o piç en kötüsünü yaptı."

"Gerçekten sihrimi geri kazanmam ve sonra da sizlere yetişip sizinle boy ölçüşmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Bir sonraki dövüşte yine çaresiz bir kız rolünü oynamak zorunda kalırsam, bunu kaldıramayacağımı düşünüyorum."

"Başaracaksın," dedi, elini omzuma koyarak. "Ve başardığında, Almira *gerçekten* başı belada olacak."

Yarı dinlerken, bir şey gördüm ve adımlarım durdu.

"Olamaz!" Sokağın sol tarafındaki eski moda ahşap dükkâna bakakaldım. Komşularından biraz daha eskiydi, ama benim dikkatimi çeken bu değildi. Gözlerim, ön tarafta asılı olan ve üzerinde "Smithson ve Smitty'nin Demirhanesi" yazan ahşap tabelaya takılmıştı. Taş bacadan dumanlar yükseliyordu ve havada sıcak metalin hafif kokusunu alabiliyordum.

"Ne?"

"Bu isimleri tanıyorum..."

Duncan kaşlarını kaldırdı. "Alabaster'dan mı?"

"The Smudge'dan ve Neverland yakınlarındaki küçük bir kasabadan. Acaba aynı kişiler mi?"

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Kapıyı ittiğimde hafifçe gıcırdadı. Çoğu açıdan, çeşitli uzunluklarda demirlerin duvarlara dizili olduğu, devasa örslerin ve sağlam körüklerin bulunduğu normal bir demirci dükkanıydı. Ancak, Emerald City'deki her şey gibi, bu dükkanda da ekstra bir şey vardı. Süslü saat mekanizması dişlileri, demirlerin yanında hafifçe tik tak ediyordu.

ve bunları çeşitli aletlere ve göstergelere bağlayan uzun bakır borular vardı.

Ve tabii ki, Smitty demirci ocağının başında durmuş, körükleri pompalayan zinciri çekerek demirci ocağının kalbinden parlak, turuncu bir bıçak çıkarıyordu. Her zamanki gibi sağlam ve geniş omuzluydu, ama hatırladığımdan biraz daha yaşlı görünüyordu.

Odanın diğer tarafında, yaşlı Smithson tezgahın arkasında durmuş bir hançeri parlatıyordu.

Smitty, içeri girdiğimizde başını kaldırdı. "İyi günler. Sizin için ne yapabiliriz?"

Duncan'a kılıcını yapabileceğimi biliyordum, ama zamanımı buna harcamam gerektiğini düşünmüyordum. Yapmam gereken şey, pratik yapmak, büyümü geliştirmek, Duncan için bir silah yapmak değildi.

İleri çıktık ve Duncan tezgaha yaslandı. "Yeni bir kılıç yaptırmak istiyoruz. Mümkün olduğunca sağlam olsun."

"Boyutu?"

Duncan kırık silahın alt kısmını kınından çıkarıp tezgahın üzerine koyduğunda Smithson'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kahretsin... Hiç böyle bir şey görmemiştim. Ve böyle temiz bir kesik attığını görmek..." Nefesini içine çekti ve kabzayı daha yakından inceledi. "Evet, sana kesinlikle sağlam bir kılıç yapabiliriz. Aynı kabzaya takmamızı ister misin?"

Omuz silkti. "En iyisi neyse onu yapın. Yeter ki kırılmasın."

Aniden ilham gelerek öne eğildim. "Sarı Tuğla Yolu'ndaki taş neyden yapılmış? Neredeyse metalik gibi görünüyordu. Böyle bir şey ekleyebilir misiniz acaba?"

Yaşlı demirci Smithson arkamda durdu.

"Gözünüz çok iyi, bayan. Ama bu malzemeyle çalışmak çok zordur. Demirci ocağı tuğlaları tamamen eritecek kadar ısınmaz, bu yüzden bloklar halinde kesmek kolay olsa da, çekiçle dövüp kılıç şekline getirmek çok uzun sürer. Deneyebiliriz, ama size pahalıya mal olur."

"Para sorun değil," dedim, "ama küçük bir sorun var." Smitty, is lekeli kaşını kaldırdı.

"Yarın akşama kadar lazım." Yüzüme parlak bir gülümseme yapıştırdım, umarım bu açıklamamla onları kandırabilirim.

İkisi birbirlerine baktılar ve genç olan ilk konuşan oldu. "Bize bir günde o büyüklükte kırılmaz bir kılıç yapmamızı mı istiyorsun?"

Duncan omuz silkti, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Aşağı yukarı öyle. Ama bunun için size cömert bir ödeme yapabiliriz."

Smitty araya girdi, "Para meselesi değil. Bu mümkün değil. Buradaki düzenimizle olmaz."

"Demirci dükkanı yüzünden mi?"

Demirci başını salladı. "Burada ulaşabildiğimiz ısıda bu tür bir bıçağın kenarını düzgün bir şekilde kesmek *bir haftamızı* alır."

"Peki, o zaman satın alabileceğim, bu işe uygun, önceden yapılmış bir bıçağınız var mı?"

"Vatandaşların böyle bir şeye ihtiyacı yok ve saraydaki muhafızların kullandıkları bile bunun yarısı kadar."

Duncan çöktü, sonra bana baktı, açıkça pes etmeye hazırdı. Ama zihnindeki çarklar çoktan dönmeye başlamıştı.

Beni buraya getiren her şey gibi, bu sorun da bir nedenden dolayı önüme çıkmıştı. Karşılaştığımız engeller ne olursa olsun, başımı eğip devam etmem gerekiyordu.

Kader bir nehir gibidir...

"Ben... Ben demirci ocağını senin için çalıştıracam, böylece yeterince ısınacak," dedim, sesimin bu kadar kendinden emin çıkmasına kendim bile şaşırdım. Kılıç ya da kırbacımın ucu yapmak bir şeydi, ama demirci ocağı?

Smitty kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Bunu başarabileceğini de nereden çıkardın? Biz denemedik mi sanıyorsun, yoksa bizim bulamadığımız bir şeyi sen bulacağını mı düşünüyorsun?"

"Zor sorunlara yaratıcı çözümler bulmakta yeteneğim var." Elimi çantama sokup, kolay kilit açma aletimi çıkardım ve onların incelemesi için gösterdim.

Bu, hassas mühendisliğin muhteşem bir örneğiydi ve sayamayacağım kadar çok kez hayatımı kurtarmıştı. Onlara yanlarındaki hassas dişlileri ve anahtarları göstermek için yavaşça çevirdim.

Smitty, her geçen saniye daha da meraklanarak onu elimden aldı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet," diye onayladım. "Ve ben sadece bir tamirci değilim; babam da senin gibi demirciydi, bu yüzden demirci işlerinden anlarım. Bana bir şans verirsen, bunu yapmanın bir yolunu bulabileceğime gerçekten inanıyorum."

Smitty, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baştan aşağı süzdükten sonra kilit açma aletini geri verdi. "Bunu hızlı bir şekilde halletmemiz gerektiğini biliyorsun, değil mi? Çelik kadar kolay işlenebilse bile, bu büyüklükte bir kılıç, ikimiz birlikte çalışsak bile, doğru düzgün yapılmasını istiyorsan, en az altı saat sürer."

Demirci dükkanındaki bu zorlu görev, önümüzdeki sınavların dışında odaklanmamız gereken bir şeydi ve beni heyecanlandırdı. "Öyle. Yarın sabah ilk iş olarak sana bir çözüm getireceğim. En az sekiz saat çalışarak bitirebilirim, bunu başarabilir misin?"

Kırışık yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Bana daha sıcak bir demirci ocağı bulursan, sana bu şehrin gördüğü en muhteşem kılıcı yaparız."

Düşüncelerim yanıma bağlı kırbaça kaydı. Smithson'ın dükkanında ucu yaptığımda içimden bir şeylerin eksik olduğunu hissetmiştim. Umarım burada, ihtiyacım olan her şeyi yapabileceğim kadar sıcak bir demirci ocağı varken, bunu düzeltmek için biraz ekstra zamanım olur.

Genç demirci başını salladı ve hemen parşömenini ve kömürünü aldı. "Kın ve kabza için bir tasarım çizmeye başlayacağım. Bunun için yepyeni bir tane yapmamız gerekecek."

Bu konu halledildikten sonra, Duncan ve ben eşyalarımızı alıp dükkandan çıktık ve pazar bölgesinin kalabalık sokaklarına geri döndük. Saraya dönüş yolunun yarısına gelmiştik, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştik ki, o adımlarını yavaşlattı ve bana doğru baktı.

"Hook *bazen* pisliğin teki olabilir, ama onu neden seçtiğini anlıyorum..."

Adımlarım sendeledi ve o yavaşlayarak durdu. Bir anda içimi bir duygu seli kapladı. Utanç, rahatlama, üzüntü. Ağzımı açıp inkar etmek istedim, çünkü o benim kendime bile itiraf etmek istemediğim şeyi, ona söylemek bir yana, yüksek sesle söylemişti. Ama onun yumuşak, gri gözlerine baktığımda, kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Gülümsemesi nazikti. "Sorun değil. Kızgın değilim. Birbirimize hiçbir söz vermedik." Uzağa bakarak, hüznölü bir kahkaha attı. "Bu, büyük umutlarım olmadığı anlamına gelmez. Ama ikinizi birlikte gördüğüm anda anladım. Buna inanmak istemedim. Her adımda bununla mücadele ettim, ama ona bakışın? Bana hiç öyle bakmadın. Ve o... o sana benim bakmak istediğim gibi bakıyor."

Yanaklarımın ısısına rağmen aniden üşüdüm ve kollarımı göğsüme kavuşturdum. "Öyle değil. Biz birlikte değiliz." *Çoğunlukla?* "Ve istesem bile, bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum. Gerçekten değil."

Onun göğsünde ölümcül bir tutkuyla sakladığı suçluluk duygusunun, bu dünyadaki her günü bir işkenceye dönüştürdüğünü ve onu bu duygudan kurtarmanın benim gücümün ötesinde olduğunu bildiğim için... Bu, sadece onun üstesinden gelebileceği bir görevdi, tabii isterse.

"Bu kıskançlıktan değil, artık bununla barıştım," diye devam etti Duncan, "ama bunu söylediğine sevindim."

Ben yüzümü buruşturdum. "Neden öyle?"

Cevabını düşünürken yüzü asıldı. "Çünkü o tam değil, Harm. İçinde bir şey kırılmış. Dış görünüşüne rağmen iyi bir adam olduğunu ve seni çok sevdiğini düşünsem de, sana ihtiyacın olanı verebileceğini sanmıyorum."

Bu benim zaten bilmediğim bir şey değildi... Öyleyse neden göğsüme bir katır tekmesi yemiş gibi hissettim? Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki çenemi avuçladı ve bana güven verici bir gülümseme attı.

"Bu, bir gün aradığın şeyi bulamayacağın anlamına gelmez."

Ama ikimiz de bunun benimle olmayacağını biliyoruz. Bu sözleri söylemedi, ama bağırp bir kağıda yazmış olsaydı daha açık olamazdı.

Bir parçam, ikimizin de o bağlantıya çok ihtiyaç duyduğu bir zamanda Alabaster'da sahip olduğumuz şeyi kaybetmiş olmaktan dolayı yas tutuyordu — yavaş ve dikkatli bir şekilde yanan nazik bir sevgi. Ama daha büyük bir parçam onunla gurur duyuyordu. Duncan, bir kadının ikinci tercihi olmaktan daha fazlasını hak ediyordu ve bunu biliyordu.

"Muhtemelen geri dönmeliyiz," diye mırıldandım ve karşılık olarak bir gülümsemeyi başardım. "Geç oluyor ve ziyafetten önce Smitty ve Smithson için planlara başlamak istiyorum."

"Kahretsin. Neredeyse unutuyordum."

O uzun adımlarla yürümeye başladı, ben de onun peşinden koşarak ona yetişmeye çalıştım.

Madem havayı temizliyorduk, ben de bu fırsatı sonuna kadar değerlendirebilirdim...

"Duncan, saraya dönmeden önce muhtemelen bahsetmem gereken küçük bir şey var."

O dönerek başını bana doğru eğdi. "O nedir?"

Çenemi kaşıyarak iç geçirdim.

"O demirci ocağını nasıl tamir edeceğimi hiç bilmiyorum."

BÖLÜM 22

Gözlerimi ovuşturdum ve son bir saatimi harcadığım karalanmış notlara ve çizimlere baktım. Kağıt kenarlarına kadar doluydu, ama henüz somut bir şey bulamamıştım, sadece yarı şekillenmiş iyi fikirler ve demirci dükkanının sorunlarını çözmeye yaklaşamayacak kadar kötü fikirler vardı.

Kalemi neredeyse kırılacak kadar sıkı sıktım.

Bunu yapabilirsin, dedim kendime, on ikinci kez, ama sözler boş geliyordu.

Bu iş beni aşıyordu. Geçmişte, tıkanmak, rahatlamam ve bilinçaltımın devreye girip sorunu benim için çözmesine güvenmem gerektiği anlamına gelirdi. Bir Whisper olduğumu bilmeden önce bile, büyüm içimde bana yol gösteren küçük bir köz gibiydi. Ve şimdi o yoktu, çaresizce çırpınıyor, normalde yapmayacağım hatalar yapıyordum.

Yine büyütücü elime aldım ve gözüme dayadım. Lens hala çizimimdeki küçük çizgileri ve eğrileri büyütüyordu, ama bir zamanlar görebildiğim küçük sihirli iplikler artık yoktu.

Lupu masanın diğer tarafına fırlatırken dudaklarımdan bir küfür kaçtı. Çalışma masamdan kalkıp ağrıyan sırtımı gererken sandalyem gıcırdadı. Akşam yemeği vakti hızla yaklaşıyordu. Uzun bir nefes alıp, bir saat önce ortaya çıkıp sonra tekrar odasına kaybolan Hook'un bulunduğu koridora baktım.

Bütün öğleden sonra neredeydi?

"Dolabına baktın mı?"

Billy'nin aniden kapıda durduğunu görünce irkildim.

"Vay be, ne kadar da gizlisin."

"Evet. Bu benim işim." Kollarını kavuşturdu ve kapı pervazına yaslandı. "Peki, baktın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Dolaba baktım mı? Hayır, henüz bakmadım."

"Evet, ben baktım ve bu, katılmamız gereken şık bir etkinlik olacak gibi görünüyor. Hazırlanmaya başlamak ister misin? Elbise seçmeme yardım edersen, ben de saçını yapmana yardım ederim." Bir kaşı havaya kalktı ve ben gülmeme engel olamadım.

"O kadar mı kötü?"

"Harika değil," diye itiraf etti gülümseyerek.

Uykudan önceye göre çok daha dinlenmiş ve rahat görüldüğünü görmekten memnun oldum. Aslında, daha hafif... bir şekilde daha özgür görünüyordu. Belki de hikayesini anlatmak ona biraz yardımcı olmuştu?

"Hadi prenses. Oyalanmak işleri kolaylaştırmayacak."

Masamdaki notlara son bir kez özlemle baktım ve kendimi ayağa kaldırdım. Birkaç saat uzaklaşmak iyi gelebilir. Belki de her şeyin kafamda oturması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Nedense, bu Billy O'Donnelly'nin saç veya kıyafetler hakkında herhangi bir fikri olabileceği hiç aklıma gelmemişti, ama diğer tüm versiyonları gibi, o da sürprizlerle doluydu. Kırk beş dakika sonra, beni mütevazı kıvrımlarımı en güzel şekilde ortaya çıkaran zümrüt yeşili ipek bir elbiseye soktu. Daha da iyisi, biraz su, bir parça saç kremi ve bolca kas gücüyle, çene hizasındaki kestane rengi saçlarımı seksi bir şekilde yana doğru taramayı başardı.

"Vay canına. Sen bir dahisin." Aynada kendimi hayranlıkla seyrederek sola ve sağa döndüm.

"Tabii ki öyleyim. Şimdi çık dışarı da giyinmemi bitireyim."

Onun için de bir elbise seçmiştik, ama giyinirken benim onu görmemden rahatsız olduğunu biliyordum, bu yüzden beni isteksiz bir inek gibi kapıya doğru sürüklerken direnmedim.

"Birazdan gelirim."

Kapıyı yüzüme kapattı ve Hook odasından çıktığı anda ben de döndüm.

Orada donakaldım, nefesim kesildi ve ona bakakaldım. Özel dikim yeleği, geniş omuzlarını saran siyah kadife

geniş omuzlarını saran, yakasının etrafında kıvrılan gümüş detaylar, oniks gözlerini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Tıraşlı yüzünde çene hattı daha da belirgindi. Aramızdaki mesafeye rağmen, teninin sandal ağacı ve baharat kokusu bana ulaşıyordu.

Bakışları eriyen bir hale geldiğinde, yüzümden ayaklarıma ve tekrar yukarıya doğru yavaşça kayarken nefesim boğazımda takıldı. Dikkatini neredeyse fiziksel olarak bana yöneltmişti, yanaklarımdan sıcaklık yayıldı ve kalbim çılgınca atmaya başladı. Duncan'ın kapısı açılıp aramızdaki gerginliği bozduğunda rahatladım.

Dışarı çıktı ve dar ceketinin kollarını düzeltirken ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. "Bir şeyi mi böldüm?" Gözleri her zamankinden daha parlak görünüyordu, güvercin grisi yeleğiyle tezat oluşturarak adeta ışıldıyordu. Her yönüyle ayrıcalıklı bir ortamda büyümüş bir kralın ikinci oğlu gibi görünüyordu ve iki adam arasındaki fark hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Hook o kıyafetlerle keskin ve zarif görünse de, hiçbir takım elbise gizleyemeyeceği bir vahşilik hâlâ vardı.

Cevap olarak başımı salladım, hala konuşmaya cesaret edemiyordum.

Duncan gözlerini takdirle elbisemin üzerinde gezdirdi ve gülümsedi. "Harika görünüyorsun."

"Ben neyim, kıyılmış ciğer mi?" Hook ciddi bir ifadeyle sordu.

Şaşkınlıkla başımı ona çevirdim ve Duncan kahkahayı bastı.

"Tabii, sen de iyi görünüyorsun."

Kavgadan bu yana ilk kez aynı odada bulunuyorlardı ve şimdilik her şey yolundaydı. Billy'nin haklı olduğunu ve bu kırılğan ateşkesin devam edeceğini, hatta belki daha da güçleneceğini ummaktan başka bir şey yapamazdım.

Sanki onu var olmasını dilemişim gibi, kapısı açıldı ve o ortaya çıktı. Derin mavi elbise askıdan çıkardığımda çok güzel görünmüştü, ama Billy'nin üzerinde rüya gibiydi. Başörtüsü yoktu, yüzünü yumuşak, kadınsı buklelerle çevreleyen kahverengi saçları ortaya çıkmıştı. Elbisesi milyonlarca boncukla kaplıydı, ödül kazanacak kadar güzel bir dekolteye sahipti ve belinden kalçalarına kadar vücuduna tam olarak oturuyordu.

Hepimizin tanıdığı sert ve kavgacı ranger ortada yoktu.

Bir saniye alt dudağını ısırđı, sonra omuzlarını geriye attı ve bir kalçasını dışarı çıkardı, ayak bileğinden uyluğuna kadar uzanan bir deri şeridini ortaya çıkaran bir yırtmaç ortaya çıktı ve onu daha çekici hale getirdi.

"Ne düşünüyorsun?"

Duncan'ın ne düşündüğünü anlamak için büyücü olmaya gerek yoktu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki biri ona balıkla tokat atmış gibi ona bakıyordu.

"Bir tanrıça gibi görünüyorsun, Billy." Sözcükleri nefes nefese söyledi, adını söylerken biraz boğuldu.

"Evet, ama buna alışma," diye homurdandı, yanakları kızardı.

Hayranlıkla başımı salladım. "Bu gece onları büyülememiz gerekiyorsa - bal mı sirke mi - o zaman sen tam bir bal kavanozusun."

"Katılıyorum," diye ekledi Duncan.

O, *homurdanarak* bizi başından savdı, ama ben onun bakışlarındaki ışıltıyı fark etmeden önce. "Gözlerin buraya, Ox."

Bonnie, Duncan'ın omzuna konarken ciyakladı ve tüylerini düzeltti.

"Bonnie de en iyi şekilde görünmek istiyor," diye ekledi Billy gülerek.

Birkaç dakika sonra yemek salonuna doğru yola çıktığımızda, sabahki gerginlik ortadan kalkmış gibiydi. Yaklaştıkça, içimdeki endişeli hissi bir türlü atamadım.

Yarın akşamki sınavlara hala hazır değildik ve öğrendiğimiz az şey de bize pek bir şey anlatmamıştı. Bilgelik. Kalp. Cesaret.

Ve bu gece fiziksel bir savaş olmasa da, riskler bu sabahki antrenman sahasındakiler kadar yüksek hissediliyordu. En azından bir yumruk veya kılıç geldiğini görebilirdiniz. Emerald City halkı sizi sırtınızdan bıçaklamak için kılıca ihtiyaç duymuyordu. Oz Büyücüsü benim güvenime ihtiyaç duyduğu kadar, benim de kendime güvenim gerekiyordu. O bir sahtekar olabilir, ama etkisi çok gerçektir. Denemelerde başarılı olmanın bir yolunu bulursak, Oz'daki Almira'nın kalesine yürüyüp onu alt etmek için Emerald City halkının desteğine ihtiyacımız olacaktı.

Peki ya annemin sınavlarını geçemezsek?

O zaman onlara daha da çok ihtiyacımız olacaktı. Bu da, Willy Fallowell'e, Büyük ve Güçlü Oz Büyücüsü'ne, doppelganger'ının beni neden bu kadar çok sevdiğini tam olarak göstermem gerektiği anlamına geliyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim ve en tehlikeli oyunu oynamaya hazırlandım.

BÖLÜM 23

Resmi yemek odasına girdik ve pantolonumu ve botlarımı ne kadar özlesem de, bize giyecek kıyafetler gönderdiği için Fenwick'i öpebilirdim, çünkü başka bir şey giyseydim kendimi aptal gibi hissederdim.

"Fenwick'in ev bütçesi çok yüksek olmalı," dedi Billy başını sallayarak. "Bilseydim, daha fazla seçenek isterdik."

Mekan, yerden tavana kadar altın ve yeşil renklerle süslenmişti. Karo zeminler, renkleri değişen desenli karelerden oluşuyordu ve çok sayıda altın süslü avizenin altında parıldıyordu.

Duvarlar, duvar süsleri ve tavandan tabana aynalarla süslenmişti, böylece aynaya baktığınızda arkanızda uzayıp giden yansımayı görebiliyordunuz. Sandalyeler ve kanepeler rastgele yerleştirilmiş gibi görünüyordu, ancak yumuşak minderli koltuklar, insanların bir araya gelip rahatça sohbet edebilmeleri için bir araya getirilmişti.

Fenwick'in ilk tanıştığımızda eğittiği hizmetçilere hakkını vermek zorundaydım, altın eşyaların yansımasından gözüme bir çırpı kaçmış olabilirdi.

Altın kaplarla dolu bir tepsi, küçük pervanelerle yavaşça uçarak geçti ve Duncan uzanıp minyatür bir puf çörek aldı.

Onu ağzına attı ve inledi. "Lezzetli."

Ben de bir tane almadan önce, Fenwick ortaya çıktı ve geniş bir gülümsemeyle bizi baştan aşağı süzdü.

"Hepiniz çok güzel giyinmişsiniz. Aferin." Bakışları Billy'nin üzerinde biraz fazla uzun süre kaldı.

Gözleri kısıldı. "Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?"

"Kesinlikle. Ama görünüşe göre yine seni etkilemekte başarısız oldum..." Dramatik bir iç çekişle devam etti. "Söylesene, bunun sebebi tamamen insan olmam mı? Bunun bir sorun olacağını hiç düşünmemiştim..."

Geri çekildim ve yüzü bembeyaz olan Billy'ye bir bakış attım. Kesinlikle onun hakkındaki gerçeği bilmiyordu. Öyleyse, nasıl? Duncan ve Hook ikisi de gerginleşmişti ve aynı şeyi merak ettiklerini biliyordum.

"Emerald City'de oldukça ilericiyiz, biliyorsun," diye devam etti. "En mutlu çiftlerimizden bazıları biraz şundan, biraz bundan. Sonuçta çeşitlilik hayatın tuzu biberidir."

Yanaklarına biraz renk geldi ve omuz silktilti. "Şu anda hayatımda ihtiyacım olan tek baharatın alkol olduğunu hissediyorum. Etkilemek mi istiyorsun? Bana bir içki ısmarla."

Fenwick eğildi. "Emriniz başım üstüne. İsim kartlarınızın yanına oturun, hemen dönerim."

Ben odanın ortasındaki uzun, oval masadaki yerime doğru ilerlerken, tilki odanın uzak köşesine doğru yürüdü. Ben ise içimde kopan duyguların fırtınasını kontrol etmek için elimden geleni yapıyordum.

"İyi misin?" diye fısıldadı Hook.

"Her şey yolunda," diye yalan söyledim. Berbat durumdaydım. Artık buraya geldiğimize göre, zamanımı boşa harcadığımın yükünü omuzlarımda hissediyordum. Odalarımıza geri dönüp demirci dükkanını anlamaya çalışmak, antrenman yapmak, burada olmaktan başka her şeyi yapmak istiyordum. Her ne kadar kehanet burada bekliyor olsa da.

Demirci dükkanının sorununda neredeyse hiç ilerleme kaydetmemiştim ve şimdi sevgili babamın yüzüne bakmak ve yıllarca süren güvenimi bir kenara bırakıp perdenin arkasındaki adamı görmek zorundaydım.

"Bu gece adamı mı yoksa devasa konuşan kafayı mı göreceğiz?" Billy, onu kaçırmadığından emin olmak için odaya bakındı.

"Umarım bunun saçma olduğunu fark eder," dedi Hook, ben koltuğuma otururken sağımdaki koltuğa yerleşerek.

Masa ne kadar büyük olursa olsun, onun lezzetli kokusu hala bir kucaklama gibi etrafımı sarıyordu ve ben kendimi zorla ağızımdan nefes almaya zorladım. İhtiyacım olan son şey başka bir dikkat dağınıklığıydı.

Duncan başını salladı. "Bu kesinlikle onu benim gözümde sevimli kılmaz. Gerçi şu anda onu sevmemi sağlayacak pek bir şey olduğunu sanmıyorum..."

Masanın geri kalanına baktım ve sadece iki kişilik daha yer ayrılmış olduğunu gördüm, ama isim kartları yoktu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Olga, hizmetçilerden biriyle odaya girdi ve kaşlarını çatarak bir buket çiçeği işaret etti. Hizmetçi vazoyu alıp hızla uzaklaşırken, uzun boylu, zarif sarışın bizim yönümüze doğru, mutfak kapısına doğru ilerledi.

"Affedersiniz, Olga?" diye seslendim.

O yavaşladı ve bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Evet?"

Sesi soğuktu ve önceki gün solaryuma zorla girerek onu kızdırdığımız için hala bize kızgın olduğu belliydi.

"Oz Büyücüsü bu akşam yemeğinde bize katılacak mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzından şaşkın bir kahkaha çıktı. "Oh, hayır. O solaryumdan çıkmaz. Çok meşgul..." ellerini salladı, "büyücüler gibi büyücülük yapmakla, sosyalleşmek ve benzeri şeylerle vakit geçirmekle. Misafirlerimiz kendilerini ne kadar *önemli* görürlerse görsünler. Şimdi izin verirsiniz, ördeği kontrol etmem gerekiyor." Dönüp uzaklaşırken gülümsemesi kışın küçük bir parçası gibiydi.

"Sanırım onu yakın zamanda hayranlarımız listesine ekleyemeyeceğiz," diye mırıldandı Billy.

Ben de aynı fikirdeydim ki, Fenwick kemerli kapıdan geri adım attı ve yanında şık giyimli Willy Fallowell vardı, elinde koyu mor sıvıyla dolu cam kadehlerle dolu parlak bakır bir tepsi dengeliyordu.

Tilki, Billy'nin önüne dikkatlice tepsiyi koydu ve elbisesi üzerine salya akıtmamaya çalışırken dudaklarında zafer dolu bir gülümseme vardı. "İsteyin, size verilecektir, hanımefendi."

Billy dikkatlice bir yudum aldı, gözlerini kısarak şaşkınlıkla açtı. "Böğürtlen şarabı," diye mırıldandı, Fenwick'e doğru isteksizce kadehini kaldırarak selam verdi. "Belki de bu bal kavanozu olayı o kadar da kötü değildir," diye fısıldadı.

"Hepiniz *Lord* Fallowell'i hatırlıyorsunuz," dedi Fenwick. Ah, demek böyle mi oynanacaktı? Artık Lord Fallowell'di.

Willy çoğunlukla bana doğru gülümsedi, Hook ve diğerlerine bakmaktan bile kaçındı.

"Duruşmaların arifesinde, yoğun gününün bir kısmını ayırarak sizlerle yemek yemeyi kabul etti. Affedersiniz, gidip

Fenwick selam verip geri çekildi.

Lord Fallowell, neredeyse siyah sayılabilecek kadar koyu yeşil renkli, vücuduna oturan bir yelek giymişti ve saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. Soluma oturduğunda kalbim sıkıştı.

"Hepinizi tekrar görmek güzel," dedi.

Diğerleri sessiz kaldılar, ben de geniş bir gülümsemeyle durumu kurtarmaya çalıştım.

"Sizi de görmek ne güzel! Yoğun programınızda bize zaman ayırdığınız için çok mutluyum."

"Tam olarak nasıl işliyor?" Hook, yaşlı adamı sanki beynini delip geçmeye çalışır gibi yoğun bir bakışla inceledi. "Büyücü şehri yönetiyor, siz de onun gözü ve kulağı olarak mı çalışıyorsunuz?"

"Oh hayır," yaşlı adam öksürerek ve zoraki bir kahkaha atarak dedi. "Büyük Büyücü her şeyi görür. Ben onun adına bir tür elçi görevi görüyorum. Sarayın dışına çıkıp, herhangi bir anlaşmazlık veya sorun hakkında bilgi topluyorum ve bu bilgileri Büyücü'ye götürüp karar vermesini sağlıyorum. Fenwick, hem benim hem de," boğazını temizledi, "Büyücü'nün işimizi etkili bir şekilde yapabilmemiz için ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzdan emin oluyor, iş takvimlerimizi yönetiyor ve evdeki tüm çalışanları denetliyor. Olga, Fenwick'in altında çalışıyor, çeşitli görevleri delege ediyor ve günlük programlama ve bakım konularının çoğunu yönetiyor. Sıkı bir disiplin uyguluyoruz ve bu işe yarıyor. Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Konaklamanız nasıl geçiyor?" diye sordu. "Şehirdeki insanlar sizi çok rahatsız ediyor mu?"

"Meşgulüz ve insanlar meraklı olsa da bizi fazla rahatsız etmediler." dedim.

O peçetesini silkeledi ve kucağına koydu. "Bu iyi."

Sesimi alçaltarak, "Almira'nın bizi içeri aldığını ve bize yardım ettiğini biliyor mu sence?" diye sordum.

Gizlice etrafına bakındı ve sonra bana doğru eğildi.

"Söylediklerine dikkat et. Bu duvarların içindeki personele güveniyorum ama Almira'nın şehirde gözü kulağı var gibi görünüyor. Bununla birlikte, benim de kendi gözüm kulağım var ve onun henüz Oz'a dönmediğini biliyorum. Şimdilik güvendesin bence."

"Muhtemelen yeni bir saldırı için gücünü topluyordur," diye fısıldadım.

"Daha çok, C'an Saas'a gelişine hazırlanıyor olabilir. Artık buraya geldin ve annenin koruması altında bu duvarların içinde olduğun için, buraya geri dönme zahmetine girmeyebilir."

O kadar umutlu görünüyordu ki, o kırılgan inancını yıkmak istemedim ve sessiz kaldım. Belki de haklıydı. Ama içimden bir ses, Almira'nın bu kadar kolay affedebilecek biri olmadığını söylüyordu.

Lord Fallowell ellerini çırpıttı ve beni korkuttu. "Ooh, ilk yemek geliyor! Şef sizin için elinden geleni yaptı."

Bir vızıltı sesi duyunca elim kalçama gitti, ama kırbacım orada değildi. Bir tür saldırı bekliyordum. Bunun yerine, her birinin altında hasır sepet asılı olan minyatür sıcak hava balonları, mutfaktan yaklaşık bir metre aralıklarla, dişliler tıkırdayarak havada süzülerek geldi.

Sıcak hava balonları. Alabaster'dakiler gibi.

Her biri farklı renkteydi, biri en asil mavilerinden, diğeri ise canlı, zengin bir mordu. Her biri masadaki belirli bir misafire doğru yönelirken gülümsemeden edemedim. Derin mavi olan doğrudan Billy'ye doğru gitti. Sepet balondan ayrılıp tabağına düştüğünü keyifle izledim. Sepetin içinde, aynı renkte renkli bir yumurta vardı. Başını uzatıp içine baktı ve üst kısmı açıldığında içindeki meze ortaya çıktı.

Koklamak için eğildi.

"Lezzetli yumurtalı muhallebi," dedi Lord Fallowell, sanki kendisi pişirmiş gibi göğsünü gururla kabartarak. "Teslimat sistemi fikri bana aitti."

Hâlâ ilk karşılaşmalarını affetmeye niyetli olmayan Billy omuz silkti ve kaşığı daldırdı. "Beni doyurduğun sürece, yemeğin buraya nasıl geldiği ya da ne kadar güzel olduğu umurumda değil."

Diğer balonlar da yemeklerini buldular, siyah olan Hook'a, kırmızı olan ise bana geldi.

"Botlarına uyacak şekilde," dedi Fallowell, beni çocukluğuma geri götüren ve kalbimi sıkıştıran bir gülümsemeyle. O gece solaryumda söylediği soğuk ve acımasız sözlerine kızgın kalmak istesem de, ikisini birbirinden ayırmak zordu.

Bu düşünceyi beynimin karanlık bir köşesine sakladım ve yemeğe odaklandım.

Krema çok lezzetliydi. Yoğun ve zengin, tereyağı ve karabiberle dolu, boşazımdan kolayca kayıyordu. Zevkten küçük bir inilti çıkardım. Yanımda Hook kaskatı kesildi ve ben onu görmezden gelip kremamın tadını çıkarmaya çalışırken kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Yemekler her seferinde daha da lezzetli hale geliyordu. Bal ile kaplanmış ve kavrulmuş ceviz serpilmiş çıtır çıtır kızarmış ördek. Kremayla çırpılmış, taze otlarla süslenmiş kabarık patates. Mükemmel şekilde sotelenmiş renkli sebzeler ve daldırmak için kekik zeytinyağlı sıcak, çıtır çıtır ekmek sepetleri.

Bu arada, akşam ilerledikçe şarap ve bal likörüyle daha da kolaylaşan sohbet devam etti.

"Bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederim," dedim, çatalımı bir iç çekerek masaya bıraktım. "Ama pes ediyorum. Daha fazla yiyemem."

Lord Fallowell gülümsedi ve bir eliyle beni çağırdı. "O zaman benimle yürüyüşe çık. Şef tatlıyı hazırlarken sana göstermek istediğim bir şey var."

"Diğerlerine de katılmak isterler mi diye sorayım."

"Sizi kırmak istemem ama üçü de oldukça korkutucu. Özellikle kadınla, ve seninle yalnız konuşmak istiyorum."

Bu, kehaneti elde etmek için bir fırsat olabilirdi ve mümkünse bu fırsatı iki eliyle de yakalayacaktım.

Hook'a doğru eğildim, uyluklarımız birbirine değdiğinde içimi kaplayan sıcaklığı görmezden geldim.

"Lord Fallowell bana bir şey göstermek istiyor. Hemen dönerim."

Hook kaşlarını çattı ve sandalyesini geri itti, ama ben elimi onun koluna koydum ve başımı sallayarak kulağına fısıldamak için ona yaklaştım.

"Ben iyiyim. Sanırım bana önemli bir şey söylemek istiyor ama herkesin önünde söyleyemiyor. Bu, beklediğim an. On beş dakika içinde dönmezsem, beni aramaya gelebilirsiniz."

O da onaylayarak homurdandı, ama bundan memnun değildi.

Fallowell ve ben ayağa kalktık, o da kolunu uzattı. Ben de kolumu onun koluna geçirdim ve anıların akınına kapılmamaya çalıştım.

Ben ve Pawpaw'ım, The Hollow'un Arnavut kaldırımli sokaklarında kol kola, tıpkı bu şekilde, o fırıncı ve bayat turtalar hakkında aptalca bir şarkı uydururken.

Ben ve Pawpaw, ormanın kenarında durmuş, el ele tutuşmuş ve nefesimizi tutmuş, Fetch'in kötü geçen bir ok avı gününün ardından çorba tenceresi için bize bir şeyler yakalayabilecek mi diye bekliyorduk.

Omuzlarımı geriye doğru ittim ve çenemi kaldırdım, kendime güçlü kalmam gerektiğini hatırlattım. Oz'daki en güçlü kişiden, yarın sınavı geçsek de geçmesek de, bundan sonra Kötü Cadı'ya karşı bir müttefik olarak ona güvenebileceğimize dair güvence almak gibi bir görevim vardı. Annemin bana bıraktığı kehaneti elinde tutan bir adam.

Beni sessizce büyük, spiral bir merdivenden üçüncü kata çıkardı, ancak köşeyi dönüp başka bir uzun koridora girdiğimizde konuştu. O zaman bile, sesi sadece benim kulaklarım için, alçak sesliydi.

"Bazen Fenwick'in önünde konuşmaktan korkuyorum. O çok endişeli biridir ve sanırım sen ve arkadaşlarının benim hakkımda çok ağır bir sır bildiğinizi düşünüyor. Bu sır, tüm şehri altüst edebilir. Ona, sırrımı saklayacağına inandığımı söyledim." Yüzümü incelemek için bana baktı. "Haklı mıyım, Harmony?"

Fenwick endişeli olanın büyücü olduğunu iddia etmişti, ama ben bu konuyu fazla kurcalamaya niyetli değildim.

Cevap vermeden önce sözlerimi dikkatlice düşündüm. "Önce size bir sorum var, Lord Fallowell; Eğer denemeleri tamamlayıp C'an Saas'a dönüp Almira ile yüzleşemezsem... o zaman ne olacak? Bizi şehirden kovup onun eline mi teslim edeceksiniz, yoksa halka bizimle birlikte ona karşı durup savaşmamıza yardım etmelerini mi tavsiye edeceksiniz?"

Başını sallarken boynu titredi. "Annenize bir söz verdim ve bu sözümü tutacağım. Siz ve aileniz, istediğiniz sürece Emerald City'de kalabilirsiniz. Zamanı geldiğinde, Kötü Cadı ile nasıl başa çıkacağımızı birlikte buluruz."

Bu, aradığım cevaptı. Keşke Billy kadar yalanları fark etme konusunda iyi olsaydım...

"Denemeleri tamamlayacağıma söz verirsem, kehaneti şimdi bana vermen için seni ikna edecek bir şey söyleyebilir miyim?"

O, başka bir şey söylemeden önce, üzüntüyle başını sallayarak umutlarımı suya düşürdü. "Daha açık konuşmadığım için beni affet. Büyüyle bağlanmış. Duruşmalar tamamlanana kadar onun kilitlediği kasaya erişemem. Kimse erişemez. Bu senin annenin tercihi, benim değil, ve onun bunun için nedenleri vardı. Bu gece duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum..." Rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve sonra iç geçirdi. "Peki bu durumda biz ne yapacağız, Harmony? Seni müttefikim olarak kabul edebilir miyim?"

Ona uzun bir süre baktım ve sonra başımı salladım. "Gücünü kötüye kullanmadığın ve anneme verdiğin sözleri tuttuğun sürece, sırrın benimle güvende."

"Güzel." Titreyerek nefes verdi. "Bu çok iyi. Bunu bilince o da, açıkçası ben de daha rahat uyuyacağız."

Büyük bir kapıya vardığımızda yavaşlayarak durduk. Gerginlik bir anda yok oldu ve onun ani, neredeyse çocuksu beklenti dolu gülümsemesi kalbimi vurdu.

O kadar tanıdık ki, beni ve babamı çok net bir anıya geri götürdü. Beni ilk kez demirci dükkânına götürdüğü gün. İçeri girdiğimde, küçük bir tabure, kendi maşa ve küçük çekicim ve hatta üzerine özensizce bir "H" harfi diktiği minyatür bir deri önlükle donatılmış küçük bir çalışma masası gördüm. Komşumuzun midillisi için ilk ayakkabı setimi yapmıştım.

"Bunu görene kadar bekle..."

O kapıları açarken, ben gözlerimi kuvvetlice kırıp titrek bir gülümseme zorladım. "Heyecanlıyım!"

Beni bir odaya götürdü – hayır, oda değildi. Yüksek tavanlı, cam tavanlı, ağaçlar ve eğrelti otlarıyla dolu bir sığınak ve en önemlisi?

Kuşlar. Kuşlar şarkı söylüyor, uçuyor ve çeşitli sesleriyle, kanatlarının şingirdamasıyla havayı dolduruyorlardı.

"Ne muhteşemler, değil mi?" diye fısıldadı.

Öyleydiler. Ve *her* yerdelerdi.

Yosunlu zeminde dikkatlice yürüdüm, aynı yusufçuk peşinde koşan bir çift robin kuşunun uçup gitmesini izledim. Cesur bir mavi karga

gümüş rengi bir söğüt ağacının dalında dururken bağırdı. Kırmızı kanatlı kara kuşlar, sanki bir tür engel parkuru çalışıyormuş gibi, alçak dalların arasında dalışlar yapıp zikzaklar çiziyorlardı.

Durup, ağaçların üstünden bir kırlangıç kuyruklu şahin düşerken, düzgün bir dönüş yapıp kuyruğunu dümen gibi kullanarak düzleşip tekrar havaya yükselmesini izledim.

"Çok güzel." Bir saniye gözlerimi kapattım ve girişin karşısındaki şelaleden dökülen sisin serin ve hoş havasını ciğerlerime dolduracak şekilde nefes aldım.

O içini çekti. "Suda koi balıkları var, ama onları yenilemem gerekiyor. Ne kadar beslersem besleyeyim, balık kartalı onları rahat bırakmıyor."

Alanın arka duvarını oluşturan kaya yüzeyinden akan su birikintisine doğru ilerledik. Göletin üzerinde dalgalar yayılırken, parıldayan altın, turuncu ve beyaz balıklar yüzen nilüfer yapraklarının etrafında tembelce yüzüyorlardı.

Mekanın ortasında, yemyeşil bir ağaç gölgesi oluşmuştu ve onu incelerken, gördüğümde çok daha fazla kuş olduğunu ve çoğunu tanımadığımı fark ettim.

"O nedir?" Parıldayan zümrüt ve altın rengi tüyleri olan bir kuşu işaret ettim.

"O bir duskwhisper. En sevdiklerimden biri."

Willy Fallowell de kuşları severdi. Yaralı ya da yuvasından atılmış bir kuş bulduğumuzda, onu kurtarmak için her zaman demirci dükkânına götürürdük. Çoğu zaman başarılı olamazdık, ama başarılı olduğumuzda, onları tekrar özgür bırakmaktan daha güzel bir his yoktu.

Kirpiklerimin altından Lord Fallowell'a bir bakış attım ve hatırlamaya çalıştım...

Bu adam senin baban değil.

"Neden?" diye patladım. Bilmek istiyordum, ama aynı zamanda onu konuşurmak da istiyordum, böylece ona sarılmak ve onu ne kadar özlediğimi söylemekle ilgili hayaller kurmayı bırakabilirdim. "Neden burayı yaptın?"

Gözlerindeki neşe söndü ve sanki aniden baş ağrısı başlamış gibi iki parmağını şakaklarına bastırdı.

“Almira'nın uçan maymun ordusu geldiğinde, birkaç hafta içinde bölgedeki kuş popülasyonunun dörtte üçünü yok ettiler. En kötüsü, maymunlar öldürdükleri kuşları nadiren yiyorlardı. Onlar öldürmekten, gökyüzünde avlanmaktan zevk alıyorlardı. Bu onlar için bir spor, kana susamış piçler. İlk başta, kuşların şehrin korumasından ayrılmalarını engellemenin bir yolunu bulmaya çalıştım, ama kuşlar doğaları gereği kafese kapatılmayı sevmezler. Onları kurtarmak istiyorsam, Almira gidene kadar onları saklayacak bir yer bulmam gerektiğini biliyordum.” Yüzünde yumuşak bir ifade vardı, sakın bir şekilde dönüp önümüzdeki cenneti seyretti. “Sonunda bir çözüm buldum. Bir sığınak. Tabii ki, Nora'dan yardım istedim. Sonra kuşları yakalamak ve yumurtaları toplamak gibi sorunlar vardı. Uzun bir süreçti. Ama sonuç iyi oldu, değil mi?”

Yüzünde umut dolu, çok samimi bir ifade vardı...

Willy Fallowell'in burayı çok seveceğini bildiğim için boğazım düğümlendi. "Harika. Gerçekten, daha iyisi olamazdı."

Bir an için gülümsedi, başını salladı, sonra yüzü ciddileşti. "Emerald City'nin başında olduğum süre boyunca gurur duyabileceğim çok az şey yaptım. Bu da onlardan biri." Uzun bir süre gözlerimin içine baktı. "Hepsini kurtaramadım, Harmony. Ama elimden gelenin en iyisini yaptım. Lütfen bunu bil."

Ve onun gözlerine baktığımda... babamın gözlerine baktığımda, ona inandım.
ona inandım.

Aşağı kata geri döndük ve kalbim tatlı-acı anılarla doluydu, kafam içkiden hafiflemiş, karnım da lezzetli yemeklerle doymuştu, ama aynı zamanda bu gece önemli bir şey başardığımızı da hissediyordum. Zorlu başlangıcımıza rağmen, Lord Fallowell'da bir müttefikimiz olduğunu gerçekten hissediyordum.

Fenwick, o lezzetli böğürtlen şarabıyla dolu başka bir sürahi taşıyarak masaya geri döndü.

"Yeniden dolduralım mı?" Kılıklı kaşlarını oynattı ve ben cevap veremeden eğilip bardağıma doldurdu.

Hayır diyecek değildim. Lord Fallowell ile geçirdiğim zaman duygusal bir yolculuktu ve aynı anda hem sarsılmış hem de coşku dolu hissediyordum.

Bardağı minnetle aldım ve birkaç yudumda neredeyse bir dikişte içtim.

"Nasıl gitti?" Hook, Lord Fallowell Duncan'ı kılıç dövüşünün incelikleri hakkında sohbe çekmeye çalışırken mırıldandı.

"İyi gitti. Sanırım bizim tarafımızda." Etrafta herkes varken daha fazla açıklayamadım, ama Hook cevabımdan memnun görünüyordu, ya da en azından yemek ve içkiyle o kadar rahatlamıştı ki koltuğuna yaslandı.

Tatlı servis edildiğinde, gerginliğim tamamen kayboldu. Hook'a baktım, Fenwick ile konuşuyorlardı ve Hook gülümsüyordu. Küçük bir gülümsemedir, ama yine de bir şeydi.

Yukarıya çıkıp çalışmaya devam etmeden önce, bardağımı bir kez daha doldurmak için sürahiye uzandım, ama o anda beyaz bir gölge masanın üzerinden geçip bardağı elimden düşürdü. Bardağın masaya çarpmasıyla mor bal likörü beyaz keten masa örtüsünün üzerine ve mermer zemine döküldü.

"Bu da neydi böyle?"

Bonnie, sanki cevap veriyormuş gibi ciyakladı ve salondan hızla geçen minik mekanik kuşlardan birinin peşinden koştu.

"Oh, Bonnie!" Duncan inledi.

İkimiz de özür diledik ve yayılan mor lekeyi peçetelerimizle silmeye başladık.

Fenwick gülerek elini kaldırdı. "Lütfen, sorun değil. Sadece eğleniyor. Mutfaktan başka bir sürahi getireceğim ve bunu temizlemesi için bir hizmetçi göndereceğim."

O aceleyle uzaklaşırken, Billy masanın altında ayağıma hafifçe vurdu. "Belki de bu bizim gitmemiz için bir işarettir. Uyumam lazım ve o kadar doydum ki patlayacak gibiyim." O hafifçe geçirdi ve ben kıkırdadım.

Hook, mürekkep gibi siyah gözleri hafifçe odaklanmamış bir şekilde başını salladı. "Katılıyorum. Bütün gece burada kalamayız. Senin yapman gereken işler var."

Lord Fallowell'e dönüp özür dilercesine gülümsedim. "Korkarım arkadaşlarım haklı. Bu güzel akşam için, özellikle de bana sığınağı gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Yarın için hazırlanmamız gerekiyor, bu yüzden gitmeliyiz, ama Fenwick'e bizim adımıza teşekkür edin ve şefine de selamlarımızı iletin."

Ayağa kalktı ve başını eğdi. "Bana kötü biri olmadığımı gösterme fırsatı verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Hazırlıklarınızda başarılar dilerim, yarın akşam görüşürüz."

Birkaç dakika sonra odamıza döndüğümüzde, odama doğru hızla yöneldim, demirci meselesi hakkında aceleyle yazdığım notları çıkardım ve alçak bir masanın üzerine yaydım. Hook beni takip etti, diğerleri ise benim kadar yorgun oldukları belli olan kendi odalarına dağıldılar.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Sanmıyorum, ama biraz takılıp moral desteği vermek istersen, hayır demem."

Ben kağıtların üzerine eğilip, çizimlere ve şekillere gözlerimi kısarak bakarken, o yatağın kenarına oturdu. Her çözüm denemesi, zihnimden kum taneleri gibi kayıp gidiyordu.

"Çok sinir bozucu. Sanki sihir gücümü kazanmadan önce bile bu sorunu çözmek için üç yol bulabilirdim ve bir çözüm üretmekte hiç sorun yaşamazdım..."

Düşük bir horlama sesiyle sözüm kesildi ve dönüp baktığımda Hook sırt üstü yatmış, yatağında derin uykudaydı.

Onu suçlayamazdım. Üstelik, tanıştığımızdan beri iyi bir gece uykusu çektiğinden emin değildim. Şu anda onun için en iyisi dinlenmekti. Hepimiz için...

"Kötüler için dinlenme yoktur," diye mırıldandım, dikkatimi önümdeki kağıda çevirdim, odaklanmaya çalıştıkça kağıt bükülüp bulanıklaşarak okunamaz bir hale geliyordu.

"Grrr!"

Belki de kafamı boşaltmak için biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Kendimi ayağa kaldırdım ve pencereye doğru yürüdüm. Pencereyi biraz açtım ve çerçeveye ağır ağır yaslandım, alnımı serin cama dayadım ve dışarıya baktım. O sırada bir buhar bulutu havaya yükseldi. Yavaşça yukarı doğru süzülmesini izledim.

Bir düşünce oluşmaya başladığında birkaç kez gözlerimi kıptım. Pencereyi tamamen açarak, şehri ve bizi buraya getiren parlak altın yolu görebilmek için dışarıya doğru eğildim.

Buhar. Altın kaldırım taşları.

Bir anlık açıklık, yorgun sisin içinden keskin bir şekilde geçti.

Pencereyi kapattığımda keskin soğuk hava peşimden geldi. Avuç içlerimi pencereye düz bir şekilde bastırarak, düşüncelerim hızla akarken nefesim camı buğulandırdı. Buharı kullanarak körüğü daha hızlı çalıştırabilir, insan gücünün ötesinde bir hızda çevirebilirdim. Alabaster'da Smitty için çalıştığım ilk demirci dükkanından farklı değildi.

"Altın döşeme taşları," parmaklarımla pencereye vurdum... odanın sıcaklığı düşüncelerimi çalışıyordu, "Onlar olabilir... Onları kullanabilirim..."

Beynim olasılıklarla doluydu, her parça yerine oturuyordu. Ama adrenalın damarlarımdan akarken, kemiklerime işleyen bir yorgunluk beni çekiyor, sanki uzuvlarıma ağırlıklar bağlanmış gibi beni aşağı çekiyordu.

Gözlerimi kırptım, uyanık kalmaya çalışmama rağmen gözlerim kapanıyordu. Bacaklarım titriyordu, başım dayanılmaz derecede ağırıdı.

Sabah erkenden uyanıp bunu kağıda dökeceksin.

Yatağıma zar zor geri döndüm, sürünerek girmeye çalıştım, yanıma kıvrılırken gözlerim kapandı.

Tamamen bayılmadan önce, üzerime bir battaniye çekildi ve James'in kollarının arasına sıkıca çekildim. Yüzünü boynumun arkasına gömdü, dudakları kulağımın arkasındaki hassas cilde değiyordu.

Derin gürültüsü, büyük bir kedinin mırılması gibiydi ve kemiklerime işliyordu. "Uyu, Harmony."

Ona dönüp kollarımı ona doladığımda içimden bir iç çekiş geçti, o da bana aynısını yaptı. Güvenli bir yer ve yorgun halimizle... birbirimize gömüldük.

Keşke...

Keşke burayı uyanırken bulabilseydik, uyku ile rüya arasında değil.

BÖLÜM 24

"Harmony?" Hook'un genelde sert sesi paniğe yaklaşıyordu, beynimi kaplayan sisin içinden geçiyordu. "Uyan lanet olsun."

Göz kapaklarım sanki taşlarla ağırlaştırılmış gibiydi, ama yine de zorla açtım.

"James?" Endişeli yüzüne bakarken şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Kendimi oturmaya zorlarken, her kalp atışımda şakaklarım zonkluyordu. "Neler oluyor? Neden biri kafama patates torbasıyla vurmuş gibi hissediyorum?"

Biraz geri çekildi ve derin bir rahatlama nefesini verdi. "Fazla içki ve yorgunluktan olmalı. Billy ve Duncan..."

"İkisi de berbat hissediyor. O şeye uyarı etiketi koymaları lazım," diye Billy onun yerine cümleyi tamamladı ve kapıdan içeri girdi.

Pencereye doğru döndüm, parlak sabah güneş ışığı gözlerimi kamaştırınca yüzümü buruşturdum.

"Bekle... saat kaç?" diye sordum, yataktan kalkmak için bacaklarımı sallayarak.

Duncan homurdandı. "Sekiz buçuk falan mı?"

Demirci dükkânı. Geç kalacaktım!

Kafamdaki keskin ağrıyı görmezden gelerek yataktan atladım. "Tasarımımı Smitty'ye götürmem gerekiyor! Henüz bitirmedim bile..."

Hook beni dirseğimden tutup sabit tuttu. "Sakin ol, Harm. Bir çözüm bulamazsan, Duncan'a başka bir kılıç alırız. Dünya sona ermez."

"Hayır," diye tersledim, içimden bunu yapmam gerektiğini hissediyordum. "Gerçekten öyle olabilir." Giysilerimi almak için gardıroba doğru yürürken elimi saçlarımın arasına geçirdim. "Bu sadece kılıçtan ibaret değil."

Eğer bu denemelere bu kadar çaresiz hissederek gidersem, işimiz biter. Önemli bir şey gibi görünmediğini biliyorum, ama bunu çözmem gerek."

Sadece Duncan için değil, benim için de.

Hook bir an sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Tamam, bize nasıl yardım edebileceğimizi söyle."

Diğerlerini dışarı çıkardım. "Git de giyineyim." *Düşünmeme izin verin.*

Resmi kıyafetleri bir kenara bırakıp, önceki gece aldığım notları aldım ve diğerleriyle ortak salonda buluştum. Önceki gece ortaya çıkan buhar fikri kesinlikle potansiyel taşıyordu, ama henüz bir tohumdan ibaretti...

Hala sihrim olsaydı yapabilirdim...

Hayır. Elimizdekiyle çalışacağız. Otur ve işini yap, lanet olsun.

Diğerlerini yanıma çağırdım ve masaya otururken cebimden buruşuk bir peçete çıkardım. Kağıdımız bitmişti, bu da işimizi görürdü. Parmaklarım titreyerek peçeteyi düzelttim ve yazacak bir şey aradım.

Duncan arkamdan yaklaşarak bana bir dolma kalem uzattı. "Al."

"Teşekkürler," diye fısıldadım, yazmaya başlamıştım bile. "Çay?"

Billy'nin bakışlarına karşılık veremeyecek kadar dalgındım. Birkaç dakika sonra Hook, dirseğimin yanına buharlı bir fincan ve bir çörek koyduğunda, ona peçeteyi uzattım.

"Bu eşyalara mümkün olduğunca çabuk ihtiyacımız olacak. Bir şeyi bulamazsan, işe yarayabilecek bir alternatif düşün, ben de idare etmeye çalışırım."

Duncan, Hook'un omzunun üzerinden listeye kaşlarını çatarak baktı. "Bundan emin misin?"

Kafamı salladım. "Hiç de bile. Ama elimizde olan bu ve bunun işe yarayacağına kendimi inandırmam lazım. Sen yokken iyileştirmeler için bir plan çizeceğim."

Kapı çalındı, ama Fenwick'in sesi odada yankılanırken başımı kaldırmadım.

"Ah, günaydın arkadaşlar! Kahvaltıya inmeyecek misiniz? Sizi görmeyince endişelendim."

"Çok fazla bal likörü içtik," diye cevapladı Billy, ses tonu kısaydı. "Bugün şehirde yapmamız gereken işler var, bu yüzden akşam yemeğinden sonraya kadar dönmeyeceğiz."

"Peki, öyleyse. Ama denemelere geç kalmayın. Büyücü..."

"Büyücü, ne kadar geç dönersek dönelim, denemeleri yapacak ve bekleyecek, tabii herkesin onun perde arkasında saklanan bunak bir ihtiyar olduğunu bilmesini istemiyorsa, değil mi?" diye tersledi Billy.

Ben de başımı kaldırıp baktım ve Fenwick'in sırtışını görünce şaşırmadım. Hala Billy ile yatmak mı istediğini, yoksa sadece onun küstahlığını sevip onunla sözlü atışmalar yapmak için daha fazla zaman geçirmek istediğini bilmiyordum, ama ona karşı bir şeyler hissettiği şüphe götürmezdi. Billy ona ne kadar kaba davranırsa, Fenwick onu o kadar çekici buluyor gibiydi.

"Sen zeki *birisin*, değil mi? Ama bu konuda seninle tartışamam. Ona, bu gece denemeler için geri döneceğini söyleyeceğim. Bu arada, verimli bir gün geçir!"

Billy kapıyı yüzüne çarparak kapattı ve omuz silkerek bana baktı. "Bal dedin, biliyorum, ama sirke bize bir saat kadar zaman kazandırabilir."

"Zararı olmaz," diye onayladı Duncan.

Onun sırrını kimseye söylemeyeceğime söz vermiştim, ama bunu tartışacak zaman yoktu. Odanın köşesindeki büyük saatine baktım ve iç geçirdim. Hayal bile edemeyeceğim kadar buharla çalışan teknolojilerle dolu bir şehirdeydim ve kimsenin düşünmediği bir şey yaratmaya çalışıyordum. Ve o kadar kibirliydim ki, tasarımı bitirip oraya götürüp öğle yemeği bitmeden yapabileceğimi ve böylece denemeler başlamadan önce Duncan'ın kılıcını yapmaya yetecek kadar zaman kalacağını umuyordum.

Bu düşünce neredeyse gülünçtü.

Ama... ama ben gülmüyordum.

Yenilenen bir kararlılıkla notlarıma baktım. Emerald City harikaydı, ama benim gibi bir tamirci yoktu. Ve bunu kanıtlamak üzereydim. Alnımdan damlayan teri umursamadan, karalamaları düzeltmeye çalışırken neredeyse transa geçtim.

Bir noktada sayfanın sonuna geldim, sonra arka sayfayı başka bir ayrıntılı çizimle doldurdum. İcadım iki parçadan oluşacaktı

iki parçadan oluşacaktı; biri körüğü çalıştıracak buharı üretmek için. Diğeri ise dövmehanenin alanını daraltarak ısıyı artırmak için altın döşeme taşlarını nasıl yerleştireceğimi gösteriyordu. Planım, bunları katmanlar halinde yerleştirerek ısıyı tutmak ve artırmaktı. Yolda olduğu gibi.

Umarım haklıydım ve yolun özellikleri sadece yola yerleştirildikleri zamanla sınırlı değildi.

Parçanın ilk kısmı tamamlanmıştı: bükümlü borular, körüğün içine ve dışına ısıyı aktaracak hatlar. Geri kalanını nasıl bir araya getireceğimi bulmam gerekiyordu — hepsi nereden gelecekti? Nasıl çalışacaktı? Etrafıma baktım, zihnim hala fikirlerle doluydu, ama ortalıkta kağıt ya da peçete yoktu, bu yüzden elime çizim yapmaya başladım, bileğime kadar uzanan bir şema çizdim. Çizgiler ve tasarım ilerledikçe, daha da heyecanlandım.

Dirseklerime geldiğimde, sıırıttım. Bu gerçekten işe yarayabilirdi.

Elimi göğsüme bastırdım, diğerleri ellerinde malzemelerle kapıdan içeri girince irkildim.

"Hepsini aldınız mı?" diye sordum, onlara doğru koşarak ve aldıklarını inceleyerek. Eşleşen kapağı olan büyük bir dökme demir tencere, bakır tel bobinleri, başka bir şey için kullanılmış olduğu belli olan metal borular... ve Billy'nin kollarında tuttuğu, kenarlarında hala kir bulunan dört büyük altın kaldırım taşı.

Eşyalar birbiriyle uyumsuz bir karışımdı, ama listemdeki her şey alınmış görünüyordu.

"İstediğin her şeyi getirdik," diye onayladı Hook. "Hazır mısın?"

"Bilmiyorum, ama başka seçeneğimiz yok. Ya şimdi ya da asla."

Nefes nefese ve dağınık bir halde dükkana girdiğimizde, ağır demirci çekicinin sesi kesildi.

"Geç kaldınız," diye homurdandı Smithson, ellerini önlüğüne silerek. "Bakın, hanımefendi, halletmem gereken başka siparişlerim var. Belki bir saat önce buraya

bir saat önce gelseydin, belki..."

"Bekle," diye nefes nefese, mürekkeple kaplı elimi kaldırarak söyledim. "Sadece beni dinle."

Kollarını göğsünde kavuşturarak bana baktı. "Dinliyorum."

"Başlangıçta buhar kullanarak körüğü büyüteceğiz, ama bu planımın sadece yarısı." Nefesim kesik kesik geliyordu ve cebimden buruşuk kağıdı çıkardım. "Bir bak." Tezgaha doğru yürüdüm ve kağıdı düzelttim. Yolculuk sırasında mürekkep bulanıklaşmış ve kağıt daha da okunaksız hale gelmişti, ama yine de parmağımı kağıda doğrultarak onun anlayacağını umdum.

Gözlerini kısarak, kaşlarını çatarak, kağıdı defalarca çevirdi. "Ben neye bakıyorum ki?"

Billy yanıma geldi ve dirseğiyle bana hafifçe vurdu. "Ona diğer kısmı göster."

Elimi uzattığımda yanaklarım kızardı, titrememi durdurmak için elimden geleni yaparken ona bileğimi ve ön kolumu saran çizimleri gösterdim. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sakallı çenesini kaşıdı.

"Aklın başında mı, kızım?"

Midem düğümlendi. Ne kadar deli görüldüğümü düşünürsek, beni henüz dışarı atmamış olması bir mucizeydi.

"Smitty, buraya gel," diye seslendi, daha iyi görebilmek için daha da eğildi. "Hiçbir şey anlaşılmıyor. Belki o daha şanslıdır."

"Karmaşık görünüyor, ama mantıklı, yemin ederim." Alnımdan terli bir saç tutamını çekip attım.

Arka kapı gıcırdayarak açıldı ve Smitty odaya girdi. "Evet?"

"Bu çizimlere bir bakman lazım. O, körüğü büyütebileceğini düşünüyor."

Kağıdın üzerine eğildim ve parmağımla su haznesini işaret ettim.

"Buradan başlayalım... Dediğin gibi, demirci ocağı kendi başına yeterince ısınmıyor. Ama körüğü buhar gücüyle çalıştırırsak, pompalanabilecek hava miktarı... üç katından fazla artar." Demirci ocağını işaret ettim. "Demirci ocağının arkasındaki duvarı açıp bir su tankı kuracağız."

Normalde boşa gidecek ısı, suyu kaynatmak için kullanılabilir ve buhar oluşturulabilir."

Smitty gözlerini kısarak, arka kapı gıcırdayarak açılırken hala sessizdi. "Hala yeterince sıcak değil."

"Ve *sonra*," diye devam ettim, kolumdaki çizimlerden birini göstererek, "bu buharı buraya indirip, körüğü çalıştırmak için kullanıyoruz. Her birkaç saatte bir suyu yeniden doldurduğunuz sürece, bir daha pompalamanıza gerek kalmayacak. Artan hava akımıyla, ihtiyacınız olan daha yüksek ve sürekli sıcaklıklara kolayca ulaşabileceksiniz."

Smithson gözlerini kısarak yavaşça başını salladı. "Smitty'nin dediği gibi, bu yine de yeterince sıcak olmayacak."

Smitty pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Nasıl işe yarayabileceğini anlıyorum, ama bu kadar kısa sürede böyle bir şeyi nasıl kurmamızı bekliyorsun? Bu gece bitmesini istiyorsan, birkaç saat içinde kılıç üzerinde çalışmaya başlamam gerek. *Tabii*, dediğin gibi işe yararsa. Kaba olmak istemem ama, hala şüphelerim var."

"Yeni bir tuğla ve akı da var." Ayaklarımın yanındaki çantadan altın rengi bir tuğla çıkardım. "Bunlar güneşten ısıyı yakalayıp oluşturuyor, bunları demirci ocağının tabanında tuğla olarak kullanırsak..."

Smithson kaşlarını çatarak kaldırım taşını elimden aldı. "Ama kılıç için bunlardan birini eritmeye çalışıyoruz."

"Doğru, bu yüzden dövme işlemini bunların bile üzerindeki bir ısıya çıkaracak bir akı yapacağım."

Umarım. "İşe yarayacak..." Sesimdeki kararlılık beni bile şaşırttı. "Bana üç saat verin. Tek istediğim bu."

Smitty, Smithson'a baktı, kararsız görünüyordu. "Birkaç işi yeniden planlamamız gerekecek... Ne dersin?"

Diğer adam omuz silkti. "Eğer bunu başarabilme şansı varsa, buna değer. Şehrin içinde o altını işleyebilecek tek kişi biz oluruz."

Smithson doğruldu ve bana döndü. Uzun bir süre sonra başını salladı. "Tamam o zaman. Demirci dükkanı senin."

"Teşekkürler!" diye bağırdım, damarlarımdan yeni bir enerji dalgası akıyordu. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Şimdilik yolunuzdan çekileceğiz. Bu zamanı, her zaman konuştuğumuz gibi arka odayı temizlemek için kullanabiliriz."

Genç demirci başını salladı ve bize son bir kez baktı. "İyi şanslar. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Ve demirci dükkanımı mahvetmeyin."

İkisi arka odaya kayboldu, sesleri uzaklaşırken beni Hook, Duncan ve Billy ile yalnız bıraktılar.

"Tamam, malzemelerimizi ortaya koyalım," dedim, masayı işaret ederek.

Duncan çuvalı boşalttı, dişlileri, bakır boruları, vanaları, dökme demir tencereyi ve daha büyük, metal bir hazneyi yığdı. Her biri küçük, geçici bir yapboz parçası gibiydi ve benim görevim bunları bir şahesere dönüştürmekti.

"Kahretsin," diye mırıldandım, kalbim sıkıştı. Onları denememe izin vermeleri için ikna etmeye o kadar odaklanmışım ki, en zor kısmının hala önümde olduğunu neredeyse unutmuştum. "Borular için birkaç bakır bağlantı parçası eksik. Onları benim için alabilir misin?"

Billy dramatik bir şekilde içini çekti, "Bizi sürekli ayak işlerine gönderirsen, sana ücret talep etmeye başlamak zorunda kalacağım."

Onun koluna hafifçe vurdum. "Bu sefer sadece birkaç şey, yemin ederim. Ayrıca bakır boruları yalıtım için bir şeye ihtiyacım var. Belki bir satıcıdan yün veya pamuk gibi bir şey alabilirim?"

"Florbox yünü bunun için çok uygun," diye araya girdi Billy. "Çok kalın ve neredeyse yok edilemez. Onları desteklemek tam bir kabus. Tam da uygun birini tanıyorum."

"Tamam, o zaman Duncan için..." Çöp yığınına ikinci kez taradım. Kullanabileceğim pek çok şey vardı, ama zamanımın çok az olduğunu düşünürsek, sadece en gerekli şeylere odaklanmam gerekiyordu. "İyi bir ip ve küçük tekerlekler ya da benzer büyüklükte dişliler lazım. Bir kısmı için küçük bir makara yapmak istiyorum."

Bunun üzerine ikisi kapıdan çıktılar, Billy Duncan'a nereye gideceklerini ve en hızlı şekilde geri dönmenin yolunu emrediyordu.

"Bana emir yok mu?" diye sordu Hook.

"Aslında... senden başka bir şey için ihtiyacım var. Önemli bir şey."

Kollarını kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. "Neden hoşuma gitmeyecekmiş gibi bir hisse kapılıyorum?"

"Kalan zamanımızda tüm bu planın işe yaraması için, senin Tideblessings'lerinden birini kullanmamız gerekecek."

Bana gözünü kırpmadan baktı. "O aptalın beni öldürmeye çalışırken kıldığı kılıçtan daha süslü bir kılıç alması için sihrimi kullanmamı mı istiyorsun?"

Şey, öyle söylediğinde...

"Özetle öyle, evet."

Kaşlarını çattı, ama başını eğdi. "Neye ihtiyacın var?"

BÖLÜM 25

İki kaldırım taşını kaldırdı. "Bunların içinde zaten bir tür büyü var, değil mi?"

Hook başını salladı. "Bahsettiğin ısı indüksiyonu."

"Doğru. O zaman tüm bu kömürü kazmam gerekiyor," demirci ocağının dibinde bulunan buharlı siyah taş yığınının işaret ettim, "muhtemelen demirci ocağının dibine kaynaklanmış tuğlaları çıkarmam ve sonra bunları yerleştirmem gerekiyor."

"Ya uymazlarsa?"

Günün sorusu. "Sığmak zorundalar," diye fısıldadım.

Hook öne çıktı ve ellerini kaldırarak, eski korsan lideri Davey'den aldığı Tideblessing'i çağırdı. Hala demirci ocağından buhar çıkan kömürü kaldırıp arkamıza koyarken rüzgarı kontrol altına aldı. "Daha hızlı olması daha iyi olur diye düşündüm, değil mi?"

"Ve ellerimiz için daha kolay." Fırının üzerine eğildim, bir kova su aldım ve içine döktüm. Kararmış tuğlalar cızırdadı ve tısladı. Buhar hızlı ve sıcak bir şekilde yükseldi ve ben geri çekildim, Hook'a çarptım.

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. Sağ eli göğsümün hemen altına yerleşmiş, göğüs kafesime bastırıyordu. Tek bir hareketle beni avuçlayabilirdi.

Lanet olsun.

Vücudum tepki verdi ve kollarında titrememek için kendimi zor tuttum.

"Titriyorsun, yaralandın mı?" Sesi, önceki geceki gibi kulağımın dibindeydi. Başımı çevirip elimi onun elinin üzerine koydum. Gözlerim dudaklarından gözlerine doğru kaydı.

"Yaralanmadım."

Bu bir fısıltı mıydı? Evet, öyleydi.

Boğazı titredi ve dudakları açıldı. "Acele etmeliyiz."

Arka odadan gelen bir gürültü, el ele tutuşurken yakalanan gençler gibi bizi sıçratmıştı.

"Gidip arkada ne olduğunu bir bakayım." Arkasını döndü ve uzaklaştı, bu da bana kendimi toparlamak için çok ihtiyacım olan kutsal bir an verdi.

Kadınsı organlarım kontrolden çıkmıştı.

"Kendine gel, kadın," diye mırıldandım.

Nabzım normale yakın bir seviyeye gelmişti ve Hook geri döndüğünde ellerim demirci dükkanındaki eski tuğlaların üzerindeydi. "Yaşlı moruklar bir kutu alet düşürdüler. Neredeyse kendilerini bayılttılar."

"Buraya," diye başımla işaret ettim. "Bunları çıkarmama yardım eder misin?"

Kömürün altına kaymış metal ve cüruf parçaları yıllar boyunca altta birikmiş ve ateş tuğlalarını birbirine kaynaklamıştı.

Çok terleyerek, bolca küfrederek ve birbirimize dokunmamak için mücadele ederek tuğlaları çıkardık.

Şimdi asıl sınav zamanı. Yutkundum ve kaldırım taşlarını tabana kaldırdım, sanki oraya yerleştirilmek için yapılmışlar gibi yerleştirdim. "Mükemmel."

"Kömürü geri koyalım mı?" diye sordu. "Evet, teşekkürler."

Bize bakın, ne kadar düzgün... sanki dünyayı kurtarmaya çalışırken birbirimizin kıyafetlerini yırtmamak için elimizden geleni yapıyormuşuz gibi.

Hook yine Tideblessing'i kullanarak kömürü tekrar demirci ocağına kaldırdı.

Sırada borular ve buhar için küçük bir rezervuar vardı.

İçgüdülerimle hareket ederek ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bakır boruyu birleştirdim, körükten ayaklarımın dibindeki dökme demir tencereye, oradan da diğer borulara ve duvarın arka tarafına kadar uzanan boru hattına bağladım.

Demirci ocağını yakarak kısa sürede iyi bir ısı elde ettim, altın döşeme taşları ısıyı oldukça yükseltti. Biraz metali eriterek sıvı hale getirdim ve bunu, borunun giriş ve çıkışındaki dökme demir kapağı sıkıca kapatmak için kullandım.

Nefes nefese, alnımdaki teri silerek demirci ocağına geri döndüm ve parmağımı duvara doğru uzattım. "Tamam, bu senin büyünle yapmanı istediğimiz son şey. Bunun sığabileceği kadar büyük bir dikdörtgen delik açmam gerekiyor." Geçici rezervuarımızı işaret ettim.

Elini kaldırdı ve taş, benzeri görülmemiş bir rüzgârın gücüyle titremeye ve çatlamaya başlayınca ben irkildim. Ama bir an sonra çizgiler belirdi ve ihtiyacımız olan şeyi yapmak için yeterli büyüklükte mükemmel bir küçük taş tuğla oyuldu. Kancasıyla kazdı ve onu dışarı çıkardı, tuğla yere düşerek *gürültüyle* yere *çarptı*.

Su tankını küçük oyuğa kaydırmak için eğildim. Demirci ocağını bir saat önce kapatmıştık, ama duvar hala bana ısı yayıyordu. Tecrübelerim, soğuması için bir gün geçmesi gerektiğini söylüyordu. "Bu oldukça etkileyiciydi."

"Sen de fena değildin." Nadiren gördüğüm bir gülümseme belirdi yüzünde.

Boru parçalarını yerine kaydırarak tavana sabitlediklerimizle birleştirdim. "Bunu kapattığımızda, bu boruların *etrafındaki* deliği kapatmaya çalış. Eğer onları ezersek, tekrar denemek zorunda kalırız."

Ben geri kalan parçaları yerine yerleştirirken o sessizce izledi. Eğer bunu doğru yaparsak, Smitty odanın diğer tarafındaki bir boruyu kullanarak suyu yeniden doldurabilecekti. Yüzümden ter damlıyordu, ama yine de devam ettim, parça parça bir araya geldikçe beklenti neredeyse dayanılmaz hale geliyordu.

Sonunda geri çekildim ve Hook'a başımı salladım. "Tamam. İşini yap."

Elini bir kez daha açıklığa doğru uzattı ve yavaş yavaş elini kapattı. Taş da aynı şekilde tepki verdi, kenarlarından ortasına doğru bükülüp gerildi, sanki lastikten yapılmış gibi. O homurdandığında endişeyle ona baktım.

Sanki taş ona karşı direniyormuş gibi ilerlemesi yavaşladı. Ama o zorlayarak ilerledi ve taş geri kalan kısmı da kayarak kapanıp su haznesini içeride hapsettiğinde ikinci bir dalga bulmuş gibi göründü.

"Yeni gibi oldu," dedim, bir dakika önce deliğin olduğu duvarın pürüzsüz kısmına bakarak. "Umarım işe yaramıştır."

"İşe yaramış olsa iyi olur," diye homurdandı ve kolunu sıyrarak iç bicepsine baktı.

"Hmm?" Kafamı eğdim.

"Dövme kayboldu. Bunu tekrar yapmamız gerekirse başka bir yol bulmamız gerekecek."

Alt dudacağımı ısırdım, "Bu tür büyüünün sonuncusu muydu?"

"Tideblessed'i öldürdüğümde emdiğim anılar aksine, büyü sonunda tükenir."

"Çok üzgünüm, tüm gücünü tüketmeni istememiştim..."

Elini kaldırarak beni durdurdu. "Eğer bu sınavları tek parça halinde atlatırsak, buna değecek."

"Teşekkür ederim," dedim, neredeyse tamamlanmış olan düzeneğe bakarken ona daha yakın eğildim. Kaya büyüünü tüketmeye ne kadar yakın olduğunu biliyordu ve bunun için bunu yapmaya istekli olması benim için çok anlamlıydı.

"Yardımcı olabildiğime sevindim. Zaten işin çoğunu sen yaptın."

Nefesimi tuttum, arka kapıya doğru yürüdüm ve iki kez kapıyı çaldım. *Ve şimdi karar anı gelmişti.*

İki Smith geri adım attı ve sarımsı kayalarla dolu bir arabayı içeri çekti. Billy ve Duncan, ellerinde bakır bağlantı parçaları ve yünle onların hemen arkasında geliyordu.

"Ee, genç cadı, test için hazır mı sence?" diye sordu Smitty, körüğün yanındaki boru ve göstergelere bakarak.

Heyecanla ve endişeyle başımı salladım. "Ateşle. Bakalım bu şey ne kadar ısınabilir."

Smitty demirci ocağını yeniden ateşlerken, sonraki birkaç dakika saatler gibi uzadı. Borudan küçük buhar bulutları yükseldi, şimdilik bacaya yönlendirildi, orada dumanla karışıp gökyüzünde kayboldu. Geriye sadece düğmeyi çevirmek kalmıştı.

Smitty ellerini bir bezle sildi ve kontrol panosunun yanına geldi. "Ee? Sadece bakacak mısın, yoksa bize ne yapabileceğini gösterecek misin?"

Yutkundum, Duncan, Hook ve Billy'ye baktım. Bu işin sonucu çok önemliydi. Ama Hook dışında kimse, bu işin benim özgüvenim için ne kadar önemli olduğunu, bunun işe yaraması için ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu bilmiyordu.

"Tamam," diye mırıldandım, elimi kolun üzerine koyarak. "Hadi bakalım."

Kolu çektim ve buhar körüğe doğru hareket etmeye başladı.

Ve hiçbir şey olmadı. Dişliler sessiz kaldı ve körükler kıpırdamadı. Göğsümde panik kabardı ve donakaldım, endişeden başkasına bakmaya bile cesaret edemedim.

Borulardan gelen inilti, Almira'nın yarattığı bir canavarın sesi gibiydi ve midem altüst oldu. Bir saniye sonra, borulardan buhar çıkmaya başladı, boruları tıkırdatarak dişlileri döndürdü. Duyulabilir *bir vınlama* sesiyle körükler genişledi ve demirci ocağının tam ortasına taze bir hava akımı pompaladı.

Kıvılcımlar dans etti, kömürler parladı ve ateş tam olarak alevlenmeden körükler tekrar pompalamaya başladı. Daha da iyisi, her geçen saniye daha hızlı pompalamaya başladı ve bir insanın yapabileceğinden daha fazla hava üfledi. Körüğü elle çalıştırmak nefes almak gibiyse, benim cihazım hiperventilasyon yapıyordu.

Ateş, göz kamaştırıcı bir parıltıyla, umduğumdan daha sıcak ve daha yoğun bir şekilde alevlenirken, içimde o sihrin küçük bir kıvılcımını hissettim. Zayıf... sadece bir parıltıydı, ama oradaydı. Sanki demirci dükkanındaki çabalarımaya yanıt veriyormuş gibi... yıllar önce sihrimin ilk kez uyandığı yer.

"Lanet olsun, kızım." Smitty bana döndü, gözleri şokla büyümüştü. "Başardın!"

Billy ve Duncan odanın arkasından bağırıp tezahürat yaptılar ve Hook onaylayarak başını salladı.

"Kılıcı yapmak için yeterince sıcak mı?" diye sordum, Smitty'ye dönerek.

"Hem de fazlasıyla," diye homurdandı, önlüğünü giymeye başlamıştı bile. "Aferin, kızım. Bunu yapabileceğinden emin değildim. İstedğimden biraz geç oldu, ama her şeyi bırakıp bunu halledeceğiz. Söz veriyorum."

"Ateş bu sıcaklıkta kalırsa, yarısı kadar sürede biter," diye Smithson da söze karıştı ve işe koyulmak için adımlarını hızlandırdı.

"Yapacağını söylemiştim." Smitty, babası işe koyulurken bana doğru yürüdü.

Onları kendi hallerine bırakabilirdik, ama ben kalmak zorunda hissettim. Demirci ocağının yanında, cildimi yakacak kadar sıcak, şekil değiştiren ve dönüşen metalin parıltısı... Burası benim güvenli yerimdi. Dünyada kendimi en çok evimde hissettiğim yer. Bu yüzden kaldım ve elimden geldiğince yardım ettim, onlara aletleri uzattım, onlarla birlikte terledim, onlar bir çift çekiç kullanırken ben kılıcı büyük maşa ile sabit tutarak birlikte çalıştık.

Zaman su gibi akıp geçti, saatlerin geçtiğini neredeyse hissetmedim ve kılıç bittiğinde, kabzadan ucuna kadar uzanan derin altın damarları ile parıldıyordu.

Bir adım geri çekilip hayranlıkla baktım.

"Ve tahmin ettiğimiz sürenin yarısı kadar sürede!" Smitty sıırıttı.

Gözlerimi kırptım. Üç saat geçmişti ve ben bunu neredeyse hiç hissetmemiştim.

Ama işim henüz bitmemişti. Parmaklarım keseme ve içindeki madeni paralara gitti. Biri Alabaster'dan. Biri Neverland'dan.

Biri Oz'dan.

"Ben... demirci ocağını kullanabilir miyim? Bir şeyi tamir etmem gerekiyor."

Paralar ve Noru ile savaşırken kırılan kırbacımın çekiciliği beni harekete geçirdi, iki demircinin izin verip vermediğinden bile emin değildim.

Sadece işe koyuldum.

Üç para bir potaya girdi — ateş, daha önce çalıştığım hiçbir şeyden daha sıcaktı — ve eridi. Onları kaba bir şekle döktüm ve biraz daha ter dökerek kırbaç için yeni bir uç yaptım.

"Vay canına," dedi Smithson. "Hiç bu kadar hızlı çalışan bir demirci görmemişim! Sihir gibi!"

Başımı kaldırdım ve günün ikinci transından çıktım. "Özür dilerim... Ben..." Arkadaşlarıma baktım, ikisi uyukluyordu, sadece Hook hala bana bakıyordu.

Gülümsedi. "Aferin."

Smithson çenesini ovuşturdu. "Kadıkacağına karşı kılıcı ve kırbacı kullanacak mısın?"

Dudaklarımı büktüm, zaferin heyecanı azalırken, yerine yeni bir gerginlik geldi. "Elimizdeki her avantajı kullanmamız gerekecek."

"Denemeler bu gece mi olacak? Büyücü bu konuda çok ketum davranıyor. Kimsenin seni rahatsız etmesini veya dikkatini dağıtmasını istemiyor."

"Bu yüzden bu kadar acelemiz var," diye onayladım. "Geç saatlerde, gece yarısı civarında olması gerekiyor."

"O zaman bu sefer akşam yemeğinde böğürtlen şarabı içemeyeceğiz," diye Duncan yüzünü buruşturarak araya girdi.

Smithson başını eğdi, "Böğürtlen şarabının nesi var? Buranın en sevilen içkisi."

"Lezzetli, ama dün gece bizi bayılttı. Bu yüzden buraya geç geldik ve bütün gün şiddetli baş ağrısı çektik."

Kaşlarını daha da çatarak, sesi ölümcül bir sessizliğe büründü. "Ne kadar içtiniz?"

"Üç bardak falan mı?" Omuz silktim ve onay için diğerlerine baktım. Hatırladıklarım hala bulanıktı.

Smitty ve ortağı uzun uzun birbirlerine baktılar ve Smitty kehribar rengi gözlerini bana çevirdi. "Şehirde bunu yapan tek bir yer var ve bu kadar popüler olmasının bir nedeni de içinde neredeyse hiç alkol olmaması. Dış çıkaran bebeklere bile veriyorlar. Ben de bu içeceklerle büyüdüm sayılır. Yarım fıçı içsen bile neredeyse hiç sarhoş olmazsın. Ertesi gün de kesinlikle hiçbir etkisi olmaz."

Billy, Hook, Duncan ve ben birbirimize baktık ve hepimizin aynı şeyi düşündüğünden hiç şüphem yoktu.

İçeceğe bir şey katılmıştı.

Dün yaşananları tekrar tekrar düşünürken zihnim hızla çalışıyordu: Fenwick, avluda bizim dövüşümüzü izlemeye gelmişti. Kahvaltıyı atladığımızda hayal kırıklığına uğramıştı. O gece akşam yemeğine katılmamızda ısrar etmişti. Masamıza bizzat içecekleri getirmişti. Sonra ikinci sürahi...

Güzel ve zeki şahin Bonnie, hiçbirimiz içmeden önce üzerine atlayarak sürahiyi devirdi.

"O piç kurusu bizi zehirlemeye çalıştı," dedi Billy, kızgın olmaktan çok kırgın bir sesle.

"Kesinlikle öyle yaptı," diye yanıtladı Duncan dişlerini sıkarak.

Ama ben çoktan bunu aşmıştım. Çünkü benim için çok daha önemli olan soru...

Yalnız mı çalışıyordu, yoksa bu hikayenin benim babamın versiyonu olan Oz Büyücüsü, hepimizi öldürmek için bir komplo mu kurmuştu?

BÖLÜM 26

Otuz dakika sonra, iki gün içinde ikinci kez Nora'nın kulübesine giden patikaya doğru yola çıktık. Hepimiz saraya geri dönmenin güvenli olmadığı konusunda hemfikirdik. Fenwick'in bir sonraki hamlesini ne zaman yapacağını kim bilebilirdi? Güvenemeyeceğimiz insanlarla dolu bu kurnaz şehirde, Nora bir istisna olarak göze çarpıyordu.

En azından içgüdülerim bana öyle söylüyordu. Umarım haklı çıkarım.

Kapıyı çalmadan önce kulübenin kapısı açıldı ve kedinin adı Brunhilda olan kedi eşikten doğrudan kollarıma atladı. Onu yakaladım ve sıkıca sarıldım, onun sıcaklığıyla yükselen paniğimin bir kısmı azaldı.

Bonnie, Duncan'ın omzuna oturarak kediye incelemek için eğildi ve Brunhilda tısladı.

"Senin geldiğini benden önce hissetti," dedi Nora, bir kaşını kaldırarak şahinin başını şefkatle okşadı. "Sadece tıslıyor, kavgaya etmiyor. Seni korkutmasına izin verme, karlı çocuk."

"Tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama içeri girebilir miyiz?" diye sordum.

"Tabii ki." Kapıdan uzaklaştı ve bizi içeri davet etti. "Seni bu akşama kadar görmeyi beklemiyordum."

"Evet, biz de Fenwick'in duruşmaya bile çıkmadan bizi zehirlemeye çalışacağını beklemiyorduk, ama işte buradayız."

Nora, arkamızdan kapıyı kapatıp bizi oturma odasına götürürken dilini şaklattı. Uyumsuz ama rahat koltuklara oturduk ve alçak bir sehpanın etrafında toplandık.

"Zehir, hmmm?" diye mırıldandı.

Duncan başını eğerek onu inceledi. "Hiç şaşırmış gibi görünmüyorsun."

"Yaptığına şaşırmadım, hayır. Belki de başaramadığına, ya da en azından izlerini daha iyi gizleyemediğine biraz şaşırdım."

"Sence bunu Sihirbazı korumak için mi yaptı, yoksa Almira için mi çalışıyor?" Hook gözlerini kısarak sordu.

Nora, kulaklarının arkasına gevşek bir beyaz saç tutamını sıkıştırdı. "Kesin olarak söyleyemem. Fenwick'e hiç tam olarak güvenmemiş olsam da, yıllar boyunca onun sadakatinin nerede olduğunu sık sık sorguladım. Ama onun kurnaz olduğunu biliyordum. Her zaman öyleydi." Odanın arka köşesindeki kaba bir şekilde oyulmuş masaya doğru yürüdü. Masanın yüzeyi otlar ve çeşitli iksirlerin bulunduğu şişelerle kaplıydı. Karıştırma kabı büyüklüğünde küçük bir kazana bakmak için kısa bir süre durduktan sonra bize döndü. "Hala denemelerin kilidini açacak büyüü tamamlamaya çalışıyorum. Dikkatim dağınık görünüyorsa kusura bakmayın. Zehire geri dönelim. Sanırım haşhaş sütüydü, değil mi?"

"Nereden bilebiliriz ki?" diye sordu Billy.

"Onları çok seviyor. Bahçesine takıntılı. Söylesene, içtiğinde nasıl hissettin? İlk başta kendini oldukça iyi hissediyorsun. Ancak çok fazla içtiğinde kendini kötü hissetmeye başlıyorsun."

Hepimiz birbirimize baktık ve başımızı salladık. Dün gece kendimizi çok iyi hissetmiştik. Fennwick'in ilk tanıştığımızda pencereden bize kırmızı çiçeklerle dolu tarlayı gösterirkenki gururunu hatırladım. Bu bir övünme miydi, yoksa bizi alaycı bir şekilde kışkırtmak mıydı?

Sizi nasıl öldüreceğimi tam olarak gösteriyorum, ama siz aptallar bunun farkında bile değilsiniz.

Öfke göğsümde alevlendi ve iki elimi de yumruk yaptım.

"İlk sabah, bizi kahvaltıya çağırmak için çok ısrarcıydı," dedi Duncan.

"Sonra kart oynarken," diye ekledi Billy. "Mekanik servis asansörüyle sandviçler gönderdi, ama biz yemedik."

"Eğer Almira için çalışıyorsa, seni eğitim alanında görmek onun görevini daha da öncelikli hale getirmiştir herhalde. Sizin hepinizin," Nora erkeklere bir bakış attı, "oldukça etkileyici olduğunuz haberi çok çabuk yayıldı. Bu hem iyi hem de kötü bir şey. O çaresiz kaldı ve mutfak personeli veya hizmetçiyi suçlamak yerine, işi halletmek için içkiyi size kendisi verdi. Bu seferki girişiminin başarısız olması durumunda yakalanma riskini göze alması

başarısız olursa yakalanma riskini göze almaya hazır olması, senin dövüşürken gördüklerinin ona senin sınavları geçme şansın olduğunu düşündürdüğünü gösteriyor.

Bu riskli bir umut ışığıydı, ama en azından güvenilir bir tehdit olarak görülmek moralimizi biraz olsun yükseltmişti.

Nora'nın yüzü karardı. "Fenwick şu anda nerede olduğunu düşünüyor?"

"Ona şehirde işimiz olduğunu söyledik." Hook başını salladı ve dirseklerini dizlerine dayamak için öne eğildi. "Bizi izleyen casusları olabilir. Aslında, burada olduğumuzu biliyor ve şu anda buraya doğru yola çıkmış olabilir. Ne dersin?"

Uzun bir süre Nora'nın gözlerine baktı ve Nora geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bunu beğendim," dedi, bana bakarak Hook'a parmağını salladı. "O, sosyal nezaket ve kibarlığı görevinin üstünde tutuyor. Annen bundan memnun olurdu."

Boynumun arkasında bir sıcaklık hissettim ama memnun olacak bir şey olmadığını söylemeden önce Nora Hook'a döndü. "Kötü gizlenmiş suçlamana cevap vermek gerekirse, hayır. Ben kesinlikle Fenwick'in casuslarından biri değilim. Ben Emerald City ve Oz halkının tarafındayım. Harmony'nin annesini çok sevdiğimi ve saygı duyduğumu da belirtmeliyim. Bu yüzden sana saraya dönmemenizi tavsiye ediyorum." Başını sallayarak iç geçirdi. "Fenwick'in amacı senin denemeleri tamamlamanı engellemekse, incelikli davranmaya gerek yok. Bir sonraki saldırı tam anlamıyla bir saldırı olacak."

"Bırak gelsin," diye homurdandı Duncan, gri gözleri ateş saçıyordu.

"Maalesef," diye karşılık verdi Nora, "tek başına gelmeyecektir. Cadının şehirde dağınık halde destekçileri var, ancak tam sayılarını bilemiyorum. Ayrıca saray muhafızları en çok para veren için savaşacaktır. Eğer iş o noktaya gelirse kazanamayacağınızı söylemiyorum, ama mümkünse sizi bu savaştan kurtarmak isterim. Özellikle de Almira'nın kendisiyle yüzleşmek için gücünüze ihtiyacınız olacakken."

"Peki ya büyücü?" diye sordum, sonunda sesimi bulup Fenwick'in komplosunu ortaya çıkardığımızdan beri aklımdan çıkmayan soruyu sordum. "Sence o da bu işin içinde miydi? Bizim içtiğimiz bal şarabını içmedi... kendi damak tadına göre çok tatlı olduğunu söyledi."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kalçasını masaya dayadı, cevap vermeden önce uzun bir süre düşündü. "Büyücü'nün Lord Fallowell olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyoruz," dedi Billy kısa bir baş sallamayla. "Onunla tanıştığımız gün anladık."

"O zaman onun zayıf olduğunu da biliyorsunuz. Mükemmel bir dünyada, Emerald City'nin Almira'dan sonsuza kadar kurtulması için baskı yapardı, ama bunu gerçekleştirecek cesareti hiç olmadı. Ancak, annenizi sevdiğini ve Marin'in de onu sevdiğini biliyorum. Özellikle bunca yıldır onun sırlarını koruduktan sonra, ona ihanet etmeyi göze alabileceğini sanmıyorum. Şehir için çok iyi şeyler yaptı... ya da çok fazla ortalığı karıştırmadan yapabileceği kadarını yaptı. Kesin olarak söyleyemem, ama bana sorarsan, Fenwick'in ne yapmayı planladığını bilmediğine bahse girerim."

Rahatladım ve titreyerek nefes verdim. Neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum - sanki beni yetiştiren Willy Fallowell değilmiş gibi - ama yine de önemliydi.

"Biliyor musun," diye düşündü, masaya tekrar yaklaşırken küçük kazanı düşünceli bir şekilde seyrederek, "Bana yardım edersen, büyüü erken bitirebileceğime eminim. O zaman Fenwick farkına varmadan, Oz veya başkası olmadan denemeleri kendim yapabilirim."

Billy ve ben hızlıca birbirimize baktık, sonra Hook ve Duncan'a baktım, ikisi de başlarını salladılar.

"Tamam. Bizi işe koyun."

Birkaç saat sonra, otları kestiğimiz, balmumu erittiğimiz, saç yaktığımız ve büyü kitaplarını taradığımızdan sonra, masanın etrafında durup gerçekten iğrenç görünümlü bir iksiri izledik. Kalın, yapışkan ve siyah olan iksir, canlı bir çamur canavarı gibi köpürüyor ve kıvrılıyordu.

Billy burnunu kırıştırarak yaklaştı. "Peki... şimdi ne yapacağız? Bu şeyi yere pentagram şeklinde mi yayacağız?"

Nora'nın gözleri parladı. "Hayır, çocuğum. Şimdi gece çöktü, seni mezarlığa götüreceğim, büyüü yapacağım ve sonra sen onu içeceksin." "Hayır, hanımefendi." Billy iki elini kaldırdı ve başını salladı. "Beni geri içmeye çalışacak gibi görünen hiçbir şeyi içmemek konusunda katı bir kuralım var."

beni içmeye çalışacak gibi görünen hiçbir şeyi içmemek konusunda katı bir kuralım var."

Hook kararlı bir adım atarak kazanın içindekileri incelemek için eğildi, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Bunu ieeğiz ve şikayet etmeyeceğiz. Fenwick bizim peşinde olduğumuzu fark etmeden, ya da çoktan fark etmişse, mezarlığa gidip bu işi bitirelim."

Birkaç dakika sonra, ana caddeye paralel olan ormanlık yolda ilerlemeye başladık. Nora bize pelerinler vermişti ve daha az dikkat çekmek için gruplara ayrıldık. Duncan ve Billy, bir çift gibi görünecek kadar yakın bir mesafede önde yürüyorlardı, Nora, Hook ve ben ise üçlü olarak arkalarından geliyorduk. Bonnie çoktan yolu keşfetmek için uçup gitmişti.

Nora, bu saatte insanların akşam yemeğİ için evlerine döndükleri için sokakların daha boş olacağını söyledi. Yoldan ayrıldığımızda mezarlık sadece yarım kilometre uzaklıkta olacaktı.

Çantamı sıkıca kavradım, içindeki kıvrılmış kırbacı hissettim. Yeni ve geliştirilmiş ucu, Oz'dan aldığım madeni parayı Alabaster altın parası ve Hook'un bana verdiği korsan parasıyla birleştirerek... Silahın hazır olduğunu biliyordum. Müthiş bir kombinasyondur ve sihrimi geri kazanırsam oyunun gidişatını değiştirebilecek bir kombinasyondur.

"Eğer" değil, "ne zaman" diye kendime hatırlattım.

Aptalca olsa da, demirci dükkanındaki başarım bana umut vermişti. Kıvılcım oradaydı, ancak zayıftı. Belki kehaneti ve son sihirli eşyayı aldığımdaya, her şey yerine oturacaktı...

Şehir pazar alanına yaklaşırken Billy durdu ve havayı kokladı.

havayı kokladı.

"Duman kokusu alıyorum. Yemek pişirme dumanı değil. Büyük bir yangın dumanı gibi."

Hepimiz hızımızı artırdık ve caddeye yaklaşarak ağaçların arkasından dışarıya bakmaya başladık.

ve ağaçların arkasından sokağA bakmak için yaklaştık.

Yirmi metre ötede, Smitty ve Smithson'ın demirci dükkanı, yanmış çatısından hala siyah dumanlar yükselen, dumanlı siyah bir bina iskeletinden başka bir şey değildi.

"Hayır!" İleri atıldım, ama Hook kolumu yakaladı ve beni geri çekti.

"Orada zaten yardım eden bir sürü insan var. Yangın artık sadece közlere dönmüş gibi görünüyor. Yardım etmek istediğini biliyorum, ama birinin seni görme riskini göze alamayız."

Nora öne çıktı ve saçlarını kapüşonuyla daha sıkı örttü. "Ben ne olduğunu görmeye giderken sen burada kal."

Bir ağaç kütüğünün üzerine çöktüm, içimde suçluluk duygusu kabarıyordu. Bunu ben mi yapmıştım? Yaptığım körükler bir şekilde kusurlu muydu? Belki bir şeyi gözden kaçırmıştım, işi aceleye getirmiştım...

"Bu senin suçun değil, Prenses," dedi Hook, sanki düşüncelerimi okumuş gibi.

Bunu söylemesi kolaydı, ama sonraki birkaç dakika sonsuzluk gibi uzadı, çünkü her bir senaryoyu hayal ettim, her biri bir öncekinden daha korkunçtu.

Nora geri döndüğünde, yüzü somurtkandı ve başlığını geri çekti.

"Görünüşe göre, bir tür patlama olmuş."

Ayağa fırladım, kalbim deli gibi atıyordu. "Onlar... onlar iyi mi?"

"Küçük olan iyi. Patlamadan hemen önce Smithson'ı çekip çıkarmayı başarmış. Sadece ayak bileği burkulmuş ve birkaç yüzeysel yanık var. Şanslılar."

Tanrılara şükür. Ama hayatta kalmak için şansın gerekli olduğunu hissetmeye başlamıştım ve bu hiç iyi değildi.

"Sanırım benim hatamdı," diye patladım.

"Hayır, senin hatan değildi," diye araya girdi Nora. "Smitty ön kapıdan kaçmaya çalıştığında, kapı açılmadı. Baltayla kapıyı kırmak zorunda kaldı. Biri kapıyı dışarıdan metal bir kazıkla kilitlemişti. Bu kasıtlı bir şeydi."

"Fenwick."

O orospu çocuğu...

"Duruşmaları hemen bitirmek için daha da fazla neden var. Artık eldivenler çıkarıldı. Ama belki onun senin öldüğünü düşünmesi bize biraz zaman kazandırabilir." Duncan'a doğru başını eğdi. "Smithson şöyle dedi, aynen aktarıyorum: 'O piç kurusu tilkinin kafasını kesmek için kılıcı kullandığından emin ol."

Duncan elini kılıcın kabzasına koydu, çenesini sıkılaştırdı.

"Zevkle."

Hook öne çıktı, kemerinden küçük bir altın torbası çıkardı ve Nora'nın eline tutuşturdu. "Duruşmalardan sonra bunu demircilere götürebilir misin? Ya başaramazsak diye..."

Cümlesini yarım bıraktı.

Söylememesi iyi oldu, çünkü Fenwick ile iki kez kıl payı kurtulduktan sonra, hepimiz gerçeği biliyorduk. Zamanımız dolmak üzereydi.

Oz'dan çıkmamız gerekiyordu, hem de çabuk. Yoksa denemelerde başarısız olmak en küçük sorunumuz olacaktı...

BÖLÜM 27

Bulutlar başımızdaki ayın önünden geçerek yolumuza gölgeler düşürüyordu ve yürürken serin gece havası tenimi ürpertiyordu.

Bahçenin uzak ucunda paslı bir demir kapı duruyordu ve Nora oraya vardığımızda durdu, arkamıza bir son kez bakarak takip edilmediğimizden emin oldu.

"Artık çok uzak değil. Yakın durun."

Kapıyı iterek açtı ve önümdeki dolambaçlı yolu tararken içimi bir ürperti kapladı. Yıpranmış mezar taşları iki yanımızda uzanıyordu ve mezarlığa adımımızı attığımızda yerden sis yükselerek ayak bileklerimizin etrafında dönüyordu.

"Neyse ki burası ürkütücü değil," diye mırıldandı Billy, dirseklerimiz birbirine değene kadar bana bir adım yaklaştı.

Nora onu görmezden geldi ve birkaç metre ötedeki devasa mermer mozoleyi işaret etti. "Burası o yer." Diğer mezarlardan ayrı duruyordu ve sanki zaman onu hiç etkilememiş gibiydi. Demir kapı zaten kısmen açıktı ve esinti ile hafifçe gıcırdıyordu.

"Dördünüz içeri gireceksiniz. Merdivenlerin altına gidin, ben de arkanızdan kapıyı kapatayım. İksirinizi için, ben de buradan denemeleri hayata geçirecek büyüü söyleyeyim. Şu anda bunun sihir olduğunu ve denemelerin bir test olduğunu biliyor olsanız da, iksiri içtikten sonra sonuçların sizin için çok gerçek olacağını unutmayın." Gece gökyüzüne baktı ve sonra bize döndü. "Acele etmeyin ve dikkatli olun, ama oyalanmayın. Özellikle de denemeler arasında. Birinden diğerine geçin. Oyalanacak vaktimiz yok."

Bonnie yüksekte uçuyordu ve Nora ona seslenmek için hafifçe ıslık çaldı. "Sen çıkana kadar ben nöbet tutacağım ve ahini koruyacağım."

Elimi uzattım, onun elini tuttum ve sıktım. "Biri gelirse, kendini koru. Koş, saklan, ne gerekiyorsa yap. Bizim için zaten çok şey yaptın."

"Annen benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibiydi. O bana bilgilerini paylaşmasaydı hayatım nasıl olurdu bilmiyorum." O da elimi sıktı ve gözlerime baktı. "O yüzden, geri döndüğünde ben burada olacağım."

enesinin inatçı duruşunu ve gözlerindeki kararlılığı tanıdım. Bunu Molly'de sayısız kez görmüştüm ve tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum.

"br tarafta görüşürüz." Kapıyı açarken soğuk gece havasını son bir kez içime çektim ve karanlığa uzanan bir merdiven ortaya ıktı. Hook ilerlemeye devam etmek istedi ama onu geri çektim, böylece ilk adımı yan yana atabilecektik. Ekibimi belaya srklyorsam, n saflarda yer alacaktım.

Merdivenlerin altına yaklaştığıa kalbim kulaklarımda çarpıyordu. O kadar derin değildi, ama buradaki hava bayat ve küflü bir nem duvarları kaplamış gibiydi.

Bununla birlikte, demir kapı gürültüyle kapandı. Billy boğuk bir küfür etti. "Hiçbir şey göremiyorum."

"şişelerinizi çıkarın," diye talimat verdim, çantama uzanıp kendiminkini çıkardım. İçinde ne olduğunu düşünmemeye çalışarak tıpayı çıkardım ve dudaklarımdan birkaç santim uzağa tuttum.

"Hazır... başla."

Başımı geriye attım ve şişeyi boğazıma boşalttım. Görünüşü kötüydü, kokusu berbattı, ama tadı beni hiç hazırlıklı değildi. Sanki biri bir cesedi alıp bir ay boyunca kokmuş sosis suyuna batırmış, sonra da yapışkan, topak topak bir çorba haline getirmiş gibiydi.

Lezzetli.

Arkadaşlarımı göremiyordum, ama ayaklarının yere vurma seslerini ve boğulma seslerini duyabiliyordum, bu da hepimizin aynı durumda olduğunu gösteriyordu. O anda, kafamda Moll'un sesini duydum.

Harmony Marie Fallowell! Bu kadar dramatik olmayı bırak ve hemen hallet!

Belimden eğildim, elimi uyluğuma dayadım ve vücudumdaki tüm kasları kullanarak geri kalan kısmı da aşağı indirdim. Tek kurtarıcı şey neydi? Tek bir kütle olduğu için, bir kez aşağı indiğinde işkence sona ermişti.

"Bitti." Billy bir son kez öğürerek durakladı. "İyi haber şu ki," diye boğuk bir sesle konuştu, "bundan sonra olacak hiçbir şey bundan daha kötü olamaz, yani..."

"Lanet olsun, bu iğrençti," diye Duncan da aynı fikirdeydi.

Hook'un da aynı fikirde olduğunu söylemesini bekledim, ama o sessiz kaldı. "James? İyi misin?"

Nabzım hızlanmıştı ki, sonunda öksürerek cevap verdi. "Daha iyiydim."

Karanlık ve düz cevap, karanlık odadaki gerginliği bir an için hafifletti ve üçümüz de güldük.

"Birinci adım, iksiri iç. Ne..."

Cümlemi bitiremeden, hafif bir uğultu odayı doldurdu ve yukarıdan altın rengi bir ışık parladı, dar bir ışınla geçidi aydınlattı. Kırbacımı aradım ve titremeyi bastırarak dikkatlice ilerledik. Hook yanımda, Duncan ve Billy arkamızdaydı. Işık etrafta dans ediyor, karanlığı sadece adım attığımız yeri görebileceğimiz kadar aydınlatıyordu. Bir dakika yürüdükten sonra ışık titreşti ve aniden parlaklaşarak hemen önümüzdeki oyulmuş taş kemeri aydınlattı.

"Sanırım içinden geçmemiz gerekiyor," diye mırıldandım ve açıklıktan ilk adımı attım.

Bunu yaptığım anda, arkamda bir hava akımı hissettim. Hook homurdandı ve ben de kırbacımı hazırlayarak arkamı döndüm. Hook, sanki görünmez bir bariyere çarpmış gibi girişten geriye doğru sendeliyordu.

"Geçemiyorum." Sesi garip bir şekilde bozulmuştu.

Billy denemek için elini kaldırdı ama havada durdu.

Duncan da denedi, ama o da durdurulacağını düşünürken, aniden engelin içinden geçiverdi ve şaşkınlıkla homurdanarak duvara tutunarak destek aldı.

O yaklaşırken içimi rahatlama kapladı. En azından yalnız değildim. Yine de, dördümüzün birlikte olmasını tercih ederdim...

Diğerlerine bakmak için döndüm, ama görüntülerinin bulanıklaştığını gördüm. Bir an sonra, giriş sert bir kayaya dönüştü.

Gözlerimi kırıştırdım, görünürde bir çıkış yolu olmayan kapalı bir odada olduğumuz gerçeği karşısında paniğe kapılmamaya çalışıyordum.

"Bu annemin büyüğü olmalı."

Bu gerçeğe odaklanmak için elimden geleni yaptım. Denemeler kesinlikle korkutucu ve hatta tehlikeli olacaktı, ama annem bizi öldürmeye çalışmıyordu.

Değil mi?

Gerginliğimi bir kenara itip dikkatimi duvardan dışarı çıkan ve odanın ortasına doğru süzölmeye başlayan altın küreye çevirdim.

Oda genişti, otuz ya da kırk fit kare büyüklüğündeydi. Çıkış yoktu, pencere bile yoktu.

Duncan yanıma geldi ve ikimiz de durup odanın ortasındaki devasa pirinç teraziyi izlemeye başladık. Terazinin iki yanında, benim boyum kadar yüksek, küçük çakıl taşlarından kaya büyüklüğünde parçalara kadar her boyutta mücevherlerden oluşan bir zümrüt yığını vardı.

Işık küresi alçaldı ve birkaç metre ötedeki yere düştü. Tekrar titreşmeye başlayıp parıldamaya ve şekil değiştirmeye başladığında içimi bir ürperti kapladı. Büyüyerek devasa bir aslan şekline büründü. Yüzü ise insana benziyordu, ama sürekli değişiyordu. Yüz hatları değişiyordu, bu yüzden nasıl bir şey olduğunu net olarak anlamak imkansızdı. Ancak açık olan bir şey vardı, o da yaratığın parlayan altın rengi gözleri, ki bu gözler tam bana bakıyordu.

Duncan'ın eli kılıcının kabzasına gitti. "Bu şey de ne böyle?"

Bir sfenks. Kelimeleri bir araya getiremedim, ama daha önce hiç görmemiş olsam da, bunun doğru olduğunu biliyordum.

Yaratığın dudakları garip bir gülümsemeye dönüştü.

"Harmony MacInnes... kız, tamirci, korsan, büyücü. Ama kraliçe değil. Henüz." Sesi erkeksiirken kadınsıya, derinden tizlere dönüştü, rahatsız edici ve nereden geldiği belli olmayan bir ses.

Son kehanetin sözlerini yankılarken, omurgamdan bir ürperti geçti.

"MacInnes? Bu benim gerçek soyadım mı?"

"Öyle. Baban Alistair MacInnes'ten miras kalan gururlu bir isim. Onun soyundan kalan tek ruh sensin. Sonuncu olacak mısın? Zaman gösterecek."

Yüzü ciddileşti, altın rengi gözleri ruhumun derinliklerine bakıyor gibiydi.

*"ZÜMRÜT RENKLERİNDE, iki yığın yatıyor,
Bu terazide, kaderiniz şimdi sallanıyor.
Tarafları eşleştirin ve kesin olun,
Denge çağırıyor; onun tavsiyesine kulak ver.
Sadece gözünle yargılama, dikkatli ol,
Gizlenen gerçek orada bekliyor. Ağırlığın
uyumunu bul,
Ya da ciddi rahatsızlıklar yaşa.
Keskin düşün, hızlı düşün, zamanın azalıyor,
Çünkü yakında duvarlar üzerine çökmeye
başlayacak.*

Son sözler ağzından çıkar ^{çıkamaz}, ayaklarımızın altındaki zemin titremeye başladı. Oda, taşların birbirine sürtünmesinden kaynaklanan düşük bir iniltiyle yankılandı.

Döndüm, tırnaklarım avucuma batıyordu. "Duvarlar."

Odanın kenarlarında taş tozu bulutları havayı doldururken, gıcırta sesi devam etti ve duvarlar salyangoz hızıyla bize doğru yaklaşmaya başladı, ama şüphe yoktu.

"Kahretsin," diye tısladı Duncan, mücevher yığınlarına doğru sendeleyerek.

"Çabuk.

Teraziye dengelemeliyiz."

Onu odanın ortasına kadar takip ettim, ikimiz de terazinin iki tarafına yerleştik. İki tabak zaten dengesizdi, Duncan'ın tarafı benimkinden oldukça yüksekti. Büyük bir zümrüt taşı kalçasına kaldırdı ve tabak üzerine kaydırıldı. Terazi sallanmaya başladı, uzun bir süre ileri geri sallandıktan sonra onun tarafına doğru kaydı.

Kalbim göğsümde çarparken duvarlara bir kez daha baktım. İlerlemeleri hala yavaş ama istikrarlıydı ve kaybettiğimiz alanın büyüklüğüne bakılırsa, bizi krep gibi düzleştirmeden önce on dakikadan fazla vaktimiz olduğunu sanmıyordum.

Bir kol dolusu küçük zümrütleri toplayıp kendi tarafıma yığdım. Terazî dengelenmek üzereymiş gibi sallandı, sonra geriye doğru devrildi ve yere çarparak gürültüyle düştü. "Ne oluyor lan?" diye sordum, alnımdaki teri silerek.

Duncan kendi tarafındaki terazîyi tuttu, büyük zümrüdü çıkarıp biraz daha küçük olanla değiştirdi, ama terazide hiçbir değişiklik olmadı. "Anlamıyorum. Seninki çok daha ağır olmalı..."

Bunu test etmek için, kaldırabileceğim en büyük zümrüdü aldım, diğerlerini kenara kaydırıp tabağa bıraktım. Yine de kıpırdamadı.

"Tamam," diye mırıldandım, ellerimi yüzümün yanlarına vurdum. "Düşünmemiz lazım... Belki de tersine çalışıyordur?"

Benim tarafımdan birkaç zümrüt çıkardık, ama yine de terazî neredeyse hiç tepki vermedi. "Belki de mesele ağırlık değildir," dedi Duncan, dişlerini sıkarak ve duvarlara bakarak.

"Denge çağırıyor, onun tavsiyesine kulak ver..."

Sessizce birbirimize baktık, çünkü bu ne anlama geliyordu ki?

Burada ölecektik.

Duvarlar her geçen saniye daha da yaklaşıyordu, sanki öncekinden daha hızlı hareket ediyorlardı. Duncan bir homurtu çıkardı ve terazînin kendi tarafından geriye doğru sendeledi.

"Az önce bir şey mi yaptın? Bu taraf birdenbire çok ağırlaştı."

Ona baktım, çaresizce bir cevap arıyordum. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Terazî, zümrütlerin ağırlığı tamamen önemsizmiş gibi tepki veriyordu.

"Hepsini çıkar," diye bağırdım, benim tarafımdakileri silip yere düşürdüm.

Gözlerimi kırptım ve gözüme biraz taş tozu kaçtı. Duvarlar şimdi her zamankinden daha hızlı yaklaşıyordu ve her iki tarafta da sadece birkaç metre uzaktaydı.

Duncan da yanındaki zümrütleri aldı, ama terazinin iğnesi bir milim bile kıpırdamayınca yüzü soldu.

"Zümrütlerle bir ilgisi yoksa, teraziye ne hareket ettiriyor?"

Duvarlar daha da yaklaşırken kalbim göğsümde çarpıyordu ve zihnimde bininci kez bilmeceyi düşündüm.

ZÜMRÜT RENKLERİNDE, iki yığın yatıyordu,

*Bu teraziler üzerinde, kaderiniz şimdi
sallanıyor. Tarafları eşleştirin ve kesin olun,
Denge çağırıyor; onun tavsiyesine kulak verin.
Sadece gözünüzle yargılamayın, dikkatli olun,
Gizli gerçek orada bekliyor. Ağırlığın
uyumunu bulun,
Yoksa ciddi sıkıntılar çekersiniz.
Keskin düşün, hızlı düşün, zamanın azalıyor,
Çünkü yakında duvarlar üzerimize çöküyor.*

DUNCAN GRUNTED, gözleri gümüş rengi çılgın bir öfkeyle parıldarken, kollarını iki yana açarak, duvarın bizi ezmesini fiziksel olarak engelledi.

"Elimden geldiğince dayanacağım," diye bağırdı, gözleri daha da parladı. Ama bu sadece duvarların daha hızlı hareket etmesine neden oldu.

Neden?

*Sadece gözünle yargılama, dikkatli ol,
Gizli gerçek orada bekliyor.*

Ve sonra anladım. Bu bir güç testi değildi. Bir zeka testiydi.

"Bekle," diye fısıldadım. "Karşı koymayı bırak."

"Sen ne diyorsun?" diye bağırdı, Fısıltısı onu ele geçirmeye başlamıştı.

"Zümrütlerin bununla hiçbir ilgisi yok. Denge bununla ilgili değil, bizimle ilgili!"

Kollarını duvara dayayarak titredi, kasları gömleğinden kopacakmış gibi görünüyordu. "Biz mi?"

Bu vahim duruma rağmen yere çöktüm ve bacaklarımı çaprazladım. "Rahatlamanın bir yolunu bulmalıyız. Terazi duygularımıza tepki veriyor."

O da bana şaşkın şaşkın baktı.

"Denemelisin. Burada kafamızı kullanmamız gerekiyor. Ulaşmamız gereken denge içimizde."

Başını salladı, kollarını gevşetti ve derin bir nefes aldı. "Deneyeceğim," diye fısıldadı ve karşımda oturdu.

Gözlerimi kapattım, nefesime odaklandım ve etrafımızdaki gürültüyü engellemeye çalıştım. Tüm içgüdülerim ayağa kalkıp bir şekilde karşılık vermeme haykırıyordu. Şansımız olmasa bile onlara karşı direnip mücadele etmemizi söylüyordu.

Zayıf bir anı yüzeye çıktı. Ben, Little Alabaster'ın sarayında, çıkışı olmayan bir şahin şutunda mahsur kalmıştım, aynı bu korkunç hapsolmuşluk hissi. O zaman üstesinden gelmiştim, şimdi de üstesinden gelecektim. Tekmeleyip bağırarak değil, sakinleşerek. Bunun üstesinden gelmenin tek yolu direnmeyi bırakmaktı.

İlk duvar koluma baskı yaparken bile kalp atışlarımın yavaşlamasını istedim. Duncan karşımda inledi ve ben ona bakmaya cesaret ettim. Duvarlar onu sıkıca kavramış, her iki taraftan mengene gibi sıkıştırarak omuzlarından omuzlarına kadar ezmekle tehdit ediyordu.

Ona uzandım ve bileğini nazikçe tuttum. "Bunu yapabilirsin," dedim, ne kadar zor bir şey istediğimi bilerek. Sakin kalmak benim için bile zordu, üstelik damarlarımdan sihirli bir öfke akıyordu ve ezilmek üzere olan da ben değildim.

"Bana sadece tepki vermekle kalmayıp, öngöründe bulunmayı öğrettin," diye fısıldadım. "İçgüdülerinin *ötesine* geçmeyi öğrettin, Duncan. Sen kaba kuvvetten çok daha fazlasısın. Bir darbe düzenleyip bir imparatorluğu kurtarmanı sağlayan, senin parlak zekan oldu."

Bir kez daha titreyerek nefes aldı. Bir an için çenesi o kadar sıkı sıkıştı ki boynundaki damarlar şişti, ama yavaş yavaş gevşemeye başladı.

"Merhaba," diye mırıldandım, titreyen dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurdum.

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ve gamzesi bir anlığına parladı. "Merhaba."

Uzun bir süre öyle kaldık ve aniden etrafımızdaki inlemeler sessizleşti.

İkimiz de döndük ve pirinç terazinin sallanıp titrediğini, sonra yavaşça düzeldiğini ve plakaların mükemmel bir denge içinde sıralandığını izledik.

"*Harika.*"

"Başardık." Duncan yavaşça nefes verdi ve duvarlar çekilirken yere yığıldı. Yüzü terden sıırıksıklamdı ve ikimiz de hâlâ titriyorduk, ama gözlerinin hâlâ erimiş gümüş gibi olduğunu görünce şok oldum. Büyüsünü bastırmak yerine, zihnini kullanarak onu kontrol etmeyi başarmıştı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, titrek elimle ağzımı kapattım. Savaşa hazırlanmıştık ve zihinsel olarak her türlü sınava hazır olduğumu düşünüyordum; aslanlar, kaplanlar, ayılar... ama bu?

Bu tamamen farklı bir canavardı, saf psikolojik işkence.

Etrafımızdaki duvarlar duman bulutlarına dönüştü ve Hook ve Billy'nin birkaç metre uzağındaki odaya geri döndük, sanki hiç ayrılmamışız gibi.

Altın ışık küresinin arkasında duran ikili, bize doğru dönüp baktılar.

"İkiniz iyi misiniz?" diye sordu Hook, yaklaşarak bir eliyle nazikçe başımın arkasını kavrayıp yüzümü inceledi. "Yaralandınız mı?"

Duncan'a baktım ve o da yavaşça başını sallayarak gözlerime karşılık verdi. "İyiyiz," dedim, bunun doğru olduğunu fark ederek.

İlk sınavı geçmiştik ve artık tünelin sonundaki ışığı görebiliyordum.

Ya da — küre yanıp sönmeye ve hareket etmeye başladığında düzelttim — mozole içindeki ışık.

Ancak zaferimi kutlayamadan, sfenksin sesi tekrar duyuldu.

"Bir kraliçenin bilgeliğine sahipsin," dedi, garip bir şekilde bir sestten diğerine geçerek. "Ama bir kraliçenin kalbine de sahip misin?"

Billy, James ve Duncan endişeli bakışlar değiştirdiler ve midem düğümlendi.

Kahretsin.

BÖLÜM 28

Korku yıkadı beni beni ve ben ulaştım doğru Hook'a parmaklarım onun koluna değdi, ayaklarımızın altındaki zemin titriyordu.

"Hayır, dur! Bir saniye beklemem lazım..."

Billy ve Duncan dumanlar içinde kayboldular, şaşkın yüzleri mozole bükülüp uzarken ortadan kayboldu. Taş duvarlar soldu ve karanlık, Hook ve benim etrafımda dönen bir renk cümbüşüne yerini bıraktı.

Renkler katılaşıırken midem bulandı ve bataklık toprağı botlarımın altında çamurlaşıırken, ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanarak öne doğru sendeledim. Soğuk gece havası nemli ve ıslak hale gelmişti ve dünya ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü.

Yalnızdım.

Sağ elimdeki parıldayan kılıcı gördüğümde göğsüm sıkıştı. Diğer elim olması gereken yerde sadece demir bir kanca vardı.

Çamur lekeli ve koyu renkli giysilerime bakarken zorlukla yutkundum. Kazak ve gri pantolonum yoktu, yerine küçük bedenime bol gelen bir korsan ceket giymiştim. Hâlâ bendim, ama bir şekilde Hook da olmuşum.

Çevreme bakmak için başımı kaldırdım. Devasa selvi ağaçları başımın üzerinde yükseliyordu, dalları yosunlarla dolanmıştı. Burası benim çok iyi bildiğim bir yerdi;

Ağlayan Bataklık. Noru'nun sığınağı.

Ve ileriye baktığımda, sahnenin geri kalanı gözlerimin önüne serildi. Dev timsah oradaydı, sanki bana saldırmak için ağzını açmış, ama zamanda donmuş gibiydi. Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

Karanlık mağarada parlayan kırmızı gözleriyle ileri atıldı. Kalbim deli gibi çarpıyordu, ama anında tepki verdim ve

hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde kenara atladım. O çeneler boşluğa kapandı ve ben, tamamen kendime ait olmadığını bildiğim becerilerle kılıcımı sallayarak ileri atıldım.

Sırtımda sihirli dallar kıvrılırken, bıçağımla canavarı keserken rüzgar bıçağın etrafında dönüyordu. Noru, yaradan kan fışkırırken kükredi ve ben onun bir sonraki saldırısını kolaylıkla atlatarak, uzaklaşırken bir kesik daha attım.

Bir kırbaç yandan kıvrılarak canavarın kafasına çarptı, canavar toparlanamadan Xander onu geri çekip canavarın kuyruğuyla kendisine saldırmamasından kaçmak için atladı.

Bir an sonra başka bir kırbaç belirdi ve Hook geri çekilirken vahşi bir kükreme attı ve kendini başka bir saldırıya hazırladı.

Ben Hook'tum. Hook da bendim. Bir şekilde, sfenks bizi Noru'yu bulup öldürdüğümüz ana geri göndermişti, sadece yerlerimiz değişmişti. Ama neden?

Hook'un arkasını baktım ve onun arkasındaki kişiyi görünce kanım dondu.

"Al şunu, çirkin piç!" Moll, tatar yayından bir ok attı, eli ise timsahın üzerine çakılırken bir tane daha almak için aşağıya doğru uzanıyordu.

Moll neden tatar yayı tutuyor?

Peki neden tam bir korsan üniforması giymişti? O selamını indirdiğinde, bir gözünün üzerinde bir yama olduğunu fark ettim. Değiş tokuş edilen sadece Hook ve ben değildik. Molly, mürettebatın doktoru Trick-Eyed Tom'un kılığına girmişti...

Korku ruhumu sarsmıştı ve Noru dönerek yanımdan geçip Hook'a saldırırken vahşi bir çığlık attım. Onun peşinden koştum ve bir anda mesafeyi kapattım. Canavarın üzerinden atladım ve kolumu uzattım, yapabildiğim kadar rüzgar ve şimşek göndererek canavarın yüzüne vurdum.

Her iki yanımda birer figür belirdi, bir tarafta Hook, diğer tarafta Xander. Ne olacağını bir an geç fark ettim. Xander kırbacını Noru'nun gözüne doladı ve onu bir çırpıda kopardı, ama canavar çok hızlıydı ve devasa kuyruğuyla birinci kaptanı geriye doğru savurdu.

Kılıç ve büyüyle birlikte tekrar savaşın içine atıldım. Kanca etrafımda şimşekler çaktı ve canavarın yan tarafına çarptı, büyü gücüm azalmaya başlasa da kılıcım hiç durmadı. Noru bana saldırdı, çılgınca ısırmaya çalıştı ve kuyruğu ve pençeleriyle vurmaya başladı. Her saldırıyı atlattım, ama her geçen saniye yavaşladığımı hissedebiliyordum. Bunun bir önemi yoktu.

—Sonrasını zaten biliyordum.

Bunu değil. Her şeyi, ama bunu değil.

Noru yana doğru sıçradı ve bana değil Hook'a doğru hücum etti. Ben de vücudumu sınırlarına kadar zorlayarak ona yetişmeye çalıştım, ama o çok hızlıydı. Molly kendini öne attı, Hook onu engellemek için hareket ederken kolunun altından kaydı ve o kader gününde Trick-Eyed Tom'un yaptığı gibi canavarın üzerine atladı.

"Moll, hayır!" diye bağırdım ve Noru ona yaklaşırken bir yıldırım daha attım.

"Hadi, seni aşırı büyümüş kertenkele!" diye bağırdı ve sonra olacıklara karşı kulaklarımı kapatıp gözlerimi kapatmamak için tüm gücümü kullandım.

Noru'nun çeneleri onun etrafını kapattı ve onu neredeyse ikiye bölerek kan fışkırttı. Hook bir kükreme attı ve büyüğü havada fiziksel bir güç gibi hissedildi, ama benim gibi o da timsahın üzerine bir an geç kalarak çarptı.

Noru hareketsiz kaldı ve ben bir saniye sonra ona yetişip, gözlerimden yaşlar akarken canavarın boğazını kestim. Kan ayakkabılarımı ıslattı ama ben bunu neredeyse fark etmedim. Timsahın çenesi açıldı ve görüşüm kararmaya başladı, Moll'un parçalanmış vücudu dışarıya düşerken etrafımdaki her şeyi bastıran yüksek bir çınlama duyuldu.

O, boğuk bir nefes verirken, ben de onun yanına diz çöktüm.

"Moll, lütfen," diye boğuk bir sesle, titrek bir sesle ona baktım. "Hayır, hayır, hayır."

Elini yana doğru uzattı, Tom'un iyileştirici büyüünün son kalıntıları Xander'ın yere yığılmış bedenine doğru akıyordu. "Bitir şunu, Harm," diye nefes nefese söyledi.

"Yapamam," diye fısıldadım, kederden boğulmuş bir sesle. "Lütfen, Moll. Ben..."

"Yapmak zorundasın," diye hırıltıyla konuştu. "Beni... benim istediğim şekilde bırak."

Hıçkırıklarımı bastırarak, elim titreyerek kılıcımı kaldırdım. Hook yaklaşırken arkamdaki bataklıkta ayak sesleri yankılandı, yüzünde keder ve anlayış dolu bir ifade vardı.

"Bunu senin için ben yapayım," diye yalvardı, sesi kısılmıştı, haklı olarak kendisine ait olan kılıcı almak için elini uzattı.

Zayıf bir an için bunu düşündüm. Ama ilk seferinde onun yapması gerektiği gibi, bunu benim yapmam gerekiyordu.

Hook aniden durdu ve ben kılıcımı Moll'un boynuna dayarken gözlerimi ondan ayırmadım. "Seni seviyorum, Moll. Her zaman."

"Ben de seni seviyorum, Harm." Zayıf bir gülümsemeyi başardı, yanakları o kadar solgundu ki, bir oyuncak bebek gibi görünüyordu. "Sen ve ben sosis ve patates püresi gibiyiz. Ne olursa olsun, sonsuza kadar seninle olacağım."

Bataklık kayboldu, sis etrafımı sardı ve sonunda Molly'nin yüzü tek görebildiğim şey oldu. Son bir kez, yüreğimi parçalayan bir hıçkırıkla geri çekildim ve bıçağı doğrudan kalbine sapladım. Bir kez nefes aldı ve sonra hareketsiz kaldı.

Onun üzerine yığıldım, yapmak zorunda kaldığım şeyin ağırlığı beni ezip geçiyordu.

Sfenksin sesi uzayda yankılandığında, onu zar zor duyabildim.

"Acın için üzgünüm, ama iyi iş çıkardın, genç Harmony..."

Hook kollarını bana doladığında hâlâ ağlıyordum, sanki beni kendi acımdan koruyabilecekmiş gibi beni kendine çekti.

"İyi misiniz?"

Billy.

Yüzümü Hook'un gömleğinden çekip, mezara geri döndüğümüzü fark ettim. Altın küre sabırsızca etrafımızda dolanıyordu ve James kancasıyla ona saldırdı, az farkla ıskaladı, sesi alçak ve tehlikeliydi.

"Bu kadar. O bitti. Biz bittik."

Sfenksin sesi etrafımızda yankılandı, sakın ama kararlıydı. "Vazgeçiyor musunuz?"

"Hayır!" Billy, çaresizliğin sınırında bir sesle bağırdı. "Harm, zor olduğunu biliyorum ama ayağa kalkmalısın. Şimdi durursak, Almira kazanır."

Duncan yanıma diz çöküp elini omzuma koydu. "Orada ne olduysa, gerçek değil Harm. Bunu unutma. Hiçbiri gerçek değildi."

Ama lanet olsun, gerçekmiş gibi görünüyordu. Hâlâ Molly'nin ağırlığını kollarımda hissedebiliyordum, onun acı çekmesini sonlandırırken gözlerindeki acıyı hâlâ görebiliyordum.

Gerçek olsun ya da olmasın, gözlerinden hayatın kayboluşunu izlemenin nasıl bir his olduğunu asla unutmayacağım.

Karanlığa daha da batmadan önce, acı bir tokat beni geri çekti. Yanağım yandı ve birden dikleştim, şok içinde Billy'nin sert yüzüne baktım, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Üzgünüm, ama sonra bana teşekkür edeceksin. Şimdi kendine gel, kadın."

Onun sesi ve o ciddi bakışı...

Moll da aynı şeyi yapardı. Ve bu son testi geçip bizi buradan çıkarabilirsem, yine aynısını yapabilirdi. Çünkü gerçek Molly dışarıda ve hayattaydı. Sadece ona geri dönmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"O haklı. Devam etmeliyiz."

Hook geri çekildi ve yüzümü inceledi. Orada direnç gördüm ve beni bundan korumak için ne kadar çok çabaladığını neredeyse *hissedebiliyordum*. Ama uzun bir süre sonra başını salladı ve ayağa kalkmama yardım etti.

Billy kolunu koluma taktı ve sıkı bir gülümsemeyle,

"Sanırım sen ve ben, tatlım," dedi.

Sfenks bize ne yaparsa yapsın, birlikte yüzleşecektik.

Ama küre bize doğru fırladığında ve oda değişmeye başladığında, bir türlü kafamdan atamadığım korkunç bir düşünce vardı...

En kötüsünü sona saklamış mıydı?

BÖLÜM 29

Mezar eridi ve yerine gri taştan oyulmuş tek bir podyum belirdi. Üzerinde, her biri yumuşak bir şekilde parlayan iki kristal küre duruyordu. Aralarında narin bir kum saati duruyordu ve kum taneleri çoktan akmaya başlamıştı.

"Bu bir cesaret testi. Aklınla ya da kalbinle hareket etmek değil, en önemli anda zor kararı verecek kadar cesur olmak." Sfenksin sesi yankılandı, garip, değişken tonları beni tedirgin ederken, tek bir kelimeyle talimat verdi. "Seç."

Yaklaştıkça göğsüm sıkıştı. İlk kristal kürenin önünde, taş podyuma oyulmuş, damarları ve arterleriyle birlikte ayrıntılı bir insan kalbi resmi vardı. Diğerinin önünde ise beyin vardı, olukları ve kıvrımları o kadar gerçekçiydi ki, neredeyse atışını görebiliyordum.

"Ne görüyorsun?" Billy biraz arkamdan fısıldadı. Titreyerek nefes aldım ve ilk kristal küreye baktım.

Sis dönüyordu, ama sonra görüntüler belirdi, keskin ve net.

Ben, bir savaş alanında duruyordum, etrafımda dalgalar halinde büyü gürültüsü vardı. Almira'nın ordusu dağınık ve bozguna uğramıştı. Almira, yenilmiş, gözleri korkuyla açılmış bir şekilde önümde diz çökmüştü. Diğerleri - Hook, Duncan, Billy - hepsi güçlü ve güvende yanımda duruyorlardı. C'an Saas'ın tamamı özgür, dünya eski haline dönmüştü. Uzun ve zorlu bir mücadelenin ardından zaferin tadını çıkararak, bir zafer dalgası hissettim. Hayal ettiğim her şey elime geçmişti.

Kalbim çarparken, kendimi zorlayarak uzaklaştım ve ikinci küreye baktım. Sisli görüntüler değişti ve netleşti.

Billy gülerek duruyordu, yüzü saf sevinçle parlıyordu. Dört adam onu çevreliyordu, gözleri yaramazlıkla parlıyordu. Paddy, Scotty, Jacob ve

Andrew. Kardeşleri yeniden bütün ve insan olmuştu, hayattaydılar ve Almira'nın acımasız büyüünden kurtulmuşlardı.

Onları kucaklarken gözleri yaşlarla doldu, yıllardır taşıdığı acı nihayet hafiflemişti.

Midem düğümlenirken, mide bulantısı beni boğmak üzereydi. Çığlık atmak, küreleri yere atıp milyonlarca parçaya ayırmak istedim.

Almira'ya kesin bir zafer mi, yoksa Billy'ye kaybettiği ailesini geri vermek mi?

Seçim yap.

Kum saati içindeki kum damlamaya devam ederken, her bir kum tanesi ile ses daha da yükseliyordu ve midem bulandı.

"Ne oldu?" Billy tekrar seslendi. "Ne görüyorsun?"

Boğazım kurumuştu, dilim pamuk gibi olmuştu, kelimeleri zorla çıkarmaya çalışıyordum.

"Bir seçim," diye sonunda ona dönerek cevap verdim. "Sağdaki seçenek duygusal. Birkaç hayat kurtarmak ve her şeyin kendi haline bırakmak. Diğer ise mantıklı. Almira'yı yenip binlerce hayatı kurtarmak için gereken güç."

Billy nefes verdi, omuzları gevşedi. "Harika. Bu çok kolay, Prenses. Başından beri söylüyorum; sertleşmezsen, yumuşak kalbin seni öldürecek. Sol küreyi al ve buradan gidelim." Arkasını döndü ve girdiğimiz yere doğru yürümeye başladı. "Açıkçası, neden buraya geldiğimi bile bilmiyorum. Bu çok kolay."

Ayaklarım yere çakılmış gibi hareket edemedim başımı salladım. "O kadar basit değil."

Billy adımını yarıda kesti, sonra döndü, yüzünde açıkça karışıklık vardı. "Tabii ki basit."

"Bu hayatlar az sayıda olabilir, ama çok değerlidir." Sesim titredi ve gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğuklaştı.

Billy donakaldı, gözleri büyüdü, yüzünde dehşet belirdi. "Tam olarak kaç hayat?"

Midem bulanmasına rağmen, kendimi zorlayarak onun bakışlarını karşıladım. "Dört."

Gerçeğin onu vurduğu anı gördüm. Yüzü buruştu, beni geçip podyuma doğru yürüdü ve cam küreye bakakaldı.

"Onları göremiyorum. Hiçbir şey göremiyorum..."

Kumun akma sesi gittikçe yükseldi... hızlandı ve o dönüp iki elini kaldırdı.

"Hayır. Hayır, bekle! Bir saniye düşünelim. Nora aceleci davranmamamızı söyledi." Sesinde panik yükseldi ve ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Kulağa kötü geldiğini biliyorum, ama kardeşlerimi geri kazanırsam," diye yutkundu, hıçkırıklarını bastırarak, "Paddy, Scotty ve diğerleri benimle olursa, bizi hiçbir şey durduramaz. Sadece beni yanında tutmayacaksın. Tüm O'Donnelly'ler senin için savaşacak! Ve bizim gibi savaşçıları daha önce hiç görmedin. Lütfen, Harmony..."

Sessizce ayakta durdum, ayaklarım titriyordu, gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülüyordu.

Billy bir çığlık attı, dönüp küreye doğru atladı, ama küreyi geçip taş zemine çarptı.

Yuvarlandı ve ayağa kalktı, burnu kanıyordu, gözleri çılgınca bakıyordu, ben de kum saatine bir bakış attım.

Zamanımız kalmamıştı. Daha önce kalbimin bizi yönlendirmesine izin vermiştim ve bu süreçte neredeyse hepimizi öldürüyordum. Billy kendisi söylemişti. Bu bir savaştı ve yumuşak bir kalp bu savaşı kazanamazdı.

"Hayır!" Billy yalvardı, beni durdurmak için tökezleyerek. "Lütfen yapma..."

Siyah iplikler birdenbire ortaya çıktı, dudaklarını delip dikti. Panik içinde gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünü tırmalayarak dikişleri kopardı. Kan çenesinden sızıyordu, ama tekrar konuşmadan dikişler geri geldi, bu sefer telden yapılmıştı.

Yine de yalvardı, boğuk bir çığlık attı, gözleri çaresizlikle yanarken önümde diz çöktü.

Elimi uzattım, parmaklarımı uzattım, vücudumdaki her sinir bana cesur ol ve zor seçimi yap diye bağııyordu. Doğru seçimi...

Ve yine de...

Son kum tanesi düştüğünde, elim yön değiştirdi.

Billy'nin dikişleri kayboldu ve o nefes nefese, konuşmak için ağızını açtı. Tek bir kelime bile çıkamadan, duman gibi kayboldu ve beni tamamen yalnız bıraktı.

Altın rengi bir ışık havayı doldurdu ve sfenksin şekli kıvrılıp değişti, ta ki karşımda bir kadın belirene kadar. Uzun boylu ve zarif, omuzlarına dökülen siyah saçları ve sıcak bal rengi gözleri vardı. Onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen, onu hemen tanıdım.

Sesim titriyordu. "Anne?"

Nazik gülümsemesi beni ısıttı ve elini yanağıma uzattı. Hayalini kurduğum dokunuşu hissetmek için çaresizce ona doğru eğildim, ama parmak uçları sis kadar belirsiz bir şekilde içimden geçti.

"Güzel kızım, sonunda geldin," diye fısıldadı, sesi zengin ve duygu doluydu. "Sana verdiğim acı için çok üzgünüm, ama bu gerekli bir kötülüktü. Keşke açıklamak için daha fazla zamanım olsaydı, ama denemeleri başlatmak için depoladığım son büyüüyü kullanmam gerekiyordu. Onunla birlikte, Emerald City'yi çevreleyen koruyucu kalkanlar ortadan kalktı. Almira burada olduğunu biliyor ve kesinlikle geliyor. Saraya gidip kehaneti almalısın."

Geri çekildim, yerinde sallanarak. "Ben... geçtim mi?"

Marin'in gözleri, yüzüne bir gölge düştüğünde karardı. "Hayır. Üçüncü denemede başarısız oldun. Kazanmayı seçmen gerekiyordu. Bunun yerine, daha büyük bir iyilik yerine Billy'yi seçtin." Ben konuşamadan, başını salladı ve gözleri yumuşadı. "Ama senin kalbin, gördüğüm her yolun gidişatını değiştirecek şey olabilir. Ayrıca, cesaret savaşın ateşinde şekillenir. O an tekrar geldiğinde bu dersi hatırla. Ve o an tekrar gelecek."

Onun sözleri içime işlerken, zorlukla yutkundum. "Unutmayacağım."

"Ve unutma, yalnız değilsin. Sana yardım edecek koruyucuların var. Billy'yi çok sert yargılama. Test senin ve sadece senin içindi, ve o savaşta paha biçilmez bir değer olduğunu kanıtlayacak. Hepsinin oynayacakları bir rol var... özellikle James'in." Üzüntü yüzünü kapladı ve ben nedenini sormak için can atıyordum, ama şekli zaten kenarlarından bulanıklaşmaya, silikleşmeye başlamıştı. "Seninle gurur duyuyorum, kızım."

ve önümdeki kadından gurur duyuyorum. Bir gün tekrar görüşeceğiz, ama çok yakında değil, tanrılar izin verirse."

Avuç içini göğsüme düz bir şekilde koydu ve elinin ağırlığını hissedemesem de, içimde sıcak bir şey yükseldi ve her hücremi doldurdu. Damarlarımdan sihir dalgalandı, güç ve olasılıkların bir dalgası.

"Benim büyüm. Onu bana geri veriyorsun," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

"Hayır, çocuğum. O hep senin içindeydi. Ben sadece kalbindeki şüphe ve korkuyu ortadan kaldırdım, böylece onu tekrar net bir şekilde görebilesin." Marin'in gözleri yaşlarla parıldıyordu, yüzünde kararlılık belirmişti. "Şimdi büyücüye git. Onda kehanet ve C'an Saas'a ulaşmana yardımcı olacak bir hediye var. Şimdi git. Onun geldiğini hissedebiliyorum!"

Sözleri mozole içinde yankılanırken, Marin ortadan kayboldu ve geride sadece sihrin soluk altın parıltısı kaldı.

BÖLÜM 30

Dizlerim titredi, gerçekliğe geri döndüğümüzde neredeyse yere düşecektim. Hook dirseğimi yakaladı, beni dengeledi, gözleri endişeyle kararmıştı.

"İyi misin?"

Başımı salladım ve Billy'yi aradım. Annemi gördüğüm için hala sarsılmıştım ve bu, Billy'nin yaşadıklarının yanında sönük kalıyordu.

Birkaç metre ötede durmuş, somurtarak elinin tersiyle yanaklarını ovuşturuyordu. İkinci test acımasızdı, ama sonuncusu bambaşka bir boyuta taşınmıştı. Kardeşlerinin geri döneceği düşüncesiyle onu kızdırıp sonra da bu umudu elinden almak...

Elimi uzattım, sesim yumuşaktı. "Billy..."

Elini kaldırıp uzaklaştı. "Sorun yok, Prenses... Her şeyi hatırlıyorum... Seçimi... Verilen sözü, ama acı yok. Sanki bir seyirciymişim gibi, ya da uzak geçmişten bir anıymış gibi."

Başımı salladım, içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Anneme boşuna "iyi cadı" demiyorlardı.

"Orada ne oldu?" Duncan endişeyle kaşlarını çatarak sordu.

"Bunu sonra konuşuruz," dedim, annemin uyarısı aklımda tazeydi. "Ama..." Elimi kaldırdım ve bir şekilde avucumun içinde turuncu bir alev oluşturdum. "Büyüm geri geldi ve her zamankinden daha güçlü."

İçimdeki devasa enerji duvarını hissederek elimi içime uzattım. Bir şey bana Almira'yı yenmek için bu enerjinin her zerresine ihtiyacım olacağını söylüyordu.

Diğerleri yumruklarını havaya kaldırırken Hook bana uzandı, ama ben elimi kaldırdım. "Kutlama zamanı değil. Duruşmalar bitti ve

Emerald City artık korunmuyor. Almira geliyor. Hemen gitmeliyiz."

Ben onları yol yol yol yol mozol kapı,
adımlarımız adımlarımız taşlara yankılanırken, Marin'in
sözleri kafamda yankılanıyordu.

Zamanın doldu.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda Hook aniden durdu, bileğimi
tuttu ve tamamen kaskatı kesildi.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Dinle," dedi, kapıyı işaret ederek. "Dışarıda biri var ve o Nora
değil."

"Devam etmeliyiz." Elimi kırbacımın sapına koydum. "Bununla
yüzleşmeliyiz."

Önümüzdeki alanı yokladım ve o bunu söylediğinde, orada bir
varlık hissettim. Ya da belki birden fazla?

Daha fazla zorladım, sonra geri çekildim. "Üç adam. Tanımadığım
bir tür büyüyle güçlenmişler."

Hook kılıcını kınından çıkardı, sonra havaya kaldırarak üç
parmağını havaya kaldırdı.

3

2

1

Mezarlığın kapısını açtı ve biz de silahlarımızı hazırlayarak dışarı
fırladık. Beklediğim kaosun aksine, bizi tam bir sessizlik karşıladı.

Ay ışığı mezarlığı aydınlatıyor, mezar taşlarını ve heykelleri
aydınlatıyordu, ama başka hiçbir şeyi aydınlatmıyordu.

"Bu hoşuma gitmedi," diye mırıldandı Billy, karanlığı tarayarak.

Sonra, görüş alanımın kenarında bir şey hareket etti, takip
edemeyecek kadar hızlı bir hareket. Zamanında dönüp, sessiz
adımlarla çalıların arkasına atlayan bir grup silueti gördüm.

"Pusu," diye uyardı Duncan, Hook'un yanına geçmek için beni
iterek grubun önüne geçti.

Bir bıçak, sanki hiçbir yerden çıkmış gibi, Duncan tepki vermeden
ön kolunu kesti. Duncan tısladı ve etrafında döndü, kan pantolonuna
damlarken kılıcını hazır tuttu.

"Lanet olsun! Nerede..."

Sanki işaret almış gibi, bir başka darbe Billy'nin omzundaki pelerini kesti. O, yayını geri çekerek hırladı, ama kim olursa olsun, çoktan gölgelerin arasına karışmıştı.

"Yakın durun," diye homurdandı Hook ve grubun ortasına geçmemi sağladı, böylece etrafımda bir duvar oluşturdular.

Gözümün ucuyla başka bir siluet gördüm ve o siluet Duncan'a tekrar saldırdığında çığlık attım. Bu sefer Duncan, hançer yan tarafına doğru fırladığında, kendi saldırısıyla ileri atılarak onu savuşturdu. James, kancasıyla bıçağı savuşturarak onu yolundan saptırdı ve iyice emin olmak için o düşmanın yönüne bir şimşek çaktı.

Saldırgan, darbe isabet edince acı içinde bağırdı.

Onlar... kulak mıydı?

Billy okunu fırlattığı anda kırbacımı sihirle doldurdum. Ama bir saniye sonra, aramıza daha uzun boylu bir figür girdi ve her iki saldırıyı da saptırırken kıvılcımlar saçıldı.

Fenwick, şeytani bir gülümsemeye dişlerini ay ışığına tuttu. Pelerininin garip bir sihir yayılıyordu. Baston kılıcını yanına bıraktı, sonra eğilerek selam verdi.

"Yine karşılaştık, sevgili misafirlerim."

Hook hemen ona saldırdı, ama tilki adam saldırıyı kıvılcımlar saçarak savuşturdu. Hook tekrar saldırıya geçerken etrafımızda rüzgar esti, ama Fenwick bunu fark etmemiş gibiydi. Aksine, tüm ihtiyatını bir kenara bırakarak ona doğru koştu. Gölgelerden iki kılıç aynı anda ortaya çıktı, biri her iki taraftan, Hook'un kılıcını son anda savuşturdu.

Ancak Fenwick, onu bıçaklamak için bu fırsatı değerlendirmek yerine yön değiştirdi, bir tekmeyle kıl payı kaçırdı ve baston kılıcının ucunu Hook'un sırtına vurdu.

Duncan yardım etmek için ileri atıldı, ancak gölgelerden biri onun önüne çıktı ve Hook'un kükreyerek yıldırımlar saçarken onu uzak tuttu. Ancak Fenwick kıpırdamadı bile. Bunun yerine, orada oturup yıldırımların yok olup gitmesini izleyerek güldü.

"Olağanüstü, değil mi? Almira'nın bir hediyesi. Sihir üzerinde kısa bir duraklama, kalıcı bir şey değil. Ama *çok* etkili."

Hook, ayağa kalkarken ona karşı durup kükrerken, onun kimin için çalıştığına dair tüm sorular ortadan kalktı. "Seni yenmek için sihre ihtiyacım yok."

Fenwick sıırttı ve bir dizi kesikle ileri atıldı. Kılıçları defalarca çarpıştı, kıvılcımlar saçıldı, ama ikisi de üstünlük sağlayamadı.

Ona yardım etmek için can atıyordum, ama Duncan tilkilerden biriyle uğraşıyordu... Peki ya üçüncüsü neredeydi?

Benim büyüm.

Zihinsel olarak uzandım, ilk başta tereddütlüydüm, tilki gibi hissettiren bir enerji arıyordum. Onu hissettiğim anda, siyah bir boşluk çöktü ve bağlantıyı kesti.

Ne oluyor? İçimdeki gücü çok güçlü hissediyordum. Yanılmış mıydım?

Tam o anda şekil bulanık bir şekilde göründü ve Hook'un açıkta kalan yanını kesti. Fenwick sevinçle kükredi ve Billy'nin okunu kolayca atlatarak saldırısına devam etti.

"Ona ulaşmalıyız!" diye bağırdım ve ileri atıldım.

Başımızın üstünde yüksek bir çığlık duyuldu ve Billy küfretti. "Maymunlar, üç tane. Lanet olası keşifçiler de," diye homurdandı ve gökyüzüne bir ok attı. "Devam et, Prenses."

Denerdim... bir kez daha deneyecektim. Yine zihnimi açtım ve en yakın maymunun enerjisine uzandım. Ve yine, dışarıda kaldım. Sanki...

Almira.

O sadece kendi kurduğu ordunun kontrolünü elinde tutmakla kalmadı. Onlara, sadece kendisine bağlı kalmalarını sağlayan bir büyü de yaptı.

Lanet olsun.

"Onları oyala. Biz çabucak hallederiz," diye Billy'ye bağırdım, benim yardımım olmadan başarabileceğini umarak. Üç maymun bize doğru hücum ediyordu, ama yayının ipi yine koptu ve okun birinin kafasına isabet ettiğini gördüm, yaratık yere çakıldı.

İki keşif eri hala zor bir görevdi, ama o kendi alanında çok iyiydi ve ona güvenmekten başka seçeneğim yoktu. Hook'un büyüü yokken ve yerde iki tane daha tehlikeli düşmanla savaşıırken olmazdı.

"Sağında!" diye bağırdım ve Hook'u ikinci tilkinin yolundan çekilmesi için zamanında uyardım.

Keşke bu kadar karanlık olmasaydı, onları takip etmek çok daha kolay olurdu...

Bu düşünceyle elimi kaldırdım ve tek bir odaklanmış düşünceyle yeni keşfettiğim gücü çağırdım.

Bana ışık ver.

Gökyüzü adeta patlayarak tüm mezarlığı aydınlattığında gözlerimi kapattım. Hook, Fenwick ve diğer tilki adamın tam olarak görünür hale gelmesiyle fırsatı değerlendirerek kükredi; keskin ışıpta gölgeli pelerinleri eriyip gitti.

Ama Fenwick hala sakinliğini koruyordu, blok yaparken kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyordu. "Mükemmel. Adil bir dövüşten gerçekten keyif alıyorum."

Nefesimi tuttum, Duncan'ın tavsiyesini hatırlayarak diğer tilkiye kılıbımla saldırdım. O geriye atlayarak kaçmaya çalıştı, ama ben buna hazırdım.

Kolumu geriye doğru çekerek, ucuyla onun göğsüne çarptığımda gürültülü bir çatırtı sesi çıktı. "Adil bir dövüş istiyorsan, neden zehire başvurdun?" diye tükürdüm, ama yaralı olmasına rağmen ayağa kalkan arkadaşına bakmaya devam ettim.

"Kötü bir hareket, kabul ediyorum. Almira ısrar etti. Ona senin küçük dövüşünü ve sende hissettiğim gücü anlattıktan sonra, endişelenmeye başladı. Senin denemeleri tamamlamana izin vermek yerine, sorunu başından çözmeyi ısrar etti."

"Ve sen ona itaat ettin?" Ona soğuk bir gülümseme attım. "Cadının ayakçısı olmak sana yakışmıyor, Fenwick."

"Dikkatli ol, Harmony," diye hırladı, diğer tilki iyileşip onun yerini alırken Hook'un menziline sığıp uzaklaştı. "Ben Almira'nın en güvendiği danışmanı, en yakın sırdaşıyım. Bana, senin asla anlayamayacağın kadar değer veriyor."

"Onu öldürdüğümü göremeyeceğin için üzgünüm."

Hook çılgınca savaşıyor, bana doğru ilerlemeye çalışıyordu, ama diğerk tilki tamamen savunmada kalarak Fenwick bana yaklaşıırken onu savuşturuyor ve uzak tutuyordu. Nabzım boynumda atıyordu, ama Fenwick'in bakışlarına karşılık verdim. "Gel bakalım, tilki."

Fenwick'in gülümsemesi genişledi, keskin dişleri parladı. "Nasıl istersen."

Birkaç gün önce beni neredeyse öldüren keşiften çok daha hızlı bir şekilde bana doğru fırlayarak ortadan kaybolmuş gibiydi.

Ama bu sefer hazırdım.

İki gözüme ve kırbacımla aynı anda büyü yaptım, ona odaklandım ve bir saldırıyla ileri atıldım. Bastonu bana doğru fırladı, kristal ucu havayı keserek ilerledi. Kırbacımı ileri doğru salladım ve onun saldırısıyla karşılaştım. Deri çeliğı sardı ve birbirimize karşı gerildik.

"Nora nerede?" diye bağırdım, kırbacımı geri çekerek bastonunu elinden almaya çalıştım. "Ona zarar verdin mi?"

"Onu incitmek mi? O burada bile değildi." Fenwick'in dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sanırım o da tıpkı ailen gibi seni terk etti."

"Kapa çeneneni!" diye bağırdım, kırbacımı yana doğru çekip diğerk elimi tek bir hareketle öne doğru uzattım. Ham büyü enerjisi parmak uçlarıma akın etti ve kabarcıklı turuncu bir kütle halinde ona doğru fırladı.

Fenwick'in gözleri yarım saniye boyunca şaşkınlıkla parladı, ama hemen altına daldı ve kılıcını çekerek sırtıttı. "Hadi ama. Bu insanların seni umursadığını düşünecek kadar naif olamazsın. Eminim Sihirbaz'ın da iyi bir adam olduğunu düşünüyorsundur."

Kırbacımı öne doğru salladım, ama bu sefer onu kolayca savuşturdu. Kalbim hızla atıyordu, sahte büyücünün *gerçek* babam olmadığını kendime hatırlatmama rağmen öfke görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Konuşmayı kes."

Yine ileri atıldı, sonra ben bir enerji patlaması daha gönderdiğimde geri çekildi. "Ruby Reach'i duydun, değil mi? Sana küçük bir sır vereyim..."

Tereddüt ettim, gülümsemesi genişledikçe kalbim sıkıştı.

"Öyle bir şey yok ki, canım." Fenwick'in sesi neredeyse memnuniyetten damlıyordu. "Hiç olmadı da. Asil Lord Fallowell

Almira ile bir anlaşma yaptı. Tramvayla gönderdiği iyi vatandaşlar, onun ordusuna katılacak sıcak bedenlerden başka bir şey değiller."

Aklımdan bir anı geçince midem düğümlendi. Tren istasyonundaki genç adam, yakında babasına katılacağını anlatırken çok heyecanlıydı...

"Hayır," diye fısıldadım. "Yalan söylüyorsun." "Öyle mi?"

Öfke içimi bir yangın gibi sardı, kırbacım havayı keserken daha sert ve daha hızlı vuruyordum, ama Fenwick her seferinde beni önceden tahmin ediyor ve gülüyordu.

Bir anlık öfke içimi yakıp kül etti ve yerini ölümcül bir sükunete bıraktı. Beni alay etmesinin bir nedeni vardı. Beni öfkeliendirmek istiyordu.

İlk denemeyi hatırladım, o bana yaklaşırken zihnimi sakinleştirdim. Aklımı kullanmam gerekiyordu...

Hook'a hızlıca bir bakış attım ve Fenwick'i daha da yakına çekmek için geriye doğru yürüdüm. Ben bir açık ararken o bana doğru dans eder gibi yaklaşıp eğilip kıvrılıyordu, ama ben sabırlı kaldım. Birkaç metre uzaklıkta olduğunda, kılıcını geri çekip vurmaya hazırlandı.

Ve bu, ihtiyacım olan tek açıklıktı. Anında yön değiştirdim ve ona doğru atıldım. Kılıcı havada ısıklık çaldı, başımın üzerinden geçti ve ben başımla onun karnına sertçe vurdum.

Yanlara atlayarak mesafe yaratmaya çalıştı ama kırbacım çoktan oradaydı, sırtına bir tuzak gibi dolanmıştı. Tüm gücümle kırbacı çektim, onu yere attım ve sonra kenara atladım. Benim görevim bitmişti.

Hook tam zamanında ortaya çıktı ve kılıcını Fenwick'in göğsüne sapladı. "Sen..." Fenwick, ağzının köşesinden kan sızarken, kekeledi. "Kazandığını mı sanıyorsun? O..." Hook kılıcı keskin bir hareketle çevirerek onu sonsuza dek susturdu.

"O anda geleceğimi nasıl bildin?" Hook, bana bakarak sordu. "Böyle bir risk almamalısın."

Sihirimin nasıl işlediğini açıklamak için zaman yoktu, çünkü sonunda gerçekten özgür olmuştu. Önümdeki sahneyi izleyebiliyordum ve sadece olanları değil, bundan sonra ne olacağını da görebiliyordum.

"Diğer tilkiyi öldürmek üzere olduğunu gördüm ve yardım etmeye geleceğini biliyordum. Risk yoktu. Şimdi gidelim. Billy'nin başı dertte."

Parmağımı geldiğim yönü işaret ederek, uzaktaki bir grup insana odaklandım. Duncan da ona katılmıştı, ama iki İzci çok şiddetli bir mücadele veriyordu. Hook ve ben onlara doğru koştuk ve üçüncü tilki adamın cesedinin yanından geçerken yüzümü buruşturmadan edemedim. Duncan onu karnından ikiye bölmüştü ve etrafındaki çimler kırmızıya boyanmıştı.

"Fenwick öldü!" diye bağırdım, yaklaşırken yüksek alarmda kalarak. Bu uçan maymunlar Fenwick veya suikastçıları kadar tehlikeli değillerdi, ama beni hazırlıksız yakalarlarsa ne olabileceğini biliyordum.

Ancak bana saldırmak yerine, geriye doğru atlayarak boğazlarından gelen bir çığlık attılar.

Ne oluyor...

"Kaçmalarına izin vermeyin!" Billy okunu düşürdü ve tedbiri elden bırakarak onlara saldırdı. Tüylü kanatları sırtlarından uzandı ve kaçmaya hazırlanırken silahlarını yere attılar. Ama Billy buna izin vermedi. Dizlerini büküp ok gibi yukarı fırladı ve büyük maymunun bacaklarına tırnaklarını geçirdi.

Maymun tekmeledi ve direndi, ama Billy tüm gücüyle ona sarıldı, kollarını ve bacaklarını maymunun etrafına doladı. "Billy!" Duncan bağırdı ve maymunun kuyruğunu yakalamak için atıldı, ama parmakları boşluğu kavradı.

"Kıpırdama!" diye bağırdım, kırıbacımı hazırlayarak.

Ama ben bir şey yapamadan, Billy onun kanadını yakaladı ve hançeriyle kanadı kesip biçti. Maymun çığlık attı, sonra çılgınca dönmeye başladı ve ikisi birden yere çakıldılar. Ağır bir sesle yere düştüler ve maymun hemen onun üstüne çıktı, onu toprağa bastırdı.

"Hayır!" diye bağırdım, maymun kolunu geri çekip vurmaya hazırlandığında dehşete kapıldım.

Billy bir homurtu çıkardı ve bıçağı maymunun boğazına sapladı. Maymun bir, iki kez sıçradı, sonra cansız bir şekilde onun üzerine yığıldı.

Ona doğru sadece iki adım attığımda, düşük bir gürültü dikkatimi çekti. Döndüm ve Fenwick'in cansız bedeni yukarı doğru sıçrayarak, uzuvları imkansız açılarda bükülerek ayağa kalktığı anda nefesim kesildi. Başı bir yana eğilmiş, göğsündeki delikten hala kan fışkırıyordu.

Bana doğru döndü, gözleri boş ve cansızdı, sonra ağzını açtı, ama çıkan ses onun sesi değildi, kadının sesiydi.

"Kız kardeşlerim seni buraya kadar getirmekle iyi ettiler," dedi Almira'nın sesi, Fenwick'in ölü dudaklarından konuşuyordu. "Ama henüz hiçbir şey görmedin. Gerçek gücüm C'an Saas'ta yatıyor. Saklanmayı aklından bile geçirme. Artık senin için güvenli bir yer yok ve saklanmaya çalıştığın her dünyayı yok edeceğim. Yakında görüşürüz, güzelim!"

Fenwick'in cesedi, sanki bir nöbet geçiriyormuş gibi tekrar sarsıldı. Derisinden alevler fışkırdı, sonra devasa bir ateş sütununa dönüştü.

Duncan, Billy'yi ayağa kaldırırken ben de döndüm. Billy ayağa kalktı ve hepimiz nefesimizi tutarak beklerken, öldürdüğü uçan maymunun yüzüne baktı.

"O değil," diye mırıldandı. "Ve öyle olsa bile artık önemi yok. Cadıyı öldürürsek, onun büyü de yok olacak ve kardeşim de onunla birlikte ölecek, bunu hep biliyordum. Bu geceye kadar, senin bunu yapabileceğinden... *bizim* bunu yapabileceğimizden emin değildim. Ama şimdi, yapabileceğimizi biliyorum. Sana inanıyorum, Harmony. Hiçbir şeye bu kadar inanmamıştım."

Gözlerini kaldırıp benimkilere baktı ve yaklaştı. Sonra önümde diz çöktü, ama bu sefer sadece bir dizine.

"Paylaşacağım son bir sırrım var. James bir kitap hakkında soru sordu. O kitap bende vardı. Hala da var... bir şekilde. Ve sana bundan bahsetmeliydim. Sana, tüm hayatım boyunca seni korumak benim kaderim olduğunu bildiğimi söylemeliydim. Annem, ben çocukken yaşlı bir kitapçıdan bir masal kitabı almıştı. Ve o kitapta, hikayemizin başlangıcı anlatılıyordu. Seni bekledim... hepimiz bekledik... ben ve kardeşlerim. Ama zaman geçtikçe, bunların çılgın bir yaşlı adamın ya da şaka yapan birinin saçmalıkları olduğunu düşünmeye başladık. Sonra, olabilecek en kötü şey oldu. Kardeşlerim ölmüş sayılırdı ve ben de ölmek istedim. Neredeyse başardım da. Bir bara gidip kendimi sarhoş ettim. Sonra çantamı topladım ve

ceplerimi taşlarla doldurup kendimi uçurumdan denize attım." Başını salladı ve alçak bir kahkaha attı. "Ölmek istedim, ama içimdeki bir şey buna izin vermedi. Kendi iradem dışında, vücudum mücadeleye etmeye başladı. Ayaklarımı tekmeledim ve ceplerimi boşalttım. Çantayı üzerimden çıkardım ve yüzeye çıktım. Günler sonra fiziksel ve zihinsel olarak geri yüzüp onu bulacak kadar güçlendiğimde, kitap mahvolmuştu. Mürekkep lekeleriyle kullanılamaz hale gelmişti." Gözlerine baktı ve gözleri yaşlarla dolmuştu. "Prenses, çok üzgünüm..."

"Özür dilemene gerek yok." Elini sıkıca tuttum. "Kitap umurumda değil. *Sen* hala burada *olduğun* için mutluyum. Sen yanlış bir şey yapmadın, Billy."

O öfkeyle başını salladı. "Geçmişini unutamadım. Bu yüzden sana anlatmaya utanıyordum. Sorumluluğumdan kaçtım. İntikamı görevimin üstünde tuttum." Umutsuzluğun altında, gözlerinde kararlılık parlıyordu. "Sana sadakat yemini ettim, ama bu yarı yolda kaldı. Artık tam olarak sana ait olduğunu bilmeni istiyorum. Beni affet, Prenses. O odada seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum, ama bu bir daha asla olmayacak."

Onu yanıma çekip ayağa kaldırdım.

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın dostum. Asla uğratmazsın. Yine de teklifini kabul ediyorum. Bana verdiğin söz benim için her şey demek. Aslında, elimizdeki ordudan daha iyisini hayal edemiyorum."

Ve bu iyi bir şeydi. Çünkü ya şimdi ya da asla...

Her birinin yüzüne sırayla baktım, minnettarlığımın ve diğer duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak.

"Şimdi kehaneti alalım ve o kaltağı öldürelim, olur mu?"

BÖLÜM 31

Saraya dönüş yolu çok acı vericiydi. Mozoleden yaklaşık yüz metre uzakta Nora'nın cesedini bulduk. Bir baston kılıcıyla bıçaklanmıştı, ama etrafındaki kan ve hala yanan közlere bakılırsa, oldukça direnmiş olduğu belliydi. Durup elimi göğsüne koyarak kısa bir dua ettikten sonra yoluma devam ettim.

Annemin arkadaşı, kaybedeceğimiz tek kişi olmayacaktı ve her şey bittiğinde, her birini yas tutmak için zaman ayıracaktım. Ama şimdilik, devam etmek zorundaydık.

Neredeyse varacağımız yere geldiğimizde, arkamızda küçük bir takipçi grubu oluştuğunu fark ettim. Bir avuç erkek ve kadın, bize geniş bir mesafe bırakarak bizimle birlikte saraya doğru ilerliyorlardı.

"Işıkları gördük. Kavgayı duyduk. Tüm maymunları öldürdünüz mü, yoksa daha fazlası var mı?"

"O zaman Kötü Cadı'yı yendiniz mi?" "Hala güvende miyiz?"

"Sınavları geçtiniz mi, hanımefendi?"

Cevap vermedim, bunun yerine yolumuza çıkarak saraya girmemizi engelleyen muhafızlar grubuna odaklandım.

"Büyücü şu anda ziyaretçi kabul etmiyor." Duncan'ın dövuştüğü yaşlı, kır saçlı muhafız, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak bize tepeden bakıyordu.

Fenwick'in sözleri aklıma geldi ve adım attım, burnumuz buruna gelene kadar parmak uçlarımda yükseldi. Hiçbir şey Sihirbazı görmemi engelleyemezdi.

Hiçbir şey.

"Çekil yolumdan."

Parmakları bıçağına doğru seğıirdi, sonra omzumun üzerinden Hook'u görünce durdu.

"Bah," dedi, "bırak geçsinler."

"Ne? Patron, geçmemelerini söyledi."

"Denesek bile onları durduramayız. Bırak geçsinler. Bunun için yeterince para almıyoruz."

Muhafızlar kapıları iterek açtılar ve ben öfkeyle her adımımı solaryuma ulaşana kadar attım.

Büyük salonun uzak ucunda, devasa yeşil yüz duvarda canlandı ve mangallar ateşlendi, odayı kırmızı ve yeşil renklere boyadı.

"Büyük ve Güçlü'yü rahatsız etmeye cüret ediyorsun..."

"Kes şunu." Elimi sallayarak onu susturdum ve kırbacımı şiddetle havaya savurdum. Mangallar tısladı ve söndü, odayı karanlığa gömdü. Devasa görüntü su gibi dalgalanmaya başladı. "Ruby Reach'e giden tramvayın bir yalan olduğu doğru mu? İnsanları cadiya götürüp onları maymunlara dönüştürdüğü doğru mu?"

Etrafımda bir anda şaşkınlık çığlıkları yükseldi, ama incelikli davranmanın sırası değildi. Cevaplara ihtiyacım vardı ve hemen ihtiyacım vardı.

"Herkesi bu odadan gönderin ve kapıyı kapatın, böylece özel olarak konuşabiliriz!" diye bağırdı Oz.

Bunu inkar etmeye bile çalışmaması, bana bilmem gereken her şeyi anında anlattı.

"Bu oyunlardan bıktım." Odanın yanındaki perdeye doğru büyük adımlarla yürüdüm, derimin altında sihirli güçler yanıyordu. Hook yanıma geldi, elini kılıcının kabzasına koydu, muhafızlara uyarıcı bir bakış attı ve başını salladı.

"Çık dışarı ve kendini göster!" diye emrettim.

Kalabalık, izlemek için açık kapıların hemen yanında toplanmıştı ve perde çırpınıyordu ama açılmıyordu.

"Gidin buradan. Sakinleştiğinizde geri gelin!" Büyücü gürledi.

Ama sakınleşme zamanı çoktan geçmişti.

Büyümün tüm gücünü serbest bırakarak, doğrudan Büyücü'nün görüntüsüne nişan aldım. Yıldırım

duvara çarptığında titreyip kayboldu ve ardında yanık bir delik bıraktı. "Perdeyi aç. Yoksa sıradaki senin gerçek yüzün olacak."

Kumaş hareket etti ve bu sefer açıldı. Lord Fallowell omuzları çökmüş, korkmuş, zayıf bir adam gibi görünüyordu. Kalabalığın mırıldanmaları öfke çığlıklarına dönüştü.

"İşte, sizin Büyük ve Güçlü Büyücünüz," diye bağırdı Billy, sesi öfkeden titriyordu.

"O size bunca zamandır yalan söylüyordu. Onlara gerçeği söyle, *Lord Fallowell*," diye ısrar ettim. "Onlara Ruby Reach'i anlat."

Kalabalık öfkелendi, fısıltıları tam bir haykırışa dönüştü, ama Hook dönüp kolunu kaldırdı, "Geri çekilin. Bakalım ne diyecek."

"Doğru." Lord Fallowell gözlerini kapattı ve başını salladı. "Başka seçeneğim yoktu. Onları göndermeye devam ettiğimiz sürece Marin'in korumalarını aşmaya çalışmayacağına yemin etti. Onun gücünü görebilseydin... Bu sadece an meselesiydi, sonra da tüm şehir düşecekti. Sonsuza kadar sürmesi gerekmiyordu. Daha erken geleceğini sanmıştım..."

"Amcam o tramvaya bindi!" diye bağırdı bir adam.

"Oğluma, gitmesinin ona daha iyi bir hayat sağlayacağına yemin ettim!" diye ağlayan başka bir kadın vardı.

Duncan, Hook ve Billy kollarını birleştirip, artan kalabalığın ona yaklaşmasını engellemek için bir insan duvarı oluşturdular, ama ben yaklaşıp onun bakışlarını yakaladığımda, tüm bunlar arka planda kalan gürültüydü.

"Ya denemeleri tamamlayamasaydım? Dün gece bana yemin ettiğin gibi, Almira bize geldiğinde benim yanımda savaşır mıydın?"

Çenesini kaldırırken burun delikleri genişledi. "Her zaman yaptığım gibi, bu şehri korumak için elimden gelen her şeyi yapardım. Sığınağında sana söylediğim gibi. Hepsini kurtaramazsam, kurtarabileceğim kadarını kurtarmak için elimden geleni yapardım."

Yani bizi ona teslim edip Almira için yine insan ticareti yapmaya devam edecekti ve o anda, onu ilk kez olduğu gibi gördüm sanki. Willy Fallowell küçük, zayıf bir adamdı.

Sadece bu hali değil, babam da öyleydi.

Druzilla ve aptal oğulları yıllarca bana çöp gibi davrandılar ve o buna izin verdi. Yine de onu yıllarca sevdim. Hatta ona tapındım. Dinleyen herkese onu savundum. Ama o zaman bunu hak etmiyordu ve şimdi bu daha da acınası haliyle kesinlikle hak etmiyordu.

Sesimin yükselmesini engelleyemeden ona yaklaştım. "Onların hayatlarını kendi rahatın ve huzurun için feda ettin. Böylece, bir liderin çok ihtiyaç duyulduğu bir zamanda liderlik etmek zorunda kalmayacaktın. Böylece, çok ihtiyaç duyulan bir savaşta savaşmak zorunda kalmayacaktın."

Öfke tekrar içimde yükseldi. En çok, sevdiklerini kaybetmiş olan arkamdaki insanlar için... biraz da, onun için tavır alacak bir ebeveynini hiç tanımamış olan çocukluk halim için.

"Bazen anlaşma yapılamaz, Willy. Bazen sana güvenen insanlar için bir sınır çizmen gerekir. Sen ise onlara seçim şansı ya da gerçeği bile sunmadın. Hepsini ihanet ettin."

Hepimizi...

Adem elması sallandı. "Ne olursa olsun, seni gördüğümde, yıllarca süren umutsuzluğun ardından yeniden umut hissettim. O sınavları geçmeni ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Bunun için dua ettim ve tüm bunlara rağmen," diye, öfkeli kalabalığı ve hükümdarlığının kalıntılarını işaret etti, "bunu değiştirmezdin. Geldiğin şeyi al ve sınırını çiz, Harmony."

Ceketinin cebine uzandı ve yılların aşındırdığı bir kutu çıkardı.

"Kasa kilitli değildi ve içinde bu vardı. Annenizden." Kutuyu bana uzattı. "Umarım sana biraz huzur getirir."

Ahşap kutuyu aldım, içimde hala öfke yanıyordu. Duncan yanımıza gelmiş, bizi giderek gürültücü hale gelen kalabalığın arasında tutmuştu.

Lord Fallowell'e bundan sonra ne oldu?

Onun kaderi benim ellerimdeydi. Onu kalabalığa bırakırsam, onu paramparça ederlerdi. Bunun yanlış olup olmayacağından bile emin değildim. Ama bunun olmasına izin veremezdin. Ne kadar kusurlu olursa olsun,

iyi yanları da vardı. Emerald City'nin kuşlarını ve birçok insanını cadının öfkesinden kurtarmıştı. Tıpkı benim babamın, o kader gününde beni ormanda bulup kurtardığı gibi.

Ve ikisinden de nefret edemiyordum.

"Muhafızlar, Lord Fallowell'i getirin ve dışarı çıkarın," diye bağırdım, sonra dikkatimi kalabalığa çevirdim. "Ona zarar veren herkes bana hesap verecek. O da herkes gibi mahkemede yargılanacak. Güç hiyerarşisinde sıradaki kim?"

Olga öne çıktı, gözleri yaşlarla doluydu ve gözyaşlarını sildi. "Ben."

Patronuna saygıdan bana soğuk davranıyordu, ama hem zeki hem de yetenekli görünüyordu. "Bir danışman ekibi kur. Oradaki muhafızı da ekibe dahil et." Çeneyle eğitim alanındaki yaşlı muhafızı işaret ettim ve o da başını salladı.

"Warwick."

"Ve senin seçtiğin üç kişi daha. Dürüstlük ve doğrulukla liderlik et ve unutma, seni izliyor olacağım." Elimi yana doğru salladım ve kalabalık nefesini tutarken, mangallar tekrar alev alev yanmaya başladı. "Bu fırsatı hafife alma."

O eğilip geri çekilirken, ben Fallowell'in muhafızlar tarafından götürülürken zincirinden kurtulan Hook'a döndüm.

"Burada birkaç dakika yalnız kalmam lazım. Siz üçünüz toplanın ve taşıyabileceğiniz kadar erzak ve silah toplayın." Sesimi olabildiğince emin ve kraliçeye yakışır bir şekilde çıkardım. "Bu gece C'an Saas'a gidiyoruz."

Yalnız kaldığımda, bacaklarım titreyerek yere çöktüm ve oraya nasıl gideceğimizi merak ettim.

Cevabın son kehanette olduğunu ummaktan başka çarem yoktu. Annemin bana bıraktığı son sözler...

Çantama uzandım ve seyahatlerim sırasında topladığım diğer eşyaları çıkardım — kuyumcu büyütecisi ve sihirli saat — ve onları yan yana dizdim. Sonra, kucağımdaki tahta kutuyu dikkatle inceledim.

Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar büyük cevapları barındırabileceği imkansız görünüyordu.

Titrek ellerimle kapağı kaldırdım ve kahverengi kağıda sarılmış bir paket ile ince kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış küçük bir parşömen rulosu gördüm. Ruloyu çıkardım ve kutuyu bir kenara koydum. Nefesimi tutarak düğümü çözdüm ve parşömeni açtım... ama içinde hiçbir şey yoktu.

"Boş mu?"

Parşömeni ters çevirdim ve eğilip yaklaştım, elimle etrafımı aydınlattım.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır!"

Elimi parşömen üzerinde kapattım ve boğuk bir çığlık attım. Bunca zaman, bunca hayat, bunca acı ve fedakarlık, ve annemin son sözleri...

Hiçbir şey mi?

Günlerdir tuttuğum gözyaşları, ruhumu delen derin bir kederle birlikte bir anda akmaya başladı.

İlk kez tanıştığım ve neredeyse aynı anda kaybettiğim annem için duyduğum keder.

Bize bir şans vermek için hayatını feda eden cadı Nora Broomall için duyduğum keder.

bize bir şans vermek için hayatını feda eden cadı Nora Broomall için.

Almira'nın güç arayışında Emerald City'de söndürdüğü tüm parlak ışıklar için duyduğum keder.

Sadece tırnakların taşa sürtünme sesini duyduğumda durup başımı eğdim.

Sıçanlar mı?

Donakaldım, ama sonra bunun fare sesi olmadığını fark ettim. Bu, bir kalemin ritmik kazıma sesiydi. Sesin geldiği yöne doğru başımı kaldırdım ve duvarın yarısının siyah yazılarla kaplı olduğunu gördüm.

Aynı cümle, aynı döngüsel karalamalarla defalarca tekrar ediliyordu.

Ev gibisi yok. Ev gibisi yok.

Ev gibisi yok. Ev gibisi yok Ev gibisi yok Ev gibisi yok Ev gibisi yok Ev gibisi yok Ev gibisi yok Ev gibisi yok...

Ayağa fırladım ve kalbim çarparken etrafıma bakındım. Gayelette mi bana C'an Saas'tan bir mesaj gönderiyordu?

Yaklaştıkça ensemdeki tüyler diken diken oldu, gölgelerin arasından gözlerimi kısarak baktım ve onu gördüm... ışık hızıyla yazarken sallanan tüy kalem. Dönüp yerde duran açık kutuya baktım. İçindeki paketlenmiş hediye yoktu. Kutu, yırtık kahverengi kağıt parçası dışında boştu.

Bu, annemin hediyesiydi. Tüy kalem ve mürekkep. Ölmeden önce bana bu mesajı iletmek için onu büyülemiş miydi?

Duvara neredeyse dokunacak kadar yaklaştığımda, loş ışıkta onu gördüm. İnce sihirli iplikler — parmak uçlarımdan dökülen, tüy kalemi saran, onu tanıdık bir yazı stiline yönlendiren ipeksi, canlı iplikler.

Bunu yapan Gayelette ya da annem değildi.

Bendim.

Ellerime bakarken geriye doğru sendeledim. Annem onu serbest bırakmama yardım ettiğinden beri içimde büyüdüğünü hissediyordum. Ölen bir köz gibi hissettikten sonra yükselen bir güneş gibi hissettirmeye başlamıştı.

Bilinmeyenden korkmak... bundan sonra ne olacağına dair şüphelerim, diğerlerini beklemek istememe neden oldu. Onlara bunun doğru olup olmadığını sormak istedim. Ama bunun benim seçimim olduğunu biliyordum, sadece benim.

Yavaş ve derin nefes alarak uzandım ve havada duran tüy kalemi ve mürekkep hokkasını yakaladım. Sihirleri avucumda yumuşak bir titreşimle hissediliyordu, sıcak ve rahatlatıcıydı. Bir kesinlik hissi beni kapladı — ilk kez yolum netleşmişti.

Taş zemine tekrar oturdum ve her şeyi çantama geri koydum, sonra önümdeki buruşuk, boş parşömeni düzelttim. Sonra kalemi mürekkebe batırdım, kağıda bastırdım ve kehanet içimden akarken gözlerimi kapattım.

Yazarken bile zihnimde tanıdık bir şarkı gibi çaldı...

Hikayeyi bırakma zamanı geldi,

Ve C'an Saas'ı eski ihtişamına

kavuşturma zamanı geldi, O, üç Muhafızı

da beraberinde getiriyor, Ruh ikizi,

bulduğu aile,

Büyüleyici bir prens, bir kaptanın

mürettebatı, Bir grup haydut,

bunlardan birkaçı,

*Ve bir gün, ding dong, cadı öldüğünde,
Bu toprağın kanını geri getirecekler, Şafak
sökecek, bir çiçeğın pcğ,
Bir avcının dl, doğanın
mutluluğ, Ev gibisi yok,
görülmemiş bir manzara,
Kızım, tamirci, iyi cadı, kraliçe.*

Son kelime elimden döküldüğü anda, kalemi ve mürekkebi düşürdüm ve yıldırım gibi bir Şey iğimden geğıti, boşuna onu emmeye çalışırken sırtım kavislendi.

Sonra tavana ve ötesine doğru szlmeye başladım. Gökyüzünde, zaman ve uzayda hızla ilerliyordum. Aşağıya baktığımda, çok uzaklarda Emerald City'nin bana göz kırptığın gördüm ve çığlık atmak istedim.

Bunun yerine, kollarımı gökyüzüne kaldırdım, kırmızı botlarımı birbirine vurdum ve kalbimde atan sözleri fısıldadım.

"Ev gibisi yok..."

BÖLÜM 32

Soluk mermerden oyulmuş tahtın üzerine oturduğumda nefesim kesildi. Parmaklarım sıkılaştı ve paniğe kapılmamaya çalışarak etrafıma bakındım.

Daha önce buraya hiç gelmemiştim, ama burasının evim olduğundan emindim.

Taht odası daha iyi günler görmüştü. Duvarlarda, taşa kazınmış ateş ve büyü'nün izleri olan yanık izleri vardı. Yırtık pırtık bayraklar, kırık pencerelerden içeri giren rüzgarda dalgalanan yırtık şeritler halinde asılıydı. Ancak taht, kolçaklarına işlenmiş mücevherlere kadar mükemmel bir şekilde korunmuştu.

Elimi kırbacımın sapına koydum ve sonra durdum, çünkü altın rengi, parlayan bir yazı taş zeminde belirdi, o kadar güçlü bir büyüyle titreşiyordu ki, hiç çaba sarf etmeden görebiliyordum. Kelimeler belirdi... birkaç dakika önce kendim yazdığım kelimeler.

Üç koruyucu.

Beynim bir saniye durakladı. Duncan, Hook ve Billy mi?

Oda yumuşak bir patlama sesiyle yankılandı ve tanıdık bir şekil gözlerimin önünde beliriverdi.

Fetch.

"Merhaba, evlat," diye fısıldadım, ani buluşma karşısında boğazım düğümlendi.

Tüyleri dağınık bir şekilde ileri atıldı ve koluma garip bir şekilde kondu. Gagasını yanağıma bastırdı ve kalbim rahatlamayla doldu. Molly ve çocukları gözetmesi için onu geride bırakmak doğru bir karardı, ama bu onu daha az özlememi sağlamadı.

Üç koruyucu. Duncan olduğunu sanmıştım, ama gerçekte Fetch benim ilk koruyucum olmuştu. Cesur şahin

C'an Saas'tan ayrıldığıım ve Pawpaw'ım beni ormanda bulduğu günden beri benimle birlikteydi.

Başka bir patlama sesi duyuldu ve Hook ortaya çıktı, altın harflerin üzerine kondu. Biraz sendeledi, yönünü kaybetti, sonra gözlerimi karşıladı, yüzünde rahatlama belirgindi.

"Aferin, Prenses." Etrafına bakındı, odayı inceledi. "Hiç de fena değil."

Cevap veremedim, Billy birden ortaya çıktı. Eli hemen yayına gitti, ama beni görünce rahatladı.

"Ne oldu böyle?" Kendini silkeledi, sonra odayı gözden geçirdi. "Öküz nerede?"

"Bilmiyorum. Bir şekilde seni bu dünyaya yazdım."

"

Hook bir adım yaklaştı, tahtına bakarken gözlerini kısarak "Burası senin evin mi?"

Başımı salladım. Her ne kadar gerçek dışı gelse de, şüpheyi yer yoktu. "Ailemin taht odası. Rüyalarımda görmüştüm."

Zemin yine parıldadı, bu sefer ilk parıldamanın birkaç metre solunda.

"Ruh ikizim, bulduğum ailem," Billy bu sözleri mırıldanarak bana bir bakış attı. Molly odaya girdiğinde kısa bir çığlık attı.

Bakır rengi saçları kasvetli odada göze çarpıyordu, ama beni gördüğünde yüzüne yayılan gülümsemesi kadar değil.

O bana seslendiğinde, sesimi çıkaramadan ona doğru koştum.

"İşte orada. Yapabileceğini biliyordum!"

Onu kucaklamak için yanına gittiğimde Fetch havaya uçtu, ama gözlerini kısarak elini kaldırarak beni durdurdu.

"Gizli el sıkışma ne?"

Gözlerimi kıptım, onu gördüğüm için hala heyecandan kafam karışmıştı, bu yüzden anlamam bir saniye sürdü.

İkimizin doppelganger olmadığını anlamamız için bizim için yarattığı gizli el sıkışma.

Kaşlarımı oynattım ve elimi uzattım. "İki kez sıkıca sıkın, yukarı kaydırın, bileği kavrayın, sonra neredeyse dokunmayacak kadar geri çekin

...ve parmakları cızırdat!"

Parmak uçlarını benimkilerle oynattı ve elini havaya kaldırdı, sonra beni kucaklayarak sıkıca sarıldı. Kollarımı ona sıkıca doladım, o gülmekten nefes nefese kalana kadar sıktım, o da beni aynı şekilde sıkıca sarıldı.

"Seni çok özledim," diye fısıldadım.

O geri çekilirken yüzündeki sevinç hafifçe azaldı ve odayı taradı. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu, Hook ve Billy'ye bakarak gergin bir sesle.

"Hayır." Ama sorduğu sorunun cevabını bilmediğim için kendime lanet ettim. Xander ve çocukları da yanımda getirmiş miydim? Getirmemişsem, onları aldığım yere geri göndermek mümkün müydü? Moll'un hatırı için cesur bir yüz takınarak kehanetin tüm sözlerini hatırlamaya çalıştım. "Her şey yoluna girecek. Ne olursa olsun, her şeyi düzeltereğim."

"Beni şimdiden değiştiriyorsun, ha?" Billy araya girerek Moll'a bakıp gülümsedi. "Bu kim?"

"Billy O'Donnelly mi?" Molly şüpheyle ona bakarak sordu. "Ama bizim *bizim* Billy değil mi?"

"Söz veriyorum, tek bir Billy O'Donnelly var ve o da benim," dedi Billy sırtarak.

Onu düzeltmek istedim, ama Duncan tam arkasında belirdi, Bonnie omzuna tünemişti.

Büyüleyici bir prens, bir kaptanın mürettebatı...

Hafifçe kafası karışmış bir şekilde etrafına baktı, sonra sırtıttı. "Hepinizin güvende olduğunuza sevindim. Aferin, Harm." Billy'nin yanına yaklaştı ve ona sevgiyle itti.

Hook'un tüm mürettebatı odanın ortasında birdenbire ortaya çıkınca, ani bir kargaşa sessizliği bozdu. Rum bardaklarını ellerinde tutmuş, kart oynayarak bir şeyin ortasında oldukları belliydi. Taht odasını gördüklerinde yüzlerinde şok ifadesi belirdi, ancak Hook'u gördüklerinde şaşkınlıkları hızla rahatlamaya dönüştü. Mürettebat heyecanla mırıldanmaya başladı ve Xander arkadan öne doğru itti.

Birinci kaptan diğerlerinden çok daha uzundu, parlak kırmızı saçları loş ateş ışığında bile parlıyordu. Diğerlerinden farklı olarak, o da

rahat kıyafetler giymişti ve mürettebat onu görünce şaşırmış gibiydi. Gözleri anında Molly'yi buldu ve ifadesi yumuşadı. İki adımda mesafeyi kapattı ve kolunu Molly'nin beline doladı.

"Selam, Kaptan!" Hook'a doğru baktı, kaşlarını kaldırdı. "Savaşa hazırlanıyor muyuz?"

Hook, arkadaşıyla yeniden bir araya geldiği için gözlerinde bir ışıltı ile ona acı bir gülümseme attı. "Evet. Eğer sen de hazırsan."

"Her zaman."

Mürettebat Xander'ın sözlerini tekrarladı, kafaları karışık olsa da bardaklarını havaya kaldırdılar. "Her zaman!"

Bir grup haydut, birkaçını saymak gerekirse...

Tanrım... Billy!

Ona doğru atıldım ve yüzünü bana çevirmek için onu çekip döndürdüm.

"Seni dinlemeni ve dikkatlice dinlemeni istiyorum. Senin dünyanı sarsacak bir şey olmak üzere, ama şunu anlamanı istiyorum ki, onlar senin kardeşlerin gibi görünebilirler ve bir bakıma da öyleler, ama onlar başka bir yerden geliyorlar..."

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu Paddy O'Donnelly, elini hançerinin kabzasına götürerek etrafına bakındı.

Scotty, hatırladığım kadar geniş ve heybetli, diğerlerinin üzerinde yükselmiş, kafasını kafa karıştırarak kaşıyordu. "Neredeyiz biz?"

"Sizi buraya ben çağırdım," diye patladım, Billy'ye bakarken midemde bir boşluk hissettim.

Andrew hareketsiz duruyordu, gözleri Hook'tan Duncan'a kayıyordu. Jacob ince gözlüklerini düzeltti, gözleri bana takılınca biraz rahatladı.

"Oh, yine sensin."

Billy'nin elinden yay kaydı ve taş zemine çarparak kardeşlerine doğru koşmaya başladı. Bir saniye sonra kardeşlerinin üzerine atladı ve önce Paddy'yi kucaklayarak Jacob'ı neredeyse devirecekti.

Dördü bir an şaşkınlık içinde orada durdu. Sonra Paddy, onu sıkıca kucaklayarak kahkahaya boğuldu.

"Merhaba sana da, kızım. Ama bu ne böyle? Az önce seninle konuşuyorduk..."

"Ben değil," diye mırıldandı Billy, geri kalan parçaları kendisi birleştirerek. "Ben farklı bir Billy'im. Ama yine de sizin kız kardeşinizim."

Paddy kaşlarını kaldırarak geriye yaslandı ve onu inceledi. "Sanırım biraz farklı görünüyorsun. Zayıflamışsın. Ama başka bir Billy'ye asla hayır demeyeceğiz, değil mi ocuklar?"

"Kaç tane daha olduğumuza ve bu da diğerleri kadar otoriter olup olmadığına bağlı," diye araya girdi Scotty, Billy hafifçe kafasına vururken kaçmaya bile tenezzül etmedi.

Tüm bunlar olurken, sanki yüzlerindeki her çizgiyi ezberlemişesine her birine bakarken dudaklarından gülümseme hiç eksik olmadı.

Molly'nin gözlerine bakarken göğsümde bir sıcaklık hissettim ve parmağımla zemini aydınlatan üç parlak kelimeyi işaret ettim.

*şafak söküyor, bir çiçeğin
öpücüğü, Bir avcının ganimeti,
doğanın mutluluğu...*

Caleb, Cissy ve Tristan bir anda ortaya çıktıklarında yüzü aydınlandı. Bizi gördüklerinde yüzlerindeki ifade şaşkınlıktan, gözleri fal taşı gibi açılmış heyecana dönüştü.

"Harmony!" diye bağırdı Cissy. "Moll!"

Fetch omzumdan atlayarak Tristan'a doğru uçtu ve çocuğun uzattığı koluna kondu. Omuzları rahatlamış bir şekilde eğilip kuşu okşadı. Bunu görmek biraz acı vericiydi, ama artık o sadece benim kuşum değildi ve çocuğun ona iyi baktığını görmek güzeldi. Caleb ve Cissy Moll'un yanına giderken ben geri çekildim.

"Ne oluyor böyle?" diye sordu Cissy, Caleb elini tutarken ona yaslanarak.

O, şimdiden farklı bir ocuk gibi görünüyordu. Yanakları pembe ve daha dolgunlaşmıştı.

Molly'ye bakarken gözleri sevgiyle parlıyordu.

"Harm." Hook'un alçak sesi beni ona dönmemi sağladı. "Buraya geldiğinde o mangallar yanıyor muydu?"

Taş zemine yerleştirilmiş ışıklara bir göz attım. "Evet, neden?"

Molly çocukları bir kez daha sıkıca kucakladı, ama yüksek bir gürültü onların kavuşmasını yarıda kesti. Herkes bir anda silahlarını çekip

giriş'e döndü ve silahlarını çekti.

"Yalnız değiliz," diye mırıldandı Hook, yavaşça açılan kapıya doğru yavaşça ilerlerken.

Almira'nın yüzünün orada belirmesini beklerken midemde bir korku hissettim. Bunun yerine, kamburlu, yaşlı bir kadın taht odasına yavaşça girdi ve beni gördüğü anda çenesi yere kadar düştü.

Geriye doğru sendeledi, arkasında yürüyen incecik çocuğa neredeyse çarpacaktı, ama çocuk onu dirseğinden yakaladı. Titreyen parmağını bana doğru uzattı, gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Sana geri döneceğini söylemişim! Kraliçemiz geri döndü!"

BÖLÜM 33

Bir saat sonra, uzun, yıpranmış bir yemek masasının etrafında toplandık. Masa, Freya adındaki yaşlı kadının — ve diğer birkaç kurtulanların bulabildikleri her şeyle doluydu. Eski ekmek, kurutulmuş et ve birkaç fıçı bira. Diğerlerinin Oz'dan ayrılmadan önce hazırladıkları erzakları da ekledik ve sayımız için çok fazla olmasa da, hepimiz için bir ziyafet gibiydi.

Tanışmalar kaotik geçmişti, ama Freya bir şekilde düzeni sağlamayı başarmıştı. Sonra herkesi yemek salonuna topladı, görevleri dağıttı ve her şeyi hazırladı.

Etrafımızdaki salon, taş duvarlarda çatlaklar ve tavan kirişlerini karartan is lekeleriyle taht odasına çok benziyordu. Ama bakımın izleri de vardı; süpürülmüş zeminler, geçici masa örtüsü olarak kullanılan çarşaflar ve geçici tutucularda yanan mumlar.

Freya ve diğerleri bu günü bekleyerek burayı açıkça bakıyorlardı.

Beni bekliyorlardı.

O kadar uzun sürmüştü ki, beni nefret etmemeleri bir mucizeydi...

Masada ona baktım, o da Cissy'ye gülümsüyordu. Cissy ona Oz'dan getirdiğimiz sulu bir erik uzattı.

Moll ve Xander yakınlarda oturuyorlardı, zamanın geçişindeki farkı gösteren bir rahatlık ve konforla birbirlerine sokulmuşlardı. Mutluydular ve birbirlerine aşıktılar.

Hook'un parmakları masanın altında benim parmaklarımı okşadı ve beni sakinleştirdi.

"Aynı anda hem mutlu hem de korkmuş görünüyorsun. Biraz zaman alacak, ama hepimiz tam da olmamız gereken yerdeyiz."

Yollarımız ayrıldığından beri çoğumuz için çok şey değişmişti. Konuşacak çok şey vardı.

Yan masada, Paddy, Billy'nin söylediği bir şeye gülmekten boğuluyordu, Scotty omuzlarına vurunca bira ile boğulmak üzereydi ve o da gülmeye başladı. Korsanlar karşılarında oturmuş kart oynuyor ve bira içiyorlardı.

Paddy'yi kenara çekip Billy ile olanları açıklamak istedim, ama o beni eliyle uzaklaştırdı. O artık onlardandı, soru sorulmayacaktı.

Aile.

Etrafıma bakarken içimde bir duygu kabardı. Herkesin bu yeni gerçeği bu kadar kolay kabul edip anlaşması harikaydı, ama gelecekte olacakları düşünmeden edemiyordum. Bu odadaki herkes benim yüzümden buradaydı ve içten içe başarılı olmak için onlara ihtiyacım olduğunu bilsem de, bazıları yaklaşan savaştan sağ çıkamayacaktı.

Bu da, onları buraya ölmeleri için getirdiğim anlamına geliyordu.

Hook yakına eğildi ve sadece benim duyabileceğim bir sesle konuştu. "Bu gece, uğruna savaştıkları kraliçeyi görmeleri ve seni buraya geri getirmek için başardıklarımızı kutlamaları gerekiyor. Yarın, onları savaşın gerçeklerine hazırlayacağız. Başka seçenek yoktu. Almira kendisi söyledi. Hiçbir yer güvenli değil. En azından birlikteyken bir şansımız var."

Onun haklı olduğunu biliyordum, ama bu durumu kabullenmemi kolaylaştırmıyordu. Lord Fallowell'e daha mı benziyordum... düşündüğümünden daha mı çok babama benziyordum?

İyi cadı, kötü cadı. İyi cadı, kötü cadı.

"Bu duvarların dışında hala kaç kişi yaşıyor?" diye sordum, dikkatimi Freya'ya geri çevirerek, o da son erik parçasını hüzünlü bir iç çekişle yuttu.

O, soruyu düşünürken bulanık gözlerini yukarı doğru kaydırarak durakladı. "Toplamda belki bin kadar, C'an Saas'ın dört bir yanına dağılmışlar. Ama burada, sarayda, geriye kalan tek biz varız, yaklaşık otuz kişi. Gölgede hayatta kalmayı öğrendik, bulabildiğimiz az şeyi toplayıp fazla dikkat çekmemeye çalışıyoruz."

"Bunu bu kadar uzun süre nasıl başardınız?"

Gülümsedi, ağzının etrafındaki çizgiler cildinde daha derinleşti. "Faith. Anneni ve Gayelette'i iyi tanırdık. Marin'in, bir gün geri dönüp her şeyi düzeltereğine dair verdiği sözü hiç unutmadık. Yıllar içinde çoğu kişi umudunu kaybetti ve kendi başına maceraya atıldı, ama geride kalanlar gerçek inananlardı. Bekledik ve şimdi buradasın. Ve tüm bunlara değdi."

Taht odasına doğru bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü.

"Sormamda sakınca var mı, Kraliçem, neden henüz tacınızı takmadınız?"

Başımı salladım, akşam yemeğinin başında çıkardığı parlak altın tacı görünce boğazıma bir yumru geldi.

"Bunu hak etmedim."

Gerçekten bunu yapabilecek biri var mı diye merak ettim. Almira yarın düşse bile, C'an Saas'a verilen zararın onarılması zaman alacaktı. Bu yerin bir lidere ihtiyacı vardı ve ben Lord Fallowell gibi görevimden kaçmayacaktım.

"Siz hazır olduğunuzda o da hazır olacak."

Masanın karşısında, Freya'nın bakımındaki büyük kızlardan biri olan Essie, gözleri fal taşı gibi açılmış, meraklı bir şekilde beni dikkatle izliyordu. Yanında, onunla yaklaşık aynı yaşta bir erkek çocuk olan Logan vardı. İkisi de ben konuşurken başlarını öne eğiyorlardı. Arkalarında, iki küçük çocuk fısıldaşarak benim her hareketimi izliyorlardı.

"C'an Saas'ın yetimleri," dedi, düşüncelerimi okuyarak. "Etrafında gördüğün yetişkinlerin çoğu, benim bakımım altındaki çocuklar olarak başladılar. Almira yirmi yıl önce iktidarı ele geçirdiğinde, her şeylerini kaybettiler. Ebeveynlerini, evlerini. Onları kendi çocuklarım gibi kabul ettim." Bakışları çocuklara kaydı, yüzünde gurur belirgin bir şekilde görünüyordu. "Umut etmek için pek bir nedenleri olmadı ve geçen yıl şimdiye kadarki en zor yıldı. Senin asla gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştık."

Bana döndü ve beni o kadar sert bir şekilde baktı ki, kendimi zorlukla kıpırdamaktan alıkoyabildim. "Sonra, her şey en karanlık görüldüğü anda, Marin'in söz verdiği gibi bizi kurtarmak için geri döndün."

Hiç baskı yoktu.

Onun zayıf elini tutup sıktım. "Ben... Elimden gelen her şeyi yapacağım. Umarım inancınız boşa çıkmaz."

Freya'nın sesi alçaldı ve bana doğru eğildi. "Bu an için eğitim aldık, Majesteleri. Aramızdaki en gençler bile kılıç kullanmayı biliyor, en azından kendilerini savunacak kadar."

Salonda dağılmış halkımın zayıf yüzlerine bakarken göğsüm sıkıştı. "Umarım iş o noktaya gelmez."

"Sarayın dışına haber gönderdik bile. Dikkatli hareket etmeliyiz, ama sanırım savaşta bize katılacak bazı yetenekli gönüllüler bulabileceğiz."

Hook, Freya'ya doğru eğilirken yüzü karardı. "Almira'nın kuvvetleri hakkında bize ne söyleyebilirsin?"

Freya kaşlarını çatı. "C'an Saas'tan ona katılan yüz kadar erkek ve kadın var. Kendi karınlarını doyurmak için akrabalarını ihanet eden hainler. Onun uçan maymun ordusunu kontrol altında tutmak için subay olarak hizmet ediyorlar."

Yüzümü buruşturdum, o pisliklerin Oz'un sayfalarında kalmış olmasını her şeyden çok diledim.

"Burada size sorun çıkarıyorlar mı?"

"Onun ruh haline bağlı. Aylarca saldırı olmaz. Sonra bir günde iki saldırı olur. Eskiden sadece geceleri saldırırlardı, ama artık burada gün yok. Gerçek anlamda yok. Sanki onun büyüğü güneşi silmiş gibi." Odanın kenarından biri onun adını seslendi ve bana yorgun bir gülümseme gösterdi. "Eğer sakıncası yoksa, Majesteleri, halletmem gereken bazı işler var."

"Elbette."

Koltuktan kalktı, omzuma hafifçe vurduktan sonra kapının yanındaki erkek ve kadınların yanına doğru yürüdü.

Salonun diğer tarafında, Paddy O'Donnelly şimdiden şov yapmaya başlamıştı. Scotty'ye bayat bir somun ekmeği kafasına koydurduktan sonra, ustaca bir hareketle bıçağı ekmeğe fırlattı. Billy, kollarını kavuşturmuş bir kenarda durmuş, başını sallıyordu, ama her anın tadını çıkarırken yüzündeki gülümsemeyi saklayamıyordu.

"Lanet olsun, Paddy!" Scotty, saçlarına ekmek kırıntıları yağarken bağırı. "Biraz aşağıdan nişan alıyorsun, değil mi?"

Paddy kaşlarını kaldırdı. "Bana göre tam doğru nişan alıyorum, çünkü hala hayattasın ve bunun hakkında sızlanabiliyorsun."

Sıkışmış somun kafasından düştü ve o da onu yakaladı, bıçağı çekip gülen Caleb'e attıktan sonra kardeşine doğru koştu.

Paddy sağa doğru bir feint yapıp Scotty'yi atlatarak kıcına bir şaplak attı ve koşarak uzaklaştı. Scotty ona atladı, gömleğinin arkasından yakaladı ve Paddy teslim olarak kollarını havaya kaldırdı.

"Tamam, tamam! Teslim oluyorum. Yeni oyun?"

Scotty sırtıttı, onu yakındaki bir masaya fırlattı ve kolunu yukarı çekti. "O zaman bilek güreşı yapalım."

Billy hayranlıkla izliyor, Duncan'a dirsek atarak keyifle gülüyordu. "Onu yenebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Billy, kollarını gererek esneme numarası yaptı. "Gözlerim bağlı olsa." Scotty ona döndü ve parmaklarını kırdı.

"Harika. Zaten The Smudge'da kaçakçılık işimizi mahvettiğin için senden öç almayı düşünüyordum. Bakalım neyin var, Majesteleri."

Ah, demek bunlar Alabaster O'Donnelly'lerdi. Onların dünyasındaki Billy'nin ne düşündüğünü merak ettim. Muhtemelen çok endişeleniyordu ama nereye gittiklerini bulmaya çalışırken küfürler savurarak bunu gizliyordu.

Tanrılar izin verirse, hepsini ona sağ salım geri getirecektim. Billy'ye bir bakış attım ve alt dudağımı ısırdım. Belki de tedbir olarak fazladan bir O'Donnelly daha...

"Durmalısın. Sorun yaratma." Hook'un sesi dikkatimi geri çekti. "Bırak da birbirlerinin tadını çıkarsınlar. Yarın yakında gelecek."

Duncan, Scotty'nin kolunu sertçe aşağı indirdi ve salon kahkahalar ve tezahüratlarla çınladı. Gülümsedim ve kadehimi kaldırdım, o anın tadını çıkarmaya kararlıydım.

Kahkahalar dinince, koltuğumdan kalktım ve bu hareketle tüm gözler bana çevrildi. Dünyada en sevdiğim insanların yüzlerine bakarken salon sessizliğe büründü ve endişem azaldı.

"Hepinizin kafasının karışık olduğunu biliyorum, bazılarınızın daha fazla. C'an Saas halkı, sadakatiniz sayesinde insanların iyiliğine yeniden inanmaya başladım. Bana olan inancınız karşısında kendimi küçük hissediyorum ve

Buna layık olduğumdan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Buraya getirdiğim kişilere... Gözlerimi tekrar odanın içinde dolaştırdım ve her birini hafızama kazıdım. "Her biriniz özel olduğunuz için seçildiniz. Bazıları, kötülüğe karşı bu savaşta, onu yenmek için ihtiyacımız olan beceri veya yetenekleri getirebilir. Diğerleri ise, savaşın ardından yeniden inşa etmemize yardımcı olacak yeteneklere sahip olabilir. Ama bu, sizler olmadan kaybolacağımız anlamına gelmez. Hatırladığınız dünyaya geri dönmek istiyorsanız, şimdi bunu söylemenin tam zamanı. Kalmayı seçerseniz, bunun size hayatınız pahasına mal olabileceğini bilin."

"Peki ya gidersek?" diye sordu Xander, gülümsemesinden cevabı zaten bildiğini, ama diğerlerinin de bildiğinden emin olmak istediğini anladım. "Bu sana hayatına mal olabilir," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Düşmanımız olan cadı her dünyaya öfkesini yağıdırarak. Bu dünya, sizin dünyanız ve aradaki tüm dünyalar. Her iki durumda da garanti yok. Ama seçim sizin. Geldiği yere geri dönmek isteyenler, şimdi ellerini kaldırsın. Her birinize kalbimdeki sevgiyle sizi oraya geri götürmek için elimden geleni yapacağım."

Ayaklar süründü, sandalyeler gıcırdadı, ama tek bir el bile kalkmadı. "Son çağrı," diye mırıldandım, boğazım zaten duygudan boğazım çoktan düğümlenmişti.

"Gidiyor, gidiyor, gitti!" Xander koltuğundan atladı ve mürettebat arkadaşlarından birinin elinden yarısı boş bir rom şişesini kaptı. "Rom olmadan düzgün bir kadeh kaldırma yapamazsınız, Majesteleri!" Gülümsedi ve teatral bir reveransla şişeyi bana uzattı.

Şişeyi havaya kaldırdım ve minnettarlığımın gözyaşlarını görmemeleri için uğraştım. "Kaybettiğimize ve kalanlara. Fedakarlıklarımız boşuna olmasın!"

Salonda alkışlar yankılandı ve korsanlar masalara yumruklarını vurarak, en son kalan güvensizliği de bastırdılar... en azından o an için.

İlk başta yumuşak bir şekilde başlayan tezahürat, her tekrarla daha da yükseldi. Salon onların sesleriyle titredi ve ben şişeyi eğdim, rom boğazımı yakarken gözlerimden yaşlar süzüldü...

"Yaşasın kraliçe!"

BÖLÜM 34

"Kendim söyleyeyim, çok daha iyi oldu."

Molly geri çekilip eserini hayranlıkla seyretti, parmaklarıyla çenemi bu tarafa o tarafa çekerek tam bir görünüm elde etti ve sonra düşük bir ısıklık çaldı.

"Vay canına, ben çok iyiyim."

Geri çekildim ve arkamda kalan son kırık ayna parçasını görmek için döndüm.

"Gerçekten öylesin," diye onayladım.

Yiyebileceğimiz her şeyi yedikten ve yeniden bir araya gelmemizi kutladıktan sonra, gerçeklik yorgunluğun peşinden gelerek kendini göstermeye başladı.

Freja ve bazı adamları, her grubun geceyi geçirecek bir yer bulmasına yardım ederken, onun korumaları Logan ve Essie beni ve ekibimi Kraliçe'nin odalarına götürdüler. Mobilyaların çoğu tahrip edilmişti, ama kurtarabileceklerini kurtarmışlardı ve bu da fazlasıyla yeterliydi. Her birimize uyuyabileceğimiz bir palet bulunan, temizlenmiş ve böceklerden arındırılmış odalar vardı. Duncan, Billy ve Hook, yağmur suyuyla dolu leğenleri kullanarak yıkanmak için odalarına gitmişlerdi. Ben de aynı şeyi yaparken kapım çalındı.

Moll'u orada görünce çok heyecanlandım.

"Kısa saçları taşıyacak kemik yapın var, ama uzadığında sevineceğim."

Onun düzensiz tutamları kesip kötü durumu en iyi şekilde düzeltmiş olmasına rağmen, ben de aynı fikirdeydim. Özellikle de bunu yapmak için benim hançerimi kullanmış olması nedeniyle.

"Belki de taze büyüünün saçlarda işe yarayıp yaramadığını denemelisin?"

Ona gülümsedim ve ayağa kalktım, başımı aşağı doğru eğerek süslemeleri silkeledim. "Denemek çok isterdim, ama Almira için tüm gücümü saklamaya çalışıyorum. Oz'da onunla ve kitap kurtlarıyla savaştığımızda, ne kadar çok büyü kullanırsa o kadar zayıfladığını gördüm, ta ki kendini sayfaya tutunamayacak hale gelene kadar. Sonra birdenbire... ortadan kayboldu. En azından ne yaptığımı anlayana kadar gücümü saklamam gerekiyor."

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Evet, yani, eğer öncelikli olanın bu olduğunu düşünüyorsan..."

İkimiz de kahkahalara boğulduk ve o bana hançerimi geri verdi, sonra beni tekrar kucakladı.

"Jolly Roger gemisi bensiz uzaklaşırken bir parçam seni öldürmek istedi," diye fısıldadı. "Ama... teşekkür ederim." Burnunu çekerek geri adım attı. "Bu çocuklara bakmak hayatımın en büyük mutluluğuydu. Senin için bu kadar endişelenmeseydim, cennet gibi olurdu. Ve Xander..."

Yanakları pembeleşti ve ben gülümsedim. "O gerçekten çok tatlı. Onu neden sevdiğini anlayabiliyorum."

Sanki kafasına tokat atmışım gibi geri çekildi, ama sonra yavaşça başını salladı. "Evet. Evet, sanırım onu seviyorum. O da beni seviyor. Harm..." Ellerimi tuttu, mavi gözleri ani bir aciliyetle parladı, "Bu işe yaramalı. Almira'yı yenip bu insanları kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız. Biraz mutluluğu hak ediyorlar. Hepimiz hak ediyoruz..."

Korkunun ekşi tadı ağzımı doldurdu ve ben düşük bir inilti çıkardım. "Biliyorum, Moll, ve elimden geleni yapacağım..."

"Sen de dahil," diye sözümü kesti ve ellerini kaldırıp yüzümü avuçladı. "En çok da sen. Sana bunu yükünü artırmak için söylemiyorum. Sana bunu, senin de mücadele etmen gereken bir şeylerin olduğunu unutmaman için söylüyorum. Sadece benim, Xander ve çocuklar için değil. O'Donnelly'ler için de değil. C'an Saas için bile değil. Bunların hepsi harika ve sen herkesi kendinden üstün tuttuğun için benim kahramanımsın. Ama burada kazanacaklarını da unutma. Bu güzel sarayı eski ihtişamına kavuşturmak. Halkın aracılığıyla anneni ve babanı tanımak. Belki de aşka bir şans vermek. Bunları istemek bencilce değil. Başarısız olursan kaybedeceklerin hakkında düşünmek yerine

kaybedeceklerin üzerine düşünmek yerine, başardığında kazanacaklarına odaklan ve bunun seni motive etmesine izin ver."

Ona göz kırptım, zihnim bir top gibi dönüyordu.

"Sen kimsin ve benim Molly'me ne yaptın?" diye sordum, sonunda sesimi bulduğumda.

O, burnundan soluyarak güldü ve omzuma bir itti. "Burada, aptal. Başkalarına bakmak bana yeni bir bakış açısı kazandırdı, hepsi bu." Şüpheyi gözlerini kısarak bana baktı. "Neden, bu çok iyi ve olgun bir şey gibi mi geldi?"

"Evet. Aslında kulağa mükemmel geldi. Tam da duymam gereken şeydi."

"Evet, neyse ki 'sessizlik yemini'nden vazgeçmeye karar verdim, yoksa bu bilgelik parçacıklarını mezara götürmek zorunda kalabilirdim."

Mezar kelimesini duyar duymaz irkildim ve Almira ile savaş bitene kadar bu kelimeyi kelime dağarcığından çıkarmayı söylemek üzereydim ki, kapı çalındı.

"Evet?"

Kapı açıldı ve Hook içeri girdi. "Siz ikiniz işinizi bitirdiğinizde on dakika vaktinizi alabilir miyim?"

"Biz işimizi bitirdik." Molly beni bıraktı ve geri çekilerek ona hızlıca gülümsedi. "Çocuklara hikaye anlatmam lazım, yoksa hiç uyumazlar. Yarın görüşürüz?"

"Yarın görüşürüz."

Odayı terk ederken Hook'un omzuna hafifçe vurdu ve kapıyı kapattı.

"Güzel görünüyorsun."

Elimi saçlarıma götürdüğümde boynumdan bir sıcaklık yayıldı. "Molly biraz düzeltme yaptı."

"Sen her zaman güzelsin." Bana doğru yavaşça yürüdü, gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı.

Odadaki ani gerginliği kırmak için bir şaka yapmak istedim, ama o bana öyle bakarken, tek yapabildiğim fısıldayarak "Teşekkür ederim" demek oldu.

"Sana, yakışıklı çocuk Billy ile savaş için bazı fikirlerimiz olduğunu söylemeye geldim."

Şimdi karşımda duruyordu, baş başa gelmiştik. "T-tamam."

Elini kaldırdı ve parmağının ucuyla çenemi okşadı, o kadar hafif bir dokunuştu ki nefesim kesildi.

Tekrar konuştuğunda s e s i alçak ve sert çıkıyordu. "Söylediğin gibi şahinleri görevlendirdik ve onlar da zamanında daha fazla savaşçı getirebilmek umuduyla C'an Saas'ın en uzak köşelerine senin dönüşünü haber veriyorlar."

Aniden kuruyan dudaklarımı ıslattım ve başımı salladım. "Mükemmel."

"Sana destek ve cesaret verici sözler söylemeye geldim." O, ben o oniks gözlerin ipeksi karanlığında erirken, yavaşça başını salladı. "Ama şimdi buradayım... Tek istediğim sana dokunmak."

Meme uçlarım sertleşti ve tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp ona yapışmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Öleceğimizi düşündüğün ve son bir patlama ile veda etmek istediğin için mi?"

Başını sallarken ağzı seğirdi. "Hayır. Hatırlayabildiğim kadarıyla seni hayal ediyorum ve senin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeden bir gün daha yaşayamam."

Uyluklarımın arasında hafif bir ağrı hissettim. "Bu makul bir cevap," dedim boğuk bir sesle, aniden başım dönmeye başladı.

Aramızdaki son mesafeyi kapattı ve elini kalçama koydu. "Aslında, ilk kez ölüm düşüncesi bir ödül gibi gelmiyor."

"N-neden öyle?"

Omuz silkti, bakışları benimkilerle buluştu. "Çünkü bir daha yüzünü göremeyeceğim."

Titreyerek nefes verdim ve ellerimi omuzlarına koydum, hem o muhteşem kasları hissetmek hem de kendimi sakinleştirmek için. "Genelde az konuşan bir adam için, şu anda oldukça iyi gidiyorsun."

"Evet, bununla uzun süre mücadele ettim ve yarın kimseye vaat edilmez. Hala bunu istiyorsan..."

İnleyerek dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Yeterince konuştuk. Bu gece son gecemiz olsaydı, bir saniye bile boşa harcamak istemezdim. Dilini benimkine doğru uzattı ve

beni daha da yaklaştırdı, ta ki karnımda onun kalın, sert penisinin ağırlığını hissedene kadar, bu da şüpheye yer bırakmadı. O da benim kadar bunu istiyordu. Kalbim göğsümde vahşi bir kuş gibi çarpıyordu. Sayısız gece bu anı hayal ettikten sonra, sonunda gerçekteşiyordu.

Ağız benimkinden hiç ayrılmadan beni geriye doğru yönlendirdi, ta ki dizlerimin arkası ahşap yatak çerçevesine çarpana kadar. O geri çekilip beni soymaya başladığında oturdum.

Gömleğimin eteğini santim santim kaldırdı ve soğuk hava tenime değince titreyerek tısladım. Gömlek sonunda başımdan çıktığında, gözleri saygıyla çıplak tenime dolaştı.

"Güzels," diye mırıldandı, sesi kaba çıkıyordu.

Yanaklarım yanıyordu, kendimi örtme dürtüsüyle mücadele ederken kızarmışlardı. Beni bu halde gören tek erkek oydu. Moll gibi dolgun değildim, ya da...

Dilinin ucu boğazımın dibindeki hassas çukuru bulduğunda dudaklarımdan bir çığlık patladı, yakıcı öpücüklerin izleri aşağıya... aşağıya...

"James, ben..."

Bir göğsümü nazikçe avuçladı, başparmağıyla meme ucumu okşadı, sırtım kamburlaşana kadar. Parmaklarımı saçlarına daldırdım ve onu bana doğru çektim, ağız meme ucumu kapattığında, içimden zevk kıvılcımları geçmeye başladı. Kalçalarım sıçradı, alt tarafımda bir sıcaklık hissettim, her geçen saniye bacaklarımda arasında bir ağrı hissettim.

"James, lütfen..."

"Ah, Prenses," diye fısıldadı boğuk bir sesle tenime, "Senin için her şeyi yaparım, ama aceleye gelmem. İlk seferinde olmaz." Emdi, ısırdı, çimdikledi ve alay etti, ta ki ben fırtınadaki bir yaprak gibi titreyene kadar.

Nihayet hünerli parmakları pantolonumun bel kısmına kaydđ, kumaşın altına kaymadan önce karnımın yumuşak derisinde desenler çizdi. Tek bir hareketle pantolonumu ve iç çamaşırımı uyluklarımdan aşağı çektiğinde nefesim kesildi, beklenti beni neredeyse çıldırtıyordu.

Beni sırt üstü yatağa yatırdı, bacaklarımı ayırdı ve bir an geri çekilip bana bakakaldı.

"Bu görüntüyü hayatım boyunca unutmayacağım," diye yemin etti, yüzünde zevk ve acı arasında bir ifadeyle başımdan ayak parmaklarıma kadar her santimimi inceledikten sonra gözlerime baktı. "Yarın ne olursa olsun, şunu bil. Seni seviyorum, Harmony Fallowell MacInnes, prenseslikten kraliçeliğe yükselen, ve seni her zaman sevdim."

Kalbim şarkı söyledi ve içimde kargaşa yaratan duyguları dile getirmeye çalışırken görüşüm bulanıklaştı.

O beni seviyordu. James Tyler Hook beni seviyordu...

Ben de onu sevdiğimi söylemek üzereydim, ama o bacaklarımın arasına yerleşmiş, başını eğmiş, ağzını en çok ihtiyacım olan yere birkaç santim uzaklıkta tutuyordu. Nefesinin sıcaklığı içimi lezzetli bir titremeye doldurdu. Dilinin ucu nihayet hassas tenime dokunduğunda, her sinir ucu canlandı. Battaniyeye tırnaklarımı geçirdim, beni sabit tutacak bir şey arıyordum, o ise klitorisimi ağzına alıp yumuşak, ısrarcı bir baskı ile emmeye başladı.

Tanrım.

Bu tam bir işkenceydi. Ağız çok sıcaktı. Dili çok yumuşaktı... Kan kulaklarımda uğuldarken nefesim hızlandı.

...

"Hayır!" diye bağırdım, bir yumruğumla saçını sertçe çekerek. "Hayır. Bu sefer değil
bu sefer. Bu sefer *senin* tadını almak istiyorum."

Eğer bu birlikte geçireceğimiz son geceyse, onu ilklerle dolu bir gece yapmaya yemin ettim.

Ben yanıma yuvarlanıp onu yatağa çekene kadar bana direnmedi. Hâlâ giyinikti, ama ben bu mücadeleye hazırdım. Bir bacağımı kalçalarının üzerine attım ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladım.

"Bu, tüm rüyalarından daha iyi. Lanet olsun, çok güzelsin," diye homurdandı ve kancasının ucunu uyluğumun üzerinde gezdirdi.

Sertleşmiş penisi bana çarptı ve ben inledim, içimde bir ateş gibi büyüyen acıyı dindirmek için ona sürtünme isteğine zar zor direndim. Titreyen ellerimle, gömleğini nihayet çıkarmak normalden çok daha uzun sürdü. Lanet olsun, ama buna değdi. Göğsü, dövme ve kaslarla süslenmiş muhteşem bir tablo gibiydi ve

Eğer onun ani kalça hareketleri dikkatimi dağıtmasaydı, saatlerce her santimini inceleyebilirdim.

"Sen iflah olmazsın."

Kükreyerek kendimi ondan uzaklaştırdım ve pantolonunu çıkarmaya başladım, altında ne olduğunu düşünmemeye çalışarak, gömleğini çıkardığımdan daha hızlı olmayı umuyordum. Ama pantolonunu kalçalarından aşağı çektiğimde, dünya bir anda durdu.

Onun da benim hissettiğim gibi hissetmesini çaresizce istedim. Sanki ikimizden başka hiçbir şey yokmuş gibi...

Ya da üçümüz...

Ağır uzunluğuna büyülenmiş bir şekilde baktım. "Bu... bu... sığacak mı?"

Acı dolu kahkahası büyüyü bozdu ve yavaşça başını salladı. "Olacak, aşkım. Söz veriyorum. Eğer hazırsan, hemen şimdi deneyebiliriz."

Ama ben vazgeçmedim. Parmaklarımı onun penisinin etrafına doladım ve hafifçe sıktım, bunun üzerine anında bir dizi küfürle karşılık aldım.

"Bunun için iki dakikan var, belki üç, o yüzden elinden geleni yap."

Yaklaştım ve dilimi çıkarıp onu tattım, dokunuşumla penisi titrediğinde şaşkınlıkla geri çekildim. Karnı o kadar sıkıydı ki, her kasını sayabilirdim. Tekrar denedim, bu sefer onu hafifçe ağzıma aldım. Başı çok pürüzsüzdü, çok sıcaktı. Sıkıca tuttum ve o bana doğru eğildiğinde düşük bir inilti çıkardım.

"Lanet olsun!"

Onun tepkisi ateşi daha da körükledi ve ben daha sert emerek, onu daha derine çekerek pelvisimi onun uyluğuna sürttüm. Elini saçlarıma geçirdi, ama ben yukarı aşağı hareket ederken, onu emip sonra dışarı çıkarırken, neredeyse penisi tamamen dışarı çıkacak kadar, sonra tekrar derine çekene kadar hızı benim kontrol etmeme izin verdi.

Onun tadı, kokusu, çelik üzerine gerilmiş kadife gibi yumuşak teni beni o kadar kendimden geçirdi ki, beni belimden tutup yüz yüze gelene kadar yukarı çektiğinde şaşkınlık çığlığı attım.

"Yeter artık kadın, yoksa bu benim sonum olur."

Tek bir yumuşak hareketle beni sırt üstü çevirdi ve üzerime çıktı. Sert, güçlü vücudunu üzerimde görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Hayallerimin erkeğiyle birlikteydim, ama bu sefer gerçek olacaktı.

Şişmiş başını girişime bastırdı ve ben nefesimi tuttum. Muhtemelen korkmam gerekirdi, ama tek düşünebildiğim bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğimdi. Onun beni doldurmasını ne kadar çok istediğim...

İleri doğru bastırdı, geniş penisinin ucu beni yokladı ve sonra içeri kayd. Kalçalarını esneterek beni gerdi, alnını alnıma değdirmek için eğildi.

Ben acı içinde hafifçe inleyince, o da yavaşlayarak durdu.

"Harmony?"

"Sorun yok. Bu benim ilk seferim, biraz acıtması normal."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve çekilmeye çalıştı, ama ben buna izin vermedim. Tırnaklarımı sırtındaki kaslara geçirdim ve bacaklarımı kalçalarına doladım.

Kalçalarımı kaldırıp onu daha derine, daha da derine ittiğimde ön kolları titriyordu. Sonunda onu içimde hissetmenin verdiği rahatlamaya kıyasla acı sadece hafif bir sızıydı.

"Aşkım," diye fısıldadım, çenesine çaresiz öpücükler yağdırarak. Vücudum hareket etmem için yalvarıyordu. İhtiyacım olanı almam için, ve ben de öyle yaptım, önce yavaşça, sonra daha hızlı zıplayarak. O kalın, sert penisi sürerek, onun etinin benimkine her sürtünüşünün tadını çıkararak.

O inledi ve ellerimden birini başımın üstüne doğru çekti ve kalçalarını benimkilerle aynı ritimde itti. Kemiklerimi eriten, emin vuruşlarla içime giriyordu.

Kalçalarının her hareketi, penisinin başını içimde derinlerde saklı bir noktaya bastırıyordu ve bu beni onun adını haykırmaya itiyordu. Neredeyse dayanılmazdı. Sanki durmazsa, yerden fırlayıp...

"James, ben..."

Başını eğip meme ucumu ağzına aldı ve iş bitti. Vücudum milyonlarca parçaya ayrıldı, ben de onu tekrar tekrar sıkıca kavradım.

Onu izlemek istedim, ama zevk dalgaları üzerime çöktüğünde göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı.

"Çok iyi hissettiriyorsun. Ah, Prenses... Siktir!" Son bir kez daha derine girdi ve orada kalarak, içime boşalırken titredi.

BÖLÜM 35

Aknock kapıyı salladı ve beni uykumdan uyandırdı. Duncan'ın sesi, boğuk ama yeterince net bir şekilde duyuluyordu.

"Hey, ikiniz uyanık mısınız? Taht odasına gelmeniz gerekiyor. Kuşlar geri döndü."

"Hemen geliyoruz!" diye bağırdım, elimi kaldırıp büyüümü kullanarak yatağın yanındaki lambayı yaktım. "Bizim... birlikte olduğumuzu biliyorlar."

Hook yanımda uzandı, benimle aynı yatakta yakalandığı için hiç rahatsız görünmüyordu ve Tideblessing dövmeleleriyle kaplı kaslı göğsünü gördüğümde, ben de giderek daha az rahatsız olmaya başladım.

"Onları yirmi dakika daha bekletmeyi planlamıyorsan, yüzündeki o ifadeyi silmelisin," diye homurdandı Hook, gözleri ağızma kilitlenmiş halde.

"Tamam. Gidiyorum!"

Bacaklarımı yorganın dışına salladım, yerden dünkü kıyafetlerimi alıp hızla giyindim, gözlerim yere sabitlenmişti. Hook da gömleğinin düğmelerini iliklerken aynı şeyi yaptı.

Kırbacımı kalçama koyup kapıya doğru ilerlerken, parmakları bileğimi kavradı. Beni döndürüp kendine doğru çekti ve dudaklarıma sertçe öptü.

"Birkaç dakikamız olduğunda," dedi, sesi sert, "bizim hakkımızda konuşmamız gerek."

"Ben sandım ki..." Boğazımı temizledim, kalbim aniden hızla çarpmaya başladı ve tekrar denedim, "Biz yok muyduk?"

Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Yalancı." Yanımdan geçip omzunun üzerinden seslendi. "Aşağı inmeden önce saçını tarasana, yoksa Moll kızacak."

Bana mı öyle geldi, yoksa o bir şekilde daha hafif mi görünüyordu? Birlikte geçirdiğimiz gecenin aramızdaki bir şeyi, onun *içindeki* bir şeyi değiştirdiğini ummaya cesaret edebilir miydim?

Sonra.

Bütün imparatorluk bana güvenmiyor olsa, daha sonra tüm bunları düşünmek için zamanım olacaktı.

Taht odasına vardığımda, Freya bana buharlı bir fincan siyah kahve ve bir parça ekmek uzattı. Hook, kahvesini içtikten kısa bir süre sonra oradaydı ve fincanın kenarından her hareketimi izliyordu. Ağzımı yakmasına aldırmadan uzun bir yudum aldım. Acıydı, ama işimi görecekti ve birkaç saatlik uykudan sonra ihtiyacım olan da buydu.

"Tanrı seni korusun," diye Freya'ya gülümseyerek fısıldadım.

Fetch, tahtımın koluna sessizce konmuş, tüyleri dağınık bir haldeydi. Elimi uzattım ve kanatlarını nazikçe düzelttim. Yorgunluğu dalgalar halinde yayılıyordu ve ben yüzümü buruşturdum. Yaşlanıyordu. Onu böyle uzun uçuşlara göndermeden önce bunu aklımda tutmam gerekiyordu.

Üzgünüm, eski dostum. Şimdi dinlen.

Billy öne çıkarken, başını eğerek onayladı.

"Bonnie ilk sırada," dedi ve küçük bir parşömen uzattı.

Nefesimi vererek parşömeni açtım ve içeriğini gözden geçirdim, anında rahatladım ve göğsümdeki sıkışıklık azaldı.

"Geliyorlar. Doğu grubu yolda. Kırk erkek, on iki kadın savaşçı ve birkaç yaşlı ile küçük çocukları olan anneler, cephe gerisinde yardım edebilecekler."

Oda heyecanla doldu.

"Fetch's, Kuzey'den." Billy bana ikinci parşömeni uzattı ve ben de benzer haberler umuduyla onu aldım.

İlk birkaç satırı okuduğumda midem düğümlendi.

"Gelmeyecekler." Notu indirdim ve etrafımdaki endişeli yüzlere baktım. "Buraya makul bir sürede ulaşmak için Almira'nın bölgesinden geçmeleri gerekiyor ve maymun nüfusu çok yoğun. Toplu halde ayrılırlarsa, bize ulaşmadan katledilecekler."

Oz'dan çekilmeden önce kazara kalemi ve mürekkebi düşürmemiş olmayı dilediğimi fark ettim, ama bu durumda bunun işe yarayıp yaramayacağını kim bilebilirdi ki? Kitaptan insanları C'an Saas'a çekmek, onları bir hikayede hareket ettirmekle aynı şey değildi ve içimden bir ses, tüy kalem ve mürekkebin sadece kehaneti yaratmak için olduğunu söylüyordu. Tüm oyuncular yerlerine yerleştikten sonra, hikayemizi yazmak bize kalmıştı ve bunu yapmak için tüy kalem ve mürekkebe ihtiyacımız yoktu.

Kaşlarımı çatarak geri kalanını okudum. "Başka bir şey daha var... Almira'nın mutfak personelinden bir casus, onun dün geri döndüğünü ve o zamandan beri odasından çıkmadığını söylüyor."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" dedi Duncan. "Bu, onun zayıf olduğu anlamına gelir."

Yavaşça başımı salladım. "Kendini Oz'a ve Emerald City'nin dışındaki saldırılara yansıtmak onu tüketmiş olmalı. Bu bizim için bir fırsat olabilir."

Daha fazla savaşçı olması iyi olurdu, ama diğerlerinden daha çok ihtiyacımız olan biri vardı. Aslında, diğerlerinden daha çok ihtiyacımız olan yüzden fazla kişi vardı.

Freya'ya döndüm. "Gayelette, cadı... nerede tutulduğunu biliyor musun?"

"Evet." Freya dudaklarını büzdü. "Almira'nın kalesinden yaklaşık iki mil kuzeydeki bir mağarada tutsak."

Bir an durdum, göğsümde bir umut ışığı parladı. "Yani, sığınakta tutulmuyor mu?"

"Hayır, Majesteleri. Casuslarımızın verdiği bilgiye göre, Almira, babanız onu yıllarca Dreadkeep'e gönderdiğinde kendisinin çektiği gibi, onun da yalnızlık içinde acı çekmesini istiyor."

Ve işte oradaydı. Tüm bu süreç boyunca, bunun sadece güç arayışından daha fazlası olduğunu hissetmiştim. Munsch Kin Land'de cam balonun arkasından göz göze geldiğimizde, gözlerinde bir nefret vardı. Derin bir nefret. Artık nedenini biliyordum.

"O çoktan yolunu kaybetmişti," diye devam etti Freya. "Yaramazlıktan zulme geçmişti ve gittikçe daha da kötüye gidiyordu. Babanın başka seçeneği yoktu. Ama bu, öfkesini daha da alevlendirdi ve o, Dreadkeep'te zamanını güçlenerek ve intikam için hazırlanarak geçirdi."

Kafamla düşünmeye çalışarak, kalbimle değil, başımı salladım. "O zaman onun duygusal seçiminden yararlanıp bunu kendi lehimize kullanalım. Almira'ya yürümek için Gayelette'i kurtaralım. Bir plan yapalım. Kötü fikir yoktur, söyleyecek bir şeyin varsa söyle."

Kimse konuşmadan, kapı açıldı ve Freya'nın adamlarından biri solgun yüzle içeri koştu. "Majesteleri, bunu görmelisiniz!"

Freya zaten zaten kendini zorluyordu yukarı zorluyordu koltuğundan kaldırdı ve Duncan ona yardım etmek için durakladı, bizler ise gardiyanın peşinden koştuk. Bizi sarayın kapılarına giden harap bir koridordan geçirdi. Kapıları iterek açtı ve odaya ışık dolduğunda gözlerimi kısarak baktım. Parlak güneş tam ufukta yükselmişti.

Freya ve halkı aylardır görmedikleri bir şeydi bu. Boğuk bir çığlık attı ve sendelememek için kolumu sımsıkı tuttu.

Onu kucağımda tuttum, ama dizlerim titriyordu. Saray bahçesi ve onun ötesinde görebildiğim her şey kararmış bir çorak araziydi. Göz alabildiğince uzanan yıkık binalar, babamın kaybettiği krallığı acı bir şekilde hatırlatıyordu. Bükülmüş, uzun zaman önce ölmüş ağaçlar bahçeyi kaplamıştı ve etrafta yeşil bir nokta bile yoktu. Sanki Almira her türlü yaşam belirtisini ortadan kaldırmaya kararlıymış gibi, tek bir çim bile hayatta kalmamıştı.

"Bu bir mucize," dedi Freya. "Kraliçemiz geri döndü ve güneşi de beraberinde getirdi!"

Etrafımda heyecan dalgalarının yayıldığını duyabiliyordum, ama bu, göğsümde oluşan buz bloğuna dokunamıyordu. Bu kadar kırılmış bir şey nasıl düzeltilebilirdi ki?

"Biliyorum, çok zor, ama nefes alman gerekiyor."

Hook'un kulağıma fısıldadığı alçak ses, beni biraz olsun sakinleşmeye zorladı.

"Bunu bir sorun olarak görme. O büyük beynini kullan ve bunu bir fırsat olarak nasıl kullanabileceğini bul."

Nefes aldım ve başımı salladım.

Olumlu düşün. Fırsat olarak gör.

Burası çorak arazi değil. Burası... Kahretsin, burası çorak arazi.

Elimi yüzüme sürdüm ve tekrar denedim.

Eskiden karanlıktı, Şimdi yine aydınlık. Eski yanmış binalar ve ölü ağaçlar önemli değil. Zamanla yeniden inşa edebiliriz. Güneş parladığı sürece...

"Güneş parladığı sürece, maymunların çoğu dışarı çıkamaz," diye mırıldandım ve heyecandan kalbim çarparken Hook'a döndüm. "Güneş parladığı sürece, Gayelette'i kurtarmak için bir plan yapabiliriz!"

BÖLÜM 36

Güneş tam tepemizdeydi, ama buz gibi rüzgâr cildimi ısıtırken, Freya'nın bana verdiği yünlü pelerin içinden soğuk sızarken, hiç de öyle hissettirmiyordu. Bu pelerin anneme aitti ve annem onu güvelerden korumak için sedir sandığına koymuştu. Peleri daha sıkı sararken, ona daha fazla minnettar olamazdım.

Bu hareket bir kumar gibiydi. Şimdiye kadar yaptığımız en büyük kumar ve yolculuk sırasında hissedilen ürkütücü sessizliğe bakılırsa, hepimiz bunun farkındaydık. Ama hepimiz, iki cadının bir cadıdan kat kat daha iyi olduğu konusunda hemfikirdik ve denememiz gerektiği konusunda da hemfikirdik.

Bu, dünyanın en kötü görünümlü kalesine doğru yürüyüşümüzü daha az korkutucu hale getirmede. Artık onu uzaktan net bir şekilde görebiliyorduk. Devasa, siyah, göze batan, dehşet saçan yapı.

Ama hedefimiz orası değildi. En azından bugün değil. Bugün tek bir hedefimiz vardı;

Gayelette'i kurtarmak.

Bir zamanlar orman olan yerin yanmış kalıntıları arasından geçerken Hook'a bir bakış attım. Billy önde gidiyordu ve Almira'nın keşifçilerinin izlerini arıyordu, Duncan ise arkada kalarak bizi koruyordu. Çıplak ağaç dalları *biraz* koruma sağlıyordu, ama başımızın üstüne bir şey düşerse, av sezonu açılmış sayılırdı.

Birkaç saat önce yola çıkmıştık, Freya ve bir avuç insanını çocukları ve savaşamayacak kadar yaşlı olanları korumak için geride bırakmıştık. C'an Saas'tan gelenler, Hook'un ekibi, O'Donnelly'ler (genç Andrew hariç) ve benim getirdiğim diğerleri ile birlikte sayımız elli civarındaydı. Tam bir ordu sayılmazdı, ama benim ve Hook'un büyüü ile savaşçılarımızın becerileri birleşince, umarım başarılı bir kurtarma görevi için yeterli olurdu.

Kalbim, Moll da dahil olmak üzere birçok kişiyi sarayın nispeten güvenli kalıntılarında bırakmak istese de, onlara ihtiyacım vardı ve ne kadar dağınık bir grup olsalar da, hepimizin neyin tehlikede olduğunu bildiğimizi kendime hatırlatmam gerekiyordu. Başarısız olursak, Almira her şeyi mahvedecekti, tıpkı babamın krallığına yaptığı gibi.

Tek çıkış yolu buradan geçiyordu ve Gayelette en iyi şansımızdı.

Diğerleri yolculuk için hazırlık yaparken, ben de sahip olduğum şeyleri en iyi şekilde nasıl kullanabileceğimi düşünürken Xander'dan yardım istedim. O da mücevherci büyüteçimi, şimdi başımın etrafına taktığım deri bir şeride monte etmeme yardım etti. Bileğimi hafifçe hareket ettirerek, merceği gözümün önüne indirebilir ve onun ve büyüümün görmemi istediği her şeyi görebilirdim. Sihirli saat çantama sıkıştırılmıştı, ihtiyacım olduğunda kullanmak için hazırды.

Ama tüm bunlara rağmen, başka bir dünyadan gelen, camı delen o tek siyah şimşek çakmasını düşünmeden edemedim. Bir haftalığına büyülerimi kullanmamı engelleyecek kadar güçlü bir şimşek çakmasıydı.

Ben ne kadar güçlü olsam da, Almira çok daha güçlüydü. Gayelette'in büyüü büyük bir dengeleyici olabilirdi. Sadece onun kurtarılabilecek kadar zihinsel ve fiziksel olarak yeterli gücü kaldığını umuyordum.

"Artık yaklaştık," dedi Hook, yanıma gelerek. Bakışlarının yüzümü taradığını hissedebiliyordum. "Hazır mısın?"

Her zamanki gibi.

"Hazırım."

Billy omzunun üzerinden bakarak hızını yavaşlatıp bize yetişmemizi sağladı. "Peki onu bulduğumuzda? Gayelette'in bize yardım edeceğinden emin misin?"

Onun ne kadar zayıf olduğunu hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Ne kadar işkence görmüştü...

"İyileşmesi zaman alacak, ama yardım edecek." Yürüdüğümüz yolun hemen yanındaki yıkık bir köyün kalıntılarına baktım. "Bunu şimdi yapmazsak, bir daha fırsatımız olmayabilir. Almira güçlerini geri kazanıp burayı her an tekrar karanlığa gömebilir."

Hepimiz, henüz böyle bir şey olmamış mı diye kontrol edercesine yukarı baktık.

Billy elini kaldırarak arkamızdakilerin durmasını işaret etti. "Mağara hemen ileride. Açıklığa adımımızı attığımızda tamamen açıkta kalacağız, bu yüzden tetikte olun."

Derin bir nefes aldım, parmaklarımın ucunda sihir hazırды, öne doğru adım attım ve sihrimle etrafı yokladım. Ne beklediğimi bilmiyordum, ama anında bir bağlantı kurmayı beklemiyordum. Ama elbette, oradaydı; Gayelette'in enerjisi, mağaranın derinliklerinden zayıf bir şekilde parıldıyordu.

Ve daha da iyisi, Almira'nın büyüğü hiçbir yerde yoktu.

"Haklıydık," diye mırıldandım, anlık bir rahatlama hissettim. "Burada Almira'yı hissetmiyorum. Sadece Gayelette var. Bu bizim şansımız."

Hook yanıma geldi ve kılıcını çekti. "Bu fırsatı kaçırmayalım ."

Sinyali verdim ve silahlarımızı çekerek içeri girdik. Mağara daha da genişledi ve devasa, eğimli bir oda ortaya çıktı. Tavandan sarkıtlar sarkıyordu ve havada çürük kokusu vardı.

Bir düzine uçan maymun aynı anda uyanarak kanatlarını açıp saldırıya hazırlanırken, kırmızı gözleri birdenbire ortaya çıktı. Daha önce karşılaştığımız büyük, vahşi keşifçiler gibi değillerdi ve uykularından sıçrayarak uyanmış, savaşa hazır görünmüyorlardı.

"Saldırın!" diye bağırdı Hook ve elinden şiddetli bir rüzgar esti. Patlama, bize saldıran ilk iki maymuna çarptı ve onları mağara duvarına iğrenç bir sesle yapıştırdı.

Kırbaçımı bir çırpıda fırlattım, havada uçan maymunlardan birinin alnına vurarak onu sersemlettim, sonra kırbacımı boynuna dolayarak çekip çektim.

Çat.

Billy'nin okları havada ısıklık çalarak, acımasız bir verimlilikle arka arkaya hedeflerini buldu. Duncan ise öne atılarak, yaklaşan bir saldırganı geniş kılıcıyla ikiye böldü.

Savaş hızlı ve şiddetliydi, başlamadan bitmişti neredeyse. Hook ve Duncan kılıçlarını kınlarına sokarken, Freya'nın adamları ve Hook'un mürettebatı odaya adım atmamışlardı bile.

Mağarayı taradım ve maymun cesetlerini görünce nefesimi tuttum. Hepsini öldürmüştük ve tek bir kayıp ya da yaralı bile vermemiştik.

İyi bir başlangıçtı.

Gayelette'in büyüsünün parıltısına odaklandım ve onu bulmak için bizi yönlendirirken yüksek alarmda oldum. Mağaraya yirmi metre daha ilerlediğimizde, ağır bir ahşap kapı görüldü. Demir bantlarla ve sağlam bir asma kilitle güçlendirilmiş olan bu kapının arkasında Gayelette'in olduğunu bilmek için büyüye ihtiyacım yoktu.

Parmağımı kilide bastırarak, onu anında parçalayan bir büyü dalgası gönderdim. "Gayelette?" diye fısıldayarak kapıyı açtım ve Hook'un yanında içeri girdim.

Nemli, karanlık odaya girdiğimiz anda onu gördük. Duvara zincirlenmiş, ayakta duruyordu, üzerinde yine o garip ceket vardı, kalçaları ve omuzları paslı bir kafesle kilitlenmişti, hareket edecek neredeyse hiç yeri yoktu. Kemikli vücuduna kirli, yıpranmış bir elbise asılıydı.

Dehşet içimi kapladı, omurgamdan bir titreme geçti. Ben üşüyordum, paltom vardı ve kemiklerimde et vardı. O ise iliklerine kadar üşümüş olmalıydı.

Yanına koştum ve gözleri açıldı, uzun bir süre bana baktıktan sonra beni tanıdı.

"Nasıl buradasın?" Onu sarsan bir öksürük tuttu, ayak bileklerindeki zincirler tıkırdadı. "Kız kardeşim sonunda öldü mü?"

Bakışları arkama kaydı, Hook'a takıldı ve yüzü şaşkınlıkla buruştu.

Parmaklıkların üzerine elimi uzattım ve onu nasıl aşım onu kurtarabileceğimi düşünürken oradaki büyüü hissettim.

"Almira, güneşi uzak tutamayacak kadar zayıflamış bir halde Oz'dan geri döndü.

Bunun bizim için bir fırsat olduğunu biliyorduk ve..."

"Hayır!" Gözleri panikle çılgına döndü. "Oh, çocuğum, ne yaptın sen?!" Bağlarını zorlayarak öne doğru eğildi. "Kaçın! Hemen çıkın, hepiniz!"

Ayaklarımın altında düşük bir gürültü yankılandı ve ben açık kapıya doğru döndüm. Havayı dolduran bir varlık vardı... sadece uzaktan hissettiğim bir varlık. Karanlık, saf, açıkça nefret dolu. Korku, fiziksel bir darbe gibi bana çarptı.

Almira buradaydı. Ve beni bekliyordu...

Kanat çırpma sesi odayı doldurdu, ama ses dışarıdan gelmiyordu. O da aşağıdan geliyordu.

"Tanrım." Gayelette duvara yaslandı. "Buradan onun kulesine giden bir yeraltı geçidi var. Tünelden geliyor."

Almira'nın karanlık varlığı, maymunlarıyla birlikte yaklaşıyordu. Yüzlerce maymun.

"Silahlarınızı hazırlayın!" diye bağırdı Billy.

Duncan harekete geçti, kılıcını çekip savaşa hazırlandı, ama odadaki diğer herkes bana odaklanmış, emirlerimi bekliyor gibiydi.

Elbette öyle. Sen onların liderisin.

Liderlik et!

Eğitimimi hatırlayarak kendimi nefes almaya zorladım. Önce şu anla ilgilen, gerisini sonra düşün.

"Gayelette'i kurtarmalıyız," diye sertçe bağırdım.

Hook başını salladı ve beni kenara itti, avucunda kıvılcımlar çakarken onu hapseden parmaklıkların kilitlerine nişan aldı. Kilitler yerinden bile kıpırdamadı.

"Boşuna uğraşma," dedi Gayelette kısık bir sesle. "Onlara büyü yaptı. Büyüyle açılmazlar."

Plan B.

Elimi çantama sokup otomatik kilit açma aletini çıkarıp Paddy O'Donnelly'ye attığımda, altımızdaki sesler daha da yükseldi.

"Git!" diye onu teşvik ettim. "Kilit üzerinde çalışmaya başla. Yardım etmek için hemen döneceğim."

Diğerlerine dönerek, "Ben burada kalıp Paddy ve Gayelette'i koruyacağım. Bonnie'yi geldiğimiz yoldan gönderip çıkışımızı keşfetmesini sağlayacağım. Hook, Duncan, Billy, Xander, Moll... diğerlerini geçidin ağzına götürün ve o maymunları uzak tutun. Bunlar onun en iyi keşifçileri olacak, bu yüzden elinizden geleni yapın. Mümkünse geçidi kapatın, belki Gayelette'i kurtarıp çıkmamız için yeterince uzun süre dayanır."

Hook başını salladı ve harekete geçti, ama Billy bir an tereddüt etti ve Paddy'ye uzun uzun baktı.

"Onu duydun, hadi gidelim!"

Billy çenesini dikleştirdi ve başını salladı, bir ok taktı ve Hook'un yanına geçti. "Gidelim."

"Hallededeceksin, Harm." Molly güvenilir bayıltıcı silahını hazırladı, kararlılıkla sert bir bakışla Xander'ın yanına geçti ve diğerleriyle birlikte dışarı koştu.

"Hattı koruyun!" diye bağırdım ve Paddy'ye yardım etmek için kilidin yanına döndüm. "Onları geçirmeyin!"

İlk kelepçe açıldı ve bana maymuncuk uzattı, diğer tarafa geçerken kendi daha basit maymuncukunu çıkardı. Kavga sesleri, maymunların çığlıkları, savaş çığlıkları yankılanıyordu, maymuncuk parmaklarımdan arasında titriyordu.

O bana baktı, en zorlu koşullarda bile hayat dolu gülümsemesi göz kırptı. "Sakin ol, kızım. Bunu başarabiliriz, tamam mı?"

"Evet," diye cevap verdim.

Parmaklarım neredeyse kendiliğinden hareket etmeye başladı, içgüdülerim devreye girdi ve Bonnie'ye uzandım, bağımız aracılığıyla ona büyü aktararak onu mağaranın ağzına gönderdim. Kilit konusunda benden daha iyi kimse yoktu, ama şu anda, tüm bu hayatlar tehlikedeyken, kendimi beceriksiz ve yavaş hissediyordum. Büyüteç lensimi yerine takarak işe koyuldum ve yol çok daha net hale geldi.

Zemin gürledi, duvarlardan taş ve toz düştü. Almira artık çok uzakta değildi.

Bonnie'nin vicdanı benimkini gıdıkladı ve ben enerjimi ona aktardım, o mağaranın üzerinde uçarken dünyayı onun gözünden gördüm. Güneş batmış gibiydi, çünkü neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Bonnie bakışlarını gökyüzüne çevirdiğinde anladım.

Dışarısı karanlık değildi. On binlerce maymun gibi görünen maymun sürüsü güneşi örtmüştü.

Sakin kalmaya çalışırken boğazım düğümlendi. Birkaç düzine savaşçı, yetenekleri ne olursa olsun, bu ordunun karşısında asla dayanamazdı.

Bir sonraki kilit açıldı, ama titrek parmaklarımdan düşen maymuncuk sesiyle bunu neredeyse fark etmedim.

"Sadece birkaç maymunun güneşe dayanabileceğini sanıyordum," dedim Gayelette'e, Paddy onu garip ceketten kurtarmaya çalışırken.

"Güneş yok, evlat," dedi Gayelette, benim hissettiğim kadar yenilmiş bir sesle. "Sadece sana var olduğunu düşündürdü. Basit bir büyü."

Buraya yaptığımız yolculuğu düşündüğümde dünya başım dönmeye başladı. Bu yüzden hava bu kadar soğuktu, yüzümü gökyüzüne çevirdiğimde bile en ufak bir sıcaklık hissetmemiştim. Başından beri sahte bir güneşti ve ona sıcaklık vermek çok fazla güç gerektirirdi.

Ordu yaklaşırken ve Almira aşağıdan yaklaşırken, kapana kısılmıştık.

"Çıkış yolu yok."

Paddy'yi Gayelette'in yanında bırakıp salona koştum, giderken ölü maymunların üzerinde neredeyse takılıp düşüyordum. Hook, Almira'nın insan piyadelerinden birinin göğsünden kılıcını çekip çıkarırken, Billy ve Duncan görünürdeki son maymunları da öldürüyorlardı.

"James, Billy, Duncan!"

Gayelette'in yanına koştum ve Paddy onu tamamen kurtarmayı bitirirken onu yakaladım. Kanayan bileklerini ovuşturdu ve yüzündeki yağlı saçları itti.

"Gitmeliyiz." Arkamızda, taş zemin bir deprem gibi titremeye ve çatlamaya başladı.

Lanet olsun. Her şeyi atlattıktan sonra, böyle bitemezdi.

Çantamı telaşla karıştırdım, Hook, Duncan ve Billy arkamdan odaya koşarken parmaklarım saatin pürüzsüz yüzeyini kavradı.

"Başımız belada." Onlara dönünce sesim titredi. "Bizi köşeye sıkıştırdı. Yeni bir plana ihtiyacımız var, hem de hemen."

"Tek bir çıkış yolu var," dedi Gayelette zayıf bir sesle. "Elbette ne olduğunu biliyorsun..."

"Artık bu gizemli saçmalıklarını kes!" diye bağırdım. "Söyle hadi!" "Büyünü kullan. İhtiyacın olan şey zaten sende var."

Gözlerimi sıkıca kapattım, saatin kenarları avucumu acıtana kadar onu sıktım ve tüm varlığımla bir şeyler yapmasını diledim. Bunu durdurabilecek ya da düşünmemiz için bize bir anlık nefes alma fırsatı verebilecek herhangi bir şey.

Sonra her şey sessizleşti.

Gözlerimi açtım, nefesim karışıklık içinde kesildi. Hook, Duncan, Billy, Paddy ve Gayelette bana bakıyorlardı, onlar da en az benim kadar şok olmuş görünüyorlardı. Arkalarındaki salon sessizdi, maymunlar havada donmuş,

yüzleri buruşmuş, hırıldıyorlardı. Scotty ve Jacob, Billy'nin hemen arkasında hareketsiz duruyorlardı, adımlarını yarıda kesmiş, taş heykeller gibi donmuşlardı.

Çapı yaklaşık üç metre olan, soluk, parıldayan mavi bir bariyer bizi çevreliyordu. Onun ötesinde, dünya basitçe... durmuştu.

"Ne oluyor..." Billy elini uzattı ve parmağını bariyerin kenarına dokundurdu. Parmak bariyere batarken alan parıldadı ve Billy parmağını geri çekti, gözleri büyümüş bir şekilde bariyere bakıyordu. Birkaç kez daha parmağını bariyere dokundurdu. "Oh, bu çok iyi."

"Zamanda donmuş durumdayız," dedi Duncan, rahat bir nefes alarak.

"Biz donmadık," diye düzelttim. "Diğer her şey dondu. Ama bu uzun sürmeyecek. Cevaplara ihtiyacımız var." Gayelette'e sertçe döndüm. "Benden ne yapmamı istediğini söyle."

"Hala anlamadınız mı... İkiniz de mi?" Hook'a bakarken bakışları yumuşadı. "O gün masal kitabına gönderilen tek C'an Saas çocuğu sen değildin. Önce James'i gönderdim. Ama önce, senin büyüünün yarısını ona emanet ettim. Karanlık yarısını. Rehberlik olmadan kontrol etmenin senin için çok zor olacağından korktuğum yarısını... Seni delirtmeden dayanamayacağın kadar karanlık olan yarısını. Hazır olduğunda sana geri dönmesi gerekiyordu."

Ruhum bu sözleri özümserken, zihnim bu sözlerin üzerinde takıldı.

Hook'un çektiği acılar... yaşadığı onca şey, hiçbir zaman ona ait olmamıştı.

Onlar benim olmalıydı.

Bunun anlamı kimseye de kaçmadı ve oda kurşundan yapılmış bir battaniye kadar ağır hissettirdi.

"Artık hazırsın ve onu almalısın. O, Tideblessings ile yapabildiği her şeyi, o büyüünün orijinal cadısı olarak sen on kat daha fazlasını yapabilirsin."

"B-bunu nasıl yapacağım?" diye sordu.

Gayelette tereddüt etti. "Böyle bir büyüü almanın tek yolu var, Harmony. Ölümcül darbeyi vurmak."

Görüşüm bulanıklaştı, boğazıma safra yükseldi. "Hayır. Hayır, bu doğru olamaz."

Hook'un yanımda diz çöktüğünü hissedebiliyordum. O ana kadar sessiz kalmıştı ve kanlı kılıcını ters çevirip kılıcın sapından tutup sapını bana doğru tutarken de sessizliğini korudu. Gözleri benimkilerle buluştu ve kancasını gömleğinin üzerinden geçirip göğsünü açığa çıkarmak için gömleğini yırttı.

"Yap şunu Harmony, tartışma. Tek yol bu."

Kılıcı yere attım ve bileğini yakalayıp sertçe çektim. "Ayağa kalk. Hemen şunu kes. Zamanını boşa harcıyorsun!"

"Başından beri kalbim senin, şimdi al onu. O senin." Gayelette dilini şaklattı, sesi öncekinden daha sert çıkmıştı.

"Şu insanlara bak! Halkını düşün! Hayatları artık senin elinde. Bu senin kaderin... ve onun kaderi. Bir hayat karşılığında birçok hayat; bu kolay bir seçim."

Kalbim sıkıştı, duruşmanın anıları beynimi doldurdu. Daha önce başarısız olmuşum, çoğunluğu değil azınlığı seçmişim. O zaman zor kararı verme cesaretim yoktu.

Kraliçe olarak, seçim açıktı.

Parmaklarım belimdeki hançeri kavradı ve titrek bir yumrukla onu çıkardım. Hook'un sabit bakışlarıyla karşılaştım ve geri çekildim, bıçağı derin bir şekilde... onun arkasındaki duvara sapladım.

"Hayır!" Gayelette'e doğru döndüm, elbisesini avuçladım ve burnumuz buruna gelene kadar onu kendime doğru çektim. "Siktir git, Almira da siktir gitsin. Ya birlikte kazanırız ya da birlikte kaybederiz. Bize katılabilirsin ya da burada yalnız kalabilirsin. Ne yapacaksın, Gayelette?"

BÖLÜM 37

Gayelette cevap veremedi ve zaman hızla ilerledi ve her yönden gürültü bana çarptı. Kılıçların çınlaması, maymunların çığlıkları, saat tekrar çalışmaya başladığında hepsi birden yeniden başladı.

Gayelette sendeledi ve ben ona tutunarak dengede kalmasını sağladım. "Buradan çıkmamız lazım," dedi, yüzünde sert bir ifadeyle.

"Birkaç dakika içinde mağaranın ağzına gelecekler," diye fısıldadım. "Binlerce tanesi."

Gayelette titrek bir nefes aldı. "Onunla yüzleşmektense maymunlarla yüzleşmek daha iyi. Tüneli çökert ve bize biraz zaman kazandır."

Duncan'a döndüm ve parmağımla Gayelette'i işaret ettim. "Onu salona götür. Bu iş bittiğinde hazır olman lazım."

Odanın dışına koştum ve ölü maymunların yığınlarının alanı tıkadığını gördüm. Bizim güçlerimiz o dalganın son birkaçını bitiriyordu, ama bu aksiyonun kesilmesi tam da ihtiyacımız olan fırsattı.

Hook yanıma geldi, elini omzuna koydu, "Ne yapacağız?"

"Geçidi çökertmeliyiz."

O da başını salladı ve büyüsü canlanmaya başladı. "Daha önce çok fazla maymun vardı, ama herkesi güvenli bir yere götürdüğümüzde hemen halledeceğim."

"Geri çekilin!" diye bağırdım, küçük savaşçı grubumuzun geri çekilmesini izleyerek.

"Üç deyince," diye homurdandı Hook.

Onun duruşuna uyum sağladım ve kendi büyümünü akıtmaya başladım. Hangi Tideblessing'i kullanmayı planladığını bilmiyordum, ama bir şekilde bilmeme de gerek yoktu. Bunun yerine, çok daha derin bir şeye ulaştım. Onun büyüsünün özüne

, enerjimin onunkiyle birleşmesine izin verdim. İkisi tek bir, hissedilebilir kütle halinde bir araya geldi ve serbest bırakılmaya hazır hale geldi.

Ve bir sonraki maymun dalgası geçitten görünür hale geldiğinde bile, bunu başarabileceğimizden hiç şüphem yoktu.

"Şimdi!"

Patlama tavana çarptı ve ahşap destek kirişlerini çatlattı. Tünel şiddetli bir şekilde sallandı ve daha fazla moloz düştü. Öteden gelen maymunların çığlıkları, tonlarca taşın altında kayboldu.

Göğsüm hızla inip kalkarken, mağaranın ağzına doğru koşarken döndüm. "Dışarı, çabuk!"

Duncan, Gayelette'i kollarının arasına aldı ve Hook ve benimle birlikte salona doğru koştu. Geçidi çökertmek küçük bir zaferdi, ama henüz tehlikeden kurtulmuş değildik. Dışarıda, çıkışımızı bekleyen maymun orduları varken, henüz tehlikeden kurtulmuş sayılmazdık.

Arkamızdaki tünel sallandı ve yeni enkazlar zeminde yuvarlandı. Almira'nın soğuk, alaycı kahkahası, aramızdaki taş katmanlarına rağmen sanki birkaç santim uzaktaymış gibi tünelde yankılandı.

"Bunun beni durduracağını mı sandın, küçük cadı?"

Mağaradan fırladığımızda, savaştan yorgun düşmüş savaşçılarımız etrafta sendeleyerek yürürken, midem düğüm düğüm oldu. Maymunlar hala başımızın üzerinde oldukça uzaktaydılar, ama dikkatleri hemen bize yöneldi ve sürü halinde üzerimize saldırdılar.

"Ne yapacağız?"

Yanımda duran Molly'ye baktım. Gözlerinde korku yoktu, kanla kaplı yüzünde sadece kararlılık vardı ve benim emirlerimi bekliyordu.

Emirleri vermek üzereydim ki dünya patladı.

Kulakları sağır eden bir patlama mağarayı paramparça etti, her yöne taş ve moloz saçıldı. Patlamanın şiddetiyle havaya uçtum ve ayakta durmaya çalıştım, görüşüm kenarlardan kararmaya başladı.

"Moll?!" Tozun yerleşmesini beklerken sesim kendi kulaklarıma bile boğuk ve uzak geliyordu.

Birkaç metre ötede, şaşkın ama hayatta olan Molly'yi görene kadar midem bulandı.

Çılgınlıkla yaklaşırken bana doğru koştu ve koluma girdi. Savaşçılarımız henüz ayaklarını yere basmaya başlamışlardı, patlamanın etkisiyle sersemlemiş ve şaşkın görünüyordular, yukarıdan gölgeler iniyordu.

Maymunlar yaklaşıyordu, ama benim dikkatimi çeken, artık yok olmuş mağaradan yükselen enerji patlamasıydı. Orada, enkazın içinden Almira yükseldi, siyah pelerini dalgalanıyor, saçları cıva gibi arkasına dökülüyordu.

Gözleri bana kilitlendi ve gülümsedi.

"Ne kadar basit bir kız," dedi, başını sallayarak. "Annen gibi saf, defalarca başını belaya sokuyor ve tuzak kurulana kadar farkına varmıyor. Hepsi zayıf, açlıktan ölen yaşlı bir cadıyı kurtarmak için."

Babamı öldüren kadının yüzüne baktım. Benim ve C'an Saas'taki tüm insanların hayatını mahveden kadının. Onu parçalara ayırmak yerine, orada öylece durdum. Donakaldım.

Billy omzumdan tuttu ve beni felç halimden çıkardı. "Kendine gel, Harm. Sana ihtiyacımız var!"

Sözleri zihnimdeki sis perdesini bir tokat gibi yırttı.

"Gayelette'e benzemediğin için yazık..." diye devam etti Almira. "Bu, olayı daha ilginç hale getirebilirdi."

İlk maymunlar iniş yapmaya başlamıştı ve adamlarımızdan birkaçı çoktan savaşılmaya başlamıştı.

"Son yirmi yılımı beni takip ederek, buraya gelmemi engellemeye çalışarak ve başarısız olarak geçirdiğin gerçeği aslında çok ilginç."

Sözler hedefine ulaştı ve o, tahmin ettiğim gibi hırladı ve bir büyü patlaması gönderdi. Patlama geldiği anda, elimi kaldırarak onu süper hızla ona geri yönlendirdim.

O, saldırıyı atlatmak için geriye doğru savruldu, uçarak geriye gitti ve sakinliğini yeniden kazanmaya çalışırken yere daha yakın bir yere düştü.

"Hook, Duncan, Billy... Siz benimle gelin," diye seslendim, her geçen saniye daha da kendime güvenerek. "Almira'ya odaklanacağız. Diğerleri, maymunları elinizden geldiğince oyalamaya çalışın! Cadıyı öldürürsek, maymunlar da onunla birlikte yok olur."

Grup ileri atıldı, ama Almira kendine gelmişti ve şimdi yerden sadece birkaç metre yukarıda süzülürken daha yüksek sesle kahkaha attı.

Gözümün ucuyla ona doğru hareket eden bir siluet gördüm ve tepki vermemeye çalıştım. Gayelette'ti.

Ve harekete geçiyordu.

"Buraya gelmek zaman kaybıydı. Gayelette en güçlü olduğu zamanlarda bile bana rakip olamazdı. Her zaman zayıftı, her zaman Marin ve benim arkamda kalırdı. Ama en azından aptal değildi. Sen ise, bir çocuktan biraz daha fazlasısın. Annenin tüm kusurlarını almışsın, ama onun gücünü almamışsın."

Elini kaldırdı ve bize bir ateş topu fırlattı, ama Hook ona hazırды ve onu bir su patlamasıyla vurdu. Ateş topu cızırdayarak suya çarptı ve zararsız bir buhar bulutu halinde kayboldu.

Bu, Almira'yı öfkелendirdi ve her biri bir öncekinden daha ölümcül olan bir dizi saldırı başlattı.

Siyah bir yıldırım doğrudan alnıma doğru geldi, ama ben tam zamanında kırbacımın ucuyla onu yakaladım ve onu kavrulmuş toprağa sürükleyerek söndürdüm.

Billy'nin buzdan yapılmış bir hançeri kaçmak için yuvarlanıp kıvrıldığını gördüm.

Almira durmadı, bizi öldürmekle o kadar meşguldü ki kız kardeşinin geldiğini fark etmedi.

"Ahhhh!"

Gayelette kendini Almira'nın sırtına attı, bacaklarını diğer cadının beline doladı, onu boğazlayarak yere sürükledi.

Almira hırladı, belindeki bıçağa uzandı ve arkasına körü körüne bıçak sapladı.

Bir, iki, üç hızlı vuruş yaptıktan sonra saldırganını sırtından yere, yanına attı.

"Beni böyle öldürebileceğini mi sandın? Kim cüret eder..."

Sözleri yarıda kaldı, alaycı bakışı şok ifadesine dönüştü ve önünde yere yığılmış Gayelette'e baktı.

Gayelette, beni ararken sert nefesler alıyordu.

"Keşke... annen bunu görebilseydi. Sanırım benimle gurur duyardı." Son bir öksürük attı, sonra gevşedi ve kanı etrafındaki toprağa akmaya başladı.

Almira, yüzünü acı kapladığında başını geriye attı. Elini göğsüne götürerek geriye sendeledi ve çığlığı savaş alanını yırttı.

Kulaklarımda kan basıncı yükselirken, ayaklarımla kendimi zorlayarak koşmaya başladım. Billy ve Hook yanımda, bir maymun Duncan'a saldırmak için üzerine atılırken, ben de ona doğru koştum.

Coven kardeşini öldürmek onu öldürmemiştii, ama Almira'ya büyük bir darbe indirmişti. İşin sonunu getirmek bize kalmıştı.

"Şimdi!" diye bağırdım ve Hook yanıma koşarken tüm gücümü topladım. İkiz enerji akımlarıyla onun savunmasına saldırdığımızda hava güçle titredi. Büyüyle kendini korumaya çalıştı, kollarını kaldırdı ama ya çok zayıflamıştı ya da biz çok güçlüydük. Yanık et ve kumaş kokusu burnuma geldi.

"Pes etmeyin!" diye bağırdım, Billy'nin yanımdan koşarak geçip, vahşi bir kükremeyle Almira'nın açıkta kalan göğsüne bir ok attığını izledim.

Bir saniye sonra, bir maymun gökyüzünden düştü. Sonra iki tane. Çılgınlık havayı doldurdu ve savaş, gökyüzünden düşen cesetlerden kaçma oyununa dönüştü.

Hook ve ben şaşkınlık içinde ellerimizi indirdik.

Billy'nin oku hedefini vurmuş muydu?

Ama düşük bir kahkaha, ensemdeki tüyleri diken diken etti ve Almira gökyüzüne fırladığında ses daha da yükseldi.

Gözlüğümün merceğini gözüme takıp, gökyüzünde can çekişen canavarlardan akan tüm karanlık enerjinin düz bir çizgide, Almira'nın uzattığı avuçlarına aktığını dehşetle izledim.

"Sen de aynısını yapabilirdin, biliyorsun," diye hırladı. "Tek kollu koruyucunu öldürüp, ona ödünç verdiğin büyüü bir anda geri alabilirdin. O zaman bir şansın olabilirdi, özellikle de aptal kız kardeşimin yaptığı o numara yüzünden. Gayelette'in korsanını bir çuval patates karşılığında satın aldığını biliyor muydun? Gerçi artık onun daha fazla pazarlık yapması gerektiğini düşünmeye başladım."

Sözleri acımasızdı ve öfke içimi kapladı, ama bunun ötesinde asıl meseleyi düşünmeye çalıştım.

Maymunlar, atasözündeki yılanın kafasını kestiğimiz için ölmüyorlardı. O, sihirli "kaplarını" kendisi için boşalttığı için ölmüyorlardı.

"Iskeledim," dedi Billy, yanıma yaklaşarak. "Çok yakındık, ama iskaladım."

"Bir şans daha deneyeceğiz," dedim, boğazım kum kağıdı gibi kurumuşken zavallı Gayelette'e son bir kez baktım.

Billy homurdandı ve ben dönüp yüzünün acıdan buruşmasını izledim. "Kahretsin... benim büyümü de kendine geri çağırıyor," dişlerini sıkarak söyledi. "Zayıf, sanki hafif bir ağrı gibi, ama hissediyorum."

Almira bir çığlık attı, sonra havada döndü, gücü lensimin arkasında boğucu bir dalga gibi yoğun ve ısıltılıydı.

"Teşekkürler, sevgili kardeşim," diye bağırdı, Gayelette'in cesedine gösterişli bir hareketle işaret ederek. "Denemeye çok korkuyordum, ama artık biliyorum. Alçakgönüllü cadı grubumuzu aştım, tanrıların alemine girdim. Benden korkun!"

Parmaklarını şıklattığında, Gayelette'in düşmüş bedeni bağırsaklar ve kemiklerden oluşan iç organlarla kaplı bir karmaşaya dönüştü. Sonra dikkati bana kaydı, dudakları hor görerek kıvrıldı.

"Sıra sende, güzelim."

O ortadan kayboldu, sonra tekrar karşımızda beliriverdi. Tüm vücudu parıldarken, bize ham büyüyle saldırdı. "Oyun oynamaktan sıkıldım."

İlk saldırısı, Duncan ve diğerlerinin önümde bir duvar oluşturduğu sırada Duncan'a yöneldi. Duncan, son anda kılıcını kaldırdı ve geriye doğru kayarken ayakları toprağa izler bıraktı. Eskiden güvendiği kör öfke yok olmuştu ve yerine soğukkanlı, hesaplı bir öfke gelmişti.

Aynı akıcı hareketle, enerjisini Hook'a çevirdi ve daha önce hiç görmediğim bir alev seliyle ona saldırdı. Hook, su büyüleriyle tam zamanında tepki verdi, ama Almira'nın ateşi onu yuttu ve ben hızlıca bir kalkan oluşturmasaydım ona isabet edecekti.

Savaş baş döndürücü bir hızla devam ediyordu, ama ben kalıpları kavramaya başlamıştım. Dikkatimi yoğunlaştırırsam, görebiliyordum. Almira'nın duruşundaki her değişiklik, parmak uçlarında toplanan ince sihir parlamaları, tıpkı Duncan'ın bana öğrettiği gibi. Savaş her geçen saniye daha az kaotik, daha çok koreografik hale geliyordu.

O her saldırdığında, ben tam zamanında orada olup bir kalkan oluşturuyor ya da son anda onun rotasını değiştiriyordum. Bu sırada Billy ateş etmeye devam ediyordu. Onları korumak için toplayabildiğim tüm büyüü kullandım, Xander yanıma geldiğinde ara sıra kırbacımı salladım.

Almira hırladı, sonunda savunmaya zorlandı ve dikkati çok fazla kişiden birine birine kayıyordu.

Son maymunun da düştüğünü ve diğerlerinin bize doğru geldiğini fark edince, etrafıma bir göz atma riskini aldım. Onu ezip geçmek üzereydik, geri kalanlarımızla birlikte bunu bitirebilirdik! Güçlü olan taraf elbette oydu, ama tüm müttefiklerinden kurtulduğu için artık bizim takım çalışmamız ona fazla geliyordu.

"Neredeyse yakaladık! Saldırın. Saldırın!"

Bir an için kendime umut verdim. O'Donnelly'ler kavgaya atıldılar, Paddy ona keskin bir taş fırlatarak kükredi ve kafasının yan tarafına isabet ettirdi. O karşılık veremeden bir kalkan kaldırdım ve onun geri gelen darbeden kurtulmasını sağladım.

Molly ve Hook'un ekibi koşarak ilerledi ve ona bir dolu yağmuru gibi hançer ve bıçak yağdırdı. Duncan ve Hook aynı anda ona saldırdığında, kendini korumakla meşgul olduğu için dikkatini dağıttı, ama son anda atlayarak kaçtı ve parmak uçlarında enerji toplarken dudakları acımasız bir gülümsemeye büründü.

Odaklandım, kime nişan aldığını görmeye çalıştım ama başaramadım. Bir an sonra parmağından bir büyü ok fırladı ve Xander'a doğru, gözlerimle takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde uçtu. Gerildim, kaslarımı gerginleştirerek aceleyle bir kalkan oluşturdum ve bunun yeterli olmasını diledim.

Rahatlama hissi beni sardı, ama sonra saldırı havada sanki görünmez bir el tarafından yönlendirilmiş gibi yön değiştirip Hook'un bana dönerek açıkta kalan sırtına doğru ilerleyince bu rahatlama yerini dehşete bıraktı. Ağzımı açıp çığlık atmak, sihrimle onu korumak istedim, ama çok geçti.

Mermiler sırtına çarptı ve kan fışkırarak diğeri taraftan ıktı. Sendeledi, gölge ve rüzgardan oluşarı pelerini dağıldı.

Almira'nın kahkahası kulaklarımda çınlayan sesi delip geçti, tiz ve zafer dolu bir sesle Hook'un yanına koştum ve tam zamanında onun yanına çöktüm, o mürekkep gibi siyah gözlerdeki ışığın sönmesini görmek için.

"Hayır... hayır!!!"

BÖLÜM 38

"James?"

Ama çok geç olduğunu biliyordum. Ona vurduğu anda bunu hissetmiştim. Yaşam gücü ondan akıp gidiyordu, kalp atışları yavaşlayıp durdu...

"Kraliçe olmak fedakarlık demektir, Harmony. Annen bunu hiç anlamadı." Almira'nın sesi uzak ve mesafeli geliyordu, üzüntü ve acının sesiyle boğulmuştu. "Sen de onun kadar saf mı olacaksın?"

Nefes almakta zorlanıyordum, sevdiğim adama bakarken onun sözlerini neredeyse hiç duymuyordum, ama o henüz bitirmemişti. O yine üzerime doğru ilerlerken, parmak uçlarından güç yayılırken, gözlerimi ondan ayırdım.

Xander ve Duncan, onu durdurmak için aynı anda önüme çıktılar.

"Hayır!" diye bağırdım, dehşet içinde, Almira onlara doğru hücum ederken.

Saat.

Onu çantamdan çıkardım ve ona baktım, tüm gücümle durmasını istedim. Bir saniye zamanım olsaydı, belki gücümü toplayıp...

Saniye ibresi dondu ve zaman etrafımda durdu, Almira ve diğerleri de hareketlerinin ortasında donakaldılar.

"Bu yetmez. Bu hiç yetmez!" diye ağladım. Onu yenmenin bir yolunu bulsak bile, James olmadan bunların ne anlamı vardı ki?

Birçok insanın hayatı...

Bir kraliçe fedakarlık yapmalıdır...

"Siktir git sen ve senin gibiler. Siktir git sen ve senin fedakarlıkların!" diye bağırdım, saatin pirinç ibresini sıkıştırarak, metal bana karşı koyarken, kendi büyüyle benim büyümü engellerken homurdandım. "Sadece birkaç dakika," diye yalvardım, tüm gücümle çekerek. *"Lütfen."*

Metal gıcırdadı ama sıkı tutundu ve tüm gücümle, acımı yakıt olarak kullanarak ona saldırdığımda boğazımdan bir çığlık kopardı.

Tık.

İbre yerinden oynadı, biraz geriye doğru döndü ve zaman geriye doğru akmaya başlayınca dünya renk ve seslerin bulanık bir karışımı halinde patladı. Almira Duncan ve Xander'dan uzaklaştı ve bedenim iradem dışında hareket ederek geldiğim yöne doğru geriye doğru fırladı ve Kaptan James Tyler Hook ayağa kalktı, kırık bedeni yeniden bir bütün haline geldi.

Rahatlama beni titremeye ve dizlerimin üzerine çökmeye devam ettirdi. Orada yatarken, düşüncelerimi toparlamak için bir an daha dua ettim, ama saatin başka planları vardı, zaman akmaya başladığında tekrar çalışmaya başladı.

"Neredeyse yakaladık! Saldırın. Saldırın!"

O'Donnelly'ler kavgaya atıldılar, Paddy kükreyerek keskinleştirilmiş bir taşı ona fırlattı ve kafasının yan tarafına isabet ettirdi. O karşılık veremeden bir kalkan kaldırdım ve onun kaçmasına izin verdim.

Molly ve Hook'un ekibi koşarak ilerledi ve ona bir dolu yağmuru gibi hançer ve bıçak yağdırdı.

O, kendilerini savuşturmakla meşgulken, Duncan ve Hook aynı anda ona saldırdılar, ama o son anda atlayarak kaçtı ve parmak uçlarında enerji toplarken dudakları acımasız bir gülümsemeye büründü.

"Xander, geri çekil!" diye bağırdım, tavrındaki değişikliği fark ederek.

Beklendiği gibi, Almira kendini havaya fırlattı ve bir enerji patlaması yarattı. Ben de dişlerimi sıkarak büyümü iki kalkan olarak ayırdım. Biri Xander için, diğeri Hook için.

Ve bu sefer, aynı numarayı Hook'a karşı denediğinde, kalkanımdan işe yaramaz bir şekilde seken saldırıya karşı zafer çığlığı attım. Ama bu uzun sürmedi.

Almira gözden kayboldu ve imkansız bir hızla Molly'nin yanına geldi. Saf sihirden oluşan bir kılıçla saldırdı ve Molly çığlık atmaya bile fırsat bulamadan kafasını kopardı.

Çığlığım bir kez daha havayı yırttı, çığ ve kırık, ve Almira yine güldü.

"Hayır... Bu da olmaz! Lanet olsun, hadi ama!"

Parmaklarım saatin etrafını tekrar kavradı, yüzümden gözyaşları akarken onu bir kez daha geri çektim ve etrafım bulanıklaştı. Onu kaybedemezdin.

Molly'yi değil.

Tekrar tekrar denedim. Tekrar tekrar, en çok sevdiğim insanların yok oluşunu izledim ve durum daha da kötüye gitti. Hook ve Billy. Molly ve Duncan. Paddy ve Scotty. Ve sonra, ben hariç herkes...

Her sıfırlama daha zorlu hale geliyordu. Her seferinde saat daha fazla direniyordu. Her seferinde o an daha da yaklaşıyordu. Deneme hakkım azalıyordu ve bunun farkındaydım.

Annem haklı mıydı? Ne kadar denersem deneyeyim, kaybetmeye mahkum muyum? Hook'u seçerek hepimizi mahvettim mi?

Ama bir şekilde, umutsuzluğa sürüklendiğim halde, bunu değiştirmezdim. Başka bir yol olmalıydı.

Bir. Daha. Deneme.

Son gücümle çekince, gerçeklik birdenbire gözlerimin önüne geldi ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Parmaklarım saatin etrafında titriyordu, kalbim göğsümde acı verici bir şekilde çarpıyordu. "Bu sefer farklı olacak."

"Bu sefer mi?" Billy, bana bakarken gözleri şaşkınlıkla doldu. Bakışları saate kaydı ve farkına vararak gözleri büyüdü.

Almira saldırırken ben de sıçradım, gözyaşlarımı silerek emirler yağdırdım ve arkadaşlarımı satranç tahtasındaki taşlar gibi savaş alanında hareket ettirdim. "Hook, sağda kal! Xander, Paddy, ona yakın durun. Nefes almasına fırsat vermeyin!"

Savaş her zamanki gibi bizim lehimize döndü, bu sefer her zamankinden daha hızlı. Almira geriye sendeledi, saldırı yapamadı bile.

Bu sefer hazır olacaktık.

Almira sendeledi ve beklenenden bir dakika önce uzaklaşarak parmağında büyü topladı.

Siktir, siktir, siktir. Şimdi ne değişmişti?

"Duncan, Paddy, geri çekilin!"

Onlar tereddüt ettiler, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ve kalbim sıkıştı. O onlara çok yakındı ve benim ilk saldırısını engellediğimde gelecek olan karşı saldırıya hiç hazır değillerdi. Sonrasını bildiğim için panik boğazımı sıkı.

Çılgınca bir dalga halinde büyü yaptım, Xander ve Hook'u korumak için kalkanlar ortaya çıktı. Duncan ve Paddy'yi de korumak için çabalarken gücüm tükendi, ama Almira çoktan onlara saldırmıştı, elinde sihirli bir kılıç oluşmuştu.

Büyüm onların önünde parıldayarak ortaya çıktı, ama çok azdı ve çok geçti. Kılıcı büyüyü kesip geçerek, onların açıkta kalan boyunlarına doğru fırladı.

Sonra, kılıcının hedefe ulaşmasından bir saniye önce, yanından bulanık bir hareket geçip ona çarptı. Ne olduğunu anlayana kadar şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve saldırı için büyümü toplamaya başladım.

Billy son anda ona çarpmış, onu geriye savurmuş ve hançerini cadının boynuna derinlemesine saplamıştı. Kan fıskiye gibi havaya sıçradı ve Almira çırpınırken boğazından acı dolu bir çığlık kopardı.

"Bugün olmaz, seni kötü kaltak," diye bağırdı Billy, bıçağını çekip tekrar sapladı, bu sefer kafasının yan tarafına.

Almira çığlık attı ve kolunu uzatarak Billy'nin boğazını yakaladı.

"Seni değersiz kusurlu yaratık," diye tükürdü, sesi öfkeden titriyordu.

Onun etrafında bir kalkan oluşturmaya çalıştım, ama Almira hazırdı ve bileğini hafifçe sallayarak büyüyü savuşturdu. Almira, Billy'yi yere çarptı. İğrenç bir kemik kırılma sesi havada yankılandı. Billy bir kez nefes aldı, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi, sonra Almira, onun üzerinde durarak göğsüne doğrudan bir karanlık enerji seli saldı ve onun çığlıklarından zevk aldı.

"Hayır!"

Hook, onun dikkati dağılmışken elini kaldırdı ve avucunda dönen bir rüzgar hortumu oluşturdu. Bir saniye sonra, parmak uçlarından bir kasırga yükseldi ve daha önce hiç görmediğim bir fırtına oluşturdu.

Miguel'in kasırga Tideblessing'i, fark ettim. Hook'un asla kullanmayacağına yemin ettiği büyü.

Fırtına Almira'ya çarptı, Billy üzerindeki karanlık etkisini kırdı ve onu geriye savurdu, her yönden su ona çarptı.

Çığlık attım ve kalan tüm enerjimi tek bir çaresiz vuruşa aktardım. Gökyüzü emrimle açıldı, bir yıldırım aşağıya doğru çaktı ve tam ona çarptı. Kasırga kendi içine çekildi ve ardından bir ışık parlamasıyla dışarıya doğru patladı, yağmur damlalarını aşağıdaki toprağa sıçrattı.

Hepimiz öne doğru adım attık ve buharın dağılmasını beklerken sessizlik hakim oldu.

Lütfen, tanrım... lütfen bitsin artık.

Ve sonra oradaydı. Almira'nın sertleşmiş, kömürleşmiş bedeni, son çığlığıyla sonsuza kadar açık kalmış ağzı. Gözlerimin önündeki manzaraya inanamıyordum. Gerçek, ani sessizlikle yerleşti. Başarmıştık.

O ölmüştü.

Billy'nin yanına koştum. O, hırıltılı bir ses çıkardı ve ağzının köşesinden bir damla kan aktı. Beni görünce zayıf bir gülümsemeyi başardı.

"O kaltağı yakaladık mı, Prenses? O kaltağı yakaladık, değil mi?"

"Yaptık," dedim, onun yanına diz çökerek içimi kaplayan dehşeti bastırmaya çalışarak.

Bir kez daha yapabilir miydim? Elbette, bunu bir kez daha yapmak için yeterli gücüm vardı. Billy saldırıya geçtiğinde onu korumak dışında, tam olarak yaptığımız gibi yapacaktım. Bu sefer de aynı şekilde işe yarayacaktı.

Öyle olmak zorundaydı.

Elim cebime gitti ve içimi bir korku kapladı. Savaşta düşürmüştüm müydüm? Duncan, James ve Paddy bize ulaşırken çılgınca yeri aradım. Ve sonra aklıma geldi.

"Ne yaptın sen!?" diye bağırdım, Billy'nin göğsündeki emici yarayı elimle kapatarak, kanın yayılmasını dehşetle izledim, saniyeler içinde gömleğinin önünü ıslatıyordu. "Cevap ver Billy! Ne halt ettin sen?"

Başı yana doğru eğilmişti ve gözlerime baktı.

"Üzgünüm, Prenses. Bunun kalıcı bir versiyon olması gerekiyor." Kolları dizime doğru gerildi ve ben, kapalı yumruğunu açıp avucunda duran saatimin parçalanmış kalıntılarını ortaya çıkarırken aşağıya baktım.

Zeki kız. Beni görmüştü. Ne yaptığımı anlamış ve bu sefer kardeşlerini kurtarmak için işi kendi eline almaya karar vermişti.

Hepimizi kurtarmak için.

Birinin hayatı, birçok kişinin hayatı için.

"Hayır!" Duncan'ın yanakları bembeyazdı ve gözleri panikle doluydu. "Hayır, siktir et bunu! Hook?"

Gözlerimden akan gözyaşlarını sildim ve James'e döndüm. "Yapabilir misin?"

Ama o başını sallamadan önce cevabı zaten biliyordum. Dövüş sırasında enerjisinin çoğunu tüketmemiş olsa bile, Mend Tideblessing ölümcül yaralar için uygun değildi. Kırık kemikleri iyileştirebilir, ağrıyı dindirebilir veya bir yarayı dikebilirdi.

Billy'nin kalbi onarılamaz durumdaydı.

"Lütfen ağlama, Prenses. İstedğim her şeye kavuştum." Omzumun hemen arkasındaki bir şeye odaklanarak hırıltılı bir nefes aldı. Dönüp baktığımda, Paddy ve diğer kardeşleri birkaç metre ötede duruyorlardı. Beni kendine doğru çekti ve kulağımı dudaklarına yaklaştırdı.

"Hikayemi yazarken, onlara benim cesur olduğumu söyler misin?"

"En cesur." Onun yanağını avuçlayarak bu sözleri boğuk bir sesle söyledim.

O başını salladı ve Paddy, Andrew ve diğerleri etrafında toplanırken uzaklaştı.

"Ben buradayım, bebeğim," diye mırıldandı, elini elini elini ve sıktı. "Hepimiz buradayız."

"Mükemmel." Gözleri kapanmadan önce uzun bir süre onun bakışlarını tutarken, dudaklarında huzurlu bir gülümseme yayıldı. "Bu

mükemmel."

BÖLÜM 39

Bir Yıl Sonra...

"O tavşanlara benim marulumu yememelerini söyle!"

Başımı çevirip Cissy'nin Tristan'a doğru yürüdüğünü gördüm, sarı bukleleri arkasında flama gibi dalgalanıyordu. Yaşça büyük olan çocuğun karşısına gelene kadar durmadı, boynunu uzatıp ona dik dik baktı.

"Marulu anlamam ne kadar zamanımı aldı biliyor musun, Tristan?" diye sordu, bir elini beline koyarak. "Şimdi, on milyon tavşanından biri akşam yemeği olarak karar verip hepsini yiyip bitirmeden önce, hasat edebilecek kadar büyüyen birkaç marul bile zor bulabiliyorum —bütün bir sıra!"

"Ee?" Tristan, elindeki son yaban domuzu eti parçasını Fetch'e yedirdikten sonra avucunu pantolonuna silip Cissy'nin gözlerine bakacak kadar eğildi. "Dün gece o lezzetli yahniyi yerken tavşanlarımdan şikayet etmiyordun, değil mi?"

Dilini şaklattı ve hayal kırıklığıyla başını salladı.

Molly yanıma yuvarlandı ve bana doğru baktı. "Büyürken hiç böyle kavga eder miydik?"

Kafamı salladım. "Hayır. Zaman kaybı. İstedliğini elde edene kadar beni ölümüne sıkıştırırdın, bu yüzden istediğini vermek için çabuk öğrendim."

"Ve şimdi halimize bak. Sen kraliçesin, ben ise senin aşağılık tebaandan biriyim." Bir iç çekişle, "Ne büyük bir hayal kırıklığı" dedi.

"Benimle birlikte sarayda yaşıyorsun ve silah ustamla evlenmek üzeresin. Bence bir sorun olmaz."

"Birisi bunu yapmak zorunda." Parıldayan nişan yüzüğünü tekrar hayranlıkla seyretti ve bana göz kırptı.

Birkaç ay önce Xander gelip bana ikinci bir C'an Saas düğünü için henüz çok erken olup olmadığını sorduğunda, ben sadece onay vermekle kalmadım. Aynı zamanda Emerald City'deki mozole'den Molly için cebime sakladığım devasa zümrüt parçasını da ona vermiştim. O da muhteşem bir tasarım yapmıştı ve hatta onu benim için kesmemi istemişti. Sonuç, gördüğüm en güzel ikinci yüzük olmuştu.

Parmağımdaki inciye bir bakış attım. Annemin bana bıraktığı, sonsuza kadar minnettar olacağım bir hatıra.

"Bunu halletsem iyi olacak." Tristan ve Cissy bağırışmaya başlamışlardı ve Molly kollarını kavuşturup kavgaya karışmaya yöneldi.

"Kavga etmeyin çocuklar. Neden bir uzlaşmaya varmıyoruz, tamam mı? İki sıra mükemmel görünümlü lahana var, onları akşam yemeği için toplayalım. Belki yarın Harmony, bir dahaki sefere tavşanları marullarından uzak tutacak bir alet ya da tılsım yapabilir. Kulağa hoş geliyor mu?"

Cissy omuz silkti ve elinin tersiyle burnunu sildi. "Sanırım öyle." Tam uzaklaşmak üzereyken Tristan, beyaz sarı buklelerinden birini çekti.

"Harika bir şey görmek ister misin?" diye sordu.

Ona kaşlarını çatı ama hayır demedi. "Nedir o?"

"Sanırım Tideblessing'im sonunda o iki robin üzerinde işe yaradı," dedi. "Geçen gün yuvaya baktım ve bir sürü minik mavi yumurta gördüm. Benimle birlikte bakmak ister misin?"

Kız başını sallarken gözleri parladı.

"Siz gidin. Ben işimi bitirince yetişirim!" diye seslendi Caleb. Üzüm ve peynirden oluşan atıştırmalığını yerken başını kaldırdı. İlk tanıştığım çocuğu, diğerlerine katılmak için koşarak giden bu güçlü, enerjik çocukta görmek bile zordu. Bir yıllık güneş ışığı, beslenme ve sevginin vücuda yapabilecekleri işte buydu.

Aslında, C'an Saas genel olarak geliyordu. Bunun büyük ölçüde sebebi çocuklardı. Onların Gelgit Kutsamaları bizim kurtuluşumuz olmuştu. Caleb,

Dawn Tideblessing'ile karanlığı kovmuş, küçük elinde *gerçek* güneşin gücünü kullanmıştı.

Cissy, bizim Blossom'umuz, neredeyse her şeyi yetiştirebiliyordu. Xander ve Moll, onunla yorulmadan çalışarak gelişmesini ve öğrenmesini sağladılar ve çok geçmeden ağaçları ve çayırları yeniden canlandırmayı başardı.

Ve avcımız Tristan, hoş bir sürpriz olmuştu. Büyüsü, ona hayvanlarla derin bir bağ kurmasını sağladı. Birkaç ay içinde orman yeniden hayatla doldu. Halkımızı besleyen hayatlar, ama onun değer verdiği ve sevdiği hayatlar, ve vatandaşlarımıza da aynısını yapmayı öğrettiği hayatlar.

Ancak her şey kolay olmamıştı. Kalbim sıkıştı. Savaşta bazı insanlarımızı kaybetmiştik. Hook'un ekibinden üç kişi, C'an Saas sadıklarından dört kişi ve tabii ki sevgili Billy.

Onu kaybetmek, hala atlatamadığımız bir darbe olmuştu ve bunun asla tam olarak atlatamayacağımızı biliyordum. O, benim yapamadığım şeyi yapma cesaretini göstermişti ve fedakarlığı asla unutulmayacaktı. Sarayın önüne onun heykelini dikerek bunu garantiye aldık. Billy, yayınıyla, oku yayılmış ve uçmaya hazır halde.

Boğazımdaki düğümü yuttum ve gözyaşlarımı geri çektim, sırtımın alt kısmına konan sıcak bir el başımı evirmemi sağladı.

"Saatlerdir ayaktasın. Bence gölgeye geçip biraz dinlenmenin zamanı geldi."

James'in gözlerinde endişe gördüm, gözleri giderek büyüyen karnıma doğru kayıyordu. Haksız değildi, ama sonsuz tarlalara baktığımda iim sızladı, çünkü hala yapılacak çok iş vardı: hasat edilmesi gereken bol miktarda sebze, işlenmesi gereken tahıllar ve beslenmesi gereken hayvanlar.

Yine de dudaklarım geniş bir gülümsemeye dönüştü. Hasadımız çok mu boldu?

Ne güzel bir sorun.

"Açıklıkta bir battaniyeye uzanırsan, Freya'ya sana bir bardak limonata ve şeftali ve keçi peynirli bir atıştırmalık hazırlatırım."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve güldüm. "Bir kızı rüşvetle kandırmayı gerçekten iyi biliyorsun, değil mi?"

Kafasını eğip bir öpücük çalmaya çalışırken, ben de kollarımı sıkıca beline doladım. Bazen, onun gerçek olduğundan emin olmak ihtiyacını duyuyordum. Onu çok uzun zamandır hayal etmişim ve sonunda ona kavuştuğumda, her an elinden alınacakmış gibi hissediyordum. Artık onun hiçbir yere gitmeyeceğine alışmaya başlamıştım. Daha da iyisi, o da gitmek istemiyordu.

Hâlâ korkunç kabuslardan ter içinde uyanıyordu. Ama bu durum giderek azalıyordu. İyileşiyordu. Birbirimizi iyileştiriyorduk ve bu sihir değildi ama kesinlikle bir lütuftu.

"Harmony, Harmony, buna inanmayacaksın!"

Cissy'nin sesi ağaçların arasında yankılandı ve James geri çekildi, gözlerinde ateşli bir bakışla dudaklarıma baktı ve içini çekti. "Atıştırmalıklarla döneceğim."

Bunun üzerine, o uzaklaşırken ben de onun arkasından sırtıtarak baktım. Birkaç saniye sonra Cissy ve Tristan koşarak yanıma geldiler, ikisi de nefes nefeseydi.

"O robin yumurtalarını bulduk... ve başka ne bulduk tahmin et?" diye fısıldadı Cissy.

"Ne?"

"Başka bir yuva. Daha büyük bir yuva, uçurumun kenarında." Sesi alçaltıp etrafına baktı. "Bonnie oradaydı ve Fetch ona katılmak için uçtu. Sanırım seninle Hook gibi evlendiler!"

"Yumurtaları görebildim. Dört tane, benekli ve kahverengi," diye doğruladı Tristan geniş bir gülümsemeyle.

"Büyükanne olacağım!" diye sevinçle gülerek söyledim.

Fetch yaşlanıyordu ve onun bir parçası her zaman benimle olacak düşüncesi ruhuma merhem gibi geldi.

"Düşündüm de, dördü de yumurtadan çıkarsa, bir kedi kulübesi yapmayı düşünebiliriz... Ben de onu yönetebilirim. Tabii sen istersen." Tristan'ın yanakları kızardı ve ben heyecanla başımı salladım.

"Bu harika bir fikir. İyi bir yer bulalım ve birlikte bir plan yapalım, umarım bebek gelmeden önce inşa edebiliriz."

"Caleb'i çağırıp ona gösterelim!"

İkisi koşarak uzaklaştılar ve birkaç dakika sonra, ben bir battaniyenin üzerine uzanmış, kocamın söz verdiği ikramları getirmesini bekliyordum. Siyah kenarlı masal kitabı kucağımda açılmıştı ve ben nazikçe sayfayı çevirdim. Hasat, sihirli yardımlara rağmen çok telaşlı geçmişti ve bütün hafta boyunca arkadaşlarımı kontrol etme fırsatım olmamıştı, ama büyük bir günün yaklaştığını biliyordum...

Kitabın kapağını açtım ve yeni bir şeye rastlayana kadar sayfaları çevirdim; kalbimi coşturan bir resim.

Alabaster'ın eski ikinci prensi Duncan Westerly, baş kaçakçı Billy O'Donnelly ile el ele duruyordu. Güvercin grisi yeleği ve pantolonuyla şık görünüyordu, o ise kırmızı korseli gelinlik ve belinde bir hançerle tam bir sert kadın gibi görünüyordu... ne olur ne olmaz diye.

Bu versiyon Billy farklıydı. Sivri kulakları yoktu, kaybettiğimiz Billy gibi zayıf ve uzun boylu değildi, ama ruhu aynı kalmıştı. Küstah özgüveni, kullanmaya karar verdiğinde ortaya çıkan şeytani gülümsemesi. Alabaster Billy, Oz Billy'nin daha az yaralı bir versiyonuydu. Duncan'ın ona neden aşık olduğunu anlamak zor değildi... yine.

Mutlu çifti O'Donnelly kardeşler çevreliyordu. Paddy, Scotty'nin arkasında şeytan kulakları yaparken, Andrew elindeki bir alete bakıyordu.

Gün çok güzeldi. Alabaster halkı mutlu çifti kutlamak için toplanırken güneş parlak bir şekilde parlıyordu.

Bir iç çekerek sayfayı çevirdim ve kitabın en sonuna gittim. Sayfanın çoğunu kaplayan büyük bir resim vardı ve bir saniye durup onu hayranlıkla seyrettim.

C'an Saas.

Nehirler akıyor, çiçekler açıyor, sarayın bayrakları dalgalanıyor ve altında, birkaç hafta önce orada olmayan yeni bir metin var...

C'AN Kraliçesi Saas ve korsanlıktan krallığa yükselen kocası, yaşamak için çok nedenleri vardı ve daha da fazlası yolda idi.

Yakında ailelerine yeni bir üye katılacak...

DURDUM, parmağım sayfayı çevirmeye hazırdı. Bunun yerine, kitabı nazikçe kapattım ve yanıma koydum. Her şeyden çok, daha ne kadar yazıldığını bilmek istiyordum... bir oğlumuz mu yoksa bir kızımız mı olacağını. Mutlu sonumuzu okumak ve onun babası gibi siyah saçlı mı yoksa benim gibi gözlü mü olacağını öğrenmek istiyordum.

Ama sonra eski arkadaşım Gayelette'in uzun zaman önce bana söylediği şeyi hatırladım;

"Sorularımızın cevapları, onları bulmak için çıktığımız yolculuk kadar önemli değildir..."

Ve o haklıydı.

SON

AMA, CESUR OKUYUCU, SAYFAYI ÇEVİRDİYSENİZ...

*Yakında ailelerine yeni üyeler katılacak,
Üçüzler, bir lütuf... ve yeni bir kehanet*

*Hepsi kız, babalarının sevincine Lyric ve
Melody, ilk görüşte aşk*

*Sonra küçük Billy üçlüyü
tamamlayacak Mükemmel, üç parçalı
bir uyum.*

*En gri gri, en parlak ışık
Ve dengeyi getiren, en karanlık gece*

*İyi cadı, kötü cadı, iç savaşlar, Üçü
günahı yenmek için birleşmeli*

*Gören, şifacı, ölümün eli
Bir cadı meclisinin yemini, yeni bir alemin nefesi*

*Ama bir şey geliyor, büyüyen bir tehdit, Çünkü
onlar sayfalardan kaçtılar, ama yalnız değiller...*

BANA ULAŞIN

BanaShannon@shannonmayer.com adresinden e-posta gönderin veya sosyal medyada beni bulun.

[FACEBOOK OKUYUCU GRUBU](#)

[INSTAGRAM](#)

[TIKTOK](#)

Yaklaşan kitaplar, perde arkası bilgileri ve özel içerikler hakkında güncellemeler için [haber bültenime](#) katılın.

BÜYÜCÜ AKADEMİSİNDE HAYATTA KALABİLİR MİSİN?

[Neverthorn'un](#) önizlemesi için [sayfayı çevirin](#)

NEVERTHORN - BÖLÜM 1

En değerli mücevherlere elimi uzatmak üzereydim ki, bir sorun olduğunu sezdim. Kelimenin tam anlamıyla. Çürük yumurta kokusu beni küçük dairede saklanmaya zorladı. Bu kötü koku, özellikle şüpheli bir bağlama büyüsünün işaretiydi. Bu büyü, muhtemelen benim sihir ile sızan bir ocak arasındaki farkı anlayamayacak kadar aptal olduğumu düşünen, beceriksiz bir Dwimmer tarafından yapılmıştı.

Aptal.

Kesinlikle bana ait olmayan üçüncü kattaki dairede yavaşça ilerlerken, yere yakın durdum, parmaklarımı vücudumun etrafında hareket ettirerek kendimi gölgelerin içinde sakladım.

Bu özel büyüyü yapmanın doğru yolu bu muydu?

Hayır.

Son derece etkili miydi?

Elbette.

Şansım yaver gittiği ve büyü etkisini kaybetmediği sürece.

Ayrıca izi sürülemezdi, bu da Thaumaturgy Senatosu'nun "kabul edilebilir" büyüler listesinde yer almadığı için oldukça kullanışlıydı.

Karnımın üzerinde sürünerek, yetmişli yıllarda üretilmiş olması gereken çiçekli bir kanepenin örtüsünün kıvrımlı alt kenarının altına saklandım. Sonra nefesimi tuttum. Bu akıllıca bir hareketti, çünkü burnumun dibinde, tahtalara yapışmış gibi duran, derisi buruşuk, mumyalanmış bir farenin boş bakışlarıyla karşılaştım. Başımı çevirip yüzümü buruşturarak, kanepenin önünden geçen ayakları izledim ve bunların kime ait olabileceğini merak ettim.

Bu dairede yaşayan yaşlı cadı, büyücülük çevrelerinde tuhaf bir yaşam tarzı olan bir koleksiyoncu olarak tanınıyordu. Salem, Asheville veya İtalya'nın Triora gibi kendi türümüzün yaşadığı bölgelere yerleşme eğiliminde olan çoğu cadıdan farklı olarak, o çok sık taşınırdı, çünkü birilerinin onun "hazineler"le dolu çöp yığınlarının peşinde olduğuna emindi. Gittiği her yere çöp torbaları dolusu ıvır zıvır götürür ve düzenli olarak evlerini yakardı – onu takip eden ruhlardan arınmanın tek yolunun bu olduğunu iddia ederdi.

Kısacası, Agatha Daisy Faganello tuhaflar arasında bir tuhaflik abidesi idi.

Onu Rio de Janeiro'ya kadar takip etmiş ve son bir aydır dairesini gözetlemiştim. İçeri girip, aradığım şeyi alıp çıkmak için en uygun anı kolluyordum. Her hareketini ve alışkanlıklarını takip ediyor, her gece daha fazla ıvır zıvır toplamak için evden çıkmadan önce hazinelerini korumak için titizlikle yerleştirdiği koruma önlemlerini not ediyordum.

Onu tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Bu yüzden, sonunda gözüme çarpan ayakkabılar Aggie'nin tercih ettiği tüylü tavşan terlikleri olmadığında pek şaşırmadım. Hayır, kanepeye yaklaşan, 12 numara ya da daha büyük, yıpranmış siyah botlardı.

Kısa dalga telsizden gelen bir statik ses havayı doldurdu, ardından bir düğmeye basıldı.

"Hayır, patron, o burada değil."

Benim gibi ana dili İngilizce olan ve Amerikalı olanlar.

Botlar tekrar yanımdan geçerken göğsümdeki hafif çarpıntıyı görmezden geldim. Belki de Aggie'yi izinsiz büyü yapmakla suçlamak isteyen kendini beğenmiş bir Runecoast ya da onun gibi bir saçmalık?

"Bağlama büyüsü birine değdi, sonra... hiçbir şey olmadı. Çoktan gitmiş olmalı," diye devam etti Boots.

Walkie-talkie'den ikinci bir ses geldi, erkek sesi, biraz kısık, ve bu ses hafızamın en uç noktasında bir şeyi gıdıkladı. Tanıdık ama... değil.

"O lanet olasıca havaya karışıp yok olmadı; o kadar yeteneği yok. Onu bulun."

"Evet, patron." Telsizden bir *tıklama sesi* daha geldi ve parazit kesildi. "Piç büyücü, bokunun kokmadığını sanıyor," diye mırıldandı.

O odanın içinde dolaşırken, ben kanepenin altına, farenin yanından geçerek, üstünde bir yığın çıra ve bir paket kibrit bulunan buruşuk kağıt yığınının yanında durdum.

Aggie en iyi haliyle, yakıp kaçmaya hazırды. Yakacak odunların yanına yerleştirdim ve hareketsiz kaldım, her hareketi duymak için kulaklarımı kabarttım.

Aklım olasılıkları gözden geçirdi. Peki, Boots bir Runecoast ise, büyücü kimdi? Ya da bu adamlar hiç de sihirli kanun uygulayıcıları değillerdi. Belki de benimle aynı sebepten buradaydılar?

Unicorn Diamond tatlı bir mücevherdi. Tek boynuzlu atın gözü şeklinde olan mücevher, mor görünüyordu ama ışığa tutulduğunda gökkuşağının tüm renklerini yansıtıyordu. Efsaneye göre, mücevher sahibine şans getiriyordu. Nadirliği ve karat ağırlığı nedeniyle bir milyon dolardan fazla değeri olan mücevher, beni tutan yüksek bahisli poker oyuncusu gibi doğru alıcıya üç katı fiyatla satılabilirdi.

Sihirli eşyalar hakkında birkaç şey biliyordum, ama sihir vardı, bir de masallar vardı.

Biri yatmadan önce eğlence için okuduğunuz türden. Diğerleri ise sizi öldürebilir.

Kanepenin altındaki toz burnumu gıdıklarken yüzümü buruşturdum.

Aniden sıkışan göğsümde nefesim kesildi ve görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Kalbim hızla atarken, kendimi görebildiğim eşyalara odaklanmaya zorladım ve zihnimde bir katalog oluşturdum.

Ölü fare.

Toz

topakları.

Kalem

kapağı.

Siyah, yıpranmış botlar durdu ve davetsiz misafir kanepeye oturdu, yaylar sırtıma batarak beni yüzüstü yere yapıştırdı. Ter yüzümün yanlarından akarken, görüşüm bulanıklaşmaya başladı, ışık lekeleri beni dibe çekmekle tehdit ediyordu.

Kendine gel, Harlow. Yapabilirsin. Yavaşça nefes al, burnundan...

"Patron, o burada değil. Her yeri kontrol ettim ve bağlama büyüsü kimseye yapışmıyor."

"Orada. Beş dakika önce içeri girdiğini gördük Brick," dedi diğer adam derin bir nefes alarak. "Tüm odaları, dolapları, saklanabileceği her yeri kontrol et."

Yine, o ses uzun zamandır gömülü olan bir anıyı uyandırdı ve bir an için dikkatimi dağıttı. Söylenen sözlere odaklanacak kadar uzun bir süre.

Aggie'nin *ya da* elmasının peşinde değillerdi. Benim peşimdeydiler.

Harlow Chandramallika Daygon. On altı yaşımda büyülü Dwimmer dünyasındaki Neverthorn Akademisi'nden atılmış, yirmi dokuz yaşımda Unlit insan dünyasında karaborsa değerli eşıya tedarikçisi. Elbette, Dims'ler arasında, yani insanlar arasında, harika bir hırsızdım. En iyilerinden biriydim. Ama işim, büyülü tiplerin dikkatini çekecek kadar değerli değildi, tabii bu dikkat ağır bir küçümsemeyle gelmiyorsa.

Öyleyse neden peşimdeydiler?

Bu soru nefes almamı imkansız hale getirdi ve üst dudağımda ter damlaları belirdi. İnsan terapist Carol'ın tüm başa çıkma araçları pencereden dışarı uçup gitmeden ve ben tamamen  ıldırmadan önce bir, en fazla iki dakikam vardı.

"Bütün yeri aradım bile..." Brick, uğursuz sessizliği bozarak sızlandı.

"Tekrar bak!"

"Anlaşıldı." Kısa bir duraklamanın ardından, "Adi herif" diye mırıldandı. "Seni hala duyabiliyorum, Brick."

" zg n m patron."

Hiç de  zg n gibi gelmiyordu.

"Bayan Daygon'u getirin, yoksa geri dönmeyin."

Brick ayağa kalktı ve sırtımdaki yayları gevşetti. Onun ayak sesleri koridorda kaybolana kadar kendimi hareketsiz kalmaya zorladım, sonra derin bir nefes aldım. Sonra kanepenin altından çıkıp terli yüzümü elime sildim.

Hızlı hareket etmem gerekiyordu. Söylediklerinden, binayı izleyen daha fazla adam olduğu anlaşılıyordu ve çağrılmadan önce kendime biraz zaman kazanmam gerekiyordu.

biraz zaman kazanmam gerekiyordu.

Hırsızlık 101: *Dikkat dağıtmak harikalar yaratır.*

Yakacak odun yığını, buruşuk kağıtları ve kibritleri alıp kadife kaplı kanepenin yanına çöktüm ve ateş yakıcıları yastığın üzerine koydum. İzlerini sürebilecekleri ihtimaline karşı, mecbur kalmadıkça büyü yapmaya cesaret edemedim.

Kibriti çaktım, buruşuk kağıdı yaktım ve tek bir çıra parçasıyla onu dürttüm, ucunu çabucak kömürleşene kadar yaktım.

Brick'in ayak seslerine kulak kabartarak, kanepenin arkasında duran yıpranmış tığ işi battaniyeyi yanan odun yığınının üzerine attım. Sonra, muşamba zeminde geriye doğru kayarak uzaklaştım. Alevlerin çitirtıları ilk başta zar zor duyuluyordu, ama kuru kanepesi sayesinde yangının sıçraması uzun sürmezdi.

Son çıra parçasını sıkıca tutarak mutfığa koştum ve sırtımı küçük adaya dayadım.

Artık Unicorn Diamond'ı çıkarmamın imkanı yoktu. Kaşlarımı çattım ve tavandaki soyulmuş boyaya baktım.

Tabii ki...

Duman hızla odayı dolduruyor, daireye yayılıyordu.

"Ah, lanet olsun," Brick ateşe hırladı ve görüş alanıma girdi. Bana sırtını dönmüş, ateşi söndürmek için bir büyü kullanıyordu, tüm dikkati alevlere odaklanmıştı.

Hafif ve sessizce hareket ederek, adanın üzerinden onun sırtına atladım, kolumu boynuna doladım ve elimden geldiğince hızlı ve sert bir şekilde sıkıca tuttum.

"Işıklar sönsün, koca adam," diye kulağına fısıldadım.

Kafasına giden kanı kesen hızın etkisiyle dizlerinin üzerine çökmeden önce sadece bir homurtu çıkardı. Onu yere yatırana kadar tuttum, sonra bıraktım.

Kendine gelene kadar üç dört dakikam vardı. Bu da şimdi ya da asla demekti.

"Brick, pencereden neden duman çıkıyor?"

Soru telsizden cızırtılı bir sesle geldi. Telsizi aldım, sesimi olabildiğince alçaltarak yan taraftaki düğmeye bastım ve "Agatha bir bubi tuzağı kurmuş gibi görünüyor" dedim.

"Harlow'u bul; zamanımız azalıyor. Runecoats yakında burada olacak."

Demek bu adamlar FBI'ın büyülmüş versiyonu değillermiş. Onlar da kimdi?

Yeni ve açıklanamayan bir korku içimi kapladı. Hâlâ son çıra parçasını bir silah gibi sıkıca tutarak, Agatha'nın çoğu zamanını geçirdiği arka yatak odasına koştum.

Görevimi yarıda kesip oradan kaçmalı mıydım? Muhtemelen. Ama bu kadar yaklaşmışken Unicorn Diamond'ı almadan oradan ayrılmayacaktım. Mor mücevherin başına konulan ödül, güvenli bir mahallede bir ev satın almamı ve sonunda genç kaçakların geçici barınağını, yayları dışarı çıkan kullanılmış kanepeler yerine gerçek yatakların olduğu düzgün bir eve dönüştürmemi sağlayacaktı. Daha da iyisi, bu benim ve kardeşim Opie için gerçek bir ev gibi olacaktı.

En son ne zaman ikimiz de bunu yaşadık?

Aggie'nin yatağındaki yatağı çevirdim, kenarlarını el yordamıyla aradım ... ve işte oradaydı. Agatha'nın başını koyduğu yerin yakınında, yan pencereden görülebilen küçük bir yırtık. Her gece onun elini uzatıp, umarım içine saklanmış olan şeye dokunduğunu görüyordum.

Elimi içeri sokup siyah kadife bir kese çıkardım. Diğer odadan gelen bir inilti, zamanımın dolduğunu gösterdi.

İşaret parmağım ve başparmağımla hızlı bir çimdik hareketi yaptım – bu benim kendi büyüm, çok teşekkürler, ve yine, izi sürülemez – kadife keseyi ve içindekileri bir bilye büyüklüğüne küçülttüm, sonra son çıra parçasıyla aynı hareketi tekrarladım. Ne zaman başka bir ateş yakmam gerekebileceğini kim bilebilirdi ki?

İşimi bitirdiğimde, bunları ceketimin yakasının içine diktiğim cebe koydum.

Yine bir inilti, telsizden gelen parazit sesi. "Beni alt etti. Gitti."

Kaybedecek zaman yoktu, doğruca pencereye gittim, dışarı kayarak çıktım ve önceki gece taşla yerleştirdiğim tutamakları kullanarak tırmandım. Binanın tepesine çıktığımda, arka cebimden telefonumu çıkardım ve tekrar arama tuşuna bastım.

"Josh, çıktım. Onu aldım."

"Aferin!" kaçış şoförüm ve suç ortağım rahatlamış bir kahkaha atarak dedi. "Milkshake'ler benden."

Çilekle karıştırılmış, kalın krem şanti ile kaplı dondurmayı düşünmek bile kendimi biraz daha iyi hissettirdi. Çatıdan koşarak geçtim, gecenin ısıltısı ve şehrin uğultusu yukarıya doğru yayılıyordu. "Peşimde biri var, yedek noktada buluşalım."

"Anlaşıldı. Beş dakikaya görüşürüz." Motosikletinin motorundan bir uğultu geldi ve sonra hat kesildi.

Beş dakika.

Bir enerji patlaması beni döndürdü ve aniden dört pelerinli figür önümdeki binada belirdi, her biri klasik eğitim almış düello duruşunda sağ ellerini uzatmışlardı. Hecate'in kaç tane büyü yapacağını bilmedikleri bir büyü yapmaya hazırlanıyorlardı.

"Kalmak isterdim, ama görmem gereken insanlar var..." Gülümsayarak, çatı kenarından atladım ve düşerken onlara yüzleşebilmek için havada döndüm, iki orta parmağımı da uzattım.

Görüşürüz, enayiler.

"Atladı, atladı!"

Yere çarpmadan önce, düşüşümü yumuşatmak için hızlı bir hava büyüü yaptım ve başarısız olmaması için dua ettim. Şansım yaver gitti – teşekkürler, Unicorn Diamond.

Ayaklarımın ucuna indim ve çatıdaki adamlar bana doğru bir adım bile atmadan hareket etmeye başladım. Tabii ki, kaçmanın neden bu kadar kolay olduğunu merak etmeliydim.

Yerde dört kişi daha beni bekliyordu ve köşeyi döndüğüm anda bana bağlayıcı büyüler yapmaya başladılar. Sola, sonra sağa kaçtım, ama ayaklarımın altından kayarak düştüm ve ayak bileklerime bir tokat yediğimi hissettim. Bir saniye sonra, yüzüstü kaldırıma düştüm.

Unicorn Diamond'ın şansı buraya kadarmış. Okumaya devam edin:

[Neverthorn](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

